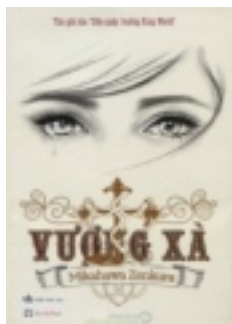

Vương Xà

Contents

Vương Xà	1
1. Chương 1: Song Xà	2
2. Chương 2: Ngũ Tướng Không Ngai	6
3. Chương 3: Huyết Xà	10
4. Chương 4: Thế Giới Của Em	13
5. Chương 5: Nguy Khốn	16
6. Chương 6: Sự Trả Thù Đẫm Máu	20
7. Chương 7: Tứ Thần	33
8. Chương 8: Khả Năng Đặc Biệt	37
9. Chương 9: Ghen Tuông	45
10. Chương 10: Bạn Của Cơm	52
11. Chương 11: Tội Phạm - Công Lý: Mặt Đối Mặt	56
12. Chương 12: Tình Dịch	64
13. Chương 13: Việt Nam Tôi! Đừng Coi Thường	76
14. Chương 14: Hợp Tác	82
15. Chương 15: Câu Chuyện 7 Năm - Nợ Máu	87
16. Chương 16: Em Yêu Anh, Như Thế!	96
17. Chương 17: Giết	102
18. Chương 18: Diệt	107
19. Chương 19: Hận	118
20. Chương 20: Truy Sát	124
21. Chương 21: Trá Hình	128
22. Chương 22: Bước Ra Ánh Sáng	131
23. Chương 23: Bắt Cóc	141
24. Chương 24: Hội Tụ	145
25. Chương 25: Tuyên Chiến	150
26. Chương 26: Mặt Đối Mặt	157
27. Chương 27: Yêu Là Như Thế Nào	167
28. Chương 28: Ngoại Truyện: Nhẹ Yêu Anh!!!	170
29. Chương 29: Ngoại Truyện: Gặp Lại	171
30. Chương 30: Ngoại Truyện: Phỏng Vấn	173
31. Chương 31: Ngoại Truyện: Yêu Là Thứ Tha	175
32. Chương 32: Ngoại Truyện: Yêu Là Chấp Nhận	177
33. Chương 33: Ngoại Truyện: Yêu Là Theo Đuổi	181
34. Chương 34: Ngoại Truyện: Yêu Là Không Thử	184

Vương Xà

Giới thiệu

“Bạch Xà” là vô hình.... . Không ai có thể nắm bắt được khi đối đầu, không ai muốn đối đầu nhưng l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-xa>

1. Chương 1: Song Xà

* Casting (phần giới thiệu nhân vật):

<1> BẠCH XÀ:

_Tên: Vương Hoàng Diệp Linh

_Tuổi: 18 tuổi

_Gia thế: Là phó bang chủ của bang “Vương Xà” và là em gái của bang chủ “Hắc Xà”. Cô và anh đã tự mình gây dựng nên bang “Vương Xà” từ bang “Phong Lôi” của người cha nuôi đã mất trước kia; bang “Vương Xà” so với “Phong Lôi” ngày xưa mạnh và phi thường hơn trước rất nhiều.

_Tính cách: Là một cô gái lớn lên và sống trong bất hạnh và mưu mô nên từ bé cô đã tu luyện được 10 năm ý chí kiên cường không thể khuất phục trước khó khăn gian khổ để đối mặt với mọi việc. Là một cô gái khá nóng tính, dữ dằn, nhất là trên cương vị một phó bang chủ bang “Vương Xà” thì cô sẽ trở nên càng lạnh lùng và có thể bất chấp mọi thủ đoạn kể cả tính mạng mình để thắng được đối phương. Người duy nhất có thể khiến cô kính nể cũng như yêu thương chỉ có “Hắc Xà” và anh cũng là người có thể chế ngự được cô và khiến cô ở bên mình luôn là một cô bé 18 tuổi hồn nhiên, vô tư, luôn vui vẻ mà cười rạng rỡ.

_Ngoại hình: Cao 1m7, tóc dài đen ôm lấy khuôn mặt, mắt to long lanh đầy sức hút, thân hình cân đối với nước da trắng hồng. Phong cách ăn mặc thường theo trường phái mạnh mẽ với tông màu chủ đạo là đen. Nhưng khi đi ám sát giết người thường ăn mặc cực sexy để cho những người lãnh cái ăn tử hình nhìn thấy thú vị mà người khác không bao giờ thấy được từ cô.....

(BẠCH XÀ LÀ VÔ HÌNH.....)

<2> HẮC XÀ:

_Tên: Vương Hoàng Vũ Phương

_Tuổi: 22 tuổi

_Gia thế: là bang chủ bang “Vương Xà”. Là anh trai của “Bạch Xà”. Anh cũng là bang chủ trẻ nhất trong tất cả các bang phái trên thế giới ngầm nhưng cũng là người khiến cho các bang phái khác phải dè chừng để phòng nhiều nhất. Ngoài cô em gái “Bạch Xà” mà anh hết mực yêu thương ra thì trong mắt anh mọi thứ đều giả dối, không đáng tin cậy và phải dè phòng.

_Tính cách: trầm tính, quyết đoán, lạnh lùng. Anh chỉ mở lòng mình cười nói với “Bạch Xà” và một số người mà đối với anh là anh em, bằng hữu, còn đâu anh luôn xuất hiện với vị thế một vị bang chủ lạnh lùng, vô cảm, máu lạnh. Anh trẻ nhưng không phải là một người nông nổi; ngược lại anh lại có những suy nghĩ rất sắc bén và nhạy cảm với một trí thông minh tuyệt vời.

_Ngoại hình: Cao 1m82, tóc hơi dài màu nâu hạt dẻ, ánh mắt lạnh băng như Bắc Cực nhưng lại dịu dàng đầy yêu thương với cô em gái. Thân hình rất chuẩn, anh mang phong cách của một lãng tử với những bộ đồ chủ đạo là màu trắng....

(HẮC XÀ LÀ HỮU HÌNH.....)

<3> HUYẾT XÀ:

_Tên: Ông Thành Hải Long

_Tuổi: 22 tuổi

_Gia thế: là một bí ẩn, không ai biết anh từ đâu xuất hiện, họ chỉ biết rằng từ khi họ tham gia vào thế giới ngầm này thì cái tên “Huyết Xà” đã tồn tại và nó là cái tên mà chỉ nghe thôi cũng đủ để họ nghĩ thấy mùi máu vây quanh mình. Anh dường như không tham gia bất kì một bang phái nào, cũng không thuộc về bất cứ một ai cả. Anh di chuyển khắp thế giới, anh đặt chân đến đâu để lại một biển máu cùng với một tiếng hét kinh hồn. Và đặc biệt là không ai được nhìn thấy gương mặt thật của anh cả vì anh luôn giấu nó trong chiếc mũ len lúp xúp hay chiếc mặt nạ che đi nửa gương mặt mình; kể cả giọng nói người ta cũng chưa bao giờ được nghe thấy, bởi hình như anh chẳng bao giờ mở miệng cả.....

_Tính cách: Lạnh lùng và tàn nhẫn, ngang tàn, bá đạo, thông minh nhưng quỷ quyệt là những từ người ta nói về anh.

_Ngoại hình: Cao 1m85, thân hình cao to vạm vỡ, cường tráng với nước da màu nâu đồng. Tóc ngắn hung đỏ luôn đội một chiếc mũ hoặc đeo mặt nạ để che bớt gương mặt mình nhưng dù có làm thế thì anh vẫn không thể che đi được đôi mắt sắc lạnh có thể nhìn thấu được tâm can người khác kia cùng với cái nhếch miệng chết người. Anh lúc nào cũng khoác trên mình một gam màu đen huyền bí với những bộ đồ kiểu cách cực phóng khoáng, thoải mái cho di chuyển và có thể khoe hết được cơ thể trắng kiết của mình.....

(HUYẾT XÀ LÀ ĐỘNG CÙNG LÀ TĨNH.....)

“Bạch Xà” là vô hình..... Không ai có thể nắm bắt được khi đối đầu, không ai muốn đối đầu nhưng lại thêm muốn

“Hắc Xà” là hữu hình.... Ta có thể nhìn thấy ngay trước mắt, muốn chạm vào nhưng không thể chạm tới.....

Hữu hình hóa vô hình, vô hình hóa hữu hình..... là “Song Xà”

“Bạch Xà” đứng yên, “Hắc Xà” tấn công.....

Khi “Bạch Xà” di chuyển ắt sẽ có máu rơi.....

“Huyết Xà” là lấy tĩnh hóa động, lấy động chế tĩnh.....

“Huyết Xà” đứng yên mà như chuyển động; chuyển động mà cứ ngỡ đứng yên.....

“Huyết Xà” chuyển động là lúc có đầu rơi máu chảy.....

“Vương Xà” là “Song Xà”

“Song Xà” Là “Vương Xà”

“Vương Xà” là hình ảnh hai con rắn - một đen một trắng quấn chặt lấy nhau nhe nanh đầy uy quyền là “Song Xà”. Nhưng không phải chỉ có hai con rắn - một trắng một đen đó mà còn một con rắn nữa ở phía sau ẩn hiện cùng một con rắn đỏ bao quanh tạo thành một vòng tròn..... đó mới gọi là “Vương Xà”.

Phá vỡ mọi quy luật tất yếu của tự nhiên. Là nước mắt, là máu cũng là tình yêu và cũng là bi thương..... là những thứ tạo ra bộ “Vương Xà”.

Chương 1: Song Xà

Author: Zen (mikhawawa.zenkura)

Beta: Coffe (coffe202)

“Song xà là anh em...”

Trên hành lang dài được làm bằng gỗ quý, khám dọc những bức tường đó là hình thù tinh xảo nhưng đầy ghê rợn của những cảnh đi săn mỗi của các loài động vật hung dữ. Một cô gái xinh đẹp, khoác trên mình một bộ đồ cực sexy, mái tóc đen ôm lấy gương mặt xinh đẹp, ánh mắt lạnh lùng vô cảm không ai có thể đoán biết được cô đang nghĩ gì đang rảo bước trên đó với ánh đèn vàng mờ ảo. Dừng chân trước một cánh cửa gỗ lớn nhất khắc họa hình hai con rắn đang quấn vào nhau và nhe nanh đầy uy quyền thì cô bị chặn lại bởi hai người mặc đồ đen, đeo kính đen, gương mặt lạnh tanh không cho cô tiến vào...

__Tránh...__ Một từ thôi nhưng đầy lạnh lùng vang lên từ đôi môi anh đào tuyệt đẹp của cô khiến hai người đó phải rùng mình, toát mồ hôi.

__Phó bang, bang chủ đang tiếp khách, nói không được cho ai vào ạ. Xin cô dừng bước__ Một tên lễ phép và cung kính nói.

Cô gái khẽ nhún mày đầy khó chịu xen lẫn bất bình. Cô hít một hơi thật sâu như kiềm chế lại cơn tức giận nhưng lại khiến hai tên canh cửa kia lo lắng hơn.... Và đúng như chúng đoán, khi hai tên canh cửa đang tập trung nhìn cô thì cô thẳng chân nện đế giày cao gót vào cánh cửa không thương tiếc cũng không nể nang...

RẦM....

Lực đá không hề nhẹ một chút nào khiến cho hai tên kia sợ xanh mắt mèo, muốn rút cả tim ra. Và đương nhiên cũng đủ để người được gọi là “bang chủ” đang ngồi bên phía trong nghe thấy cùng vị khách đặc biệt kia phải nhún mày một chút khi thấy “bang chủ” lại đang cười – nụ cười hiểm hoi. Thanh âm trong và lạnh của cô vang lên xuyên thấu cả lớp cửa dày đầy uy quyền xen lẫn bức bối mắng hai tên canh cửa:

__Biến ra chỗ khác mau!!!

__Dạ, nhưng...__ Hai tên canh cửa run như cây sậy lấp ba lấp bấp không biết làm thế nào cho phải. Chúng sợ bang chủ nhưng vị phó bang chủ này dù là nữ nhưng không thể coi thường một chút nào.

Đúng lúc đó thanh âm lạnh hơn, còn uy quyền hơn của cô vang lên từ trong gian phòng cứu hai tên canh cửa kia:

__Được rồi, để Bạch Xà vào đi!

Hai tên canh cửa nghe vậy khẽ thở phào nhẹ nhõm một cái, nhanh chóng mở cửa cho cô gái được gọi là “Bạch Xà” kia bước vào trước khi chộc giận cô thật sự. Cánh cửa gỗ nặng nề xê dịch cho cô bước vào trong. Vừa bước vào cô đã rút thanh kiếm được cầm trên tay ra khỏi vỏ bao bảo vệ, ánh bạc lấp lánh nhờ ánh điện trong phòng. Và loáng một cái thanh kiếm biến mất khỏi tay cô lao thẳng về phía người con trai mặc đồ trắng đang ung dung ngồi trên chiếc sà n lớn thưởng rượu kia....

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt thân ảnh áo trắng đó cũng vụt biến mất khỏi tầm nhìn, thanh kiếm lao thẳng vào đóng gổ bầy trên đó. Và khi nếu người chứng kiến còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra trong căn phòng này, người con trai mặc đồ trắng lúc này biến mất liền xuất hiện phía sau lưng cô gái. Chính xác là từ vòng eo thon của cô gái xuất hiện một vòng tay đàn ông to lớn ôm lấy cô. Khiến người ta lạ là cô lại không hề phản ứng gì cả... Cánh tay đó ôm cô đầy yêu thương đầy chính là của người con trai mặc đồ trắng kia. Hôn nhẹ lên mái tóc đen mượt vương hương kia của cô, anh nói bằng chất giọng dịu dàng, trầm ấm khác hẳn với lời nói khi nãy:

__Em có cần phẫu thuật vậy không?

__Anh gan lắm mới không cho em vào. Em xử thế là quá nhẹ rồi đấy__ Cô gái bĩu môi, ánh mắt mang ý cười chứ không còn sự tức giận ban nãy nữa và hôn nhẹ lên má anh.

__Ừ rồi, anh sai. Em là đệ nhất, được chưa? __ Anh khẽ cười, nựng má cô.

__Thế chứ __ Cô gái cũng nhoẻn miệng cười theo.

Anh khoác vai cô tiến về chiếc sà n nơi có một vị khách lạ đang ngồi đó đợi và được thưởng thức một màn tình cảm miễn phí...

__Đây là Bạch Xà em gái tôi mà tôi đã kể với cậu đấy __ Anh chỉ vào Bạch Xà giới thiệu cho người con trai đang đội mũ, đeo kính ngồi đối diện mình.

Người con trai không nhìn Bạch Xà chỉ khẽ gật đầu.

Cô khoác tạm chiếc áo vest của anh lên người rồi ngồi xuống cạnh anh, rút thanh kiếm đâm ghim vào gối kia thản nhiên cho vào vỏ rồi đặt lên kệ cạnh thanh kiếm y hệt của mình nhưng chuôi kiếm được khảm toàn kim cương đen lấp lánh. Anh khẽ vuốt mái tóc cô hỏi:

__Em đi lần này thế nào rồi? Lấy được thông tin gì không?

__Xì, anh đúng là giao trứng cho ác mà. Sao cho em đi xử cái lão đại dê xồm vậy chứ? Lão trả em 100 nghìn đô 1 tháng để em làm thiệp cho lão đấy__ Bạch Xà nhăn mặt, nghĩ lại về cái gương mặt ma chê quỷ hờn của lão cô không khỏi thấy kinh tởm.

__Haha, thế em xử lão ra sao? Cho lão một cái kết đẹp chưa?__ Anh cười, đưa cho cô một ly rượu màu đỏ thắm trông rất bắt mắt bởi nó khá giống màu máu....

__Không, em thiên lão rồi mới giết __ Bạch Xà ung dung nói rồi nhấp một ngụm rượu.

Câu nói của Bạch Xà khiến vị khách lạ từ nãy tới giờ không nói câu nào, ngồi ung dung thưởng rượu phải ngẩng lên nhìn cô chăm chăm. Còn anh thì cũng như cô, không thấy chuyện đó có gì lạ cả vì dường như quen rồi, võ vai cô nói:

__Khá lắm. Chính vì muốn xử hần thú vị chút nên mới kêu em đi chứ.

Bạch Xà bĩu môi, lườm ông anh mình. Cùng lúc đó người khách lạ kia cũng uống cạn ly rượu và đứng dậy ra về:

__Về rồi sao? Không ở lại đây nghỉ đi__ Anh ngược lên nhìn vị khách đó.

Người đó lắc đầu rồi bước về phía cửa và mất hút trong màn đêm. Bạch Xà nhìn người con trai đó có hàn khí ngang ngửa anh mình, thân hình có phần cao to vạm vỡ hơn anh mình khiến cô khẽ nhủ mày. Một thoáng rùng mình cô quay lại hỏi anh:

__Anh, người đó là ai vậy? Em nghĩ thấy ở anh ta có mùi của máu tanh.

Anh không nói gì chỉ khẽ cười vuốt nhẹ mái tóc cô. Hiểu anh chưa muốn cho cô biết, không muốn cô bận tâm nên cô cũng không hỏi nữa. Cô đứng dậy đi vào phòng trong thay đồ.

Một lúc sau cô bước ra trong bộ đồ bó sát người, bằng da màu đen ôm lấy cả thân hình đi cùng đôi giày cao tới 10 phân. Dù không hở hang như bộ đồ lúc nãy nhưng bộ đồ này lại cho người ta thấy từng đường cong gợi cảm của cơ thể cô... Một cơ thể khiến kẻ khác phải mê muội.

Cùng lúc đó, một tên vệ sĩ mặc đồ đen bước vào cúi chào cả hai và nói:

__Bang chủ, phó bang chủ! Ngũ Tướng Không Ngai đã trở về rồi ạ. Họ xin được diện kiến.

__Ồ! Về nhanh thế sao? Quả không hổ danh Ngũ Tướng Không Ngai __ Bạch Xà khẽ cười, bước lại ngồi cạnh Hắc Xà.

__Cho họ vào__ Hắc Xà lạnh lùng ra lệnh.

Năm người với sát khí lớn chỉ thua kém hai người ngồi phía trên kia tiến vào. Trên người họ choàng những chiếc áo choàng đen che kín cả khuôn mặt cũng như cơ thể đồng loạt quỳ xuống chào Bạch Xà cùng Hắc Xà. Hai người này lúc này lại đeo trên mình những bộ mặt đầy nghiêm túc.

2. Chương 2: Ngũ Tướng Không Ngai

“Người là tướng, những vị tướng uy quyền

Ta là tướng, những vị tướng không ngai”

_Bang chủ, phó bang chủ! _ Năm người gập mình cúi chào.

_Được rồi, ở đây không có người lạ, không cần phép tắc quá đâu. Gin, Lin, Zin, Rin không bị thương gì chứ? _ Bạch Xà phẩy tay quan tâm hỏi.

_Dạ, không sao ạ _ Kil bước lên nói.

_Ngồi đi _ Hắc Xà nói.

Đội năm người yên vị trên ghế rồi Hắc Xà mới hỏi. Giọng nói anh tuy không quá lạnh lùng nhưng vẫn mang uy quyền của một vị bang chủ :

_Sao rồi? Các người đi điều tra về lão Tam bên bang “Hổ Long” có thông tin gì?

_Dạ, có ạ. Lão ta hiện đang nắm toàn quyền quản lý “Hổ Long” . Sau khi lão Nhất chết và lão Nhị bị bọn côm tóm ạ _ Kil nói.

(côm: cảnh sát nhé =)))

_ Tụi em điều tra được vụ của lão Nhất và lão Nhị đều có lão Tam đứng phía sau. Dù lão không trực tiếp làm nhưng đều là do thủ hạ những người quen làm cho lão. Có lẽ lão muốn chiếm giữ chức vụ bang chủ bang Hổ Long _ Gin tiếp lời.

_Ồ! Thú vị nhỉ? _ Bạch Xà khẽ cười – một nụ cười mang đầy sự chết chóc.

_Phó bang, bang chủ. Hai người định như thế nào ạ? Lão cũng đã tuyên bố để khẳng định vị thế của mình trong bang rằng sẽ đạp đổ Vương Xà của chúng ta đầu tiên. Chắc chắn lão ta có kế hoạch gì đó rồi ạ _ Kil lo lắng nói.

_Tụi em cũng nghe nói lão ta định hợp tác với Hắc Hổ. Trên danh nghĩa là buôn bán vũ khí nhưng em không tin chúng chỉ đơn giản là hợp tác buôn bán vũ khí không thôi đâu ạ. Lão ta lên vị trí bang chủ bang Hổ Long quá dễ dàng nên em tin chắc chắn lão đã chuẩn bị mọi thứ rất lâu từ trước rồi ạ _ Rin đưa ra những suy nghĩ sắc sảo của mình.

_ Em nghĩ chỉ chừng mấy ngày nữa lão ta dám đánh thẳng vào Vương Xà lắm ạ. Chỉ cần lão hợp lực đủ các bang thì lão không ngần ngại dẹp bỏ cái gai trong mắt lão nhanh nhất đâu ạ _ Kil nói chắc nịch, không phải là một lời nói mà là một lời khẳng định.

_Ừm, vậy thì.... _ Bạch Xà bỏ lửng câu nói, đánh mắt sang anh trai ngồi bên cạnh mình.

Hắc Xà khá trầm ngâm như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Phải, chuyện Hổ Long nhắm vào giết trừ Vương Xà vốn không phải là chỉ mới ngày một ngày hai, nhưng Vương Xà đâu phải là một bang bình thường chứ. Dám tuyên bố như thế này thì có thể chắc chắn một điều rằng lão Tam – con cáo già đầy mưu mô xảo trá này đã hoàn tất kế hoạch của lão nên mới dám mạnh mẽ tới vậy. Một bang Hổ Long thì chắc chắn không dám đối đầu trực diện với Vương Xà nhưng mười bang như bang Hổ Long thì chắc chắn Vương Xà sẽ bị đe dọa...

Bất gặp ánh mắt Bạch Xà, đôi mắt to tròn tinh anh đang nhìn mình đầy ẩn ý, Hắc Xà đọc được ý nghĩ trong ánh mắt đó của Bạch Xà, biết cô em gái của mình muốn làm gì và cũng là cách là Vương Xà luôn làm. Đó không phải một cách tệ nhưng lần này lại khá mạo hiểm nhưng lại không thể không thử.... Đúng là Bạch Xà – một con rắn mưu mô, quả không hổ danh em gái anh vì quả thực anh cũng đã nghĩ tới phương án ấy. Khẽ thở nhẹ một cái, anh nói:

_Được rồi, các người nghỉ ngơi đi. Cũng đã mấy ngày đi suốt rồi. Đội mai tính tiếp.

_Dạ!

Năm người đứng dậy cúi chào Bạch Xà và Hắc Xà rồi xoay người bước đi về phòng mình nghỉ ngơi để chuẩn bị cho cuộc chiến mới – một cuộc chiến đẫm máu của sự âm mưu, tình ái còn chờ ở ngày mai.

Không gian trong phòng chìm vào yên lặng, hai con người trong phòng đều theo đuổi ý nghĩ riêng, suy nghĩ riêng, toan tính riêng nhưng đều hướng về mục tiêu phải dẹp bỏ bây giờ: bang Hồ Long. Khẽ lắc nhẹ ly rượu đỏ sẫm như màu máu trong tay mình, Bạch Xà nói:

__Em biết anh nghĩ gì, nhưng không còn cách nào khác cả. Nếu ta không đánh cược thì ta sẽ chết trước.

__Ừ, anh nghĩ cũng chỉ còn cách đó chúng mới sợ được __ Hắc Xà trầm ngâm, khẽ gật đầu.

__ Ừm, anh yên tâm đi. Hắc có cả đội quân đấy nhưng là đội quân đầu rồng có làm gì được đâu mà. Song Xà cùng Ngũ Tướng Không Ngai là đủ để đập đổ chúng rồi __ Bạch Xà vươn vai, nghiêng người nằm xuống gồi đầu lên chân Hắc Xà.

__ Ừ __ Hắc Xà mỉm cười, nhẹ vuốt má Bạch Xà.

__ Một quá, em ngủ đây.... __ Bạch Xà nói xong dụi dụi mặt vào người anh tìm một tư thế thoải mái rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Con người thường làm việc vào ban ngày và nghỉ ngơi vào ban đêm nhưng làm cái nghề này thì lại ngược lại. Bởi lúc bóng đêm buông xuống mới mà lúc dễ họ nguy trang tốt nhất hành động. Nhưng với Hắc Xà và Bạch Xà hay tất cả mọi người trong bang Vương Xà thì chỉ cần có việc là bất kể ngày hay đêm đều tự đặt mình ở trạng thái tốt nhất làm việc với tần suất cao nhất có thể để hoàn thành. Và chỉ khi xong việc họ mới nghỉ một ngày dài lấy lại sinh lực.

Hắc Xà nhìn Bạch Xà, anh khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. Với anh, cô là người rất quan trọng với anh, người anh muốn dùng cả cuộc đời này để bảo vệ và tạ lỗi với cô....

ĐÊM HÔM SAU:

Trên nóc nhà của bang Hồ Long có bảy bóng đen đứng đó, tà áo bay phấp phới trong cơn gió lạnh quất vào người hòa cùng màn sương đêm lạnh lẽo. Người ta nhìn thấy dưới ánh trăng đó là một người con gái xinh đẹp khẽ nở nụ cười lạnh lẽo không phù hợp với gương mặt kia lạnh lùng nhưng mang đến một điềm báo không lành và một người con trai đẹp không kém mang trên mình bộ đồ trắng với ánh mắt còn lạnh và âm u hơn băng dưới vực sâu thẳm – một đôi mắt mà khiến bất cứ ai cũng phải sợ, không đoán biết được....

Chỉ một cái liếc mắt ám hiệu giữa hai người, không một tiếng nói chứ không nói tới tiếng động nào trong không trung thì cả sáu thân ảnh nữ kia đã biến mất trong màn đêm chỉ còn lại người con trai mặc đồ trắng bạc lẻ loi, cô đơn như ánh trăng khuyết trên trời kia....

Lúc đó, phía bên trong tòa nhà của Hồ Long lại rất âm ỉ với tiếng chửi bới, đổ vỡ chứ không tĩnh lặng đến đáng sợ như bên ngoài kia...

“CHOANG.....”

__Đúng là một lũ ăn hại. Tao nuôi chúng mày để làm kiểng hết à mà có mỗi việc như thế làm cũng không xong...???

Người đàn ông trung niên với bộ râu quai nón rậm rạp, ánh mắt hung tợn ngồi trên chiếc ghế mạ vàng lấp lánh khắc hình một hổ một rồng kia đang đầy tức giận ném chiếc ly mình cầm trong tay vào thẳng mặt tên đang run sợ quỳ rạp bên dưới kia.

__Lão Tam, xin người hãy bớt giận ạ. Quả thực bọn chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng không tài nào trà trộn vào bang Vương Xà được ạ. Các anh em vào trong đó xong không bao giờ trở ra được nữa luôn ạ __ Tên kia run rẩy giải thích.

__ Hừ, làm sao có chuyện chúng biết được chứ? Vương Xà trong bang sở hữu cũng ít nhất hơn nghìn người cơ mà. Là các người quá ngu ngốc thì đúng hơn. Đừng có già mồm!!! __ Lão ta giận giữ rít lên, tay siết chặt ly rượu mới cầm .

— Dạ thưa, tôi đã cử người giỏi nhất ở bang ta rồi ạ, là sát thủ được ta đào tạo từ bé. Cậu ta giỏi không chỉ về ám sát và còn cả nguy trang nữa nhưng cậu ta vào bang còn chưa được một ngày thì đêm đó chúng tôi đã thấy xác của cậu ta được treo ở cửa sau bang ta ạ.

Tên kia vội vã giải thích và hẳn không khỏi rùng mình khi tưởng tượng lại cảnh tượng mình nhìn thấy đêm đấy. Khi hẳn thấy thì tên kia đã bị treo ngược trên cành cây, môi thâm tím, mắt trợn ngược, chân tay đều vị bẻ gãy từng khớp một.... Và Và đặc biệt là trên người hẳn có vô số những vết rằn cằn cùng với vết đóng giấu đỏ thẫm đã nguội lạnh bằng sắt nung hiện hình gia huy của Vương Xà....

Quả thực Vương Xà khó xơi hơn lão tướng. Lão đã tập hợp được hơn mười bang muốn chống đối, lật đổ Vương Xà. Phần thắng của lão hiện giờ là 90% rồi nhưng với lão thế là chưa đủ... Lão muốn mình phải nắm trong tay hẳn 100% chiến thắng cơ. Chính vì vậy lão mới cho người trà trộn vào Vương Xà để làm tay trong cho lão, giúp lão đánh úp Vương Xà từ ngoài vào trong và từ trong ra ngoài. Nhưng dường như việc này khó hơn lão tưởng mà còn khiến lão bị thất thu bởi lão đã mất không ít những sát thủ giỏi khi vào bang Vương Xà và trở ra chỉ còn lại một cái xác bị tàn phá tới mức lão nhìn cũng phải ghê sợ.

—Lão gia, ngài bình tình. Hãy thưởng chút rượu này xem sao — Một giọng nói ngọt ngào và cung kính vang lên bên tai lão.

Là một người hầu nhưng cô ta lại trẻ và đẹp với gương mặt tựa như tiên nữ giáng trần. Mái tóc đen ngắn ôm lấy gương mặt, đôi mắt to tròn màu hổ phách cùng nụ cười ngọt ngào đẹp như hoa tiến về phía lão. Cô ta mặc mình bộ đồ đen với chiếc quần đùi ngắn ôm sát lấy cặp chân thon dài. Chiếc áo lửng ôm lấy khuôn ngực đầy đặn và khoác ngoài là một chiếc áo lụa dài được cột dây ở phần eo che đi thứ gì đó thấp thoáng phía trong áo. Nhưng sự lấp lánh của chiếc khuyên rốn kia cũng đủ hấp dẫn lão khi nó được đặt ở cái eo thon nhỏ đầy cuốn hút kia....

—Cô là... — Lão hỏi nhưng ánh mắt lão hau háu không rời được chiếc eo thon thả đầy quyến rũ kia.

Cô khẽ cười, cầm ly rượu trong khay lên uống cạn rồi bắt đầu từ từ đưa tay lên cởi sợi dây buộc chiếc áo choàng ở ngoài.

Hiện ra trước mắt lão là thân hình căng tràn sức sống, đầy đặn, quyến rũ, gợi cảm của cô gái ở độ tuổi trăng tròn đẹp nhất khiến lão mê mẩn. Cả cuộc đời lão gặp và chơi không ít thể loại nhưng đẹp tới mức này thì lão lần đầu chứng kiến... Là mỹ nhân mà lần đầu lão được diện kiến, khiến lão say đắm....

Sững người, lão đang định vươn tay chạm vào vòng eo đê mê kia của cô, lão nổi lên cơn ham muốn điên cuồng nhưng lão lại không thể chạm vào khi đập vào mắt lão, ở chiếc eo mà lão mê mẩn kia là hình xăm đầu một con rắn màu trắng đang thè lưỡi của mình ra, ánh mắt hoang dại, thân hình nó uốn lượn quanh đùi cô đầy quyến rũ, mời gọi.... Hình xăm này làm lão liên tưởng tới....

— Bạch..... Bạch Xà.....— Lão tự dưng trở nên lắp bắp, miệng bật ra cái tên lão hận nhất....

—Chào, Lão Tam — Cô cười – một nụ cười lạnh, ánh mắt cũng biến đổi trở nên lạnh lẽo đến tận đáy lòng.

Cùng lúc đó, năm thân hình xuất hiện trong những chiếc áo choàng đen che kín người đứng phía sau Bạch Xà; lão không nhìn thấy gương mặt họ nhưng lão nhìn rõ được ánh mắt tỏa ra sát khí vây quanh người lão và cũng không biết từ bao giờ những tên tùy tùng của lão đã nằm rạp dưới đất cả. Một người trong số năm người bước tới đưa cho Bạch Xà thanh kiếm bạc rồi lại lùi về đúng vị trí mình đã đứng để tùy Bạch Xà ứng phó. Cô vừa bước về phía lão vừa nói, giọng nói lạnh giá như băng đâm thẳng vào người lão, đâm vào từng thớ thịt của lão:

—Hôm nay, Bạch Xà này mang thân mình dâng cho ngài. Nhưng chắc ngài biết chẳng ai cho không ai cái gì bao giờ nhỉ? Ta muốn một thứ từ ngài.... Chỉ một thứ thôi...

Lão nhìn ánh mắt của Bạch Xà mang ánh cười cùng sự van xin. Lão cứ nghĩ rằng cô muốn lão đừng không tấn công Vương Xà nữa liên lạc chí trong lòng. Khẽ nhún mày, lão hỏi:

—Cô muốn gì?

—Mạng ông — Lời nói của Bạch Xà vừa vang lên thì một con dao găm ngay vào ghế lão, và chỉ cách mặt lão chưa đầy 1cm.

Nhìn con dao găm chỉ cách cổ mình 1 cm, lão khẽ cười nhạt. Và trong một tích tắc lão vụt biến mất khỏi ghế trước mắt Bạch Xà và năm người kia. Ánh sáng của chiếc đao loang loáng trên đầu Bạch Xà cùng lời rít lên ghê rợn của lão:

__Nói lời vĩnh biệt đi Bạch Xà..... HAHHAHA....

Lão phi từ trên xuống, tiếng cười man rợ vang lên khắp cả gian phòng rộng, thanh đao chém xuống như muốn bổ đôi người Bạch Xà. Cận kề cái chết, Bạch Xà một chút cũng không cử động, ngay cả năm người trong Ngũ Tướng Không Ngai cũng không hề có ý định di chuyển để cứu chủ nhân của mình mà đứng đó chống mắt ra xem....

“KENG.....”

Tiếng va chạm kim loại vang lên rất lớn, thanh đao của lão Tam bị chặn lại bởi một thanh kiếm khác nhưng không phải thanh kiếm bạc của Bạch Xà mà là thanh kiếm màu đen của Hắc Xà.

Anh đã tới. Hai người lao vào giao đấu trong khi Bạch Xà vẫn đứng yên tại chỗ đấy, một chút di chuyển hay trợ giúp cũng không có. Kiếm và đao va chạm vào nhau vang lên những tiếng “chan chát” tạo thành những âm thanh đinh tai nhức óc....

Khi hai người dừng lại cũng là lúc thanh đao của lão ta bị Hắc Xà hất tung ra cắm lên trần nhà còn lão đã bị một vết thương không nhỏ ở bả vai nhưng dường như chẳng hề hấn gì đối với lão cả. Cùng lúc đó chiếc áo Hắc Xà mặc trên người “bục” một cái rách bươm lộ ra hình xăm một con rắn màu đen với đôi mắt vàng đỏ như máu trên tấm lưng săn chắc ấy....

Và còn chưa kịp thở hay nói gì thì cánh tay trái của lão đã đứt lìa. Cùng lúc đó thanh kiếm của Bạch Xà chảy dài một dòng máu đỏ thẫm nhỏ giọt xuống đất.....

__A.....A.....A..... __ Lão hét lên đau đớn, ôm cánh tay đang không ngừng chảy máu xối xả.

Nghe thấy tiếng la thất thanh của bang chủ mình thì bọn tùy tùng đã nhanh chóng xuất hiện bao vây kín căn phòng...

“BÙM”

Nhưng chúng chỉ kịp nhìn thấy bang chủ của mình đang quần quai với cơn đau, ôm tay vật vã với đau đớn trên sàn cùng những người lạ mặt ở trong căn phòng thì một tiếng nổ lớn vang lên, cả căn phòng chìm trong khói trắng.... là bom khói....

__Bắn.... Bắn đi.... Các người bắn cho ta..... __ Tiếng hét của tên bang chủ vừa xen lẫn nỗi nhăn nhó đau đớn vừa tràn ngập sự căm phẫn.

Dù bọn tùy tùng không nhìn thấy gì bởi căn phòng mờ ảo tràn ngập khói này nhưng vì bang chủ ra lệnh nên cũng giật mình mà bắn điên cuồng khắp phòng khiến mọi đồ đạc trong phòng đều vỡ nát hết. Tuy vậy, lại chẳng ai nghe thấy tiếng kêu rên của ai bị trúng đạn cả.... Vì sao vậy?

__Dừng lại __ Tên bang chủ ra lệnh, lão thở hổn hển ôm cánh tay còn đau tê dại kia.

“KENG.....KENG.....KENG.....”

Sai lầm lớn của lão chính là tiếng ra lệnh “dừng lại” đó để cho những đường gươm loang loáng mang hình hài tia sét của Vương Xà có cơ hội chém xuống người bọn tùy tùng. 1,2 ,3.... Tất cả ngã xuống, máu tươi bắt đầu chảy lênh láng dưới sàn với cùng một cách chết là chém đứt đầu.... Cách giết chết người này không phải của ai xa lạ cả mà là của chính Ngũ Tướng Không Ngai; một nhát chém sắc bén đủ để miêu tả được nội tâm của người chém....

__Hắc Xà, Bạch Xàchúng mày..... __ Lão tái mặt nhìn những đầu người lăn lông lốc trên sàn cùng ánh mắt hết sức vô cảm của Ngũ Tướng Không Ngai nhìn mình.

Cũng phải thôi, làm sao lão có thể tưởng tượng được rằng phó bang chủ rồi tới cả bang chủ của cả bang Vương Xà lại đi ám sát mình được chứ? Vì sao ư? Vì quân có thể chết nhưng tướng mà chết thì khác nào cả bang ấy như rắn mất đầu chứ? Đây không chỉ phó bang chủ mà cả bang chủ đi ám sát, chẳng phải mang cả bang ra đánh cược bằng mạng sống của mình sao? Càng ở vị trí cao thì việc tự mình ra tay ám sát một

ai đó là càng không thể, vậy mà cả hai người người đứng đầu bang “Vương Xà” lại đi ám sát quả là không ngờ được...

Là hai con người này ngu ngốc hay là do Song Xà quá tự tin vào bản thân mình sẽ thắng tuyệt đối 100%...??

__Ngu ngốc! Lão già, muốn đánh bại tụi này thì ít nhất cũng tạo ra cái bang với phòng vệ chắc chắn một chút chứ? Lão có coi thường Song Xà này quá không hả? __ Bạch Xà khinh khỉnh nhìn lão.

__Chúng mày....__ Lão ta còn chưa kịp nói hết câu thì xuất hiện ngay trước mặt lão, đứng chắn trước mặt Bạch Xà là Hắc Xà với ánh mắt lạnh băng cùng một cái nhếch môi đầy ẩn ý.

“PHẬP”

Nhát kiếm cắm thẳng vào bụng lão không hề khoan nhượng làm lão ngã nhoài xuống đất đau đớn đến mức không thể hét lên được như lần trước. Lão đang dần dần chìm vào cõi chết....

Khẽ nở nụ cười nhạt Bạch Xà cùng Ngũ Tướng Không Ngai thu dọn đồ đạc một chút để ra về. Sau khi để thể bài in gia huy của Vương Xà trên tường Bạch Xà quay người bước đi .

“PÀNG...”

Tiếng súng vang lên, xé không gian lao thẳng về phía Bạch Xà trong sự ngạc nhiên của tất cả. Hắc Xà cũng người rồi nhanh chóng phóng tới ánh mắt mang đầy vẻ lo lắng. Nhưng dường như không kịp và anh đứng khựng lại, còn Bạch Xà thì chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được cái lạnh sống lưng cùng một thứ mùi quen thuộc làm cô phải rùng mình. Một bóng đen xuất hiện bên cạnh cô, cánh tay mạnh mẽ bầu chặt lấy vai cô, xoay cô nhanh chóng đứng phía sau mình. Nhanh như chớp, một khẩu lục dài màu bạc được rút ra và.....

“PÀNG.....”

3. Chương 3: Huyết Xà

Một lần nữa tiếng súng lại vang lên, viên đạn xoay tròn, xé toạc không gian lao cùng đường đi nhưng ngược hướng với viên đạn đang tay tới phía Bạch Xà kia. Đường nhắm bắn cực chuẩn khiến cho cả hai viên đạn va vào nhau giữa không trung phát ra một tiếng nổ lớn...

“RẦM....”

“PÀNGPÀNG....PÀNG....”

Hàng loạt tiếng súng vang lên đình tại từ khẩu súng lục dài màu bạc bóng loáng của con người lạ mặt đó nhắm thẳng vào lão ta – một lão già có sức sống dai dẳng nhưng tuyệt nhiên những viên đạn đó lại không bắn vào một điểm chết nào trên người nào. Là bắn trượt sao? Chắc chắn là không rồi, bởi có thể ngắm bắn được cả viên đạn đang lao tới thì sao có thể ngắm trượt những thứ còn dễ dàng hơn thế được chứ. Ngược lại, những viên đạn đó lại quá chuẩn như ý của chủ nhân nó muốn. Những viên đạn đó nhắm thẳng vào cổ tay, chân, đôi gối, khuỷu tay của lão đã phế đi toàn bộ các chức năng hoạt động biến lão thành người tàn phế bởi xương lão đã bị bắn vỡ vụn.

Thế nào là đau đớn?

Thế nào là tàn nhẫn?

Chính là khiến cho người phải chết đấy không thể ước một phát nhắm mắt sang thế giới bên kia được mà phải quằn quại trong đau đớn, máu và nước mắt.... Phải, thứ nước mắt vốn không tồn tại trong thế giới ngầm này nhưng nó phải nhỏ bởi sự đau đớn tột cùng của thân xác. Và rồi để lịm dần trong tê dại, đau đớn mà nhớ mãi mãi nỗi đau, sự khiếp đảm mà đi sang thế giới bên kia.

“Song Xà” vốn được mệnh danh là những con rắn độc tàn bạo và đầy mưu mô thủ đoạn nhưng người con trai trước mặt Bạch Xà này còn tàn bạo, thủ đoạn, dã man cùng lạnh lùng hơn gấp nhiều lần....

Ngũ Tướng Không Ngai dù đã tự tay giết không ít người, tàn bạo không kém nhưng cho dù có lạnh tới đâu, được tôi luyện tới mức nào cũng phải tái mặt khi thấy người con trai đó rút ra một thanh kiếm màu đen y hệt như của Hắc Xà nhưng nó lại được gắn một viên ngọc màu đỏ phía chuôi kiếm. “Roẹt” một cái, người con trai đó đã tuyên bố án tử chém đầu cho lão ta bằng một đường kiếm nhanh, gọn và rất ngọt như là chỉ chém một vật gì đó vô cùng tầm thường vậy. Nhưng như vậy thì chưa là gì khi người con trai đó ghim đầu lão vào tường bằng chính thanh đao của lão chỉ trong tích tắc khi người ta thấy đầu lão bị hất bay lên...

Hay Hay lắm.... Hắc Xà vỗ tay tiến về phía người con trai đó.

Người đó không nói gì, cất kiếm vào vỏ bao rồi bước tới nhặt chiếc áo lụa mà Bạch Xà vút dướit đất choàng lên người cô.

Ồ! Cảm ơn! Bạch Xà không khỏi ngạc nhiên trước hành động của người con trai lạ này.

_Về bang đã rồi nói chuyện tiếp _ Hắc Xà vỗ vai người đó và ôm eo Bạch Xà bước đi, theo sau là Ngũ Tướng Không Ngai.

TẠI BANG VƯƠNG XÀ:

_ Em gái, cậu ta – người vừa cứu em ban nãy đó, tên là Uông Thành Hải Long và có lẽ em cũng gặp cậu ta rồi đấy _ Hắc Xà bình thản nói, người con trai kia cũng rất bình thản như không phải chuyện của mình uống thứ chất lỏng màu xanh dương đựng trong chiếc ly. Trong khi đó Bạch Xà nhìn người lạ này bằng một ánh mắt không thể khó hiểu hơn.

_Biết? _ Bạch Xà quay lại nhìn anh mình một cách khó hiểu.

_Ừ, em lần thứ hai gặp cậu ấy nhưng danh tiếng thì nghe rất nhiều rồi. Cậu ta là Huyết Xà _ Hắc Xà cười, nhẹ nhàng vuốt tóc em gái mình.

“Phụt...”

Bạch Xà nhà ta không nể nang càng không sợ mất hình tượng gì phun tất cả rượu trong miệng ra phun thẳng về phía người đối diện là Huyết Xà. Nhưng như một phản xạ có điều kiện, Huyết Xà bình thản tránh rồi lại bình thản uống rượu tiếp không lên tiếng...

_ Anh nói gì cơ? _ Bạch Xà tròn mắt nhìn anh.

_Này, em đừng có phản ứng quá vậy chứ? Bất lịch sự quá _ Hắc Xà lắc đầu, lấy tay lau miệng còn vương nước của cô.

_ Nhưng..... nhưng..... _ Bạch Xà lấp bắp chỉ vào Huyết Xà.

_ Rồi rồi, vì đây chính là tuyệt mật nên mới có lời nói rằng cậu ta hoạt động tự do. Em không để ý gia huy của Vương Xà sao? Con rắn màu đỏ bao quanh Song Xà chính là hình ảnh tượng trưng cho Huyết Xà đấy. Hay nói một cách đơn giản thì cậu ta cũng chính là vị Bang chủ thứ hai của Vương Xà này _ Hắc Xà giải thích.

_ Hả?... _ Miệng Bạch Xà càng ngày càng mở lớn muốn rớt cả hàm ra ngoài luôn.

_ Chẹp, đừng mở lớn miệng thế, anh sẽ hôn đó. Chuyện này như anh nói là tuyệt mật nên giờ anh mới nói với em được đó. Từ giờ hãy chiều cổ cậu ta nhé _ Hắc Xà cười, hôn nhẹ lên má Bạch Xà.

_ Hừ, anh được lắm, giờ mới chịu nói với em. Nhưng khoan đã, em muốn hỏi một chuyện _ Bạch Xà lườm Hắc Xà một cái bởi lúc nào cũng đổ cô bằng cách đó làm cô không thể làm gì khác được cả.

_Gì vậy? _ Hắc Xà cười.

_Anh ta bị câm hả? _ Bạch Xà chỉ thẳng tay vào Huyết Xà, không thể ngáy thơ vô tội hơn nữa hỏi.

Câu hỏi của Bạch Xà khiến Huyết Xà nhà ta từ nãy giờ chẳng thềm lên tiếng quan tâm chuyện của hai anh em giờ phải ngẩng lên liếc mắt nhìn Bạch Xà một cái. Còn Hắc Xà thì lúc này cũng đang dãn mặt nhìn em gái mình, gương mặt bắt đầu chuyển sắc rồi không nhịn được nữa Hắc Xà ôm bụng cười nghiêng ngả..... Tiếng cười của anh vang lên vọng cả căn phòng rộng.

Hahaha.... Long, thấy chưa ? Tao đã bảo kiểu gì cũng có người tưởng mày câm mà..... Hahaha.... Hắc Xà vừa cười vừa nói.

Huyết Xà không nói gì nhưng ánh mắt sắc lạnh lại đang lườm người cười lẫn cười bò kia một cái chết được người và đông cứng mọi thứ.

Hắc Xà thấy thế liền cố nhịn cười, võ vai em gái còn đang ngơ ngác của mình giải thích trước khi mình chọc cho người nào điên lên lại tút kiếm chém bừa thì chắc chắn sẽ phiền phức lắm:

_Haha, Bạch Xà, không phải cậu ta bị câm đâu. Lý do thứ nhất là cậu ta không thích nói khi cảm thấy không cần thiết. Thứ hai là cậu ta bình thường phải nói nhiều quá nên khi được nghỉ cậu ta không muốn nói nữa. Em biết công ty SK chứ? Là công ty của chúng ta đấy, nó là viết tắt của “Snake’s King” – Vương Xà đấy. Giám đốc hiện thời của công ty này chỉ là giám đốc do cậu ta thuê để quản lý công ty thôi, còn cậu ta mới là giám đốc đúng nghĩa nhưng chỉ khi có vụ làm ăn lớn mới ra mặt để ngoại giao thôi.

_Ừm, ra vậy _ Bạch Xà khẽ gật đầu.

_Túm lại là cậu ta sau những ngày phiêu bạt trên thương trường giờ sẽ quay về bang. Em chiều cổ cậu ta một chút, được chứ? _ Hắc Xà võ vai em gái.

_Anh tự đi mà chiều cổ. Em không thích dạy trẻ con tập nói _ Bạch Xà bĩu môi quay mặt đi.

Câu nói của Bạch Xà lại một lần nữa khiến Hắc Xà ôm bụng cười ra nước mắt. Trong khi đó Huyết Xà vẫn tuyệt nhiên không mở lời nhưng trên khóe miệng khẽ nhếch lên tạo ra một nụ cười...

* * *

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa mới ló dạng phía chân trời thì tin tức Lão Tam – bang chủ bang Hồ Long bị chết thê thảm, toàn bang từ trên xuống dưới máu chảy thành sông, ai cũng thành ma không đầu khiến cho cả trăm bang từ lớn đến nhỏ phải hãi hùng khi nhìn những hình ảnh đó. Tất cả các bang chủ dù là người đối đầu hay không đối đầu với Vương Xà cũng phải rung mình khi tưởng tượng tới mình sẽ như thế nào nếu đối đầu tuyên chiến với Vương Xà.... Đó là một cái chết bi thảm.

Dù chẳng cần bảo họ cũng đoán được đó là cái chết bi thảm, tàn nhẫn và vấy mùi máu tanh bởi sự sụp đổ trong một đêm của Hồ Long là do Vương Xà làm vì chỉ mình Vương Xà mới dám đánh cược một ván bài lớn như vậy. Huống hồ chiếc thẻ bài in gia huy của Vương Xà được để lại là bằng chứng rõ ràng như thế nữa rõ ràng họ không hề sợ hãi khi tuyên bố chính mình đã để tại những tàn tích đầm máu đó.... Đây không chỉ là một cuộc xử trảm với người dám đối đầu Vương Xà mà còn là lời cảnh cáo đối với tất cả những bang dám ra mặt đối đầu với Vương Xà.... Một lời cảnh cáo đầm máu tươi...

Ván bài này khá tuyệt Một nụ cười tanh mùi máu hiện lên trên môi người con trai với gương mặt thanh tú, vận trên mình bộ đồ trắng.

Người ngồi cạnh anh không nói gì, chỉ im lặng đưa mắt ngắm nhìn bình minh đang dần lên và mặt trời tỏa nắng vàng ngoài hiên nhà kia là báo hiệu một ngày mới đã đến.... Một lúc lâu sau người con trai đó mới đứng dậy, khẽ nói. Chất giọng nam trầm nhưng mang một hơi lạnh cùng nhiệt độ âm thầm thấu vào da thịt người khiến ta run sợ:

_Nhưng trò chơi giờ chỉ mới bắt đầu.

Anh bước đi, người kia uống cạn ly rượu đỏ thẫm ưa thích trên tay rồi cũng đứng dậy. Hai bàn tay đút túi quần ung dung bước theo không quên bỏ lại phía sau bình minh kia câu nói:

_Ừ, là trò chơi của máu và nước mắt nhỉ?

4. Chương 4: Thế Giới Của Em

Sáng nay, mặc dù là một buổi sáng khá sự kiện nhưng với vang Vương Xà lại khá yên ắng bởi giờ là lúc là thời gian nghỉ ngơi của những thành viên chủ chốt như Song Xà, Ngủ Tướng Không Ngai. Có lẽ như với Vương Xà thì sự sụp đổ của Hồ Long sau một đêm chẳng liên quan tới họ... Vì sao ư? Vì trong phòng của Song Xà đang diễn ra một trận đấu khẩu khác....

_ Anh hai..... _ Bạch Xà vừa thức dậy đã hét lên

_ Gì vậy em _ Hắc Xà lộ mặt ra từ phòng tắm

_ Sao cái tên này lại ở đây _ Bạch Xà nói như hét, tay chỉ thẳng vào mặt Huyết Xà đang bò dậy vấp vấp ngái ngủ, tay gối đầu trong khi đầu vẫn đội cái mũ che kín mặt. Dường như tiếng hét của Bạch Xà chẳng ảnh hưởng gì đến Huyết Xà cả

_ Em thiệt là... anh đã bảo là cậu ta ở đây sao? _ Hắc Xà lắc đầu giải thích lại

_ Biết rồi nhưng sao tên đó lại nằm trên giường em chứ _ Bạch Xà tức tối nói. Cô dường như một chút cũng không sợ Huyết Xà và càng đặc biệt hơn là Huyết Xà cũng dường như không phản ứng gì với hành động đó của cô.

Kể cả khi Bạch Xà ném gối thẳng vào Huyết Xà nhưng có nhắm mắt Huyết Xà, đầu óc vẫn còn lơ mơ ngủ thì Huyết Xà cũng bắt được chẳng khó khăn gì. Đó với Huyết Xà chỉ như là một phản xạ tự nhiên chứ không phải gọi là cái đề phòng cẩn mật của Huyết Xà với những người khác....

Hắc Xà nhìn hai người một như núi một như băng ngàn năm thật không biết sau này rồi sẽ như thế nào. Dựa vào cửa buồng tắm, Hắc Xà nói:

_ Cái giường này vốn rộng đủ cho 50 người ngủ thoải mái mà. Không để cậu ta ngủ đây chẳng nhẽ lại ngủ ở phòng mấy điệp viên khác sao? Mà em nằm với anh nữa chứ có phải mình cậu ta đâu, mau dậy thay đồ đi

Bạch Xà tức nhưng không cãi được anh nên đành im lặng. Trong khi đó Huyết Xà nhà ta lại đầy ung dung đi vào phòng tắm với Hắc Xà chẳng thèm bận tâm tới cái người vẫn đang lờm mình muốn thủng người kia.

Một lúc sau, Hắc Xà và Huyết Xà vừa bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Bạch Xà đã trong trang phục chỉnh tề, miệng huýt sáo nho nhỏ đầy vui vẻ đang chuẩn bị đi đâu đó....

_ Em định đi đâu vậy? _ Hắc Xà hỏi

_ Hehe, đi chơi _ Bạch Xà hớn hở. Cái gương mặt cười rạng rỡ kia thay đổi 180 độ so với cái gương mặt lúc nãy

Bạch Xà đang chuẩn bị đồ hóa trang trang điểm và che bớt gương mặt mình đi thì lại bị Hắc Xà kéo tay lại. Anh chỉ vào Huyết Xà nói:

_ Đưa tên này theo đi em

_ Không, em không đưa tên từ còi âm này đi theo đâu, xấu mặt... _ Bạch Xà bĩu môi, liếc xéo Huyết Xà từ trời thẳng thường lời để nghi của anh trai mình

Nhưng rồi dường như nghĩ ra cái gì đó, trong nháy mắt Bạch Xà sử dụng tốc độ của mình đã đứng ngay trước mặt Huyết Xà. Khi Huyết Xà còn chưa hiểu cô muốn làm gì thì cô đã thẳng tay dứt chiếc mũ len của Huyết Xà ra khỏi đầu. Huyết Xà vẫn đứng yên, chính xác là không hề có ý tránh dù ngay khi lúc Bạch Xà vung tay lên anh đã đọc được hết ý nghĩ trong đầu cô qua ánh mắt kia.... Và hiện ra trước mặt Bạch Xà là gương mặt anh tuấn. Mái tóc màu hung đỏ bồng bềnh cắt sát gương mặt nam tính, mày dài và raahm, đôi mắt sắc lạnh sâu thẳm như đáy vực nhưng cũng đầy phong tình, sống mũi cao, đôi môi mỏng khê nhếch lên nở một nụ cười ngạo nghễ với cô....

_ Người.... _ Bạch Xà sững sờ trước hình ảnh trước người con trai trước mặt mình mang tên Huyết Xà này

Dù Hắc Xà đã đẹp và với cô không có người con trai nào có thể sánh bằng anh nhưng vẻ đẹp của người con trai trước mặt này có thể chiếm đoạt bất cứ trái tim của người con gái nào nhìn thấy anh. Kể cả Bạch Xà.....

__Được rồi, mau đi thay đồ đi Huyết Xà,nhớ đeo kính vào đây __ Hắc Xà kéo Bạch Xà ra rồi vỗ vai Huyết Xà nói

Huyết Xà liếc mắt nhìn Bạch Xà một cái rồi khẽ gật đầu bước vào phía trong thay đồ. Hắc Xà nhìn em gái mình khẽ cười, nghiêng người anh thì thầm vào tay cô:

__Nhóc, em cũng bị cậu ta hút hồn sao?

Tự dưng trái tim của Bạch Xà đánh “thịch” một cái, gương mặt bất giác phỉm hồng. Cô giật mình đẩy anh ra, lắp bắp:

__K có... tuyệt đối không....

Rồi Bạch Xà đẩy cửa bước ra ngoài trong khi Hắc Xà nhà ta vẫn cười đầy nham hiểm đứng đó. Có thể cô không thấy chứ anh thấy rất rõ một điều rằng cô em gái nhỏ đã bị người ta cho vào tầm ngắm ngay từ lần đầu tiên chạm mặt cơ... Vậy nên cô mới kéo được cái con người mà anh đã mất cả chục năm săn lùng tự nguyện chịu về bang này một cách ngoan ngoãn như vậy chứ....

Chẳng có động vào Huyết Xà chứ đừng nói là vô lễ với Huyết Xà. Đặc biệt là giám thẳng tay lột mặt nạ của Huyết Xà mà không chết thảm cả!!! Vậy mà tại sao Huyết Xà lại không ra tay với Bạch Xà ?

__ Là người cổ tình sắp đặt như vậy. Đúng k? __ Một giọng nói lạnh lùng vang lên

Nhưng con người đó không cần đợi anh trả lời đã mất hút sau dãy hành lang dài với ánh sáng yếu ớt bởi đó không phải là một câu hỏi mà là câu khẳng định. Anh khẽ cười – một nụ cười không chứa đựng âm mưu, cũng không phải thích thú mà là một nụ cười bất đắc dĩ đến chính người cười còn không hiểu rõ tư vị của nó,nói:

__Ừ, vì tôi biết chỉ có cậu mới đưa được nó ra khỏi nỗi đau đấy

* * *

Lúc này, trên cái thế giới của những con người sống với cuộc sống thường nhật nhưng ẩn chứa trong cuộc sống đó là những mưu mô, thủ đoạn còn lớn hơn gấp nhiều lần thế giới ngầm. Nhưng có những con người không biết nên gọi là bất cần đời hay vô cảm hay phải chăng nên gọi là những người biết tích cóp cho đất ước khi vung tay mua không biết bao nhiêu đồ... Rõ ràng là đi cùng nhau nhưng khi vừa bước vào khu trung tâm mua sắm hàng đầu Việt Nam thì hai con người này tự tách nhau ra và tự tới gian hàng riêng lựa chọn đồ ỉnh nào là quần áo, giày dép, trang sức, Số tiền thanh toán càng ngày càng nhiều số không nhưng chỉ với một cái quẹt thẻ lại có thể giải quyết được mọi vấn đề....!!!!

Trời về chiều, Huyết Xà mới thấy Bạch Xà ung dung vừa đi vừa uống nước, phía sau là đám nhân viên nam bê đồ ra để ở xe. Nhìn Bạch Xà gương mặt tỏ rõ sự thỏa mãn, cười rất vui tươi khi mua được cả núi đồ . Vậy nên thay vì bóc mẽ Huyết Xà thì Bạch Xà rất hào hứng kéo Huyết Xà đi dạo phố:

__Đứng đấy làm gì vậy? Mau lại đây đi dạo... Đường phố này về đêm có nhiều thú vị lắm

Và cứ thế hay người đi bên nhau yên lặng, đơn giản vì Huyết Xà không thích nói mà. Nhìn những dòng xe đi trên đường có những người vồn vã, những người lại thông thả, người lại âu lo buồn phiền.... tự dưng Bạch Xà khẽ nói:

__ Tôi đã đi qua con đường này rất nhiều lần rồi và cũng chứng kiến rất nhiều câu chuyện: vui có, buồn có mà bi thương thì lại càng nhiều... Nhưng tôi thấy thế giới hiểm độc nhất không phải thế giới ngầm của chúng ta mà chính là cái xã hội hiện thực này. Nó sống trong ánh sáng nhìn có vẻ bình yên nhưng nó thực chất nhuộm màu đen dơ bẩn của sự lừa lọc, giả dối....

Huyết Xà không nói gì nhưng cũng trầm ngâm gật đầu đồng ý. Phải là người như Huyết Xà, Bạch Xà hay Hắc Xà đã chứng kiến biết bao con người chết trước mặt mình, bàn tay đã vấy đầy máu tanh nhưng vẫn không khỏi rung mình khi chứng kiến những đứa trẻ bị lợi dụng, cưỡng bức... rồi chết dần chất mòm trong đống đống quặng quai. Chúng ở sáng nhưng mượn danh của bóng tối rồi đổ tội cho bóng tối làm nhưng điều này....

__A! Nhìn kia.... __ Bạch Xà chỉ tay về phía trước

Thức Bạch Xà chỉ chính là hình ảnh một đứa trẻ trai mặt mũi lem luốc đang ôm một chiếc bánh mì chạy điên cuồng vô phương vô hướng, phía sau là một đám thanh niên bám trọn đuôi theo. Không cần suy nghĩ quá nhiều, Bạch Xà liền kéo tay Huyết Xà chạy theo đám người đó...

Trong một con ngõ khuất của thành phố ồn ào này, nơi đây ẩm ướt với mùi hôi thối của rác rưởi cùng chuột chết Bạch Xà tìm thấy cậu bé đỏ trong một góc tối. Người cậu bé run lên vì sợ hãi và đói rét. Và cậu bé đang có ý định tự sát khi đôi bàn tay nhỏ bé đang run run kề con dao vào cổ tay mình, nước mắt chảy ướt đầm hai bên gò má đầy đau đớn....

“Bóp...”

— Dừng lại.... Bạch Xà hất con dao ra khỏi tay cậu bé

— Xin đừng.... xin đừng đánh em.... Em không dám ăn trộm bánh mì nữa đâu, em xin lỗi — Người cậu bé run bần bật, mắt nhắm tịt lại run rẩy xin lỗi cũng như chờ đợi những đợt đánh đau đớn lên thân xác nhỏ bé

Nhìn cậu bé, Bạch Xà không khỏi xót xa. Ngày xưa, cũng chỉ có một chút nữa thì số phận cô có lẽ cũng như cậu bé này rồi.... Ôm cậu bé vào lòng, Bạch Xà khẽ nói:

— Dừng lo, ta sẽ không đánh em đâu. Sẽ không có ai động được vào em cả

“BÓP.... CHÁT.... BINH.... HỤ... Á.....Á.....A.....”

Đúng lúc đó, hàng loạt tiếng động vang lên bên tai cả hai. Bạch Xà ngẩng lên, trước mắt cô và cậu bé là hình ảnh mờ ảo của một người con trai đáng người cao to đang một mình chấp sáu thẳng khác mang trên mình vũ khí....

— Chúng... chúng tôi giết em, xin hãy cứu em.... — Cậu bé lấp bắp, nấc lên từng đợt sau cơn khóc nức nở lấy tay áo Bạch Xà

— Em yên tâm, an ta sẽ không để họ sống sót làm gì em đâu — Bạch Xà quyết đi hàng nước mắt lem luốc của cậu bé, mỉm cười chỉ tay về phía người con trai đang bị vây *** đó

Cậu bé nhìn Bạch Xà đang nở nụ cười đẹp tuyệt vời kia dù không rõ gương mặt nhưng khi thấy nụ cười đó cậu đã cảm thấy trong mình có một sức mạnh mới. Lại nhìn người đàn ông đang bị vây *** nhưng không chút nao núng nếu không muốn nói là cực ung dung kia trong ánh đèn lập lòe ngoài đường cậu nhìn thấy lóe lên một ánh mắt sắc nhọn – ánh mắt của quỷ giữ đưa tiễn người về nơi hoàng tuyền....

Tay không đấu với sáu thẳng du côn mang vũ khí có phải là quá khó khăn không? Có thể là một trận chiến không cân sức thật nhưng đây là đối với người khác còn đối với người con trai đó thì dường như lại là dễ quá.... Vì anh chính là Huyết Xà cơ mà....

Một phúc, một thời gian ngắn tưởng chừng như chỉ là một cái chớp mắt. Sáu tên đã nằm rạp dưới đất. Đây chính là lúc một lần lao vào đâm Huyết Xà chính diện nhưng thay vì cảm giác trước mắt máu đỏ kia thì ta nên nhìn kỹ hơn một chút cái sự kỳ diệu trong nó. Bởi khi con dao kịp chạm vào người Huyết Xà thì cánh tay vị chủ nhân cầm dao đó đã bị bẻ ngoặt lại theo tốc độ đó mà đâm thẳng vào bụng tên kia. Trong những giây tiếp theo con dao ghim thẳng vào cổ lên thứ hai. Tên thứ ba thứ tư bao vây hai phía lao đến anh thì chỉ với một cái nhún chân nhẹ nhàng Huyết Xà đã bật lên. Chân Huyết Xà đá vào tên thứ ba khiến hắn mất đà lao thẳng vào tên thứ tư và con dao ghim vào ngực tên đó cũng như tên thứ tư không kịp trở tay đâm con dao vào ngực tên kia. Và khi anh tiếp đất thì cũng là lúc tên thứ năm nằm rạp sau một đòn giáng thẳng vào đầu hắn chết ngay tức khắc. Tên thứ sáu nhìn thấy vậy định chuồn thì chỉ với một cái lướt người và một nhịp bóp Huyết Xà đã bóp nát xương cổ của hắn....

Xong việc, Huyết Xà phủi phủi bộ đồ của mình rồi quay lại nhìn Bạch Xà. Khẽ nhún mày một cái, anh hỏi:

— Cô định làm gì với thằng bé kia?

Rất ngạc nhiên khi Huyết Xà nói và giờ cô cũng công nhận là anh không bị cảm như mình vẫn nghĩ. Giọng của Huyết Xà rất đặc biệt vì nó mang một âm trầm nhưng không phải là giọng khàn của con trai, nó chưa đựng một sự lạnh lẽo của hàn băng hay chính là chủ nhân của nó....Khẽ cười, Bạch Xà quay lại hỏi thằng bé:

__Em tên gì?

__Em... em không có tên __ Thành bé với đôi mắt to tròn ngây thơ lắc đầu trả lời

__Ta cho em hai sự lựa chọn. Thứ nhất, em hãy cầm cái này rồi mang đi đổi lấy tiền để tự xoay sở đổi đời cho chính mình. Ta chắc chắn rằng nếu em muốn thì em có thể làm được bởi thứ này sẽ đổi được một món tiền không nhỏ tùy em sử dụng cũng như chọn inh một cái tên mới. Thứ hai, nếu em cảm thấy thực sự chán ngán thế giới toàn ánh sáng này, hận nó thì hãy cầm chiếc vòng này tới bang Vương Xà ở phía Tây trả lại cho ta và trở thành người của ta. Nhưng nên nhớ, em bước vào bang Vương Xà thì em sẽ không còn là cậu nhóc của ngày hôm nay nữa; em sẽ mang cái tên mới là Joker. Em biết quân Joker trong tập bài tây chứ? Hãy suy nghĩ thật kỹ..... __ Bạch Xà cởi chiếc vòng bạc ở cổ mình đặt lên tay cậu bé cùng một thẻ bài in gia huy của Vương Xà

__Em....em.... __ Cậu bé nhìn Bạch Xà đôi mắt rưng rưng đầy biết ơn và bối rối

__Đừng nhìn ta cũng đừng cảm ơn ta. Hãy lựa chọn con đường mà em muốn bước đi tiếp. Hai thứ này sẽ bảo vệ em cho tới lúc em chọn lựa được con đường của mình phải đi phải chịu trách nhiệm. __ Bạch Xà khẽ cười, xoa đầu cậu bé rồi đứng dậy bước đi

Huyết Xà cứ bước theo cô, không ai nói gì cả.... Ánh điện rất vàng trên những con đường, màn đêm bao phủ khắp mọi nơi báo hiệu đã đến lúc cô trở về với thế giới ngấm của mình !!!....

__Tại sao làm như vậy? __ Tiếng Huyết Xà nhẹ vang bên tai cô

__Vì những đứa trẻ đó bị cha mẹ bỏ rơi, xã hội ruồng rẫy mới chính là những đứa trẻ đáng quý nhất. Chúng biết mình nếu không sống thì chỉ có nước chết nên chúng ẩn chứa trong mình một nghị lực phi thường mà không phải bất cứ đứa trẻ nào trưởng thành có được như chúng. Chúng chọn theo ta tức ta đã có thêm một người chung thành tuyệt đối và chúng giao cả mạng sống cho ta... Tôi cần chúng – những người sẽ trở thành thể hệ sát thủ tiếp theo trong Vương Xà __ Bạch Xà ngắm nhìn cảnh vật đang trôi dạt trong tầm mắt mình

* * *

Đêm hôm sau, trước cửa Vương Xà có một cậu nhóc tới gõ cửa ngay khi ánh nắng cuối cùng của ngày tắt và màn đêm đang dần dần buông xuống và cũng lúc ấy cậu nhóc mới biết rằng người cứu mình, người mình mang ơn lại chính là phó bang chủ của Vương Xà....Vậy số phận cậu giờ sẽ tươi sáng hơn hay là sẽ bị bóng tối nuốt chửng như ánh sáng kia? Cậu cũng không rõ nhưng cậu biết rằng cậu nợ người con gái xinh đẹp đó một mạng sống, một mái nhà và từ nay cậu mang cái tên Joker....

Joker là gì?

Joker là lá bài bỏ đi trong bộ bài nhưng thực chất là bài vô danh lại sợ hữu một sức mạnh bí mật sẽ làm nên việc lớn để trở thành lá chủ bài bí mật của tướng sau này....

5. Chương 5: Ngụy Khốn

Những ngày hôm sau, cứ vào lúc mặt trời đã lên cao Bạch Xà lại cùng Huyết Xà ra ngoài. Cô chỉ cho anh thấy những khoảng tối trong thế giới này và cũng chỉ có anh thấy những thứ khiến cô phải lưu luyến và đó cũng là một chút lý do cô thích thế giới này...

Những nhờ đi cùng cô nên Huyết Xà cũng cởi mở hơn chút và hiểu nhiều hơn. Trong những năm qua gần như Huyết Xà chỉ sống ở chủ yếu là nước ngoài và về Việt Nam chỉ ở trong bang Vương Xà còn đối với xã hội, thế giới bên ngoài của Việt Nam ra sao thì dường như không quan tâm lắm vì Huyết Xà cứ nghĩ rằng xã hội nào mà chẳng như nhau. Nhưng giờ Huyết Xà nhận ra là không phải như vậy, Việt Nam cũng có những mặt đen tối như chính ở các đất nước lớn kia....

Dù Huyết Xà không nói nhiều nhưng không phải là không nghe mà thực ra có thể nói người muốn ngắm nhìn thành phố xung quanh này không chỉ có Bạch Xà mà Huyết Xà cũng vậy. Chính vì thế mà Huyết Xà không ki bo lắm khi vẫn cho Bạch Xà những cái gật đầu đồng tình hay những nụ cười dù không rõ ràng lắm nhưng không phải là không có khi Bạch Xà kể gì đó thú vị...

__Long, anh thử nói xem anh và tui ai mạnh hơn? À! Hay khi nào ra thử đấu với nhau đi! __ Bạch Xà vui vẻ nói.

Long vẫn không nói gì chỉ khẽ cười, cô gái trước mặt anh quả thực là con người cực kì hiếu chiến.... Là một người mạnh hay yếu đều là do cảm xúc gây dựng nên mà đúc kết thành...

__Ê! Sao lại cười, nghĩ tui không thắng được anh sao? __ Bạch Xà bĩu môi, nhíu mày nhìn Huyết Xà.

Huyết Xà nhìn cô đang biểu tình bức xúc của cô lại khẽ cười... Đầu mắt rồi phó bang chủ Bạch Xà nổi danh mưu mẹo, độc ác và lạnh lùng nữa!!! Đặt nhẽ tay lên đầu Bạch Xà, khẽ xoa anh nói:

__ Được, lúc nào đó sẽ đấu.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của cả Bạch Xà và Huyết Xà cùng vang lên do một người gọi đến, là Hắc Xà. Đoán có chuyện chẳng lành cả hai nhanh chóng bắt máy:

__ Anh, có chuyện gì vậy?

__Long, Linh, cả hai mau đến bến cảng. Hàng của ta về bị cớm phát hiện rồi __ Giọng Hắc Xà lạnh lùng ra lệnh nhưng vẫn xen vào đó là sự lo lắng với số hàng bạc tỉ của mình.

__ Cái gì? Sao lại phát hiện được chứ? Hai mau chuyển xe đến cho em đi, em đi liền đây __ Bạch Xà cũng bắt đầu không khỏi lo lắng, sốt ruột nói.

Bạch Xà vừa nói xong thì ngay lúc đó một chiếc BMW X6 màu đen bóng lóng xuất hiện trước mặt cả hai người. Đồng thời, giọng Hắc Xà cũng vang lên:

__Đồ của cả hai đều ở bên trong. Đi theo ngõ 2A là con đường nhanh nhất, Ngũ Tướng Không Ngai đang đợi ở đấy rồi.

__Dạ.

Bạch Xà cùng Huyết Xà nhanh chóng lên xe. Chiếc BMW X6 khác với những chiếc xe khác chính là ở chỗ cửa xe đều được làm bằng loại kính đen đặc biệt chỉ có thể nhìn ra chứ không nhìn vào được. Không những thế còn kính còn được lắp là kính chống đạn, giảm thiểu tối đa sát thương cho người ở trong xe khi xe bị trúng đạn...

Lên xe, Bạch Xà chẳng ngại ngần gì cởi đồ thay trong khi Huyết Xà lái xe cứ như xe chỉ có một mình anh vậy. Huyết Xà lao xe đi với tốc độ nhanh nhất, lượn lách đánh vòng tới mức cánh sát giao thông cũng không thể bám theo được. Bạch Xà sau khi khoác lên mình bộ đồ da bó sát ôm lấy cả thân mình, đeo kiếm và vũ khí lên người xong mới trèo lên ngồi ghế phụ cạnh Huyết Xà giúp anh cài kiếm vào người.

__Cái này anh hai đưa cho anh đó __ Bạch Xà để chiếc vali bạc cạnh chỗ ngồi của anh.

Huyết Xà khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh giấu sau lớp kính hướng về phía trước tập trung lái xe...

Mười lăm phút sau, cả hai tới nơi

Bước xuống xe, hiện ra trước mặt cả hai là khung cảnh bạo loạn giữa người của bang Vương Xà với bọn cớm. Không ai bảo ai cả hai người cùng lao vào giữa chiến trường đang dần dần nhuộm đầm máu tươi kia....

Thanh kiếm bạc của Bạch xà sáng loáng tới bởi ánh đèn điện cùng ánh trăng đang nhạt màu trên bầu trời kia, nó loang loáng như ánh chớp vung lên khiến máu đổ ngày một nhiều. Mỗi nhát kiếm Bạch Xà chém xuống rất sắc và ngọt dù không giết chết bọn cớm nhưng cũng khiến chúng lãnh một vết thương nặng ở tay và chân không thể di chuyển hay phản kháng được. Thanh kiếm sắc tới mức nó đã bổ đôi cả khẩu súng của bọn cớm chỉ trong tích tắc khi Bạch Xà lướt qua họ... Dưới màn đêm u tịch nhưng mang trong mình đây là những sóng gió lớn đang tiếp diễn và hiện diện thì hình ảnh một cô gái với bộ đồ đen, tay cầm thanh kiếm bạc dài khiến người ta xiêu lòng với vẻ đẹp nhưng cũng run sợ bởi ánh mắt lạnh lùng, vô cảm mà lại long lanh ánh lên phía sau chiếc mặt nạ kia.....

Trong khi đó, Huyết Xà thay vì xông pha như Bạch Xà lại tìm một địa điểm cực thuận lợi có thể phóng tầm nhìn bao quát tất cả mọi thứ tốt nhất. Để làm gì ư? Là để nhắm bắn một cách chuẩn nhất vị chỉ huy – người cầm đầu bọn cớm đang đứng phía ngoài vòng vây kia. Đứng lên nóc tòa nhà ba tầng ngay cạnh đây

Huyết Xà ẩn mình vào trong màn đêm đen, đưa tầm mắt mình lướt qua xác định góc bắn, lôi khẩu súng lục dài màu bạc trong chiếc vali ra nhắm bắn....

“Pằng....”

Viên đạn bay đi, xoay tròn trong không gian lao qua đám hỗn loạn phía dưới và dừng lại trên bả vai của cầm đầu.... Tầm ngắm quá chuẩn xác khiến cho những tên cớm khác đang hừng hực khí thế bắt đầu dao động khi vị chỉ huy bị thương ngã xuống. Nòng súng bạc đó lại hướng về những tay súng bắn tỉa bao vây xung quanh của bọn cớm mà bắn. Cứ lần lượt như vậy, từng viên đạn bạc được bắn ra là từng tên ôm vai ngã xuống...

Cũng lúc đó, Ngũ Tướng Không Ngai cùng một số người nữa tới chi viện nhưng bọn cớm kéo đến cũng ngày càng đông hơn. Thấy tình hình không ổn Bạch Xà ra lệnh:

— Kil, phá tất cả thùng hàng chất đồ lên xe.

Hiểu được ý của Bạch Xà muốn gì Ngũ Tướng Không Ngai nhanh chóng tản ra, tiếp cận những thùng hàng ở đây. Và ngay trước mắt mắt bọn cớm, người của Vương Xà phá thùng hàng chất hết tất cả vũ khí vừa đc vận chuyển lên chiếc BMW của Bạch Xà. Còn Bạch Xà cùng những người khác đứng đầu chặn chân bọn cớm để Ngũ Tướng Không Ngai chất hàng, đẩy lùi những bước tiến của bọn cớm từng chút một...

Đứng trên này Huyết Xà thấy cũng đủ rằng cục diện không ổn chút nào, nhất là anh phải nhíu mày khi thấy ai đó suýt chút nữa bị thương bởi cái gọi là “đao súng vô tình”. Thanh kiếm đang nằm yên trong vỏ bao đen của anh được tút ra, nhảy từ tầng ba xuống đáp đất một cách nhẹ nhàng như chẳng có vấn đề gì cả chỉ như khi bạn nhảy từ bậc ba xuống bậc một mà thôi. Huyết Xà lia đường kiếm dài trên không, năm tên cớm ngã xuống với một vết thương dài trên lưng. Sát khí của Huyết Xà tỏa ra bao vây lấy người anh cuốn chặt lấy những người đối diện với anh khiến cho họ bị sát khí đó bức tới mức không cử động được. Một lần anh vung kiếm lên là ít nhất phải 4,5 người ngã xuống với vết thương chạy dài phía sau lưng thấm đẫm máu trên bộ quần áo quân phục....

Huyết Xà tiến tới chỗ Bạch Xà chẳng chút khó khăn nào cả khi mà mỗi bước chân anh đi là một người ngã xuống cũng như máu chảy dài theo gót giày kia... Anh thả tay chém một vết dài trên lưng tên cớm định bắn lên Bạch Xà. Huyết Xà bước lại chỗ Bạch Xà, vai chạm vai anh khẽ cúi người xuống dùng thanh âm trầm và nhỏ nhất đủ để chỉ mình Bạch Xà nghe thấy, anh nói:

— Mau đi đi, tôi sẽ mở đường.

Bạch Xà liếc mắt nhìn ra phía xe đã thấy Ngũ Tướng Không Ngai chất hết hàng lên xe và đang bảo vệ xe hàng. Không chần chừ nữa, Bạch Xà khẽ gạt đầu dùng khả năng ẩn thoát của mình dễ dàng thoát khỏi vòng vây và khi người ta không nhìn thấy cô nổi bật giữa đám hỗn loạn nữa thì cô đã đứng ở ngay cạnh chiếc BMW rồi. Cùng lúc đấy, khẩu súng bạc của Huyết Xà được rút ra, không cầm nhắm bắn như lúc trước Huyết Xà chỉ cần một cái liếc mắt cố định thứ cần bắn để mở đường là....

“PÀNG....PÀNG....PÀNG....”

Huyết Xà bắn nổ ba chiếc xe cảnh sát liên tiếp để mở đường lửa cho Bạch Xà...

Bạch Xà cùng Kil của Ngũ Tướng Không Ngai nhanh chóng lên xe, quay một đường vòng cung Bạch Xà đã quay ngược xe một góc 180 độ và lao xe đi với vận tốc nhanh nhất lao về phía đường lửa kia mà phóng đi... Chiếc xe lao đi như tên bắn trước mặt tất cả các tên cớm...

Nhưng dường như đến đó chưa phải có thể thoát được, vì ngay khi ra đường lớn chiếc xe của Bạch Xà lại bị hơn chục chiếc xe khác đuổi theo phía sau khó mà cắt đuôi được. Bạch Xà bực mình buông miệng chửi:

— Khốn khiếp!!!

Mở cửa kính, không cần quay đầu lại Bạch Xà rút súng nhắm bắn qua gương chiếu hậu mà nổ súng đã khiến cho chiếc xe cảnh sát đang chạy theo dẫn đầu nổ tung vì nhắm bắn vào thùng xăng của chúng. Kil cũng nhanh chóng lấy ngay một khẩu súng mới trong xe, lắp đạn rồi mở mui xe nhắm bắn thay cho Bạch Xà để cô chuyển tâm lái xe, cô nói:

— Chị hai, để em lo bọn cớm cho.

— Được, nhắm vào lớp xe chúng mà bắn.

Và nhờ tay lái bạt mạng thần sầu của Bạch Xà cùng tay súng cực chuẩn đã được tôi luyện trong gian khổ từ bé của Kil mà chẳng mấy chốc đã thoát được mấy chiếc xe cảnh sát một cách dễ dàng. Thở phào nhẹ nhõm, cả hai cùng lái xe xuống hầm là con đường bí mật về thẳng bang Vương Xà không chút khó khăn cản trở nào. Và Kil cũng gọi điện thông báo mọi người đang ở bên cạnh kìm chân cảnh sát đồng loạt rút lui...

Lúc đó, bốn thành viên còn lại của Ngũ Tướng Không Ngai và Huyết Xà nhận được tin liền ra lệnh rút lui. Pháo sáng vừa được bắn lên trời thấp sáng cả một khoảng trời đêm đen thì nhanh như cắt, chỉ với những quả đạn khói được ném ra, trong làn khói mờ ảo đó khi mà những khẩu súng của bọn cớm còn chưa kịp lên đạn bóp cò thì đã không còn thấy một bóng người nào nữa cả. Khoảng sân khi lớp khói bay hết chỉ còn lại bọn cớm đứng đó trơ mắt nhìn tàn cuộc Đến tận bây giờ, bao nhiêu lần rồi họ - những cảnh sát dù được phái tới đây có tài giỏi tới đâu cũng chưa một lần nào bắt được người của bang Vương Xà kể cả bắt được dù chỉ là một người bị thương nặng hay một xác chết cũng không có...

Những con người kia – những sát thủ mà họ vô số lần đụng độ này đơn giản không chỉ biết tới mỗi chém giết, đâm mình trong vũng máu mà khả năng chính của họ khi được học chém giết chính là khả năng tẩu thoát phi thường...

BANG VƯƠNG XÀ:

Bạch Xà, Huyết Xà, Hắc Xà cùng Ngũ Tướng Không Ngai và tất cả thành viên sát thủ chuyên nghiệp khác của Vương Xà đều đã tập hợp đầy đủ. Ánh mắt lạnh của Hắc Xà quét qua một lượt, giọng nói lạnh hơn cả băng của anh đầy uy quyền vang lên:

— Hôm nay ta thất thoát bao nhiêu?

— Bang chủ, hàng thì hầu như không bị mất và hỏng cũng không đáng kể ạ — Kil bước lên nói.

— Nhân lực của ta bị thương nhưng cũng không bị quá nặng, số người bị thương đều đã được đưa về sơ cứu và nghỉ ngơi rồi ạ — Gin nói tiếp.

— Được, những ai bị thương hãy để họ nghỉ ngơi tới lúc bình phục hoàn toàn. Sắp xếp người vào thế chỗ cho họ trong thời gian tới — Hắc Xà ra lệnh.

— Dạ — Kil cúi đầu nhận lệnh.

— Vậy đã biết được ai báo tin cho bọn cớm biết không? — Chất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bạch Xà vang lên.

— Chúng em đang cho người điều tra nhưng chưa có thông tin chính xác ạ — Zin nói.

Bạch Xà khẽ nhún mày, đây dường như không phải kết quả mà cô muốn nghe:

— Khả nghi ai?

— Theo em, xét về tình thế và cục diện bây giờ thì khả nghi nhất chính là bang Hắc Long vì Hắc Long với Hồ Long vốn có thâm tình khá tốt nên chắc chắn rằng khi ta tàn phá Hồ Long tới mức không ột ai sống sót và cái chết của bang chủ bang Hồ Long như vậy thì chắc chắn bang Hắc Long không bao giờ để yên ạ. Mà nhất là ta chỉ trong một đêm đã đẩy Hồ Long ra khỏi danh sách những bang mạnh nhất thì một bang đã nâng đỡ Hồ Long như Hắc Long chẳng phải là quá mất mặt sao ạ — Rin đưa ra những nhận xét của mình về tình hình hiện tại.

— Em cũng thấy vậy, nghe đầu lão Tam bang Hồ Long là anh em kết nghĩa với bang chủ bang Hắc Long nữa cơ ạ — Lin nói thêm.

— Vậy phiền phức rồi — Bạch Xà trầm ngâm, suy tư gì đó.

— Ngũ Tướng Không Ngai, tìm thông tin về bang Hắc Long ta giao cho các em — Hắc Xà sau khi suy nghĩ cũng đưa ra quyết định.

— Dạ — Ngũ Tướng Không Ngai cúi đầu nhận lệnh.

Mọi người giải tán về nghỉ ngơi sau một buổi đánh kịch liệt không khỏi thấm mệt. Nhưng lúc đó lại là lúc những cô gái của Ngũ Tướng Không Ngai chuẩn bị lên đường lấy thông tin về bang Hắc Long... Những cuộc chiến, sự trả thù đang chờ đón Vương Xà ở phía trước kia...

6. Chương 6: Sự Trả Thù Đẫm Máu

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT “NGŨ TƯỚNG KHÔNG NGAI”:

1. LIN:

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: là thành viên bang Vương Xà, một trong 5 người của Ngũ Tướng Không Ngai được Bạch Xà nhặt về nuôi và tôi luyện

_ Tính cách: mạnh mẽ, thẳng thắn, cương trực. Là người sẵn sàng hy sinh mình để người khác không bị tổn thương. Luôn muốn học tập được sự mạnh mẽ, quyết đoán như Bạch Xà

_ Ngoại hình: xinh đẹp, cá tính, hơi sexy có phần giống Bạch Xà

2. GIN:

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: : là thành viên bang Vương Xà, một trong 5 người của Ngũ Tướng Không Ngai được Bạch Xà nhặt về nuôi và tôi luyện

_ Tính cách: vui vẻ, hòa đồng, luôn mỉm cười dù có gặp khó khăn hoạn nạn cũng không dấy lùi được nụ cười của cô

_ Ngoại hình: Xinh đẹp, luôn mang trên mình nụ cười tỏa nắng cùng ánh mắt biết cười khiến người nhìn vào cảm thấy thoải mái.

3. KIL:

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: trước kia là con gái của một gia đình quý tộc nổi tiếng nhưng vì cha mẹ bị sát hại từ sớm. Được Bạch Xà nhặt nuôi và cứu giúp khi đang chạy trốn kẻ địch. Hiện tại là trưởng nhóm của Ngũ Tướng Không Ngai

_ Tính cách: thông minh, hiểu biết, luôn bình tĩnh để xử lý mọi việc. Chính vì vậy nên rất được Bạch Xà tin tưởng giao cho cô làm trưởng nhóm

_ Ngoại hình: dù xa rời giai cấp quý tộc từ bé nhưng ở cô vẫn mang nét tiểu thư của quý tộc, phong thái và cử chỉ luôn điềm đạm như con nhà quý tộc thực sự

4. ZIN:

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: : là thành viên bang Vương Xà, một trong 5 người của Ngũ Tướng Không Ngai được Bạch Xà nhặt về nuôi và tôi luyện

_ Tính cách: Là người hiếu động, thích tự do chạy nhảy, thích vui đùa không bị giới hạn. Luôn có cái nhìn lạc quan về cuộc sống nên những thứ đen tối của xã hội không bao giờ làm vấy bẩn được tâm hồn cô

_ Ngoại hình: Dễ thương, trẻ con, thích mặc váy. Mắt to sáng ngời cùng nụ cười mỉm dễ thương khiến người khác không thể không yêu quý

5. RIN:

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: Con của một gia đình giàu có nhưng lên 5t đã bị bố mẹ bỏ rơi vì nhiều lý do. Khi không biết làm sao, khi nhận ra mình không quan trọng với xã hội, khi suýt nữa bị xe tông thì được Bạch Xà cứu và mang về Vương Xà nuôi nấng. Không cho cô tình cảm của bậc cha mẹ nhưng cho cô cảm nhận rõ tình cảm chị em

_ Tính cách: Lạnh lùng, sắc sảo. là một con người sống nội tâm nhiều hơn bởi những quá khứ đã qua trước kia. Nhưng chưa đựng bên trong vẫn là một tâm hồn của một cô gái với những ước mơ nhỏ

_Ngoại hình: Xinh xắn, đúng chất tiểu thư con nhà giàu có. Gương mặt đẹp, ánh mắt to nhưng nụ cười đẹp lại không bao giờ được cô sử dụng

Sau những ngày ồn ào với các tin tức, các kế hoạch sát phạt các bang phái của Vương Xà thì giờ đây Vương Xà lại chìm trong sự yên tĩnh đến khó tả. Sự yên tĩnh này chính là điềm báo khởi đầu ột cuộc chiến mới...

Bạch Xà sau mấy ngày không ngủ kiểm duyệt lại hàng hóa và điều chỉnh lại đường dây vận chuyển mới giờ đang ngủ ngon lành trên chiếc giường king size của mình...

Còn lúc này Huyết Xà và Hắc Xà thì vẫn đang bàn bạc, dường như mọi chuyện có vẻ như không ổn lắm...

_ Hắc Long không đơn giản như những bang khác, hoàn toàn không dễ đối phó tý nào cả _ Hắc Xà trầm ngâm.

Huyết Xà lắc lắc ly rượu trầm ngâm suy nghĩ gì đó rồi quay lại hỏi Hắc Xà:

_Gọi họ về không?

_ Ừm, cũng nghĩ tới rồi nhưng giờ chưa cảm thiết lắm vì Ngũ Tướng Không Ngại vẫn đảm đương rất tốt mà _ Hắc Xà lắc đầu.

Cả hai cùng lâm vào trạng thái im lặng, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ kế hoạch riêng của mình. Một lúc sao Hắc Xà khẽ thở dài, đứng dậy nói:

_ Đi nghỉ thôi, giờ dù sao cũng chưa nghĩ được kế hoạch gì khác cả. Phải đợi Ngũ Tướng Không Ngại về rồi mới tính tiếp được.

Nghiêng người Hắc Xà nằm xuống giường ôm cô em gái nhỏ vào lòng nhắm mắt nghỉ ngơi. Huyết Xà ngồi trầm ngâm suy nghĩ uống mấy ly rượu rồi cũng ngã người nằm nghỉ... Sự việc hiện tại dù có là thiên tài như anh hay Hắc Xà khi chưa biết rõ được những thông tin cần thiết cũng không thể đoán biết được mà đưa ra những bước đi tiếp theo.... Giờ tất cả chỉ có thể nằm trong một từ “chờ đợi” mà thôi...

Ngày hôm sau, nguyên do vì bị Bạch Xà khích tướng và cũng vì cả hai quá nhàn rồi không có việc gì làm nên Huyết Xà miễn cưỡng chấp nhận lời thách đấu...

Chính vì vậy mà ngày hôm nay những thành viên trong bang Vương Xà được chứng kiến tận mắt cuộc giao chiến giữa vị phó bang chủ tài năng Bạch Xà và con người bí mật nhưng quyền lực lại đứng hàng ngang bằng với Song Xà kia.... Đây cũng chính là lúc để cho tất cả các sát thủ trong Vương Xà từ mới tới cũ, lớn tới bé chiêm ngưỡng và học tập...

Giữa gian phòng tập rộng thênh thang, thoáng dăng vẩy xung quanh là các sát thủ đẳng cấp được tôi luyện bài bản của Vương Xà thì Bạch Xà trong bộ đồ khá sexy với chiếc quần đùi bó ngắn cùng chiếc áo phông lửng trắng đủ khoe hình xăm Bạch Xà ở eo đầy quyến rũ, đi chân đất trên nền cát được phủ trên sàn nhà. Ánh mắt cô đầy kiên định và lạnh lùng như đang đối đầu với kẻ thù thực sự. Trong khi đó người đàn ông bí ẩn kia lại tuyệt nhiên phong thái lại cực ung dung, thư thái chẳng có gì là vội vã hay cần phải lấy tinh thần chiến đấu cả. Dù không ai thấy rõ gương mặt anh sau khi anh che nửa gương mặt của mình bằng chiếc mặt nạ đen ánh bạc kia nhưng ai cũng có thể cảm nhận được vẻ lạnh tử qua đôi mắt thâm sâu cùng thân hình vạm vỡ, cao lớn được bộ đồ đen đầy kiêu cách kia phô ra sự hoàn mỹ của vóc dáng anh...

“TUÝT.....”

Cả gian phòng hoàn toàn yên tĩnh, không có tiếng cười đùa nào xen kẽ, ai ai cũng im lặng quan sát trận đấu từ lúc tiếng còi cất lên. Trong chớp mắt cả hai thân ảnh của cả hai người đều biến mất chỉ còn lại lớp bụi bay lên vương lại trên không trung...

“Chát...”

Tiếng va chạm rất mạnh, thu hút ánh mắt mọi người đang tìm thân ảnh cả hai thì độ nhiên cả hai xuất hiện giữa không trung. Và đòn đánh bằng chân của Bạch Xà đầy uy lực nhắm ngay điểm yếu của đối phương là mặt đã bị Huyết Xà chặn lại chẳng mấy khó khăn bằng tay, không hề nao núng hay có thể nói rằng đòn đánh của Bạch Xà mạnh nhưng không hề đẩy lùi được Huyết Xà. Nhoẻn miệng nở nụ cười đầy thú vị, Bạch Xà nói:

— Không hề tầm thường. Bắt đầu nhé...

Dứt câu, Bạch Xà ngay trước mắt Huyết Xà kia trong nháy mắt đã biến đâu mất, cả không gian chìm vào yên tĩnh không hề nghe thấy chút chuyển động nào... Hình bóng của Bạch Xà biến mất y như ý nghĩa cái tên Bạch Xà của cô; là vô hình...

Thay vì áp lực xung quanh vây kín như những người khác đã từng đối đầu với Bạch Xà để rồi từ từ bị nó trấn áp thì Huyết Xà hoàn toàn vẫn tỏ ra đầy ung dung, ánh mắt chẳng hề tìm kiếm thân ảnh của Bạch Xà. Mà ngược lại, ánh mắt anh khẽ khép lại cảm nhận thứ gì đó đang xoay chuyển trong không khí.

“Vụt”

Bất chợt Bạch Xà xuất hiện ngay trước mặt Huyết Xà. Nhanh như cắt chân Bạch Xà hướng về cổ Huyết Xà mà đánh rồi lại di chuyển về các điểm trọng yếu như eo, gáy, bắp chân,... những chỗ có thể đòn ngã được đối thủ dễ nhất...

“ Bốp.... bốp..... bốp...”

Tuy nhìn vậy nhưng đâu có dễ, Bạch Xà cũng không khỏi kinh ngạc khi những đòn đánh nhanh, mạnh và liên tiếp của cô đều bị Huyết Xà đỡ chẳng chút khó khăn. Cứ như là anh có thể đọc được hết đường đi nước bước của cô trong từng đòn đánh vậy...

Trong khi Bạch Xà đang ngạc nhiên thì Huyết Xà tung một nắm đấm đầy uy lực về phía mặt cô. Nhưng nhanh chóng Bạch Xà đã phát hiện ra, kịp thời xoay người né đòn đồng thời lại lia chân đá về phía giữa cổ Huyết Xà trả một đòn... Anh nhanh chóng giơ tay ra giữ chân cô một cách điệu nghệ rồi túm chân cô hất lên khiến Bạch Xà lộn vài vòng trên không trung rồi mới đáp xuống mặt đất...

Cho tới giờ có thể nói là bất phân thắng bại giữa cả hai. Sát khí liên tục tỏa ra của cả hai khi quyết đấu khiến cho những sát thủ ở đây bỗng dưng rùng mình. Bạch Xà đang định lao lên đấu tiếp thì cậu nhóc chừng gần mười tuổi hốt hải chạy vào...

— Phó.... Phó bang chủ.... — Cậu bé vừa thở vừa nói không ra hơi.

— Hử, Joker — Bạch Xà dừng lại, bước về phía cậu bé vì chạy nhanh quá mà trượt cát ngã xuống kia.

— Có... có chuyện... có chuyện rồi ...!! Bang chủ gọi ạ, Ngũ Tướng Không Ngai đã trở về — Joker chẳng quan tâm mình bị ngã, cũng chẳng quan tâm đau đớn xước sát trên người vừa cố gắng lấy lại hơi thở vừa nói.

— Ủ, vậy có gì mà em hốt hải thế? — Bạch Xà khẽ nhíu mày hỏi Joker, thay cậu nhóc đang vội vàng này phải cất trên đầu xuống.

Tự dưng cậu bé khẽ rùng mình ngược lên nhìn Bạch Xà rồi nước mắt không biết từ đâu bỗng lã lã ướt đầm hai hàng mi... Bạch Xà biết Joker không còn là một đứa trẻ yếu đuối như trước nữa, cậu đã trưởng thành lên rất nhiều, đã rắn rỏi qua từng bài tập khắc nghiệt để trụ vững ở đây. Nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Xà thấy cậu bé khóc từ lúc bước chân vào Vương Xà tới nay... Joker cô kim lại nước mắt của mình, hay tay quyết đi hàng lệ, lắp bắp nói:

— Các... các chị ấy... chị ấy chỉ về... về có bốn người...

Bạch Xà sững người, trong lòng tràn ngập cảm giác không lành khi nghe và chứng kiến những biểu hiện vừa rồi của Joker. Nhanh như cắt, Bạch Xà chạy tới chỗ anh trai mình và càng tới gần nỗi lo sợ càng vây lấy cô, ngực cô thắt lại một nỗi đau không thể tả được...

“RẦM...”

_ Anh... _ Bạch Xà đẩy mạnh cánh cửa ra, chạy vào bên trong.

Trước mắt cô là anh – Hắc Xà với ánh mắt u ám, còn Ngũ Tướng Không Ngai thì... Không, chính xác là bốn người trong Ngũ Tướng Không Ngai đang đứng khóc một cách đau đớn trước cái cạm phủ bạt đen...

Ngũ Tướng Không Ngai, bốn người vừa nhìn thấy Bạch Xà liền chạy lại ôm cô mà khóc lớn. Những uất ức, đớn đau, khổ sở của cả bốn giờ mới thực sự bộc phát hoàn toàn...

_ Chị... Chị ơi...

_ Chuyện chuyện gì thế này?... Lin đâu? _ Mặt Bạch Xà tái nhợt, giọng nói run run hỏi. Ánh mắt chăm chú nhìn vào cái cạm kia.

_ Bạch Xà lại đây nào. Bình tĩnh đi, Lin chết rồi _ Giọng Hắc Xà lạnh lạnh nhưng vẫn nhuốm màu đau xót vang lên bên tai như mũi tên đâm thẳng vào ngực Bạch Xà với sự thật mà Bạch Xà mong rằng không phải kia.

Bạch Xà như người mất hồn, bước qua bốn người còn lại trong Ngũ Tướng Không Ngai mặc kệ luôn cả lời nói của anh trai bước tới cái cạm kia. Lật tấm bạt đen ra, gương mặt thanh tú của Lin – một trong số năm người của Ngũ Tướng Không Ngai hiện ra. Một gương mặt xinh đẹp, đầy cá tính với mái tóc cắt ngắn màu hung tím ôm lấy gương mặt đã trắng bệch, thân xác lạnh tanh... Cho dù như thế nhưng vẫn không thể làm nét đẹp kia giảm đi. Bạch Xà gục xuống, bật hắt tấm bạt ra khỏi người Lin và khẽ run lên khi chứng kiến những vết hằn đỏ trên tay chạy dài từ cổ đến tay và chân của Lin rồi dường như Lin bị kết thúc mạng sống bởi một nhát dao đâm thẳng vào tim đầy sắc bén...

Lin hay tất cả bốn người còn lại trong Ngũ Tướng Không Ngai chỉ kém Bạch Xà có một tuổi nên gần như là họ lớn lên cùng nhau, coi nhau như chị em tốt. Chính vì vậy Ngũ Tướng Không Ngai mới hết mình với Vương Xà để đền đáp lại sự yêu thương, tin tưởng của Hắc Xà và Bạch Xà đã dành cho cả năm người...

Bạch Xà quay lại nhìn mọi người, từ gương mặt diêm lệ khẽ lăn dài một giọt nước mắt trên gò má rồi rơi xuống đất. Chết giọng lạnh tanh hơi nghẹn nghẹn ở cổ của Bạch Xà vang lên:

_ Ai đã làm chuyện này?

Bốn người nhìn Bạch Xà bây giờ, lệ tràn bờ mi vì đau đớn lúc này bất giác ngừng rơi. Lấy tay gạt đi giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt, khôi phục lại trạng thái như ngày thường, nói:

_ Tụi em nhận lệnh của bang chủ đi điều tra về Hắc Long thì trên đường về bị phục kích ạ. Lúc đầu thì chúng em hoàn toàn nắm được tình hình, giao đấu cũng không gặp khó khăn nào thì một tên xuất hiện. Hấn nhắm vào Lin mà quật túi bụi, chúng em muốn cứu Lin nhưng không thể vì bị những bọn khác vây bắt nên.... _ Kì đau đớn kể lại nhưng tuyệt nhiên không rơi một giọt nước mắt nào, chết giọng nghẹn ngào càng về sau càng tắt dần.

_ Khi bọn em thoát ra được thì đúng lúc ấy hấn đâm vào ngực Lin. Hấn... hấn dường như muốn thấy chúng em nhìn thấy cảnh hấn giết Lin _ Zin nói, đôi mắt lạnh lợi thường ngày giờ đây nhòe màu u ám.

_ Hấn là ai? _ Hắc Xà hỏi, bước tới chỗ Bạch Xà vẫn đang lặng thinh đứng đó.

_ Tụi em không rõ. Hấn dường như muốn giết từng người một nhưng khi chúng em hợp lại thì hấn bỏ đi ạ _ Gin khẽ lắc đầu.

_ Hấn không dùng kiếm hay côn mà dùng ám khí. Thứ vũ khí hấn dùng hình lưỡi liềm uống cong cực sắc bén. Lúc hấn chạy em nhìn thấy phía sau gáy hấn xăm một chữ “Sát” bằng tiếng Trung. Em chưa lần nào đụng mặt hấn trong giới sát thủ cả _ Rin nói, giọng nói lạnh băng, đôi mắt vẫn đỏ ngầu vì khóc quá nhiều nhưng hấn rõ ràng đó là sự thù hằn không thể xóa bỏ.

__ “Sát” ư? __ Hắc Xà trầm ngâm rồi hướng ánh mắt về phía Huyết Xà chẳng biết đã đứng ở trong phòng lúc nào...

Huyết Xà hiểu ánh mắt Hắc Xà muốn gì, khẽ thở dài miễn cưỡng Huyết Xà mở miệng nói:

__ Hắc là “Sát Vương”. Trong thế giới ngầm hắc được xếp hạng trong top mười sát thủ đáng sợ nhất. Và... hắc thuộc bang Hắc Long.

Bất giác Bạch Xà nhoen miệng cười, một nụ cười lạnh, ánh mắt băng lãnh, ra lệnh:

__ Kil, Rin, Gin, Zin chuẩn bị đi. Ta sẽ qua chào hỏi Hắc Long một chút.

__ Không được __ Hắc Xà giữ tay Bạch Xà lại.

__ Anh, buông em ra. Chúng dám giết người của Vương Xà thì chúng phải biết rõ một điều rằng “một mạng trả một bang” chứ. Em không giết được bang chủ Hắc Long thì chẳng nhẽ để Lin chết oan uổng sao? __ Bạch Xà đánh mặt lại, giận dữ nói.

__ Không được, ta còn chưa nắm rõ thực lực bên đó. Kil đã điều tra được những gì về Hắc Long nói anh nghe xem nào __ Hắc Xà trừng mắt cảnh cáo Bạch Xà rồi quay lại hỏi Kil.

Kil trầm ngâm một chút nhìn Gin, Rin, Zin rồi miễn cưỡng nói:

__ Bang Hắc Long được như ngày hôm nay không chỉ do bang chủ Hắc Long tài trí mà thực chất bang này được rất nhiều quan chức cấp cao bảo hộ ạ. Chúng nhờ Hắc Long để dễ dàng rửa tiền ỉnh, đổi lại Hắc Long được bảo vệ hoàn toàn trong thế giới ngầm cũng như ngoài xã hội kia.

__ Vậy là.... __ Bạch Xà mím môi, dường như có gì đó không cam tâm và sự xao động lớn trong tâm trạng ngổn ngang kia.

__ Kil, Gin, Zin, Rin đưa Bạch Xà về phòng nghỉ đi. Chuyện này tạm thời để mai tính tiếp, mọi người đều mệt rồi __ Hắc Xà phẩy tay ra lệnh ọi người lui xuống.

Bạch Xà trừng mắt nhìn anh nhưng không làm gì được đành uất ức bước đi, ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ cùng bất bình. Bốn người kia tuy không dám ý kiến nhưng thực sự thì không cam lòng chút nào... Hình ảnh Lin chết vẫn còn rõ trong tâm trí cả bốn khiến lòng thù hận của cả bốn chỉ càng tăng lên chứ không nhả chìm được họ trong sợ hãi....

Lúc bấy giờ Hắc Xà mới khẽ thở dài một tiếng, gương mặt đầy mệt mỏi và nhuốm màu bi ai ngồi phịch xuống ghế...

__ Nghỉ ngơi chút đi __ Huyết Xà bước tới, đưa cho Hắc Xà một ly rượu để ổn định tinh thần.

__ Ừm... __ Hắc Xà mệt mỏi nói, cầm ly rượu của Huyết Xà uống cạn để giúp tinh thần mình tỉnh táo hơn, để sự hận thù kia không xâm chiếm đầu óc mình.

Quả thực mà nói thì khi biết Lin bị giết thì Hắc Xà cũng phẫn nộ lắm chứ, cũng tức giận tới cùng cực chứ. Có thể nói Lin cũng là đứa em mà Hắc Xà yêu quý bởi Lin có gì đó khá giống Bạch Xà nên anh muốn trân trọng, nuông chiều, bảo vệ như là với Bạch Xà; thứ cảm giác tội lỗi đối với Bạch Xà kia nó vẫn luôn vây quanh anh khiến anh không biết làm như thế nào. Nhưng với tư cách là bang chủ thì Hắc Xà không cho phép mình để tình cảm lấn áp tâm trí mình mà mất bình tĩnh. Với anh, Ngũ Tướng Không Ngai như là em gái vậy, dù không thể đối với Lin hay với cả năm người trong Ngũ Tướng Không Ngai bằng Bạch Xà nhưng cũng tuyệt nhiên không hề thua kém.... Cái chết của Lin quả thực là một sự đả kích rất lớn đối với anh.....

* * *

ĐÊM HỒM ĐÓ:

Nhưng không ai có thể ngờ được rằng khi màn đêm buông xuống, bầu trời đen kịt không một ngôi sao cũng không ánh trăng thì...

__ Các em, giúp ta thay đồ __ Tiếng nói lạnh lùng nhưng trong trẻo của một người con gái vang lên trong đêm.

_Dạ...

Bốn thân ảnh khác khê gật đầu, nhẹ nói như sợ sẽ gây ra tiếng động lớn vậy, lẳng lặng giúp cô mang đồ vào người. Đó là một bộ đồ da báo với chiếc áo không dây ôm sát phần ngực, chiếc váy siêu ngắn xẻ tà sexy khoe đôi chân dài đi cùng với đôi boots da đen và chiếc áo măng tô bằng da đen dài để che đi hình xăm thần bí, quyến rũ ở eo kia đi. Không chỉ vậy, gương mặt ngày thường giờ đây được biến hóa trở nên khác lạ hơn bởi những đường nét tô đậm của son phấn biến cô trở nên sắc sảo hơn bởi: mắt đen, môi đỏ bóng, má phớt hồng đi cùng mái tóc màu bạch kim dài chấm đất; tay và cổ đều đeo những trang sức ánh kim lấp lánh, leng keng....

....

Dưới màn đêm đen, phủ lên màu đen và lớp sương đêm mỏng manh là thân ảnh của năm người đang lẳng lặng từ bang Vương Xà thoát ra và lao đi như một ngọn gió đêm phá tan sự tĩnh lặng của sương đêm kia....

Trong lúc đó thì bang Vương Xà cũng đang phải hứng chịu cơn thịnh nộ từng bừng của bang chủ Hắc Xà....

_ Các người canh giữ kiểu gì mà để phó bang chủ đi mà không hề hay biết chút nào là sao?.....

“CHOANG....”

_ Mau đi tìm Bạch Xà và Ngũ Tướng Không Ngai về đây cho ta _ Hắc Xà thẳng tay ném chiếc ly vào tường. Đây không biết là chiếc ly thứ bao nhiêu bị anh ném vỡ rồi.

Hắc Xà quả thật không ngờ được rằng Bạch Xà dám hành động mà không nói với anh một lời nào. Nhưng cái quan trọng là anh không tưởng tượng được nếu như Bạch Xà mà bị làm sao hay bị thương một chút nào thì anh phải làm sao, cứ nghĩ tới đó là lại khiến trái tim anh hụt hẫng không thể chịu được... Hắc Xà siết chặt chiếc ly trong tay như muốn bóp nát nó như bóp nát những kẻ nào dám làm Bạch Xà của anh bị thương vậy. Bỗng dưng Huyết Xà bước tới lấy bao kiếm của mình và của người nào đấy vì trốn đi đến mức không thèm mang kiếm luôn, vỗ vai Hắc Xà trấn an. Hai người nhìn nhau, Hắc Xà không còn cách nào khác đành gật đầu, thờ dài một cái, giọng nói trầm khê vang lên đan xen trong đó là sự mệt mỏi:

_ Nhờ cậu cả đấy.

Huyết Xà gật đầu rồi mắt hút trong dãy hành lang. Cả bang Vương Xà chìm trong không khí căng thẳng tột cùng. Có ai mà không biết rằng với Hắc Xà thì Bạch Xà quan trọng như thế nào chứ?...

....

Ngoài kia, trên nóc tòa nhà cao nhất đối diện với Hắc Long thì năm thân ảnh của bốn cô gái với một người con gái nữa mang trong mình vẻ đẹp đến mê hoặc như một đóa hoa khiến người ta say mê đang đứng đó trầm ngâm... Ánh mắt người con gái đó đẹp lung linh nhưng lại ẩn chứa sự hận thù mà ai nhìn vào cũng phải rùng mình. Bởi cô là một đóa hoa mang trong mình những lưỡi gươm sắc nhọn; đóa hoa giết người....

“VỤT.....”

Năm thân ảnh biến mất hòa vào trong bóng đêm tĩnh mịch...

Trong lúc đó, bang chủ bang Hắc Long, hắc đang ngả gối trên giường cùng những ả đàn bà mua vui cho hắn. Phải, hắn đang rất vui, rất thỏa mãn bởi không chỉ vì những hưng phấn trước mắt này mà hắn còn hưng phấn bởi hắn đã giết được một trong năm người của Ngũ Tướng Không Ngai tiếng tăm lừng lẫy kia.... Và hiện tại hắn đang chờ đợi một thứ...

_ Vui vẻ quá nhỉ? _ Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Đến rồi, hắn nhướn miệng cười thích thú. Kéo hai đứa đàn bà đang nằm trên giường kia ngồi dậy chào đón vị khách không mời nhưng là vị khách mà hắn đang đợi này...

Hiện ra trước mặt hắn là những cô gái cực kì xinh đẹp, khoác trên mình những bộ đồ có thể nói rằng làm mê đắm bất cứ thằng đàn ông nào khi nhìn vào bởi đó là những bộ quần áo chỉ được may dành riêng cho từng người vậy. Hắn biết, hắn đã nghe danh của Ngũ Tướng Không Ngai là năm cô gái mang trong mình năm cá tính, năm gương mặt xinh đẹp khác nhau không bao giờ lộ diện kia. Vì sao ư? Vì năm cô gái này luôn khoác trên mình những chiếc áo đen che kín cả mặt cùng thân mình để hòa vào với màn đêm đen kia;

vậy mà hôm nay hần lại được diện kiến vẻ đẹp tướng chừng như chỉ là tin đồn đó. Nhưng dục vọng của hần không ngừng tăng, không ngừng ham muốn hơn nữa khi trước mặt hần là người con gái còn đẹp hơn là Ngũ Tướng Không Ngai trong truyền thuyết này... Cô mang một vẻ đẹp mỹ miều nhưng cũng đầy bí ẩn, huyền bí khiến hần càng thêm muốn hơn....

__Xin chào __Đôi môi lạnh khê nhếch lên tạo thành một nụ cười có mà như không.

__ Anh đã đợi em rất lâu đấy... tiên nữ__ Hần ngậy người một chút rồi lại cười cợt nhả búng tay cái “pốc”.

Tình thế thay đổi, lúc này không biết từ đâu ra cả một đám người chuyên ám sát mặc đồ đen xuất hiện vây quanh Bạch Xà và Ngũ Tướng Không Ngai... Tất cả bị bao vây không có lối thoát nào...

__ Tiên nữ mà ta nhìn thấy đây chắc là Bạch Xà, vị phó bang chủ bang Vương Xà đây mà __ Ánh mắt hần dán chặt vào người Bạch Xà một cách thô lỗ, giọng nói một chút cũng không có tí đứng đắn nào.

Không một tiếng trả lời, lời nói của hần đối với Bạch Xà dường như một chút cũng không chạm được vào cô chứ đừng nói có thể khiến Bạch Xà tức giận. Ánh mắt Bạch Xà nhìn vào gương mặt nham nhở của hần như là có mà cũng như là không bởi trong mắt Bạch Xà giờ trống rỗng, vô hồn....

__ Hừ, kiêu sao? Chúng mày, bắt tất cả lại cho tao __ Hần nhếch môi cười đều, phất tay ra lệnh rồi thân nhiên bước cái ghế của bang chủ Hắc Long ngồi nhìn đầy thích thú.

Và thế là cả một lũ sát thủ như sói đói nhảy vào con mồi là năm cô gái mảnh mai kia....

“Chát...”

Một đường roi vung lên đầy tàn ác khiến cho tên áo đen bị quật ngã nằm sõng soài dưới đất

“Keng.... Keng..... Keng....”

Những đường kiếm liên tiếp vung lên loang loáng không chút khoan nhượng nào chém bay đầu những con sói hoang bị bỏ đói, đang quằn quại trong cơn khát máu kia không chút ghé tay...

Ánh mắt năm cô gái tướng chừng nhỏ bé mà kiên cường này đều ánh lên màu đỏ của máu, của sự thù hận mà ra tay chém giết không thương tiếc. Máu vấy lên những bộ đồ xinh đẹp, vấy lên làn da trắng ngần, vấy lên gương mặt đẹp kiêu mị kia... Máu dường như chỉ càng làm tăng vẻ đẹp cho họ trong sự chết chóc này mà thôi....

Ở giữa vòng vây, những đường roi đường kiếm hiểm độc được vung lên một cách lạnh lẽ nhất, quyết đoán nhất sao cho có thể lấy đi sinh mạng của những con sói đói kia nhanh nhất. Dù là tình thế hai bên bị áp đảo bởi số lượng nhưng không hề lay động được một chút nào ở sắc mặt lạnh kia của cả năm người... Đó chính là những đứa con được lớn lên trong cái nôi của Xà Vương....

“A!”

Bạch Xà khê kêu lên một tiếng khi mu bàn tay phải cầm roi bị xước một vết dài, máu đang không ngừng chảy ra từ miệng vết thương khi đỡ đòn giúp Zin lúc bị đánh lén. Mím môi một chút, Bạch Xà lại khôi phục trạng thái ban đầu tiếp tục chiến đấu mặc cho vết thương kia cứ chảy máu; dường như sự hận thù trong lòng cô đã đàn áp cái đau đến tê tái ở tay kia...

Tuy vậy bốn thành viên của Ngũ Tướng Không Ngai tới một giây quay lại nhìn Bạch Xà cũng không có, vẫn xông vào giết đám người đó không thương tiếc. Dường như còn có phần tàn bạo hơn khi cả bốn người biết Bạch Xà bị thương....

Tình thế một chút cũng không suy chuyển, họ không thể đánh bại được năm cô gái cũng không cho năm người tiến lại gần chỗ bang chủ của mình. Thứ duy nhất ngày càng tăng là máu, máu tất cả rơi xuống, hòa vào với nhau thấm đẫm những xác chết kia... Gương mặt tên bang chủ có chút tức giận và không kiên nhẫn được khi mãi không thể bắt được năm người con gái kia. Phất tay một cái, một bóng đen xuất hiện phía sau lưng hần lao tới nhắm thẳng cổ Bạch Xà từ phía sau mà chém; thanh gươm hình lưỡi liềm loang loang ẩn hiện đang tiến về phía cổ cô.... Bạch Xà lúc đấy cũng nhanh chóng phát hiện ra nhưng cánh tay bị mất máu quá nhiều của Bạch Xà khi đang định đỡ lưỡi kiếm kia lại buông rơi chiếc roi nên không cách nào chặn được đường kiếm của tên kia.....

“KENG....”

“GÀO...OOOO....”

Một âm thanh chói tai vang lên, một tiếng gầm lớn khiến người ta rợn gáy. Và càng khiến người ta sợ hãi hơn nữa là đường kiếm đầy uy lực tưởng chừng như không cách nào khóa nổi kia đã bị chặn đứng lại, thanh kiếm hình lưỡi liềm “leng keng” rơi xuống mặt đất. Bên cạnh Bạch Xà là một thân hình cao to vạm vỡ đứng đó, cánh tay săn chắc mạnh mẽ ôm cô vào lòng. Đứng bên cạnh anh là một chú báo đen với đôi mắt màu vàng đầy hung dữ đang nhe nanh, trừng mắt, gầm lên những tiếng đầy ghê rợn đe dọa kẻ thù trước mặt...

_Người... _ Bang chủ Hắc Long giận tím mặt khi tên lạ mặt kia dám chen vào phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Người đó không thèm quan tâm tên đó nói gì, quay người, một đường kiếm hiện lên như có như không loang loáng khiến người ta không thể nhìn rõ nó. Và khi cái tên đang định đánh lên kia chỉ trong phút chốc chẻ làm đôi đường như chẳng có chút khó khăn nào...

Tên bang chủ nhìn người con trai trước mặt kia chỉ một đòn mà đem người đang sống chẻ làm đôi như bở đôi một quả táo mà hắn không khỏi tái mặt. Người đó liếc đôi mắt sắc lạnh như con dao của mình ẩn sau chiếc mặt nạ về phía hắn rồi nhanh chóng ra hiệu cho bốn người trong Ngũ Tướng Không Ngai rời đi, anh cũng mang theo Bạch Xà biến mất. Từ lúc đấy đến giờ không phải Bạch Xà nhà ta không phản kháng mà bởi vì miệng bị người đó bịt lại, thân hình cũng bị kẹp chặt cứng không cử động được luôn; thứ duy nhất cô có thể làm được là lườm... Nếu như ánh mắt có thể giết được người thì cái người con trai đang ôm cô này không biết đã phải bị giày xéo bao nhiêu lần nữa....

Và có lẽ ta cũng không khó đoán người con trai đó là ai. Anh chính là Huyết Xà – sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng các sát thủ ngầm trên thế giới. Anh cách biệt hẳn với người đứng thứ hai và tất cả các sát thủ khác....

BANG VƯƠNG XÀ:

Cả gian phòng tràn ngập trong không khí căng thẳng cho dù Huyết Xà đã đưa Bạch Xà về trước mặt anh. Nhưng không khí vẫn không thay đổi bởi hai anh em đang đối chọi nhau rất gay gắt, hai ánh mắt đấu nhau muốn phóng ra tia lửa điện mà không ai chịu thua ai cả...

_ Bạch Xà, để chúng em băng tay cho chị đã _ Kil và ba người cầm hộp bông băng đi tới.

_ Không cần _ Bạch Xà lạnh lùng nói, quay mặt bước về phía phòng ngủ của mình.

Lúc này thì Hắc Xà tức giận thật, sự kìm nén được dồn vào ly rượu trong tay khiến nó “rắc” một cái bị bóp nát không chút thương tiếc, cả người anh toát ra sự nguy hiểm cùng hàn khí vây phủ khắp nơi. Và người ta thường nói khi ai đó giận dữ thì cần có người để trút giận nên:

_ Kil, Rin, Zin, Gin!!! _ Hắc Xà hét lên đầy giận dữ.

_ Dạ _ Cả bốn vội vã quỳ rạp xuống.

_ Bạch Xà vốn nóng tính nóng nổi rồi mà các người cũng thế là sao hả? Kil, Rin hai người đều là những người hiểu biết, bình tĩnh nhất, thế mà không khuyên Bạch Xà mà vào hùa để mắc bẫy chúng là sao? HẢ???

_ Hắc Xà quát.

_ Xin lỗi, bang chủ _ Bốn người sợ hãi nói. Sống với Hắc Xà từ bé, cũng thấy Hắc Xà giận nhiều rồi nhưng làm gì có đứa nào thấy Hắc Xà giận tới mức này đâu cơ chứ...

Vậy nên cả bốn chỉ biết đứng chịu trận cho anh mắng cũng không giám hó hé cãi một câu nào cả mặc dù rất muốn nói rằng: “Em không thể quên được cảnh Lin chết, không thể nguôi thù hận”. Lúc đó, có người nhìn cảnh “giận cá chém thớt” thực nhàm chán, chỉ cảm thấy đỉnh tai nhức óc liền bỏ về phòng, mang theo hộp y tế đi làm nghĩa vụ khuyên giải ai đó...

_ Diệp Linh _ Một thanh âm trầm, lạnh lạnh vang lên.

Bạch Xà quay lại nhưng không nói gì cả, Huyết Xà còn thấy đọng lại nơi khóe mắt cô là giọt nước mắt chưa kịp lau đi. Tiến lại phía đó, Huyết Xà cầm cánh tay bị thương của Bạch Xà lên nhẹ nhàng xem xét, rửa rồi băng lại. Giọng nói anh khẽ vang lên trong căn phòng yên tĩnh:

— Đừng trách Phương. Em có thể đau một thì Phương nó còn đau mười, nhưng chẳng qua không thể như em mà chạy đi trả thù dù mất mạng được, nó là bang chủ còn gánh trên vai mạng sống của hàng nghìn sát thủ nữa.

— Chẳng nhẽ phải để Lin chết như thế? Thế cái luật “một mạng trả một bang” xây dựng nên vì cái gì? — Bạch Xà uất ức nói.

— Trả thù, đương nhiên là sẽ vậy rồi, nhưng không có nghĩa là đánh cực mọi thứ. Em có nghĩ, Phương nó vừa mất Lin, giờ mất cả em thì sẽ như thế nào không? Tôi nghĩ hẳn em rõ hơn ai hết rằng với Phương em quan trọng như thế nào chứ? — Huyết Xà khẽ nhủ mày.

Bạch Xà im lặng không nói gì cả, trầm ngâm suy nghĩ bởi cô biết những gì anh nói hoàn toàn đúng...

— Xong rồi, ra ngoài đi — Huyết Xà đóng nắp hộp lại, xoa đầu Bạch Xà.

Ra ngoài, vừa nhìn thấy Hắc Xà đang ngồi đó trầm ngâm, ly rượu trên tay cứ vơi dần rồi cạn hẳn mà sắc mặt anh thì càng ngày càng u tối hơn. Không kìm được lòng, cô chạy tới bên cạnh ôm chầm lấy anh, giọng hối lỗi nghẹn ngào nói:

— Anh, em xin lỗi...

Hắc Xà nhìn cô em gái nhỏ đang ôm chặt mình thì chẳng biết tức giận đâu bay sạch sẽ. Cũng do anh nuông chiều cô quá, không bao giờ giận được đứa em này lâu nên trách nhiệm này cũng là một phần do anh đi. Khẽ thở dài, anh vỗ nhẹ lên đôi vai run run của cô, dịu dàng nói:

— Được rồi, anh không giận đâu. Em gái ngoan.

Và thế là hai anh em giận nhau chưa được ba mươi phút lại làm hòa. Đơn giản bởi một người nông nổi nhưng luôn yêu anh đến cùng cực và một người chín chắn nhưng yêu em đến mù quáng nên tất cả chỉ là những phút giận hờn thoáng qua để tạo nên sự khăng khít cho cả hai mà thôi. Ba người Huyết Xà, Bạch Xà, Hắc Xà cùng Ngũ Tướng Không Ngai lại ngồi xuống bàn bạc đối sách mới.

— Không thể lật đổ được bang Hắc Long thế ta làm sao trả thù? Ta mà cứ im lặng chắc chắn rằng Hắc Long sẽ lấn tới — Bạch Xà lên tiếng.

Lúc đấy, Hắc Xà liếc nhìn Huyết Xà một cái, trao đổi bằng ánh mắt và nhận được cái gật đầu đồng ý của Huyết Xà thì anh mới nói:

— Tuy là không thể lật đổ được Hắc Long ngay tức khắc nhưng ta hoàn toàn có thể cảnh cáo lão ta bằng một đòn đau.

— Là sao ạ? — Gin tò mò hỏi.

— Bang chủ định nhắm vào ai ạ? — Rin hỏi.

— Đúng, người ta muốn lấy ra cảnh cáo Hắc Long chính là “Sát Vương”. Giết “Sát Vương” chính là giáng vào tên bang chủ một đòn cảnh cáo nặng nề cũng như sau này hẳn làm gì cũng phải dè chừng ta — Hắc Xà gật đầu, quả quyết nói.

— Vậy phải dụ được Sát Vương — Bạch Xà trầm ngâm.

— Dễ mà, không khó chút nào — Hắc Xà khẽ cười.

Nhìn ánh mắt của Hắc Xà thì Bạch Xà nhà ta cũng đủ hiểu rõ đường đi nước bước và dự tính của anh ra sao. Khẽ cười, Bạch Xà đáp:

— Không tồi chút nào. Ngũ Tướng Không Ngai, ta sẽ cho các em đích thân trả thù.

Nghe Bạch Xà nói câu này thì bốn người của Ngũ Tướng Không Ngai cũng đoán ra được cặp Song Xà này định làm gì rồi. Cả bốn không có ý kiến gì thêm, đứng dậy chào Hắc Xà cùng Bạch Xà rồi lui xuống nghỉ ngơi để chờ cuộc rượt đuổi sắp tới. Tâm tình của Bạch Xà cũng có phần thoải mái hơn một chút nhưng nỗi đau mất đi người em kết nghĩa thì tuyệt đối vẫn còn lưu rất rõ trên đôi mắt màu tím long lanh đang phẫn khích kia...

Đêm hôm sau, trong khu rừng rậm rạp bí hiểm, đầy ảm thấp sau một cơn mưa rào lúc đầu giờ chiều, một thân ảnh nữ vận trên mình bộ đồ lụa màu đen thoát ẩn thoát hiện trong đêm tối, ôm trên tay mình một vết thương vẫn đang không ngừng chảy máu. Phía sau, một thân ảnh nam vận y phục xanh sẫm bịt kín người đang đuổi theo và người ta chỉ nhìn thấy duy nhất ở phía sau gáy hắn một chữ “Sát” thẫm đậm mùi máu...

Hai thân hình cứ đuổi nhau mãi cho tới khi cô gái không chịu được nữa, mất máu quá nhiều mà ngã xuống đất:

—Á.....

—Hừ, cuối cùng cũng gục rồi sao? Người là sát thủ của bang nào vậy? Kém cỏi vậy mà đòi giết “Sát Vương” ta sao? — Hắn ngạo nghễ đi tới, chiếc gương hình lưỡi liềm của hắn loang loáng như mảnh trăng khuyết.

— Ta mà lại thua được người sao? — Giọng cô gái lạnh lùng mang chút ý giễu cợt và trào phúng vang lên.

Lúc nhìn thấy cô tưởng chừng như cô bị thương rất nặng, mất máu nhiều tới mức không thể chạy thoát khỏi tay Sát Vương kia, chỉ biết nằm dưới đất thở dốc sau một màn rượt đuổi trong một trận chiến không cân sức. Nhưng không phải vậy, trước mặt hắn bây giờ, cô gái sát thủ gương mặt xinh đẹp cùng thân hình đầy tà mị, gợi cảm này chẳng hề sợ hãi, lúc này còn hốt hoảng chạy trốn giờ đây một chút run rẩy cũng không có. Phải chăng khi người ta bị dồn đến đường cùng đều vậy??

“PHỐC”

Ngoảnh nhìn lại, hắn nhận ra mình đã bị bao vây xung quanh vòng tròn không hề có kẽ hở cho hắn chạy thoát. Trước mặt hắn, cô gái bị hắn đuổi cùng giết tận ấy đang đứng ngay trước mặt hắn cởi chiếc áo lụa mỏng rách te tua trên người ra khoe thân hình tuyệt đẹp... Và để lộ hình xăm truyền thuyết “Bạch Xà” trên bụng...

— Người.... Bạch Xà....!!! — Gương mặt hắn dù có bịt kín nhưng ánh mắt thì thấy rõ sự ngạc nhiên, sững sờ... cùng sợ hãi.

Giờ hắn cũng mơ hồ đoán được những người còn lại vây quanh hắn đây là ai; những nhân vật có thể giấu đi sát khí của mình tới mức hắn cũng không nhận ra rồi chỉ khi xuất hiện sát khí mới tỏ rõ bản năng vây quanh người hắn. Nhưng quả thực là hắn không nhận ra được người con gái hắn đuổi theo truy sát này lại là phó bang chủ bang Vương Xà – Bạch Xà. Là do hắn bất cẩn không để ý hay là hắn bị sắc đẹp kia mê muội không để ý tới hình xăm ẩn hiện sau lớp áo ngoài mỏng manh kia? Chẳng phải chính hắn cũng đã từng nhìn thấy cô rồi sao... Tại sao hắn quên được?? Quả thực là chính hắn cũng không thể thoát được lưới mê tình của Bạch Xà giăng ra... Tự cười với bản thân mình, hắn biết ngày hôm nay khó thoát bởi giang hồ đều đồn rằng Bạch Xà mang trong mình một hình xăm giết người; tức là ai nhìn thấy hình xăm ấy chắc chắn chỉ còn con đường chết...

Liếc mắt nhìn sang phía bên trái Bạch Xà là một người con trai với gương mặt anh tuấn hiếm có nhưng ánh mắt lại lạnh tới ghê người, không thể ai đọc được trong ánh mắt ấy bất kể cái gì, kể cả sự hận thù mà hắn thấy ở mấy thân ảnh quanh đây. Người con trai đó khoác trên mình bộ đồ trắng không chút nào phù hợp với thế giới đêm này. Bên phải là một người con trai mặc đồ đen, gương mặt bị che đi hắn không thấy nhưng thân hình cao lớn, bá khí tỏa ra ngút trời; dù không phải sự lạnh lùng như người con trai kia nhưng người đó ở trong tình thế này lại toát ra một sự ung dung, tự tại còn đáng sợ hơn. Thêm cả người con gái Bạch Xà từ lúc trở lại là một vị phó bang chủ kia cũng toát ra một sức mạnh vừa tà mị lại âm hiểm cũng đủ khiến cho hắn không có đường chạy thoát. Chưa kể vòng vây ngoài là bốn người áo choàng áo đen với ánh mắt tràn ngập sự hận thù tới thấu xương như chỉ muốn nhanh một chút giết chết hắn vậy...

— Hừ, ta chỉ giết một con nhỏ có đáng kể gì đâu mà các ngươi phải mất công bày kế như vậy chứ — Hắn lãnh đạm nói nhưng dường như câu nói của hắn lại càng thổi bùng lên sự uất hận trong lòng những con người này. Dù biết khó thoát nhưng vốn là sát thủ, hắn đã được tôi luyện đối đầu với cái chết như thế nào rồi nên hắn cũng muốn chơi với những con người này chút ít.

Người con trai mặc đồ trắng ánh mắt lạnh lùng liếc về phía bốn người trùm áo choàng kín người kia. Bạch Xà cùng hai người con trai kia lùi xuống nhường chỗ cho bốn người đó bước lên, vây quanh hắn. Giọng nói của Bạch Xà vang lên trong khu rừng đêm tĩnh lặng lạnh lạnh mà nhạt nhạt, cũng không rõ là tức giận, thù hận hay khinh bỉ:

— Thứ ngu ngốc nhất của người không phải là động vào Vương Xà mà chính là giết người của Vương Xà ta. Chắc người cũng biết luật của Vương Xà chứ: “Giết một mang trả một bang”. Lên đi Ngũ Tướng Không Ngai!

Cởi bỏ chiếc áo choàng đen, hiện ra trước mắt hắn là bốn người con gái còn lại của Ngũ Tướng Không Ngai. Nhưng dường như ngoài dự định là Sát Vương lại chẳng có vẻ gì sợ hãi cả, hắn khinh khỉnh nói:

— Các người có cần khinh thường ta thế không? Tưởng rằng Song Xà lên ta còn khó có đường thoát chứ để bốn đứa này lên chẳng phải cho ta đường sống sao? Ta còn sống chắc chắn ngày mai cũng là ngày tàn của Vương Xà đấy.

Hắn nói nhưng dường như chẳng ai thèm trả lời cả, chỉ thấy những gương mặt lạnh như tiền kia miệng khẽ nhếch lên tạo một nụ cười nhạt... nhưng tanh mùi máu...

Ngũ Tướng Không Ngai là năm cô gái tượng trưng cho năm yếu tố của trời đất, mang trong mình sức mạnh, nhiệt huyết riêng của: Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ. Kil tượng trưng cho Kim với bộ đồ lấp lánh ánh bạc. Gin tượng trưng cho Mộc với bộ đồ xanh lá mát mẻ. Rin tượng trưng cho Thủy với bộ đồ xanh biếc tươi mát. Zin tượng trưng cho Thổ với màu nâu trầm... Và Lin tượng trưng cho Hỏa với bộ đồ rực rỡ sắc đỏ. Năm nguyên tố bổ sung cho nhau cũng đồng thời chế ngự lẫn nhau. Chính vì vậy, mất đi Lin không có nghĩa là Ngũ Tướng Không Ngai bị giảm đi uy lực của mình mà ngược lại đó chính là cởi đi nút thắt kìm giữ sức mạnh của họ, mở ra sự thù hận cùng phần nộ trong lòng bốn người còn lại. Hỏa mất sẽ không còn ai khống chế Thủy; Thủy bùng nổ đồng nghĩa với kéo theo Mộc, Thổ, Kim cũng tự khắc phát huy...

Thủy là nước mệnh mộc, tĩnh lặng hóa thành sóng cuộn, nước dâng dữ dội, mạnh mẽ...

Mộc là cây xôn xao, vui vẻ hóa thành rừng cây với tột cùng bi thương, khắc khoải...

Thổ là đất âm thầm, lặng lẽ hóa thành ngàn vạn núi lở đá rơi phần uất...

Kim lạnh lùng, sắc nhọn phòng vệ hóa thành hàng nghìn thương đao oán hận...

Phải, dù có là sát thủ hàng đầu thế giới nhưng khinh thường địch thì dù hắn có là Sát Vương và Ngũ Tướng Không Ngai thiếu đi một người thì kết cục của hắn cũng là như thế... Khi hắn mới nhận ra sát khí lạ từ bốn người con gái tưởng chừng mỏng manh, tuyệt vọng kia thì hắn đã cảm nhận được cái đau đớn khôn cùng từ tứ chi của mình rồi...

Hai chân hai tay của hắn đều bị ghim xuống dưới đất bởi thanh kiếm sắc nhọn của bốn cô gái. Và giờ đây hắn chỉ giật người đung đung như con cá mắc cạn đang quằn quại trong đau đớn. Mà dường như cái quyền gãy chết một cách thoải mái như một sinh vật hắn cũng không có bởi sự kìm nén từ tứ chi kia. Nhưng dường như chưa kết thúc, bởi trong ánh mắt từng con người ở đây vẫn chứa đựng sự hận thù sâu sắc và còn thêm một điều nữa rằng vốn dĩ hiện giờ Sát Vương hắn mới chỉ bị tàn phế chứ chưa chết...

Bỗng dưng, từ phía sau Bạch Xà xuất hiện một con Bạch Hổ, từ cổ họng nó phát ra những tiếng gầm gừ đầy ghê rợn, ánh mắt hung dữ của động vật hoang dã vằn lên khi ngửi thấy mùi máu tươi tanh nồng trong không gian. Nó lượn lờ quanh Bạch Xà một vòng rồi dụi dụi vào chân Bạch Xà đầy nịnh nọt. Bạch Xà nhìn nó, khẽ cười, ngồi xuống đối diện nó vuốt ve bộ lông trắng với những đường vân đen đầy mềm mại của nó, nhẹ nói:

— Bạch Hổ ngoan, hôm nay tặng em một bữa tiệc nhé.

Bạch Hổ liềm vào tay Bạch Xà đầy hưng phấn rồi chậm chậm quay người hướng về phía con người đang nằm trong vũng máu đang thoi thóp từng hơi thở kia. Hắn chưa chết, cũng không ngất, hắn vẫn còn đủ tỉnh táo để nghe thấy mọi thứ và nhìn thấu rõ một con Bạch Hổ - là loại động vật hiểm nhưng bản chất hung ác của loài thú ăn thịt thì không thể thay đổi, đang tiến về phía hắn. Bây giờ hắn cảm nhận rõ thấy toàn thân mình run lên bắn bật, từ người hắn dâng lên một nỗi kinh hãi mà lần đầu tiên trong cuộc đời từ lúc hắn làm sát thủ tới giờ cảm thấy rõ như vậy... Từng bước chân đầy quyền uy cũng đầy ung dung của con hổ đặt chân xuống là hắn lại cảm thấy thân mình run lên dữ dội... Là hắn đang sợ sao??? Và.....

“PHẬP....”

“Á.....Á.....Á.....”

Tiếng hét thấu trời, máu bắn lên nhuộm đỏ bộ lông trắng của Bạch Hổ. Bảy con người đứng đó ánh mắt không một chút run sợ nào... Đường như như vậy mới thỏa mãn được phần nào đó nỗi đau đớn mất đi người thân của mình trong họ mà thôi. Cái chết, máu,... dù có tể lên cũng đâu có gọi được linh hồn người kia quay về thân xác lạnh ngắt đang nằm trong quan tài đó. Nhưng giết người của Vương Xà đó chính là cái giá phải trả; không chỉ là cái chết mà còn là sự đau đớn tột cùng của cái chết đó, đó chính là đập nát tinh thần cùng trí tuệ của một con người hấp hối!!!

Bạch Xà khẽ ngược lên nhìn trời đen, ánh trăng nhàn nhạt đang dần hiện rõ qua những lớp mây đen mỏng kia, cô khẽ nói gì đó với người em kết nghĩa đã nhắm mắt kia; nhưng tất cả đó chính là tầm lòng, tình thương, sự chua xót cùng tiếc nuối của cô mong em có thể nhắm mắt thanh thản một chút. Nhắm mắt rồi khẽ mở ra, Bạch Xà khẽ nói:

_Các em, xong hãy gửi Sát Vương tới Hắc Long nhé.

_Dạ _ Bốn cô gái khẽ gật đầu.

Bạch Xà, Hắc Xà, Huyết Xà xoay người rồi nhanh chóng di chuyển lẫn mình vào trong màn đêm. Trên trời, trăng đang dần dần đi xuống để trả lại một ngày mai với những sóng gió còn chờ đó ở phía trước kia; cùng với đó là những thông tin hấp dẫn được gửi tới cho bang chủ bang Hắc Long.

* * *

Chính vì vậy, hiện tại đây, ngay trước mặt bang chủ Hắc Long là Sát Vương – tay cận thần trung thành của hắc đang nằm trên cang đầy. Trên cái trán trắng bệch của hắc còn nguyên dấu ấn của Vương Xà gửi tới rất rõ nét, nhưng mà hắc không quan tâm, việc đây mà hiện tại mặt hắc cũng đang tái đi cũng như bất cứ ai đó nhìn thấy cái xác của Sát Vương này trong sáng nay, ở đây. Dù cho là người của thế giới ngầm, cũng máu lạnh, cũng chứng kiến vô số cái chết rồi nhưng khi nhìn thấy cái xác của Sát Vương hắc vẫn không khỏi cảm thấy ghê rợn, dâng lên tận cổ hắc là cảm giác muốn nôn mửa. Phải, làm sao mà không thất kinh sợ hãi được chứ khi mà trước mặt hắc là cái xác của Sát Vương chỉ còn nguyên gương mặt là lạnh lặn, tứ chi bị phế bỏ, thân hình thì lục phủ ngũ tạng đều lòi ra hết. Cái mắt cái còn đang dần phân hóa theo thời gian...

_Mau.... mang..... mang ra ngoài cho ta!!! _ Giọng hắc run run ra lệnh; hắc sắp không chịu được mà nôn ra máu.

Bọn thủ hạ phải trèo lên người Sát Vương một tấm khăn dày mới dám bê ra ngoài... Quả thật chúng làm sát thủ từng ấy năm, dài cũng không nói là dài nhưng chẳng hề ngắn chút nào, nhưng quả thực chúng chưa thấy cách trả thù nào tàn nhẫn như vậy; muốn nghĩ ra cũng không phải là dễ... Phải hận lắm mới có thể nghĩ được cách giết tàn khốc tới vậy...

Bang chủ Hắc Long siết chặt nắm đấm trong tay mình đầy tức giận. Hắc biết Vương Xà nhất định sẽ trả thù và hắc cũng không ngại đối đầu với Vương Xà; nhưng trong chưa đầy một đêm mà Vương Xà có thể vây bắt được Sát Vương đứng thứ hai trong bảng xếp hạng sát thủ thì quả thực là chút mũi chúng cũng không để lại cho hắc. Ngược lại, đây có lẽ chính là đòn cảnh cáo của Vương Xà với hắc... Quả thực hắc không thể phủ nhận là hắc không đau được. Giờ hắc đã hiểu được phần nào câu nói người ta truyền tụng trong thế giới ngầm về luật của Vương Xà: “Giết một người trả một bang” không phải chỉ là lời đồn rêu; bởi đâu có tin đồn nào không xuất phát từ thực tế chứ. Đầu tiên là Hổ Long, giờ lại là Sát Vương vậy chắc hẳn Hắc Long cũng đã bị đưa vào tầm ngắm của Vương Xà rồi; hắc phải cẩn thận. Bang chủ Hắc Long bỗng dưng nhếch mép cười, khẽ nói: “Các người muốn chơi ta sẽ chơi cùng người”.

Vậy thực ra người truy đuổi và kẻ bị truy đuổi rốt cục là ai???

* * *

TẠI BANG VƯƠNG XÀ:

Bạch Xà buông rơi những tấm ảnh chụp gương mặt tái mét của bang chủ Hắc Long mà cười nhạt. Rốt cục hắc cũng không đầu lại được con ma sợ hãi trong mình, không đối mặt được với gã Tử Thần thì ngày tàn của Hắc Long cũng không còn xa nữa đâu....

__ Các em làm tốt lắm! __ Bạch Xà nhướn miệng cười thích thú, nụ cười trên gương mặt cô đẹp nhưng chứa đựng trong đó là cả một con quỷ mang dòng máu lạnh.

__ Cám ơn chị, Bạch Xà __ Bốn cô gái nhà ta cũng vui vẻ lên không kém. Không thể cứu Lin từ cõi chết trở về nhưng nhìn gương mặt lão bang chủ Hắc Long kia cả bốn đã cảm thấy nguôi đi chút nào đó bị thương; nhưng hận thù thì có lẽ là không thể.

Bốn người trong Ngũ Tướng Không Ngai vui vẻ một chút rồi bỗng dưng trở nên trầm ngâm. Họ nhìn nhau trao đổi ánh mắt, rồi như có gì đó muốn nói với Song Xà mà ngập ngừng không dám lên tiếng nói....

__ Có chuyện gì vậy? __ Hắc Xà hỏi.

Ngập ngừng nhìn nhau mãi cuối cùng Kil cũng tiến lên trước mặt Song Xà thay mặt cho ba người kia nói:

__ Song Xà, chúng em.... Chúng em muốn đi tu luyện thêm. Chúng em muốn mạnh hơn nữa, muốn không chế sức mạnh khi không có Lin kìm nén cả bốn này đang chảy trong người lại, để sau này không còn chuyện tương tự như vậy xảy ra nữa và để bảo hộ chủ nhân hay chính mình tốt hơn. Mong Song Xà giúp đỡ... __ Kil lúc đầu còn ấp úng, ngập ngừng một chút nhưng càng sau dường như đã quyết tâm nên liền nói rất mạch lạc, rõ ràng thẳng thắn.

Kil cùng ba người còn lại cúi người chờ mong Song Xà lên tiếng cho quyết định.

__ Ồ! Vậy sao? __ Bạch Xà nói dường như chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên lắm cả.

__ Ừm, chính ta cũng đang muốn đưa các em đi tu luyện thêm __ Hắc Xà thoải mái nói.

__ Vậy là.... __ Ngược lại, bốn cô gái rất bất ngờ trước lời nói của hai vị chủ nhân của mình.

Hắc Xà nhìn bốn cô gái nhỏ bé nhưng lòng trung thành với Vương Xà lại là tuyệt đối là to lớn này không khỏi cảm thán. Nhiều khi chính anh cũng không biết là để Bạch Xà cũng như Ngũ Tướng Không Ngai dần thân vào màn đêm của tội lỗi này là đúng hay sai nữa; anh sợ rằng sau này mình sẽ hối hận với quyết định này. Thở dài, anh nói:

__ Các em nên biết rằng nếu đã chấp nhận đi lần này sẽ không được ân hận chứ? Nó khắc nghiệt hơn bất cứ bài huấn luyện nào em tập trước kia đây .

__ Dạ, không ân hận ạ __ Bốn người kiên quyết nói, dù nghe Hắc Xà nói vậy cũng không một chút nao núng đúng phong độ của một sát thủ ngày thường các cô vẫn luôn mang trên người.

__ Tốt, vậy nhờ cậu nhé! __ Hắc Xà gật đầu, hướng ánh mắt về phía Huyết Xà.

Huyết Xà giờ mới dồn sự chú ý của mình lên bốn cô gái đứng dưới kia, thầm đánh giá năng lực của cả bốn. Anh có thể nhìn thấy ở bốn cô gái luôn đi theo Bạch Xà này dù không thể có được sự tàn nhẫn, mưu mô như Bạch Xà nhưng niềm tin, sự quyết tâm thì không kém bất cứ ai. Trầm ngâm một chút rồi anh cũng gật đầu đồng ý. Lúc này, bốn người trong Ngũ Tướng Không Ngai không giấu được sự tò mò về người con trai luôn che mặt nhưng lúc nào cũng ở cạnh Song Xà này. Zin tò mò, mạo muội lên tiếng hỏi:

__ Người này là...??

__ Hẳn chính là Huyết Xà __ Bạch Xà thản nhiên nói.

__ Dạ? __ Bốn người không khỏi ngạc nhiên đến không thể tin được.

Phó bang chủ của họ, đại tỷ của họ đang nói một chuyện không thể ngờ được. Ở trong giới sát thủ như bốn người đương nhiên cái tên Huyết Xà chẳng có gì lạ lắm cả; nhưng Huyết Xà mà Bạch Xà nói chắc không phải chính là vị sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng sát thủ chứ? Người con trai bí ẩn đó đứng đầu mà so với người đứng thứ hai còn cách cả một khoảng cách, đẳng cấp dài mà không ai có thể vươn tới được. Mà hơn thế nữa ai cũng biết rằng Huyết Xà không tham gia bất cứ bang phái nào, không làm việc cho bất cứ ai cả cơ mà... Vậy tại sao anh lại ở Vương Xà, làm người của Vương Xà được???

Hắc Xà dường như đọc được tâm ý của bốn cô gái nên liền giải thích:

__ Huyết Xà không tham gia bang ta với tư cách là sát thủ mà cậu ta chính là bang chủ thứ hai của Vương Xà.

_ Dạ...???_ Tin này còn động trời hơn nữa khiến cho bốn cô gái không khỏi choáng váng.

_ Đây là câu chuyện dài, khó có thể nói hết trong một hai câu được, các em cứ biết thế đi. Giờ hãy về chuẩn bị đồ cho chuyến đi _ Hắc xà phẩy tay cho bốn người lui.

_ Dạ _ Bốn người gật đầu, lui xuống cũng không tò mò thêm nữa khi nghe Hắc Xà nói thế. Dù sao thì Hắc Xà đã tin tưởng cả bốn lắm mới có thể nói cho họ biết người con trai ung dung ngồi kia là Huyết Xà chứ.

Cả bốn định lui xuống thì Bạch Xà sau một lúc ngần ngừ cũng gọi họ ở lại, cô hỏi:

_ Các em... Các em vẫn muốn giữ tên nhóm đó chứ?

Bốn cô gái hiểu rõ ý tứ của Bạch Xà muốn gì. Nhìn Bạch Xà đồng loạt gật đầu, Rin nói:

_ Lin mất nhưng vẫn luôn sống trong lòng chúng em và chúng em sẽ chiến đấu thay cả phần của Lin nữa. Ngũ Tướng Không Ngai dù còn bốn người nhưng vẫn chiến đấu đủ năm người ạ.

Bạch Xà nghe vậy khẽ cười – một nụ cười hết sức hài lòng, thỏa mãn mà gật đầu. Ngũ Tướng Không Ngai cũng lui về nghỉ ngơi và chuẩn bị ột chuyến đi xa, một hành trình dài sau những ngày sống với nước mắt kia, đau thương kia... đã đến lúc bỏ đi nó để đối đầu với khó khăn cùng thử thách.

Ngay đêm ngày hôm sau Ngũ Tướng Không Ngai cùng sát thủ truyền thuyết Huyết Xà khởi hành. Và cũng từ ngày hôm đó cái tên Ngũ Tướng Không Ngai bỗng dưng biến mất không chút dấu vết, lí do trong thế giới ngầm... Vương Xà không có Ngũ Tướng Không Ngai rồi sẽ ra sao? Liệu rằng có suy yếu đi không khi thiếu mất cánh tay chủ lực của mình???

7. Chương 7: Tứ Thân

Từ ngày Ngũ Tướng Không Ngai đi, Hắc Long bị Vương Xà cảnh cáo ra mặt cũng chưa có động tĩnh gì nhưng trên dưới toàn bang đều tỏ ra đề phòng hơn trước. Dù Vương Xà không có bất cứ một thế lực nào “đỡ lưng” như Hắc Long nhưng ngay từ lúc khởi đầu cho đến nay, khi Vương Xà đứng vững ở tầng cao nhất... chỉ thế thôi cũng đủ làm nhiều kẻ phải khiếp sợ. Đặc biệt luật của bang và cách dẫn dắt những ai muốn ra mặt chống đối là điều mà nhiều bang lớn nhỏ phải dè chừng... Nhưng, Ngũ Tướng Không Ngai đi khiến cho tâm trạng của Bạch Xà không được ổn định, như vậy đồng nghĩa với việc Vương Xà mất đi cánh tay đặc lực nhất, liệu Vương Xà có bị ảnh hưởng???

Hắc Xà và Huyết Xà đã về, nhìn Bạch Xà trầm ngâm ngồi lau đi lau lại thanh kiếm mà không khỏi thở dài một cái. Anh biết rõ việc Lin ra đi là một cú sốc quá lớn với Bạch Xà mà giờ Ngũ Tướng Không Ngai còn đi rèn luyện thời gian dài khiến cho Bạch Xà càng cảm thấy tỉnh mịch. Mặc dù chính cô và anh đồng ý cho họ đi nhưng anh biết cô cũng như anh, không cam lòng để những đứa em đó dấn thân vào nơi nguy hiểm kia. Mà hơn thế nữa Vương Xà không phải như những bang phái khác, dù bang có đông đến đâu nhưng toàn bang lại liên kết chặt chẽ với nhau như một đại gia đình vậy nên không thể thiếu cũng không thể mất. Toàn bang đến hơn một nửa đều là những người mà do anh, Bạch Xà và có cả người do Huyết Xà nhặt về ở khắp mọi nơi, nuôi dạy họ từ những gì nhỏ nhất cho đến kĩ năng của một kẻ thuộc thế giới này và cho họ phát triển khả năng đặc biệt của riêng mình. Chính vì lý do đó mà nghiêm nhiên bang Vương Xà có nẩy sinh ra luật: “Một mạng trả một bang” đó như một lời cảnh cáo những ai dám động vào người của Vương Xà hay cũng như lời hứa của Bạch Xà, Hắc Xà với toàn thành viên trong bang.

Hắc Xà khẽ thở dài, nhấp nhấp một chút rượu rồi hỏi Huyết xà đang thả tầm mắt của mình lơ dềnh rơi vào người nào đó hỏi:

_ Long, về rồi chứ?

Huyết Xà chẳng thèm quay lại chỉ gật đầu một cái. Bàn tay Huyết Xà mân mê ly rượu màu đỏ sẫm, ánh mắt sắc nhọn như dao kia hiện tại không toát ra khí lạnh nữa mà ở đôi mắt ấy có gì đó dịu dàng, thoải mái,

thư thái không quan tâm tới ai ngoài hình ảnh người hiện trong mắt mình. Hắc Xà nhìn hai người này mà khẽ thở dài bất lực, anh rút một phong bì to còn nguyên dấu phong ấn của Vương Xà ra, nói:

_ Long, Linh có việc cho hai người đây.

Ngay lập tức, từ “công việc” này đã thu hút được chút hứng khởi của cả hai khiến hai người ngay lập tức bỏ công việc nhằm chán của mình lại. Hắc Xà nhìn hai người đồng loại quay về phía mình nhìn chờ đợi chỉ biết lắc đầu, anh không biết từ bao giờ hai người này lại cuồng công việc tới vậy, nói:

_ Đây là vụ trao đổi làm ăn của Vương Xà với Hoắc Vương, hai người muốn đi đàm phán không?

Bạch Xà bỗng dưng nhớn miệng cười cất thanh kiếm về vị trí cũ rồi đứng dậy lấy hồ sơ từ tay Hắc Xà thản nhiên mở ra. Ánh mắt cô sáng rực lên đầy hứng thú, vận dụng sự tập trung suy xét của mình liếc đọc những văn kiện bên trong rồi cất nó lại vào phong bì, thản nhiên bước đi không quên quay lại nói với anh:

_ Em làm...

Dù gì thì gì đối với Bạch Xà chẳng thà cứ có việc làm còn hơn là ngồi đây nhằm chán lau đi lau lại thanh kiếm và tự dần vặt mình với nỗi đau. Và thực ra hợp đồng này cũng rất hấp dẫn Bạch Xà bởi lại có thứ để cô vui đùa một chút. Còn về phía Huyết Xà thì đương nhiên chỉ cần Bạch Xà đồng ý thì Huyết Xà cũng tự động đứng lên đi theo không cần Hắc Xà phải hỏi ý kiến. Huyết Xà khoác trên mình một bộ vest đen bình thường, đeo kính đen, gương mặt lạnh như tiền không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng được giấu sau lớp kính đã biến anh thành vệ sĩ đi theo sau cô. Không biết từ bao giờ việc bảo vệ Bạch Xà lại là một công việc dĩ nhiên của anh khi ở đây nữa...

TẠI QUÁN BAR:

Bạch Xà trong vai người ngoại giao của Vương Xà đi cùng một người bảo vệ mà ai cũng biết là ai đấy tới gặp bang chủ bang Hoắc Vương. Cô đội mái tóc giả màu hung tím buộc vổng cao, mặc một chiếc áo sơ mi trắng không tay bó sát người đi cùng quần jean cạp cao,... Nhìn cô bây giờ không còn cái nét tinh nghịch ngày thường, hay cái vẻ tàn khốc, mưu mẹo của một vị phó bang chủ nữa mà là một sự tinh tế, chín chắn của một người từng trải, hiểu biết và chừng chặc. Họ, những người được biết tới, nghe tới khi nhìn cô sẽ không có thể nghĩ ngờ cô là vị phó bang chủ bang Vương Xà trẻ tuổi nhưng thâm sâu khó lường được cả.

_ Chào cô _ Bang chủ Hoắc Vương nhìn thấy người đẹp liền vội vàng đón tiếp.

_ Chào ông _ Bạch Xà cũng không khách khí buông một lời chào lạnh lạnh

Tay cầm tập hồ sơ mà anh hai mình đưa ban nãy, trong tiếng nhạc xập xình của quán bar với những con người đang cuồng si trong men rượu và ái tình kia thì tới một cái liếc mắt, Bạch Xà cũng không thèm để ý. Đôi mắt cười mà như không đi theo bang chủ Hoắc Vương trở về bàn đã đặt trước ngồi đàm phán.

Tới nơi, đây là một góc khá tối ở quán bar ít người nhìn tới nhưng không gian lại thoải mái và có thể bao quát được xung quanh từ sàn nhảy cho tới quầy bar. Hai bên ngồi xuống nói chuyện, bang chủ Hoắc Vương rất nhiệt tình tự tay rót rượu vào ly cho cô. Bạch Xà đón ly rượu, khước môi cong lên, tay khẽ lắc đều chất lỏng trong ly, đều đều hỏi:

_ Nhiệt tình hôm nay chắc bang chủ Hoắc Vương mời tôi đến đây không chỉ có ký kết hợp đồng này thôi nhỉ?

Thấy cô nói vậy lão ta thay vì ngạc nhiên bị cô gái trẻ như cô đoán ra ý đồ của mình mà lại nhếch môi cười cười. Lão không cần vòng vo tam quốc lựa lời để nói với cô như trước nữa, rút ra một tập hồ sơ khác, lão nói:

_ Vương Xà ngoài giết thuê, bảo hộ còn buôn bán và vận chuyển vũ khí với số lượng lớn mà chưa bao giờ sợ mất hàng. Quả thực khiến người ta ngưỡng mộ về tài năng của các vị _ Lão khen ngợi.

_ Rồi sao...? _ Bạch Xà tay cũng không động tới hồ sơ kia, nhớn miệng cười nhìn lão.

_ Tuy biết Vương Xà không buôn gì ngoài vũ khí nhưng hợp đồng này tôi nghĩ vẫn dành cho Vương Xà một cơ hội, cô nghĩ sao? _ Lão đẩy tập hồ sơ tới trước mặt Bạch Xà.

Bạch Xà nhận lấy, mở ra xem, ánh mắt tinh ánh lướt qua một lượt trong hồ sơ chưa đầy mấy giây đã ném xuống bàn. Cô ngả người về phía sau, vắt chân lên ngồi đầy ngạo nghễ, giọng nói lạnh lạnh vang lên:

— Buôn bán ma túy sao?

— Phải, làm ăn lần này nếu có Vương Xà nhúng tay vào thì chỉ có lãi chứ không có lỗ. — Lão hồ hởi nói.

“BỘP”

Ánh mắt Bạch Xà sáng tên tia lạnh lẽo, để giấy thảo nhiên đặt lên bản hợp đồng mới tinh trị giá cả bạc tỷ. Đây có thể nói là một vụ làm ăn tuyệt vời, và theo lão nói chắc chắn nếu Vương Xà nhận hợp đồng này thì sẽ rót được vào túi cả chục tỷ nhưng dường như Bạch Xà lại không hứng thú mấy với điều kiện tuyệt vời này. Lão nhìn thái độ của cô vậy cũng không dám tức giận, nuốt cục tức vào lòng lão nâng ly rượu của mình lên mời cô:

— Cứ bình tĩnh suy nghĩ, không đi đâu mà vội. Cùng uống rượu rồi cô hãy nghĩ lại cho kỹ.

Bạch Xà cầm ly rượu thượng hạng trên tay khẽ ngửi, phong thái rất nhẹ nhàng thoải mái; ai cũng tưởng rằng cô sẽ vừa nhâm nhi ly rượu vừa thoải mái chơi đùa với lão ta cơ... Nhưng không ngờ ngay lúc sau cô đã úp cả ly rượu xuống bản hợp đồng. Bàn chân đi giày cao gót của cô giẫm vỡ chiếc ly, nát cả bản hợp đồng kia. Bạch Xà nói, ánh mắt lạnh lẽo không ai đoán được:

— Thứ nhất, Vương Xà không buôn ma túy, thuốc phiện và càng không làm lũ tay sai rửa tiền cho các ông. Thứ hai, lão cáo với tôi nhưng ông còn non lắm, hiểu chứ? Nếu muốn hạ độc tôi thì ít nhất cũng nên chọn loại độc nào không mùi ý chứ chọn độc nhện Nam Phi hắc như vậy mà cũng bỏ vào được sao? Ông có phải quá kém cỏi với chức bang chủ Hoắc Vương rồi không?

— Cô... — Lão ấp úng, trợn ngược mắt lên nhìn người con gái lúc trước còn cười cười giờ toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn.

Cùng lúc đó, một thanh gươm roẹt qua khe vào cổ của Bạch Xà. Và hiện tại chuyển sang ngạc nhiên lại chính là cô còn lão thì nhõn miệng cười đắc thắng. Lão cười tới nhăn nhúm cái gương mặt già nua của mình, ngay lập tức lật mặt nói:

— Hừ, ta muốn nhẹ nhàng nói chuyện hòa hảo mà người lại thật không biết điều. Rượu mời không uống muốn lại muốn uống rượu phạt sao?

Chỉ là một chút ngạc nhiên lúc đầu, Bạch Xà chuyển ánh mắt ngạc nhiên đó lại lại bộ dạng ban đầu. Lưỡi gươm kề ngay trên cổ mà ngay một chút sợ hãi cũng không có. Hơn thế nữa, cô bị như vậy nhưng tới người mang danh “vệ sĩ” bảo hộ cô phía sau kia cũng không có ý định động tay động chân vào, là sao vậy? Đường như mọi chuyện không chỉ đơn giản như lão già kia nghĩ. Bạch Xà nhìn xung quanh một lượt, khinh khỉnh nói:

— Ông dọa tôi sao?

— Những đứa trẻ nông cuồng kết cục cũng chỉ như vậy. Tôi không muốn ép cô đâu, chỉ cần ký vào bản hợp đồng này vận chuyển hàng cho tôi thì cả hai chúng ta cùng hòa hảo mà hai bên lại có lợi nhuận — Lão lấy một bản hợp đồng khác đặt trước mặt cô trao đổi.

Bạch Xà nhìn lão, một chút suy nghĩ cũng không có, nói: “Nếu giết được tôi thì xin mời”.

Lão trừng mắt, giận tím mặt nhìn cô đang đứng đối diện mình không một chút nao núng. Trong ánh mắt kia ngoài sự lạnh lùng, giễu cợt ra thì dường như chẳng có chỗ cho sợ hãi, áp lực mà ông đang muốn tạo ra cho cô. Lão gắt lên:

— Giết nó cho ta...

Nhưng đáng tiếc rằng, lão còn chưa kịp giết cô hay nói chính xác rằng lưỡi kiếm còn chưa chạm được vào chiếc cổ thanh mảnh mịn màng của cô thì đã rơi xuống, tên con trai kề sát cô cũng tự động ngã. Ngay sau đó, cô được một cánh tay săn chắc kéo về phía sau bảo hộ trong người tránh đường lia kiếm tiếp theo như lẽ dĩ nhiên; người con trai mang mác “vệ sĩ” đã ra tay... Cùng lúc đó, bốn thân ảnh đen xuất hiện từ bốn phía bên cô giẫm nát mọi thứ, bảo vệ xung quanh bốn phía. Những con người trong bán kính xung quanh

đầy đều đồng loạt đổ xuống đất với một vết cắt ở cổ rất gọn gàng và đẹp mắt. Và vũ điệu của máu lại bắt đầu được khơi mào...

_Chúng mày là ai??? _ Lão tức giận rít lên, gương mặt tím tái nhìn vốn người áo đen bịt kín mặt chỉ để lộ đôi mắt sắc lạnh kia.

Bốn người đó không thêm quan tâm tới lời của lão, sau khi đảm bảo an toàn được cho người chúng cần bảo vệ liền quay về hướng Huyết Xà cùng Bạch Xà quỳ xuống hành lễ. Bốn miệng một lời chào:

_Chủ nhân...

Bạch Xà không khỏi ngạc nhiên khi bốn người nói chính xác là cô không hề biết này cúi chào mình rồi còn gọi cô là “chủ nhân” thì đã thấy Huyết Xà phát tay cho họ đứng dậy. Ngay lúc đó, cô hiểu được họ là người của Huyết Xà; lấy lại sự bình tĩnh cùng cao ngạo vốn có, Bạch Xà nói:

_ Giờ sao đây nhỉ?

Lão tái mặt sợ hãi. Lão cứ tưởng rằng cô khinh địch, coi thường Hoắc Bang mà chỉ là một cô gái ngoại hình nhỏ bé dẫn theo có một người vệ sĩ tầm thường nào ngờ lại xuất hiện tới bốn người bịt mặt không dừng tới trợ giúp cho cô. Vậy ai mới là người khinh địch thực sự đây? Lão bây giờ chỉ biết nhìn cô lấp bắp không nói nên lời khi lão nhìn thấy trong ánh mắt kia của cô chỉ có một phán quyết là: “giết”. Cuối cùng diệt tận chính là phong cách của Vương Xà, lão quả thực khó mà thoát được hiện tại. Muốn thoát khỏi thế trận vừa rồi khi vệ sĩ của lão bị giết hết chỉ còn một mình trợ trợ là không thể...

Bạch Xà nhìn lão ta, bộ óc mưu mẹo đang tính toán xem nên xử trí lão như thế nào cho thỏa đáng thì Huyết Xà vỗ vai cô chỉ về phía bốn người kia ý nói để họ giải quyết thay. Cô thấy đó cũng là ý tưởng không tồi và cô cũng muốn biết xem rốt cục khả năng tàn bạo của họ tới đâu, vì sao lại được người mang biệt danh Huyết Xà này trọng dụng tới vậy nên không ngần ngại cô gật đầu nói trước khi cùng Huyết Xà rời đi:

_Nhờ bốn người vậy!

TẠI BANG VƯƠNG XÀ:

Những tấm hình chụp lão bang chủ Hoắc Vương bị bốn cây đinh lớn ghim vào tường, xung quanh bị rất nhiều những chú rắn màu đen với hoa văn kỳ quái trên người quấn quanh. Chúng đang từng chút từng chút một bơm vào trong người lão độc tố khiến lão cả người đau đớn, lực phủ ngã tọng cũng dần dần bị nhiễm độc ô uế mà chết dần chết mòn. Cái chết của bang chủ Hoắc Vương chính là lời cảnh cáo cho toàn bang này dám chia gươm lên cổ Vương Xà, dùng thủ đoạn bỉ ổi để đạt được mục đích bản thủ của chúng...

_Tốt lắm, không hổ danh như lời đồn thổi _ Hắc Xà nhìn những bức ảnh này không ngớt lời khen ngợi với bốn người phía dưới.

_ Anh, họ là ai vậy? _ Bạch Xà bước ra sau khi thay đồ, tẩy trang để trở lại một vị phó bang chủ xinh đẹp kiều diễm, yêu kiều uy phong.

Bốn người đồng loạt cúi bô lớp áp choàng để hiện ra bốn gương mặt người con trai với bốn vẻ riêng biệt. Họ đồng loạt quỳ xuống trước mặt Bạch Xà:

_ Thanh Long...

_ Bạch Hổ...

_ Huyền Vũ...

_ Chu Tước...

_ Kính chào chủ nhân...!!!

Bạch Xà đứng người nhìn họ. Trước mắt cô là bốn người con trai tuấn mỹ phi thường. Với Thanh Long là chàng trai có gương mặt khá lạnh lùng, trên bả vai xăm hình một chú rồng xanh uốn lượn. Bạch Hổ với gương mặt lạnh tử, trên vai xăm hình một con hồ uy quyền. Chu Tước là một chàng trai với gương mặt baby, nụ cười tỏa nắng khoe chiếc răng khểnh, lưng xăm hình chú chim gần giống với chim phượng nhưng

có ba chân phía sau lưng. Cuối cùng là Huyền Vũ với gương mặt tuần mỹ, trưởng thành nhất, mái tóc dài được buộc cao, phía sau lưng xăm hình con rùa và rắn cuốn lấy nhau...

__ Bạch Xà, bốn người họ như em nghe thấy đấy là: Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước. Chắc em cũng nghe thấy tên này trong phong thủy rồi chứ, từ giờ họ là người bảo hộ cho em ứng với bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc. Chúng được gọi với cái tên Tứ Thần. __ Hắc Xà nói.

__ Tứ Thần sao... __ Bạch Xà khẽ nói, dường như cái tên này cô chưa nghe thấy bao giờ ở trong thế giới ngầm cả. Có phải hay không rằng chính bốn người này chưa bao giờ xuất hiện ở thế giới ngầm?

Huyết Xà dường như hiểu được Bạch Xà đang nghĩ gì, liền nói:

__Họ chưa bao giờ chính thức tham gia vào thế giới ngầm.

__ Ừm, Tứ Thần được Huyết Xà tạo nên mấy năm trước. Chúng sẽ đảm nhiệm vị trí trống của Ngũ Tướng Không Ngai trong thời gian tới. Đấy chính là lý do vì sao anh nhờ Huyết Xà gọi họ lộ diện tại đây.__ Hắc Xà nói thêm.

Bạch Xà không biết trầm ngâm cái gì mà bỗng dưng đứng một chỗ suy tư một lúc lâu. Rồi bỗng dưng cất bước về phía bốn người con trai đang quỳ dưới đất kia, nhìn họ một lượt rồi mỉm cười nói:

__ Chào mừng đến với Vương Xà.

Tứ Thần không khỏi ngạc nhiên trước thái độ của Bạch Xà nhưng rồi cũng vui vẻ cúi đầu đồng loại nói: “Cảm ơn chủ nhân”.

Và có lẽ Bạch Xà không thể biết được điều này nhưng đây là điều là Hắc Xà và Huyết Xà đều rõ nhất trong suốt bao nhiêu năm qua kia. Rằng Ngũ Tướng Không Ngai hay Tứ Thần này được tạo ra vốn không phải để chiến đấu vì cái gì cả mà chúng được tạo ra đơn giản chính là để bảo hộ cho cô: Bạch Xà – người con gái quan trọng trong lòng cả hai...

Bởi vì trong bóng đêm u tịch kia, hắc khí đang lan tỏa một cách mạnh mẽ...

__Long, như vậy liệu có ổn không? __ Hắc Xà trầm ngâm hỏi khi hai người ngồi với nhau.

Huyết Xà không nói gì, ánh mắt hướng ta phía trời đen tràn ngập ánh sao kia hờ hững gật đầu một cái. Lần này anh không nói, bởi chính anh cũng không chắc chắn lắm nhưng đây là giải pháp duy nhất hiện thời đảm bảo được.

__ Vậy tìm ra người đó chưa? __ Hắc Xà nhấp một ngụm rượu. Hương rượu đắng mà ngọt, cay nồng trong cổ họng cũng như chính tâm trạng hiện thời của anh.

Huyết Xà khẽ lắc đầu, đây là nỗi băn khoăn trắc trở cũng là nỗi sợ hãi nhất trong lòng anh. Và hơn cả thế chính là mối thù khắc cốt ghi tâm của anh cũng như của Hắc Xà.

__ Ừm, phải nhanh lên trước khi ông ta biết được sự thật mà truy sát Linh __ Hắc Xà đau đớn nói.

Mọi thứ chìm vào trong im lặng, ... Ánh sáng mặt trời đang ló dạng phía chân trời kia nhưng cũng không thể ngăn được hắc ám ngày mới di chuyển, ẩn nấp dưới những con người đen tối nơi đáy xã hội. Những con người núp trong bóng đêm trá hình đó đang mỉm cười cũng chính là kẻ thù lớn nhất, thực sự của Vương Xà...!!!

8. Chương 8: Khả Năng Đặc Biệt

“Phía sau thành công của người đàn ông là bóng dáng người phụ nữ”

Rạng sáng, Huyết Xà chỉ vừa mới ngả lưng được một chút thì chuông điện thoại đã réo. Tiếng chuông vang to khiến cho anh không muốn nghe cũng không được, nhúu mày anh nhấc máy,lạnh lùng hỏi:

__Chuyện gì?

__ Sáng mai __Huyết Xà nghe đầu dây bên kia thuyết minh một tràng buông một câu đơn giản ngắn gọn rồi cúp máy.

Anh nhắm mắt an tĩnh nhưng tuyệt nhiên không thể nào chợp mắt được. Quay sang nhìn Bạch Xà đang ngủ ngon lành mà nhiều khi anh không khỏi ghen tỵ vì sao cô có thể ngủ an tĩnh tới vậy. Sau những ngày mệt mỏi thức trắng đêm cô sẽ luôn chìm vào giấc ngủ rất nhanh nhưng anh thì không, dù có mệt tới mức nào thì bao năm qua chưa bao giờ anh được ngủ một giấc ngủ thực sự cả. Chính vì vậy, cho dù có là bận bịu hay thảnh thơi anh cũng chỉ có thể nằm an tĩnh hoặc chợp mắt một chút khi cơ thể không chịu được nữa chứ ngủ với anh có thể nói rằng đó là điều quá xa vời chẳng... !!!

Kéo lại chiếc chăn mỏng mà Bạch Xà đập tung ra khi ngủ cho ngay ngắn, anh khẽ vuốt nhẹ lên gò má trắng mịn của cô... Một hơi ấm nhẹ lan tỏa nơi bàn tay anh, nó cho anh biết anh vẫn còn có cảm giác. Nó nhắc anh nhớ rằng anh vẫn là con người, ít nhất là trước mặt người con gái này...

“CẠCH”

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng được mở ra, Hắc Xà bước vào. Ánh mắt hai người chạm nhau, Hắc Xà nhìn Huyết Xà một lúc rồi tự dưng nhoẻn miệng cười nói:

__ Cậu đang có ý đồ bắt chính với em gái tôi sao?

Huyết Xà tuyệt nhiên không lung túng, càng chẳng thêm đỏ mặt vì câu trêu ghẹo của Hắc Xà. Anh thần nhiên hôn nhẹ lên trán Bạch Xà rồi kéo chăn lên người nằm xuống ngủ. Dường như anh coi câu nói đó cùng Hắc Xà như không khí thôi. Hắc Xà nhìn hành động thần nhiên đó của Huyết Xà khẽ cười, nhiều khi Huyết Xà làm anh muốn mang ra đùa giỡn một chút làm trò vui tiêu khiển. Thay đồ, anh lên giường ôm lấy Bạch Xà vào lòng ngủ. Bạch Xà cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, khẽ rúc sâu hơn vào người anh, miệng khẽ lẩm bẩm như nói mơ gọi:

__ Anh...

Hắc Xà nhoẻn miệng cười đắc chí. Phải, có lẽ sau này Bạch Xà sẽ không còn nằm trong vòng tay của anh nữa, không thuộc về riêng anh như bây giờ nữa nhưng hiện tại Bạch Xà là của anh. Anh sẽ phải hối hận vì quyết định của mình nhưng anh muốn tận dụng những thời gian, cơ hội còn lại ngắn ngủi này...

Huyết Xà nhìn thấy cảnh tượng đó chỉ nhếch môi tạo nụ cười nửa miệng đầy kiêu hãnh. Đúng, có thể bây giờ anh chưa chạm được vào Bạch Xà như anh mong muốn nhưng rồi ngày đó cũng sẽ tới nhanh thôi. Để Huyết Xà chạm vào rồi, nắm bắt được chắc chắn Bạch Xà không bao giờ có thể thoát được bởi vì... anh tuyệt đối không buông cho dù sau này cô có hận anh tới mức nào. Con đường này anh không thể không đi nhưng mất cô là điều không thể xảy ra...

SÁNG HÔM SAU:

__ Hử, SK làm sao cơ? __ Hắc Xà hỏi, gương mặt khẽ đánh lại khi nghe tới SK gặp vấn đề.

__ Không rõ, tôi sẽ tới đó __ Huyết Xà lắc đầu, bộ dạng vẫn bình thản như thường. Dường như anh đã tôi luyện tới mức là dù có gặp khó khăn hay chuyện động trời tới mức như thế nào sắc mặt cũng không thay đổi. Đó chính là lý do vì sao anh khiến người ta không thể đoán biết được.

Bạch Xà nhìn hai người này nói chuyện với nhau chuyên là cái kiểu đọc ý nghĩ với nói ngắt đoạn khiến cô lúng búng hết cả. Cứ để hai người này ngồi với nhau, kể cả cô vốn được coi là – thông minh cũng không thể hiểu được. Dù sao thì một cái đầu nhỏ bé của cô dù mưu mẹo tới đâu cũng chẳng đấu lại nổi hai cái đầu của hai con người máu lạnh, vô tình lại còn thủ đoạn hơn cả cô chứ. Bạch Xà gương mặt khó hiểu nhìn cả hai hỏi:

__ Anh, SK là gì?

__ Anh chưa nói với em sao? SK là công ty nhà đất và dầu mỏ và người đứng đầu công ty chính là Huyết Xà __ Hắc Xà giải thích ngắn gọn nhất.

__ À, ra vậy... Thế có chuyện gì mà hai người căng thẳng vậy? __ Bạch Xà gật gật đầu xem chừng đã hiểu phần nào đó.

__ Chưa rõ nên đang định tới đó. Phải rồi, Bạch Xà em đi giúp Huyết Xà luôn đi cho nhanh __ Hắc Xà cười đầy thần bí nhìn Huyết Xà.

Huyết Xà đáp lại Hắc Xà bằng ánh mắt muốn giết người. Đường như anh không đồng tình lắm. Bình thường sẽ không sao nhưng khi Bạch Xà vào công ty lớn chắc chắn sẽ bị để ý. Nhất là nếu chúng điều tra được cô là ai chắc chắn toàn bang Vương Xà sẽ gặp phải rắc rối rất lớn. Hắc Xà hiểu được rất rõ nỗi lo của Huyết Xà, anh vui vẻ nói:

__ Tin tôi đi, mang Bạch Xà đi sẽ không có vấn đề gì đâu chưa kể nó sẽ giúp ích được cho cậu rất nhiều.

Bạch Xà sau một hồi suy nghĩ, chẳng quan tâm Huyết Xà có ủng hộ hay phản đối đã búng tay cái “phốc” nổ nụ cười đầy tà mị cùng mưu mô nói:

__ Em đi!

__ Được, em vào thay đồ đi, nhớ hóa trang cẩn thận đừng để bị bọn săn tin biết được __ Hắc Xà nhắc nhở.

Bạch Xà gật đầu rồi nhanh chóng chạy vào trong thay đồ. Đồng thời đây cũng là lúc cô thực hiện trò vui mà cô đang ấp ủ...

Huyết Xà nhận ra một điều rõ ràng là hai anh em nhà này đều đang tính toán âm mưu nào đấy. Có khác, có lẽ là mục đích của từng âm mưu mà thôi...

CÔNG TY SK:

Công ty hôm nay xôn xao, náo nhiệt hẳn lên bởi vì sự xuất hiện của tuần nam mỹ nữ tại công ty SK này. Không những vậy, hai vị khách lạ mặt nhưng làm điên đảo tâm hồn người khác này lại được đích thân giám đốc của công ty ra đón. Dù cả hai con người này đều không để ai nhìn thấy mặt mình nhưng từ cách ăn mặc, khuôn mặt, khí chất của cả hai toát ra đã đủ nói ọi người biết cả hai không hề tầm thường chút nào.

Và giờ Huyết Xà cũng nhận được phần nào âm mưu của Bạch Xà khi chịu theo anh rồi. Qua cái cách cô ôm tay, nũng nịu đầy quyến luyến và tình cảm này rõ ràng có thể thấy rằng cô đang muốn hạ uy phong lạnh lùng của anh với tất cả những con mắt ở đây. Mưu mô này rõ ràng thấy cô quá trẻ con...

__ Công ty anh rộng thật đấy __ Bạch Xà đưa mắt nhìn đi mọi nơi, tay vẫn khoác tay anh, giọng nói đầy ngọt ngào nói.

Anh không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cô cảnh cáo nhưng đáp lại anh là ánh mắt ngang ngược tinh nghịch của cô, môi vẫn nở nụ cười mặt ngọt để diễn kịch. Không còn cách nào khác, anh đành phải lôi cô đi nhanh trước khi đầu cô xuất hiện thêm thứ suy nghĩ trẻ con nào đó. Vào phòng tổng giám đốc, anh thần nhiên ngồi vào rồi ngược nhìn vị giám đốc kia. Như hiểu được ý anh vị giám đốc cũng khá trẻ đó nhanh chóng nói rồi lui ra bên ngoài:

__ Anh đợi một chút em sẽ mang hồ sơ lên. Bốn tiếng nữa buổi họp sẽ diễn ra.

Huyết Xà khẽ gật đầu không nói gì. Bạch Xà dường như không quan tâm lắm, không đợi ai vào nghiêm nhiên ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách phía đối diện. Mặc cho Huyết Xà bắt đầu vùi mình vào công việc trên máy tính thì Bạch Xà lại thoải mái ngắm nhìn xung quanh căn phòng đánh giá một chút, tặc lưỡi phán:

__ Chủ tớ y nhau, toàn màu đen như nhà giam vậy.

Một lúc sau, cô thư ký xinh đẹp, sexy bước vào với một chồng tài liệu. Cô ta nhìn cả hai một lượt rồi bước về phía Huyết Xà ánh mắt thăm đánh giá gì đó. Tuy vậy, dù cô ta có đứng khá gần Huyết Xà, để tài liệu xuống nhưng anh vẫn chẳng có ý kiến gì khiến cô ta phải lên tiếng trước:

__ Dạ thưa, đây là tài liệu ngài cần. Ngài có cần tôi giúp gì thêm không ?

Huyết Xà chưa kịp trả lời, chính xác là không định trả lời thì Bạch Xà đã xen vào. Ánh mắt qua lớp kính râm của cô nhìn thẳng vào mắt cô ta nói:

__Khỏi cần, cô mang giúp tôi một chiếc laptop mới là được rồi.

— Cô là ai? — Cô thư ký này có vẻ một chút cũng không nể nang với Bạch Xà. Không biết cô ta là người không hiểu chuyện hay là do cô ta đang ghen tỵ với Bạch Xà cái gì đó.

Bạch Xà hừ lạnh một cái, nhìn cô ta đánh giá một lượt rồi nói. Giọng nói lạnh lùng chứ không còn vui đùa như ban nãy, trong lời nói còn mang theo nhiều ý chán ghét, khinh bỉ:

— Tôi là ai? Cô có quyền được biết sao cô thư ký quèn? Cô có thể không lấy cũng được, để tôi tự đi lấy nhưng cô nên về chỗ mình dọn đồ đi là vừa.

Cô ta bị Bạch Xà nói thế lại bị dọa bởi sự lạnh lùng tới kinh người kia không nói được gì đành phải im lặng. Xoay người cô ta đành phải đi lấy máy tính cho Bạch Xà một cách ầm ỹ. Có lẽ rằng sự nóng nổi của tuổi trẻ của cô ta nên dù cô ta có tài giỏi tới mức nào nhưng đối đầu với Bạch Xà cái kết chẳng bao giờ có thể vui vẻ được cả. Đối với Bạch Xà mà nói thì gây với cô, con trai chỉ có cái kết là chết nhưng con gái chính là sẽ bị cô tàn nhẫn hại cho thảm bại.

— Quay đủ chưa? — Cô thư ký mang máy vào cho Bạch Xà rồi đi ra Huyết Xà mời dừng công việc lại nhứ mày hỏi.

— Tui có quay sao? Chỉ là dạy người một chút thôi mà — Bạch Xà trừng ra một bộ mặt hết sức vô tội, tháo kính xuống nhìn Huyết Xà đôi mắt và nụ cười kia như muốn nói rằng: “Tôi cố ý đó, làm gì được tôi?”

— Tôi rất bận — Huyết Xà lạnh lùng nói. Anh dường như không thể câu được với cô nhưng cương chiều cô thì cũng chưa tới được mức đó.

— Thì tôi đang định giúp anh đây. Tôi hơn hẳn cái cô thư ký lảm tài nhiều tật kia nhé, đừng coi thường — Bạch Xà chẳng có xiu nào gọi là sợ thái độ lạnh lùng của Huyết Xà cả. Cô bĩu môi một cái rồi bệ đống hồ sơ chất cao kia cùng laptop của mình đi không quên quay lại nói:

— Tôi tổng hợp đồng này giúp anh.

Nói xong, Bạch Xà đi về phía bàn nước ngồi đó và bắt đầu tập trung làm việc không thêm để ý đến ánh mắt kỳ quái của Huyết Xà. Huyết Xà sau khi nhìn cô gái trung tâm của sự rắc rối này chăm chú vào máy tính thì cũng đành lắc đầu quay trở về công việc của mình. Cả gian phòng rộng lớn giờ chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng và tiếng đánh máy lách cách vang lên.

Một lúc sau, Bạch Xà vươn vai đứng dậy bước tới bàn Huyết Xà để máy tính xuống xoay lại trước mặt anh nói:

— Xong rồi, tôi ra ngoài chút.

Huyết Xà ngẩn đầu nhìn cô, anh dường như không thể tin được khi nhìn vào màn hình máy tính. Trong đó là một văn bản được đánh bằng tay rất trình tự, đầy đủ, ngắn gọn, súc tích mọi vấn đề được tổng hợp từ chồng hồ sơ kia; đặc biệt nội dung trong văn bản này chính là thứ mà anh quan tâm, cần kiểm tra tới. Quả thực anh đúng là quá coi thường cô mất rồi. Anh quên mất rằng cô không chỉ là một người con gái với cá tính trẻ con mà cô còn là vị phó bang chủ đa mưu túc trí của Vương Xà cơ mà. Mỗi một chức vị ở Vương Xà đều ứng với trí thông minh của từng người chứ đâu chỉ là cái vị trí hư danh hão...

— Được, cẩn thận một chút — Huyết Xà gật đầu, giọng nói anh so với lúc nãy cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Bạch Xà chỉ đợi có thể, liền nhanh chóng bước đi ra ngoài... Công việc của cô giờ mới thực sự bắt đầu thôi...

Hình ảnh cô gái cao tới gần mét bảy, tóc vàng, da trắng, ánh mắt lạnh lợi mưu mô ẩn giấu sau lớp kính luôn khiến người ta vừa mê muội lại phải dè chừng mọi cử, mỗi đồ chỉ khẽ nhếch miệng cũng đủ làm người ta nổi lên dục vọng. Không những vậy, bộ đồ công sở màu ghi xám ôm sát người tôn lên từng đường cong trên cơ thể cô khiến bất cứ dù ai là nam hay nữ đều không thể rời mắt. Mỗi bước chân cô bước đi là mỗi ánh nhìn chạm vào người cô; họ thêm muốn, họ ghen tỵ, họ ước ao,... nhưng không ai trong số họ biết được rằng phẩm chất của họ đã bị cô từng chút một nhìn rõ. Từng mùi một ứng với phẩm chất từng người ở đây; nó không hiện rõ, ẩn trong bóng tối tâm hồn họ nhưng đều được Bạch Xà nhìn thấu.

Mỗi lần nụ cười nửa miệng của cô xuất hiện trên môi là mỗi lần những con mồi nguy trang bị cô đưa vào tròng. Họ ngỡ ngêch không rõ đã bị cô biến thành một trò chơi tiêu khiển lúc nào cũng không rõ. Phải,

giờ chính là lúc cô sử dụng “Đôi mắt Xà Vương” của mình để lộ trần những người dám đối đầu với SK mà không hề hay rằng họ đang bước vào một cái hang chứa toàn rắn kịch độc...

RING..... RING..... RING....

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn vào màn hình điện thoại Bạch Xà mỉm cười ngọt ngào, nhanh chóng nhấc máy:

__ Anh!

__ Thế nào rồi? Ổn cả chứ em gái? __ Giọng nói của Hắc Xà dịu dàng từ đầu dây bên kia vang lên.

__ Hi, em vừa tìm ra rồi. Mất một chút thời gian nhưng cũng không quá khó __ Bạch Xà đầy tự tin nói.

__ Tốt, chú ý một chút nhé. Có chuyện gì thì liên lạc với anh luôn __ Hắc Xà nhắc nhở.

__ Dạ, em biết.

Cúp máy, nhìn đồng hồ cũng sắp tới giờ họp. Bạch Xà sải bước tiến về phòng hội nghị lớn ở tầng cao nhất của tòa nhà kia. Có lẽ, đã đến lúc vạch mặt những chú chuột gián điệp đang chạy vòng quanh công ty này rồi. Chuột một khi bị rắn cắn liệu rằng có thoát được không?....

PHÒNG HỘI NGHỊ:

Mọi người đang bàn tán xôn xao bởi người đàn ông lạ ngồi trong phòng họp kia thì bất chợt cánh cửa phòng họp bật mở. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đó, Bạch Xà lướt nhìn một lượt rồi bước về phía Huyết Xà ngồi dãy cuối bàn ngồi cạnh. Vị giám đốc kia lên tiếng, mọi người bắt đầu ổn định tập trung vào buổi họp bàn về kế hoạch bị rò rỉ. Huyết Xà chỉ ngồi yên lặng nghe cũng không ý kiến gì với khúc mắc ở bên trong cuộc họp kia, ánh mắt thâm sâu của anh trong bóng đêm làm người ta không lường trước được anh đang nghĩ gì. Còn ngay từ lúc vào, Bạch Xà vốn đã không quan tâm tới nội dung buổi họp này rồi, thứ cô cần không thể tìm kiếm ở đây mà ở cái máy tính mà cô đang cầm cúi đánh hàng loạt những ký tự kỳ ảo gì đó kia.

Hai giờ sau, cuộc họp nặng nề kết thúc mà vẫn chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Trong phòng họp lớn chỉ còn lại vị giám đốc kia cùng Huyết Xà và Bạch Xà vẫn còn ngồi lại. Một lúc sau, Huyết Xà vút tập hồ sơ xuống bàn, lạnh lùng nói:

__ Điều tra đi.

__ Dạ __ Vị giám đốc kia khẽ rung mình một cái, cúi đầu không dám ngẩng lên.

__ Không cần, đã xong rồi __ Bạch Xà bấm phím cuối cùng vui vẻ ngẩng lên nói, ánh mắt tràn ngập sự đắc chí.

Cùng lúc đấy, màn hình máy chiếu được tắt đi tự động bật sáng, cả căn phòng cũng tự tắt đèn chìm trong bóng tối. Trên màn hình, ba gương mặt xuất hiện với đầy đủ thông tin cá nhân chi tiết nhất; họ có một đặc điểm chung chính là đều làm ở công ty SK này. Nhưng tại sao họ lại có mặt trên màn hình này thì còn phải chờ xem Bạch Xà tại sao trong mấy nghìn nhân viên lại chọn đúng họ...

__ Đây là... __ Vị giám đốc khó hiểu nhìn Bạch Xà.

__ Họ chính là ba người làm giả dữ liệu của công ty và bán thông tin ra ngoài __ Bạch Xà nói, giọng đầy khẳng định, quả quyết.

__ Sao có thể? Ba người này giữ chức vụ không lớn ở công ty, biểu hiện cũng quá mờ nhạt, làm sao có thể?

__ Vị giám đốc trẻ nhú mày nói; hần không tin được mình lại bị ba nhân viên quèn này làm cho điều đúng.

__ Đó, chính vì quá khinh thường đội ngũ nhân viên cấp thấp nên đã dễ bị chúng lợi dụng. Cậu nghĩ rằng những hợp đồng lớn là từ tay các nhân viên cấp cao làm hết à hay là do nhân viên cấp thấp làm rồi hợp thành? Vì họ quá tầm thường, mờ nhạt nên họ lợi dụng điểm yếu ấy để biến thành điểm mạnh của mình, họ giúp mình ẩn thân tốt nhất. Biết trước khi sang công ty ta họ làm từ công ty nào không? Là từ công ty MSS đang là đối thủ của ta đó __ Vừa nói Bạch Xà vừa đánh máy, màn hình liên tiếp hiện lên nhưng chứng

cứ mà cô thu thập được chỉ trong vài giờ ngắn ngủi. Nhìn vị giám đốc trẻ không nói được lời nào, Bạch Xà khẽ cười nói:

— Mỗi tháng họ chuyển vào tài khoản của ba người này hai mươi triệu, chưa kể lấy được một hợp đồng thì con số sẽ tăng lên. Cậu nghĩ một nhân viên quen ở công ty mà tài khoản ngân hàng lên tới con số chục triệu được sao?

Cả gian phòng im lặng, những giữ liệu này quả thực khiến người ta không thể ngờ được. Vào được SK, lấy trộm thông tin, ẩn thân không phải là dễ nhưng từng chút từng chút một tham nhập, ăn mòn SK từ bên trong thì có quá to gan không? Bàn tay siết chặt, vị giám đốc trẻ được Huyết Xà tín nhiệm giao cho cả công ty này đầy phần nộ. Không phải hấn không tài giỏi, những người được Huyết Xà dạy dỗ nào có ai không tốt chứ nếu không muốn nói rằng Huyết Xà anh chính là đang tạo ra những con rắn như mình: tàn bạo, nhẫn tâm, vô tình, mưu mẹo...

— Thông tin này ở đâu? — Huyết Xà lên tiếng hỏi.

— Haha, đương nhiên là hack máy chủ của MSS rồi — Bạch Xà cười, đắc ý nói. Lâu lắm rồi mới được thể hiện chút tài năng đi phá những thứ này khiến cô cảm thấy rất phấn khích.

— Làm sao có thể, một công ty lớn như MSS mạng lưới bảo vệ chắc chắn không thể chệch trong vài giờ phá được mà một mình phá càng khó. — Cậu giám đốc trẻ nhú mày.

Bạch Xà không nói gì, ánh mắt phía sau cặp kính che đi gương mặt kia chỉ chiếu thẳng vào mắt vị giám đốc giết mình. Hấn giết mình bởi dù không nhìn rõ nhưng hấn cảm giác rất rõ khí chất mà người con gái kia vừa tỏa ra; đó là sự tự tin, vui đùa, ngang nhiên như muốn nói rằng: “Anh nghĩ tôi là ai chứ?”. Giờ có lẽ hấn hiểu phần nào tại sao người con gái này có thể đi theo Huyết Xà tới đây mà không bị Huyết Xà giết chết rồi. Hấn vẫn còn nhớ, hình như chưa bao giờ phía sau anh có một người con gái nào theo sau cả dù đó có là một cô nàng thủ đoạn tới đâu. Vì sao ư, hấn cũng không rõ. Chỉ có điều hấn rõ ràng họ theo Huyết Xà nếu không phải bị anh hiếp tể cho những kẻ thù của mình cũng là bị chính tay Huyết Xà giết chết; chết một cách rất khó coi... Hấn cũng không hiểu vì sao anh lại tạo ra hấn không phải để chiến đấu như Tứ Thần mà lại trở thành giám đốc, nhưng hấn rõ ràng cả đời này hấn nợ anh một chữ “ân” ...

— Còn gì nữa?

Câu hỏi của Huyết Xà khiến Bạch Xà phải quay lại nhìn anh, nhiều khi không cô không hiểu sao mình lại bị con người kia nhìn thấu; Hắc Xà cũng hiểu được cô nhưng nhìn thấu được cô thì chưa bao giờ. Rất cục Huyết Xà – con người này với cô có duyên nợ gì chính cô cũng không đoán biết được. Khẽ nhún vai, Bạch Xà thao tác một chút, màn hình chuyển sang một tập tin mới. Những dữ liệu hiện ra trước mắt khiến cho vị giám đốc không thể không ngạc nhiên, đến cả Huyết Xà cũng phải nhú mày. Vị tổng giám đốc kia nghi ngờ quay sang chất vấn Bạch Xà:

— Làm sao cô có được cái này?

— Là kế hoạch SK đang làm chuẩn bị tung ra trong thị trường nửa năm sau đúng không? Nhưng chưa đầy hai tháng nữa MSS sẽ tung ra rồi — Bạch Xà cười, một nụ cười nửa miệng thâm thúy.

— Không thể, làm sao cái này có thể bị rò rỉ được? Nhân viên cấp thấp không được làm, nhân viên cấp cao càng không có mấy người biết cơ mà. — Vị giám đốc sững sờ nhìn những số liệu kia trên màn hình.

— Không có gì là không thể cả. Nói đi, kế hoạch này có những ai biết? — Bạch Xà khoanh tay, đứng đối diện vị tổng giám đốc kia hỏi.

— Có tôi, phó giám đốc và thư ký... không lẽ... — Vị tổng giám đốc dường như nhớ ra điều gì đó.

Bạch Xà gạt đầu, gõ vào phím màn hình máy chiếu hiện ra ảnh cá nhân, hồ sơ lý lịch của cô thư ký kia. Là một hồ sơ làm rất công phu kỹ lưỡng đặc biệt là cực sạch sẽ nhưng tiếp sau đó lại hiện ra một hồ sơ khác. Hồ sơ này khiến người ta choáng váng bởi thành tích của cô ta cả về gia cảnh lẫn những gì cô ta làm: bán thân để đổi lấy quyền lực, giúp bất cứ công ty nào làm gián điệp chỉ cần trả cô ta số tiền lớn, sẵn sàng đổi lấy thân mình để quyền rũ đàn ông,... Những thông tin này khiến người ta thực sự khinh bỉ. Nhếch miệng cười, Bạch Xà nói tiếp ánh mắt dần hướng về Huyết Xà:

— Người cô ta tràn ngập mùi tiền bẩn cùng sự hôi thối khi giao lưu với những con người cận bã. Và anh đang là một trong số những mục tiêu của cô ta đó.

Huyết Xà ngược lên nhìn Bạch Xà, cô ngày hôm nay làm anh thực sự phải đánh giá lại rất nhiều thứ. Nhưng điều cô nói này anh không ngạc nhiên, bởi đến đây và ngồi vào vị trí tổng giám đốc này làm sao không khiến người ta nghi ngờ chứ... Khẽ cười, chính xác là đôi môi mỏng kia chỉ nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng, anh đứng dậy nói:

— Giải quyết đi, gọn vào.

Phải, anh là ai mà người con gái kia dám với tới chứ; anh chính là Huyết Xà lãnh khốc vô tình từ trước đến nay không tha cho bất cứ ai. Lần này, hướng chỉ người con gái ngu ngốc kia lại động đùng vào ổ rắn độc lại chọc đúng ngay con xà tinh máu lạnh nhất nữa chứ. Có lẽ, ngày tàn của cô ta cũng sẽ tới nhanh thôi. SK không thuộc Vương Xà nhưng SK lại được tạo ra từ người của Vương Xà nên cái kết tất yếu sẽ phải xảy ra thôi...

— Tôi không muốn đuổi cô ta, hãy chú ý cô ta thôi vì tôi muốn biết thế lực đứng sau cô ta còn muốn pha trò gì; bí mật cô ta nắm giữ là thứ tôi muốn biết. Hiểu chứ? — Để lại câu nói này, Bạch Xà cũng theo chân Huyết Xà bước đi. Thứ cô muốn giữ không phải là mạng sống của cô ta mà là thứ cô ta đang nắm bắt...

Nhìn theo bóng dáng hai người kia khuất dần sau cánh cửa, dù đã nhiều năm ở cạnh anh nhưng vị giám đốc vẫn không khỏi rung mình. Đặc biệt càng thêm ớn lạnh khi tiếp xúc với cô gái vốn rất xinh đẹp nhưng rõ ràng ẩn sau sự ngang tàng kia là một con người con gái cũng vô cùng tàn nhẫn, lạnh lùng và đầy ắp âm mưu. Biết rất rõ họ là ai, họ đến từ tầng lớp nào, là loại người nào nhưng một người mang danh giám đốc như cậu vẫn không để độ lại được họ cả về trí thông minh, sự quyết đoán cùng con mắt quan sát, cảm nhận thiên phú. Họ - hai con người này chính là không sợ mình làm thừa mà chỉ sợ thiếu ai đó thôi...

BANG VƯƠNG XÀ:

Cuộc họp kết thúc cũng là lúc trời bắt đầu nhá nhem tối, Bạch Xà cùng Huyết Xà về tới bang là khi trăng đã lên cao đến đỉnh đầu. Cứ như vậy một ngày nữa lại trôi qua nhưng dường như mọi chuyện chưa dừng lại ở đây; bây giờ mới thực sự bắt đầu mà thôi...

— Về rồi hả? — Hắc Xà đang ngồi nhâm nhi ly rượu nhìn ngắm ánh trăng khuyết kia, đôi mắt lạnh lùng liền có độ ấm khi nhìn sang Bạch Xà.

— Một chết đi được á — Bạch Xà giọng đầy mệt mỏi nói.

— Haha, vất vả cho cậu rồi Long — Hắc Xà lắc đầu, cười nhìn cả hai.

Nghe câu nói có vẻ khó hiểu nhưng cũng không phải tự dưng Hắc Xà lại nói vậy. Bạch Xà nhà ta mặc dù hôm nay có đóng góp công to lớn cùng một thật nhưng so với Huyết Xà hiện tại thì không thể nói là mệt hơn được. Vì sao ư? Bởi vì hiện tại Huyết Xà nhà ta đang công Bạch Xà, anh công cô từ lúc ở cổng tới lúc vào tới nhà chính mà Bạch Xà vẫn chưa có ý định xuống. Nhìn cảnh này, nhiều lúc Hắc Xà không biết nên nói như thế nào nữa, cảm giác của anh vốn chưa bao giờ đối với Huyết Xà là ghen tỵ mà đó chính là bất lực. Vì một người có lòng tự trọng cao như núi Thái Sơn như Huyết Xà lại chịu nghe theo mấy yêu cầu quái đản của Bạch Xà nữa. Rốt cục, anh không hiểu được là Huyết Xà vì sao lại không thể buông được Bạch Xà dù biết nếu như yêu Bạch Xà thì chắc chắn sẽ gây đau khổ cho chính mình nữa. Và chính anh cũng không thể hiểu được vì sao dù anh biết rằng đặt Bạch Xà bên cạnh mình chính là làm tổn thương cả hai mà vẫn làm. Có phải cả hai người anh và Huyết Xà đều quá tham lam không?

— Ổn cả chứ? — Hắc Xà hỏi.

Huyết Xà gật đầu, nhẹ nhàng đặt Bạch Xà lười biếng đang nhắm mắt không biết có ngủ hay không xuống chiếc nệm êm.

— Chúng chắc không ngờ bị Bạch Xà gửi ra được mùi của mình đâu — Hắc Xà nhẹ nhàng vuốt tóc Bạch Xà đang mơ màng ngủ.

— Mùi? — Huyết Xà khó hiểu hỏi

__ Ủ, Bạch Xà nắm giác quan của nó cực tốt. Chưa kể cảm giác - giác quan thứ sáu của nó giúp nó linh cảm được để kết hợp với khứu giác cảm nhận được mùi của từng người như: dục vọng, tiền tài, chết chóc,... Bạch Xà được gọi là “Đôi mắt của Vương Xà” mà __ Hắc Xà mỉm cười giải thích; dựa vào giác quan chắc chắn sẽ luôn xuất hiện sai sót nhưng đối với Bạch Xà thì sai sót bởi giác quan chỉ có tỷ lệ 0,01 phần trăm mà thôi.

Huyết Xà khẽ gật đầu hiểu. Anh quên mất rằng Bạch Xà vốn là hiện thân của “vô hình” nên các giác quan được tôi luyện đến mức mẫn cảm với mọi thứ xung quanh; đó như một khả năng tự bảo vệ mình vậy....

Và khi hai người kia đang nói chuyện thì Bạch Xà bỗng mở mắt, bật dậy khiến Hắc Xà không khỏi giật mình, anh hỏi:

__ Sao thế?

__ Em quên mất, lúc nãy em hack máy tính của công ty MSS mới biết được chúng có quan hệ với Hắc Long. Anh, liệu có phải chúng phát hiện SK có liên quan tới Vương Xà chúng ta không? __ Bạch Xà hỏi.

__ Không thể __ Huyết Xà quả quyết nói,

Hắc Xà trầm ngâm một chút rồi cũng gật đầu đồng tình với Huyết Xà. Mặc dù nói SK là của Vương Xà gây dựng nên nhưng vì để không cho ai phát hiện mà trước giờ SK không nhận bất cứ sự trợ giúp nào của Vương Xà hay liên hiệp với bất cứ bang phái nào ở thế giới ngầm này cả. Chính vì vậy, việc MSS liên quan tới Hắc Long có lẽ chỉ là ngẫu nhiên thôi chứ họ không hề nhắm tới Vương Xà.

__ Vậy tạo ra SK là gì khi ta không cần dựa vào nó? __ Bạch Xà nhíu mày.

__ Đây là bây giờ ta chưa cần tới SK hỗ trợ hay ngược lại nhưng sau này thì chưa chắc. Một bang mạnh cần một nguồn tài chính lớn cũng như cần một thể lực bảo vệ, Vương Xà đi lên từ hai bàn tay trắng không có bất cứ ai trợ giúp cả. Vậy nên để Vương Xà tiến xa hơn nữa thì SK chính là nền tảng __ Hắc Xà nói. Anh trầm ngâm nhìn ra phía xa. SK không chỉ là mục đích cung cấp nguồn tiền cho Vương Xà bởi vốn buôn bán của Vương Xà cũng đủ để nuôi không cả trăm người đến nửa đời còn lại rồi. SK được gây nên vì mục đích còn ở phía sau này nữa; SK sẽ chống cho Vương Xà khi bang lâm nguy...

__ Vâng.

Bạch Xà trầm ngâm suy nghĩ rồi cũng gật đầu hiểu. Vương Xà hiện tại mới chỉ là một bang tiềm năng chứ để trở thành một bang hùng mạnh đứng đầu trong thế giới ngầm để người ta đều phải cúi đầu thì chưa đủ. Bằng chứng chính là Vương Xà vẫn chưa thể một đao chém chết bang chủ bang Hắc Long và đưa bang Hắc Long vào ngọn lửa thiêu của sự tan rã được. Khi xà lột xác rất yếu cần người bảo hộ để nó nhanh chóng trở mình thành một con rắn mạnh mẽ và kịch độc ... Xà là động vật máu lạnh nhưng bóng đêm lại là thứ vô cùng chứa đựng những lưỡi dao hai chiều có thể sát thương ta bất cứ lúc nào...

Giới thiệu Tứ Thần

1. THANH LONG:

__ Tuổi: 18t

__ Gia thế: Là người đầu tiên được Huyết Xà nhặt về, không ai biết rõ Thanh Long từ đâu tới. Có lẽ, người biết rõ nhất chính là Huyết Xà – người đã cứu vớt Thanh Long ra khỏi nơi tối tăm đó

__ Tính cách: lạnh lùng, gương mặt luôn vương vấn một nỗi buồn, u sầu mà không ai biết. Cậu hướng chính mình tới thành một Huyết Xà thứ hai nên cách hành xử và giết người không khác Huyết Xà là mấy. Được Huyết Xà dạy bảo đầu tiên nên dù ít tuổi nhưng cậu mang một sự tự tin và chín chắn đặc biệt

__ Ngoại hình: gương mặt lạnh, ánh mắt lạnh, không bao giờ cười hay để ý đến ai. Cách ăn mặc cũng khá giản dị với hai gam màu lạnh đen trắng quen thuộc.

2. BẠCH HỔ:

__ Tuổi: 18t

__ Gia thế: Là người thứ hai đi theo Huyết Xà. Luôn vui vẻ nhưng nếu ai đó để ý kỹ sẽ thấy sau gương mặt kia là còn nhiều bộ mặt khác nhau. Cậu không được Huyết Xà nhặt về mà là người đi theo Huyết Xà. Cậu

là một công tử con nhà giàu nhưng cậu chấp nhận bỏ đi thứ xa hóa đó để bước theo con đường chết chóc này để tìm lấy cuộc sống riêng của mình.

__ Ngoại hình: Dáng người lẳng tử, sở hữu một đôi mắt biết cười có thể chinh phục bất cứ một cô gái nào cùng nụ cười dịu dàng. Có thể nói xét về bên ngoài thì cậu trai ngược với Thanh Long nhưng lại là người thân thiết với Thanh Long nhất.

__ Tính cách: vui vẻ, hòa đồng, dễ gần nên luôn được cảm tình của người khác. Nhưng ai biết sẽ thấy ẩn sâu sau bộ mặt đây là tâm của một con người lạnh lùng, tàn nhẫn. Đừng ai quyên cậu cũng được Huyết Xà dạy lên

3. HUYỀN VŨ:

__ Tuổi: 17t

__ Gia thế: Sinh ra trong một gia đình quý tộc nhưng cậu lại mang dòng máu của dân thường; mẹ chết cậu bị ruồng bỏ và không công nhận. Ngay lúc cậu phải đối mặt với tuyệt vọng, cái chết thì được Huyết Xà cứu mạng và nhận về nuôi dạy.

__ Tính cách: dù trong mọi hoàn cảnh, đối mặt với mọi thứ cậu vẫn luôn lạc quan. Có lẽ vì nhỏ tuổi nhất trong nhóm, luôn được các anh bảo vệ nên tính cậu khá trẻ con chứ không trầm ổn như các anh còn lại của mình.

__ Ngoại hình: sở hữu một ngoại hình khá dễ thương, gương mặt baby, ánh mắt dù có trải qua bao nhiêu truỵện vẫn luôn tràn đầy nhiệt huyết.

4. CHU TƯỐC:

__ Tuổi: 20t

__ Gia thế: anh là người cuối cùng bước vào nhóm nhưng lại không do Huyết Xà chỉ dạy mà năm năm trước khi Tứ Thần ra đời thì anh đi về cùng với Huyết Xà trong trạng thái bị thương rồi ở cạnh Huyết Xà và những người còn lại luôn. Gia cảnh của anh với Thanh Long y như nhau, hoàn toàn mù mịt

__ Tính cách: là người cởi mở, thoải mái luôn nghĩ cho người khác trước mình. Có lẽ do là anh cả nên luôn được ba người kia tôn trọng cũng như anh luôn hết mình chăm sóc ba đứa em. Là người rất chín chắn, hiểu biết nên rất được tin tưởng

__ Ngoại hình: Cách anh ăn mặc pha giữa bụi bặm và lịch sự. Phong cách không cố định. Gương mặt già dặn hơn tuổi, ánh mắt thâm trầm khó lường. Nhìn anh mang một nét mặt sắc nét hơn bởi anh là con lai chứ không phải người Việt chính gốc

9. Chương 9: Ghen Tuông

__ KHÔNGGGGGG.....!!!!

Màn đêm chỉ vừa mới chìm xuống, ánh mặt trời chói chang gay gắt ban ngày chỉ vừa mới nhường chỗ cho ánh sáng dịu nhẹ của mặt trăng kia thì bang Vương Xà đã bị chấn động bởi tiếng hét chói tai. Tiếng hét này của ai? Đó chính là của vị phó bang chủ Bạch Xà nhà ta. Tiếng hét vang vọng từ giữa trung tâm của bang hay chính là nơi các vị chủ tướng của bang nghỉ ngơi vọng ra toàn bang. Cùng theo đó là hàng loạt tiếng đổ vỡ, nổ, cháy... vì giật mình mà lan theo liên tiếp phía sau. Quả thật là lâu lắm rồi toàn bang mới lại được nghe thấy giọng hét oanh vang của Bạch Xà như thế này. Bạch Xà có thể bộc lộ tức giận như vậy thì chỉ có thể là...

__ KHÔNG ĐƯỢC.....__ Bạch Xà hét lên lần thứ hai, từ giọng hét có thể thấy cô đang giận giữ tới mức như thế nào.

Huyết Xà lần đầu chứng kiến việc này nên cho dù có là thiên tài tới đâu cũng không khỏi choáng váng trước tiếng hét có lực công phá cao thế kia. Nhưng mà một lần rồi tới lần thứ hai thì thanh kiếm anh đang lau trên tay cũng phải rơi xuống đất vì không chịu được mà đơ cả người luôn. Thế mới biết được Bạch Xà nhà ta có nhiều tiềm năng giống một quả bom đến như thế nào. Trong khi đó, Hắc Xà lại như miễn nhiễm hoàn toàn với tiếng hét này, anh cực kì ung dung, khẽ cười xoa cái đầu đang muốn xì khói của Bạch Xà nhẹ nhàng nói:

— Em phải ngoan chút, nghe lời anh đi.

— Kh.... Bạch Xà đang định hét lên tiếp, ánh mắt vô cùng phẫn nộ thì lại lập tức im ngay khi Hắc Xà dùng chiêu sát thủ. Hôn nhẹ một cái vào má Bạch Xà khiến cô im bật luôn. Hai tai ôm lấy má mình trừng mắt nhìn Hắc Xà đang cười hiền mà không hề để ý ai đó đang nhủu mày, lấp bắp nói:

— Anh...anh....

Bạch Xà có thể vô tâm không nhìn thấy chứ đã ở trong căn phòng này thì mọi thứ làm sao qua mắt được Hắc Xà. Gương mặt ai đó dù vẫn thản nhiên như không nhưng ánh mắt tỏ rõ không bằng lòng kia thì qua sao được mắt anh. Hắc Xà cười, ánh mắt liếc qua người nào đó rồi nựng má Bạch Xà, dịu dàng khuyên:

— Linh, ngoan nào. Em biết Bạch Xà không thể lộ diện hình dáng ra ngoài được mà. Em chịu khó một chút đi.

— Không nghe, không chịu.... Ở đây toàn những con nhỏ đáng ghét thôi; anh không được đi mà đi phải cho em theo cùng — Bạch Xà như một đứa trẻ, cật lực lắc đầu, tay túm chặt lấy áo Hắc Xà như sợ rằng bỏ tay anh ra cái là anh biến mất luôn vậy.

Phải, Vương Xà lâu lắm rồi không chịu cơn thịnh nộ của vị phó bang chủ Bạch Xà, bởi mấy năm gần đây trong các bữa tiệc thịnh soạn ở thế giới đêm, Vương Xà rất ít tham gia. Không phải là không được mời mà bởi vì Vương Xà chính là không muốn phải nường tựa vào những cái đầu bần kia để đi lên. Vương Xà sẽ tự đi lên theo cách mà Bạch Xà, Hắc Xà muốn chứ không phải nhờ cậy rồi nể nang một ai đó mà phải khúm núm dưới trướng của chúng. Và hơn hết, cả Hắc Xà và Bạch Xà vì một lí do nào đấy mà không muốn lộ diện mình. Nhưng bữa tiệc lần này thì khác, nó liên quan đến làm ăn buôn bán và vận chuyển vũ khí của Vương Xà, thương giao đường biển với các bang khác. Nhưng Bạch Xà cũng sẽ không tức giận đến mức thế nếu như bữa tiệc lần này không mời tất cả người ở giới thượng lưu tới; nó vốn dĩ không chỉ có làm ăn mà còn là buổi gặp mặt lớn của các nhà đầu tư nữa. Chính vì vậy, ở đây xuất hiện rất nhiều loại người, đặc biệt là những đứa con gái mà Bạch Xà không thể ưa nổi. Và chắc chắn với vẻ đẹp của Hắc Xà cũng như tiếng tăm của Vương Xà thì cho dù Hắc Xà có đeo mặt nạ che đi nửa gương mặt tuấn tú của mình thì vẫn hấp dẫn bất cứ cô gái nào từ vóc dáng đến ánh mắt ẩn giấu kia.... Chính vì vậy, một người mang tính cách độc chiếm như Bạch Xà sẽ tuyệt đối không bao giờ đồng ý cho Hắc Xà tới những nơi đó nếu không cho cô đi cùng.

Bạch Xà cứ nghĩ tới cái cảnh Hắc Xà bị một đám ma nữ mặt thì trát đầy phấn, môi thì tô đậm son; lời lẽ thì đưa tình bay bướm trong khi bụng thì một bồ đen tối cùng âm mưu bần thỉu là cô lại không chịu được. Từ trước tới giờ, từ giờ tới sau này cũng vậy, Bạch Xà rất ghét những ai động vào Hắc Xà của cô dù là nam hay nữ trừ một người cô nợ chữ “ân” cả đời này ra. ..

Huyết Xà ngồi nghe hai anh em nhà này, một người thì cố gắng mang đủ mọi cách ra khuyên nhủ dụ dỗ, một người thì sống chết mà phẫn nộ hét lên “Không được!” mà lắc đầu. Theo anh thấy, chuyện này rất dễ xử lý, đâu có gì phiền phức tới mức mà Hắc Xà lại khai nổ quả bom nguyên tử này đâu. Khẽ nhủu mày, Huyết Xà thản nhiên nói:

— Có thể làm vệ sĩ đi cùng...

Bạch Xà nghe vậy liền khựng lại, ánh mắt chuyển sang hướng Huyết Xà. Còn Hắc Xà nghe xong thì tự đứng mở hôi ở đâu đó theo nhau chảy ra, sống lưng tự đứng ớn lạnh. Anh vội vã xua tay áp ứng:

— Ấy.... đừng....

Nhưng Hắc Xà còn chưa kịp ngăn chặn thì Bạch Xà với trí thông minh lại thêm cái ánh mắt Huyết Xà giải thích cho vài phần đã hiểu được dụng ý của anh. Đập tay cái bốp, Bạch Xà vui vẻ:

— Phải ha, anh đi đường nhiên phải mang theo vệ sĩ chứ. Vậy chắc chắn là Tứ Thần rồi thêm em cũng chẳng vấn đề gì nhĩ. Hi hi, em đi thay đồ đây — Nói rồi Bạch Xà chạy thẳng vào phòng thay đồ của mình trước khi Hắc Xà lại đổi ý và bày ra một ngàn lẻ một lý do không cho cô đi.

Còn bên này Huyết Xà vẫn ung dung nhăm nháp ly trà thơm, anh cảm thấy khá thoải mái khi giải quyết được quả bom kia. Nghe Bạch Xà hét thêm mấy lần nữa chắc chắn cái đầu của anh cũng vỡ tung theo giọng hét đó mất. Ngược lại, Hắc Xà lại ôm đầu bất lực không biết xử trí cô em gái bé bỏng của mình như thế nào nữa. Anh không muốn làm tổn thương cô nhưng cũng không có quyền ngăn cấm, bác bỏ mọi tình cảm cô dành ình được. Lúc này, Hắc Xà chỉ biết nhìn cái người đưa ra ý tưởng đó bằng ánh mắt đầy phần nộ như muốn nói rằng : “ Cậu giết tôi rồi!!!”.

ĐÊM, KHÁCH SẠN V.VIP:

Những chiếc xe sang trọng, bóng loáng đầy hào quang chứng tỏ đẳng cấp của chủ nhân lân lượt đỗ cái “xích” tại cổng lớn của khách sạn. Những con người khoác trên mình những bộ đồ đắt tiền, những gương mặt quen thuộc, làm nên tên tuổi trong thế giới đêm cũng như ngày lân lượt bước vào nhà; bữa tiệc xa hoa đã sẵn sàng...

Những điệu nhạc du dương, những lời chào hỏi xã giao, những cái bắt tay không đơn giản mà đó là lời ký kết hợp đồng đã thành giao hoàn hảo, những thức ăn đắt tiền nổi tiếng, những ly rượu đủ màu được pha chế tinh tế,... tất cả chỉ là làm nền cho cuộc trao đổi lớn mà họ đang đợi phía trước kia...

“CẠCH...”

Cánh cửa lớn được mở ra, anh bước vào trong một bộ vest trắng cách điệu đính đá chạy dọc từ cổ xuống, khoác ngoài là chiếc áo măng – tô dài cổ lông trắng muốt, mịn, mềm. Hình ảnh anh nổi bật giữa rừng người mafia áo đen này. Bộ vest của anh vừa thu hút lại phần cảm nơi đây; bởi vì nó quá tinh khiết. Tuy vậy, nó lại mang một sức hút đặc biệt khiến cho họ không rời mắt được anh – người con trai mang trên mình chiếc mặt nạ trắng ánh bạc lung linh dưới ánh đèn che đi nửa gương mặt đẹp như tượng điêu khắc của anh.

Đôi môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười mang đầy ý vị, anh bước vào bữa tiệc và hòa mình vào nơi áp ủ đầy âm mưu chiếm đoạt này. Sự sắp đặt này ép anh phải đặt chân tới đây nhưng liệu có đủ khả năng nhấn chìm anh vào nơi tối đêm này không? Tất cả phải chờ tới tận cuộc....!!!

— Xin chào... — Một người con gái bước tới, cô ta khoác trên mình một chiếc váy dạ hội bằng lụa mỏng, dài chấm đất màu đỏ tươi. Chiếc váy khiến người mặc trở nên quyến rũ hơn bởi nó được xẻ một đường dài từ ngang hông xuống khoe đôi chân dài thanh mảnh của cô.

—Ồ! Xin chào cô, tiểu thư Linh Lan — Anh khách sáo nói, nhún vai khẽ cười – nụ cười xã giao.

— Anh khách sáo quá — Cô cũng cười, nhẹ phẩy cây quạt trên tay đầy duyên dáng.

— Không dám, thất lễ với tiểu thư quả thực là không phải — Anh mỉm cười, lịch thiệp cúi đầu để che giấu đi ánh mắt mang đầy sự xảo quyệt của mình.

...

Anh và cô đứng nói chuyện với nhau khá lâu, tới nửa bữa tiệc họ vẫn khá là ăn ý trong giao tiếp này. Điều đó khiến cho không ít người phải nảy lên những suy nghĩ về cặp trai tài gái sắc này. Một người dừng đầu một bang, một người là con gái rượu của bang chủ hùng mạnh lại sống bước cùng nhau không thể không khiến cho người ta dị nghị được. Nhưng nào có ai biết được rằng, hai nụ cười kia dù hướng về nhau nhưng nó lại ẩn chứa một suy nghĩ khác nhau; một là sự hời hợt và một là sự dắc ý. Chẳng qua là cả hai người họ đều là những diễn viên quá hoàn hảo nên không thấy được sự thay đổi đầy mà thôi; ai là người đoán ý được thì người đó chính là người chiến thắng trong cuộc nói chuyện này.

Lúc đấy, thấy những đứa con gái lả lơi hết lần này đến lần khác cố ý tiếp cận anh, ai đấy đứng ẩn mình trên cao vô cùng khó chịu. Cô túm chặt áo người đang đứng bên cạnh mình, nghiêng răng oán hận nói:

— Gì thế kia? Mấy con nhỏ đó dám chạm vào mặt anh ý... Tui sẽ băm chúng thành cám...

— A... A.... Chúng lại uốn éo, ông ẹo trước mặt anh ấy làm trò rồi. Cái lũ ý phải tống vào nhà chứa mới đúng.

...

Huyết Xà nhìn Bạch Xà mà không biết nói gì, chỉ có thể lắc đầu mà thôi. Bạch Xà dù gian manh, nham hiểm tới mức nào đi nữa thì đối với tình yêu cô vẫn là một cô gái biết yêu, ghét, giận, hờn như đúng độ tuổi của mình. Và có lẽ, đó chính là điều anh yêu ở cô. Rất khó để mang tình cảm giữa cô dành cho Hắc Xà xóa đi được nhưng anh lại chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bỏ cuộc cả. Vì anh là ai? Anh là Huyết Xà, tình yêu của Huyết Xà không có kém mà chỉ có hơn mà thôi...

__ Anh là bang chủ của Vương Xà, Hắc Xà đúng không? __ Một cô gái bước tới, sải bước tự tin, giọng nói đầy kiêu hãnh.

__ Cô là.... __ Anh nghiêng đầu nhìn gương mặt sắc sảo kia, câu nói bỏ lửng để dành cho người vừa bắt chuyện trả lời nốt.

__ Kiều My, con gái bang chủ Hắc Long __ Cô gái mỉm cười, ánh mắt nhìn đánh giá Hắc Xà từ đầu đến chân một cách soi mói và lộ liễu.

Anh nhìn cô gái trước mặt mình, quan sát một chút rồi thầm đánh giá. Cô so với những cô gái đang vây quanh anh kia mang vẻ diễm lệ, mặn mà hơn. Có lẽ do ánh mắt cô tỏa ra sự kiêu ngạo, tự phụ khiến cô so với những người khác cao hơn một bậc. Bộ đồ trắng đính kim tuyến lấp lánh dưới muôn vầng ánh điện nơi đây tôn nên vẻ đẹp ngoại hình của cô. Sắc trắng đó cộng hưởng cùng màu trắng của anh khiến hai người có phần nào đó giống nhau; lạc loài nhưng là độc nhất...

__ Tôi đã ngưỡng mộ tài năng của bang chủ Vương Xà - Hắc Xà đã lâu rồi, hôm nay được tận mắt diện kiến quá thực rất vui mừng __ Cô chìa tay ra, muốn bắt tay với anh.

Anh nhìn bàn tay trắng nõn đang chìa ra trước mặt mình nhưng lại khá chần chừ. Có một thứ ngăn cản anh làm điều này, không phải chỉ đơn giản chán ghét cô gái trước mặt này mà còn bởi anh không muốn kích nổ một quả bom. Nhưng bàn tay anh giờ ra chưa kịp chạm vào kia đã bị gạt ra bởi một bàn tay khác, bàn tay người đó nắm chặt lấy bàn tay của cô ta. Tiếp theo sau đó, giọng nói lạnh lùng gằn lên từng tiếng khó chịu; trong giọng nói đó mang vài phần cảnh cáo:

__ Rất vui được biết cô, đại tiểu thư nhà Hắc Long __ Hai chữ “Hắc Long” được cô gái đó cô tình nhấn mạnh như là lời cảnh cáo ai đó đồng thời như là một lời châm biếm cho cái mục đích tiếp cận người của Vương Xà quá rõ ràng kia.

Trước mặt anh, mặt cô gái con Hắc Long và cô gái nói chuyện với anh ban nãy là sự xuất hiện của một cô gái lạ, đầy thần bí... Cô mặc trên mình chiếc váy dạ hội sexy khi nó được xẻ và uốn một đường từ cổ xuống ngực eo và rốn hở ra chiếc khuyên rốn bằng kim cương lấp lánh đầy quyến rũ. Đồng thời nó cũng khoe từng đường cong cơ thể của cô một cách rõ nét nhất. Chiếc váy không quá cầu kỳ họa tiết bắt mắt nhưng đó lại là chiếc váy mà không phải ai cũng đủ nét đẹp để dám mặc nó bởi nó khoe trọn cả ba vòng của một gái. Không những vậy đường xẻ từ eo xuống rồi được thắt lại bằng nơ khiến cho bất cứ con mắt nào của các chàng trai cũng không thể rời được cặp đùi thon, gọn và dài kia. Mái tóc dài đen mượt được búi cao, cài trên đấy là chiếc trâm bạc hình con bướm, tóc mai dài rũ xuống hờ hững trên bờ vai trần trắng nõn và đầy đặn. Gương mặt thanh tú, sắc sảo bị che bởi chiếc mặt nạ đính lông vũ đen. Vẻ đẹp đó vừa lộ lộ lại vừa bí ẩn khiến bất cứ người đàn ông nào khi nhìn tới cũng muốn thuộc về, muốn nâng niu khám phá...

Nhưng cô gái này lại mang lại khiến người ta không dám lại gần bởi ánh mắt, đôi mắt sang long lanh hắt lên những tia tức giận đến tột cùng. Màu mắt đỏ rực kia càng hiện rõ sự giận giữ trong lòng cô khiến người con gái đối diện dù có kiêu ngạo tới đâu cũng phải run sợ khi đối diện. Và tất cả những người con gái ở đây cũng đều hướng về cô, không đơn giản chỉ là sự tò mò còn là ánh mắt ghen tỵ; phải, là ghen tỵ với vẻ đẹp toàn vẹn mà mỹ miều kia.

Anh nhìn cô gái trước mặt mình kia mang một vẻ đẹp kiêu diễm thu hút mọi tầm mắt những con người trong gian phòng rộng lớn mà khê nhú mảy. Liếc mắt về một hướng góc khuất khó có ai nhận ra chỉ thấy người con trai đứng đó khuôn miệng khê cười cười, đôi vai nhún một cái đầy bất lực. Anh thầm nghĩ chính mình lại chọc vào con rắn khiến nó nổi xung cắn người cho xem...

__ Cô là ai? __ Kiều My nhú mảy nhìn cô gái trước mặt mình khó chịu. Vẻ đẹp của cô khiến cho bất cứ cô nàng son phấn nào ở đây đều phải khó chịu.

Cô không trả lời, chính xác là không thèm để ý tới gương mặt đang nhăn lại một cách xấu xí của Kiều My. Xoay nhẹ người một cách uyển chuyển, cô với tay lên ôm lấy cổ Hắc Xà, thân người vừa quyến rũ vừa sexy dán sát vào người anh đầy chiếm hữu. Cô như muốn nói với những người con gái khác rằng anh chính là của cô, chỉ riêng mình cô không ai có thể với tới hay chạm vào. Rồi đầy đắc chí, cô quay lại nhìn những ánh mắt bừng bừng lửa giận của những cô gái khác kia và ánh mắt muốn giết người của Kiều My thản nhiên nói:

— Đoán thử xem?

Dường như không chịu được nữa, nhưng cô gái kia xôn xao chỉ trở, khó chịu bàn tán, soi mói cố tìm ra chút gì đó để so đo. Đây chính là bản chất thực sự của đa số phụ nữ và nhất là những người con gái sống nơi xã hội đen đúa này thì bản chất đó lại rõ hơn ai hết. Nhưng vì cô chưa bao giờ xuất hiện ở những bữa tiệc xa hoa như thế này cho tới nay nên cô là ai thì chẳng một người nào ở đây biết rõ. Ai mà chẳng biết rằng trước giờ dù có hiểm hoi xuất hiện nhưng cái tên Hắc Xà chưa bao giờ gắn với một người phụ nữ nào cả. Hơn thế nữa, anh luôn tạo một khoảng cách nhất định với tất cả các cô gái dù cô ta có nổi tiếng, tài giỏi, xinh đẹp đến đâu. Vậy rốt cục cô là ai? Đó là một dấu hỏi chấm lớn...

Anh nhìn đám con gái bên cạnh với lời lẽ không ai và đám khán giả tò mò kia chỉ biết khẽ thở dài. Rốt cục thì anh không thể không nói gì được cả; anh ôm lấy eo kéo cô đứng thẳng dậy nhẹ nhàng mỉm cười, vuốt nhẹ lên gương mặt cô nói:

— Bạch Xà, đừng nghịch nữa.

Lời nói vừa cất lên, tất cả sững lại, không gian im ắng không một tiếng động rồi bùng nổ vỡ òa bởi tiếng bàn tán của tất cả ở đây. Hắc Xà là cái tên không ai không biết thì Bạch Xà là cái tên luôn song hành khi nhắc tới Hắc Xà. Ai mà không biết Hắc Xà, Bạch Xà họ chính là Song Xà truyền thuyết đã gây dựng nên Vương Xà từ hai bàn tay trắng. Đó chính là lý do vì sao khi nhắc tới cái tên Bạch Xà lại khiến cả gian phòng đang chìm trong sự sang trọng giả tạo đã bùng nổ dần dần tháo bỏ lớp mặt nạ của mình.

— Bạch Xà sao? Không thể nào...

— Đúng như lời đồn, Bạch Xà quả là một tuyệt thế giai nhân.

— Tiếc quá, mặt nạ che mắt rồi, nếu không thì...

Có lẽ ở đây nếu ai biết tới Vương Xà, tới Hắc Xà đều rất rõ một điều là Hắc Xà bảo vệ Bạch Xà như thế nào. Từ trước tới nay, hay chính xác là từ lúc Vương Xà xuất hiện, trở thành đối thủ đáng gờm của các ông trùm mafia thì cái tên Song Xà đã bắt đầu vang vọng bốn phương từ Bắc vào Nam. Tuy vậy, dù cho những bữa tiệc lớn có thể mời gọi được Hắc Xà bằng lãnh, mưu mô đến nhưng không bao giờ có thể được diện kiến Bạch Xà với biệt danh “vô hình”.

Chính vì lý do đó đã xảy ra rất nhiều tin đồn nói như: Bạch Xà là con trai, là một lão bà xấu xí, là ám vệ quen cho Hắc Xà nên chỉ xuất hiện khi thế thân cho anh,... Hay cũng như lời đồn đại nhiều nhất qua những lần Bạch Xà ra tay giết người đó chính là cô chính là một mỹ nhân tuyệt thế, cô là vợ của Hắc Xà nên anh luôn muốn bảo vệ cô...

—Ồ! Tôi thật không ngờ Bạch Xà lại là một cô gái đó. Vậy mà tôi cứ nghĩ rằng Bạch Xà chỉ là một gã con trai xấu xí có ngoại hình không tốt núp mình sau bóng Hắc Xà chứ? — Kiều My nói, cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng thực chất lời nói lại đầy ganh ghét, châm biếm Bạch Xà.

Thay vì nổi nóng, tức giận mà giết chết ngay con người trước mắt mình một cách nhanh gọn nhất đúng như phong cách trước giờ của Bạch Xà thì cô lại khẽ cười. Dường như Bạch Xà không định giết cô ta mà muốn vờ chơi với cô gái này chút; nhưng thói quen ăn miếng trả miếng của cô chắc chắn sẽ không thay đổi. Khẽ nhướn miệng cười, Bạch Xà rời khỏi người Hắc Xà bước tới đứng trước mặt Kiều My thản nhiên nói, nụ cười của cô từng chút một đổi sang nụ cười lạnh:

— Ý cô nói rằng cô tin vào những lời đồn đó sao? Vậy chắc tôi cũng phải tin rằng cô con gái lớn của bang chủ bang Hắc Long đã bán thân để mua hợp đồng về cho nhà mình chứ nhỉ???

Một câu nói của Bạch Xà vang lên thôi đã tài tình xoay chuyển đối tượng bàn tán của những cái miệng kia từ mình sang Kiều My. Cả gian phòng ồ lên còn Kiều My thì tối sầm mặt lại. Nhìn khuôn mặt đắc chí ban

này dần dần chuyển sang xanh tím, Bạch Xà nhếch môi cười khinh bỉ quay người bước về vị trí cũ của mình bên Hắc Xà, vui vẻ lại như thường nói:

— Chúng ta đi thôi.

Bạch Xà ôm cánh tay Hắc Xà thật chặt nhằm tuyên bố chủ quyền của mình. Ánh mắt sắc bén của cô khẽ liếc qua người đàn ông diện bộ vest đen, đầu tóc chải chuốt quá đà đang đứng ở góc tối vượt giậu khuôn mặt mình, bàn tay run lên như muốn bóp nát chén rượu, cô đầy thích thú xen lẫn đó là sự khiêu khích. Mỗi thù với Hắc Long bang chưa bao giờ nguôi với Bạch Xà cả, cô sẽ đòi lại từ hắn cả mạng sống và danh dự, từng chút từng chút một. Hắn ta mang một đứa con gái tầm thường chỉ biết ghen ăn tức ở với Bạch Xà ra để đầu đó chính là một sai lầm lớn...

— Đứng lại đó!!!

Một tiếng hét chói tai mang sự phẫn uất lẫn tức giận trong đó, cô gái Kiều My cầm con dao nhọn hoắt, sắc bén lại thẳng về phía Bạch Xà đang không một chút phòng bị. Bạch Xà quay lại, con dao đã gần kề sát người cô nhưng rồi ngay trước mặt mọi người chứng kiến con dao đâm vào khoảng không... Bạch Xà biến mất...

— Cô tìm chết sao?

Bạch Xà xuất hiện ngay phía sau Kiều My, giọng nói lạnh lùng cùng con dao găm nhỏ kề sát ngay cổ cô ta. Và đây chính là lần đầu tiên tất cả mọi người ở đây được chứng kiến khả năng “vô hình” trong truyền thuyết của Bạch Xà như lời đồn.

— Cô.... — Kiều My sợ tới mức buông thông tay làm con dao rơi xuống nền gạch lạnh tạo nên tiếng leng keng. Cô ta từ tức giận giờ chuyển sang sợ hãi khi chạm phải ánh mắt thù hận của Bạch Xà; ánh mắt có thể giết bất cứ ai nếu như có thể sát thương được.

— Chơi với dao sao? Cô nên nhớ, dao luôn có hai lưỡi đấy. Trước khi cô kịp giết người ta, nó sẽ giết chết cô trước.

Bạch Xà gần như muốn giết chết Kiều My tới nơi. Con dao sắc nhọn dè lên cổ cô ta dần rỉ máu theo mỗi đường cắt ngày càng nhấn mạnh hơn vào da thịt. Hiện tại, cô gái Trà My kiêu ngạo lúc trước giờ trở thành một kẻ nhát chết, run rẩy sợ hãi dưới tay Bạch Xà.

Nợ cũ của bang Hắc Long còn chưa trả hết cho Bạch Xà giờ đây lại muốn tạo nên thù mới. Chạm vào Hắc Xà của cô chẳng phải tự tay cô ta muốn Bạch Xà kết liễu sao? Muốn ám sát cô chẳng phải cô ta không còn muốn sống nữa sao? Hắc Long lần này đánh một ván bài với cô chính là một nước ra quá ngu ngốc...

Hắc Xà từ nãy đến giờ không lên tiếng, vốn không phải không muốn mà vì Kiều My xúc phạm Bạch Xà nên anh đã để cô tự ý giải quyết. Nhưng hiện tại tình thế không ổn, Bạch Xà đã để hận thù lẫn áy náy trí của mình. Anh biết nỗi hận đó Bạch Xà sẽ không bao giờ xóa bỏ kể cả ngày Hắc Long tàn nhưng giờ chưa phải là lúc Bạch Xà gây đổ máu ở đây. Hắc Xà bước tới, hướng ánh mắt mình thẳng về phía Bạch Xà:

— Bạch Xà, dừng tay.

Giọng nói Hắc Xà nhẹ, hơi lạnh nhưng vẫn mang một thanh âm dịu dàng đặc biệt như xoa dịu đi nỗi hận đang bùng phát lên trong lòng cô. Bạch Xà ngẩng lên nhìn anh, hai mắt chạm nhau; đôi mắt sâu thẳm của Hắc Xà xoáy sâu vào đôi mắt ánh đỏ đầy hận ý kia của Bạch Xà. Hít một hơi thật dài, Bạch Xà buông tay đẩy Kiều My ngã sõng soài xuống đất., lạnh lùng buông một câu:

— Muốn thắng tôi ư? Một nghìn năm nữa cô cũng không có cửa.

Xoay người bước đi, Bạch Xà bước qua Hắc Xà đi về phía cửa, không một lần quay đầu lại nên không nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Hắc Xà cũng như sự uất nghẹn của Kiều My. Ngẩng mặt lên phía cao, ánh mắt Hắc Xà khẽ lướt quá bóng người nào đó vẫn từ đầu đến cuối đứng đó dùng đôi mắt lạnh để quan sát. Ngay tức khắc, bóng đen đó biến mất, lúc này Hắc Xà mới khẽ thở dài tiếp tục công việc chẳng mấy thú vị này nếu không muốn nói rằng anh chán ngán. Như anh dự liệu trước, dù có tránh như thế nào anh vẫn làm tổn thương Bạch Xà rồi....

* * *

Về bang, Bạch Xà ngồi vắt vẻo trên lan can nhắm mắt đón những cơn gió lạnh từ cao quạt vào mặt mình lạnh buốt. Từ khóe mắt lặn dài đến gò má, cảm là giọt nước mắt nóng hổi của cô; lòng cô bây giờ nặng trĩu những rối bời khó tả. Cảm xúc lẫn lộn, cô không biết rằng đó là vui, buồn hay là phần nộ, cảm tức nữa; chỉ biết một điều duy nhất là hiện tại cô không thể vui nổi. Cô biết rõ ràng rằng chọn con đường này cô sẽ nhất định đau khổ nhất, sẽ phải rơi nước mắt thật nhiều... Nhưng... lý trí của cô không thắng được con tim của mình dành cho anh và cho người đó...

Bất chợt, một vòng tay ấm áp ôm lấy cô, một cảm giác buồn buồn trên má như ai đó đang liếm đi những giọt nước mắt chưa khô kia. Khẽ mở mắt, quay lại cô giật mình khi trước mặt cô là Huyết Xà và cô đang trong vòng tay vững chắc của anh.

— Anh... — Cô ấp úng nói, tay bất giác đưa lên chạm vào má nơi anh đã hôn lên, từng chút một lau đi nước mắt của cô. Nơi đó vẫn còn đọng lại hơi ấm của anh.

Huyết Xà không nhìn cô, ánh mắt anh hướng thẳng ra khoảng không giữa bầu trời đêm bao la kia. Xa xa nơi đó là ánh điện của những tòa nhà cao tầng sáng chói, trên bầu trời cao là lấp lánh ánh sao sáng ngời. Cứ như vậy, Bạch Xà nhìn Huyết Xà khó hiểu còn anh thì cứ hướng ánh mắt tĩnh lặng như nước, sâu như vực thẳm kia về khoảng không vô định. Một lúc sau, Huyết Xà mới lên tiếng:

— Hãy quên Hắc Xà đi.

Ánh mắt Bạch Xà từ khó hiểu lúc ban đầu chuyển dần sang ngạc nhiên; rồi đôi mắt tròn xoe đầy kỳ quái nhìn Huyết Xà bắt đầu gợn sóng. Như hiểu dần được lời anh nói, bàn tay nhỏ bé của Bạch Xà dùng hết sức đẩy Huyết Xà ra, cô phần nộ hét lên:

— Anh thì biết cái gì chứ... Mặc kệ tôi, buông ra... Để tôi yên....

Mặc kệ cho dù Bạch Xà có dùng cách nào cũng không giãy khỏi vòng tay cứng như thép của Huyết Xà được. Cho dù cô mắng nhiếc, đánh mình như thế nào thì anh cũng không buông tay. Đến lúc mắng, đánh mệt rồi thì Bạch Xà mệt mỏi dựa vào người Huyết Xà thở gấp, cô khó chịu hỏi:

— Rốt cục anh muốn cái gì chứ?

— Tôi muốn em yêu tôi. — Huyết Xà cúi xuống, gương mặt anh vùi vào hõm cổ của Bạch Xà. Thanh âm của anh nhẹ nhàng như làn gió thoảng nhưng cũng đủ rõ nét đi từng câu từng chữ vào lòng Bạch Xà.

Bạch Xà sững sờ nhìn Huyết Xà không nói được câu nào. Cánh môi cô run run muốn nói gì đó nhưng lại không nói thành lời, chỉ biết cảm nhận cái ôm siết chặt mà ấm áp kia thôi. Cái ôm của anh như xoa đi tất cả những cơn gió lạnh quạt vào cô lạnh mà buốt giá vậy. Trong lòng cô cảm xúc càng ngày càng lẫn lộn, khó tả hơn cả những rối ren lúc trước... “Huyết Xà yêu cô sao?” Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này còn lại.

— Tôi biết người em yêu là Phương, nhưng tôi sẽ không buông em đâu. Vì vậy hãy nghĩ tới tình cảm của tôi. Em chọn theo tôi để thoát khỏi vũng lầy đau khổ kia hay cứ lún sâu vào nó để rồi tự giết chính mình, đó là sự lựa chọn của em. Tôi sẽ đợi quyết định của em — Anh nói, giọng nói mang một sự áp áp bao phủ lấy cả người Bạch Xà. Giọng anh và giọng của Hắc Xà khác nhau, nó khàn hơn, chứa đựng một tình cảm khác xa tình cảm Hắc Xà dành cho cô.

Huyết Xà nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt màu nâu sâu thẳm tuyệt đẹp kia như muốn giam giữ cô vào sâu nơi tận cùng vực đó vậy. Đó là một sự chiếm hữu thẳng thắn mà lần đầu tiên cô cảm nhận được từ một người con trai; cũng như nó thể hiện rõ tình cảm anh dành cho cô thẳng thắn, mãnh liệt,... Nó mang tên tình yêu. Hôn nhẹ lên gò má hây hây đỏ của cô, Huyết Xà nói:

— Hãy nghĩ về những gì anh nói...!

Rồi anh nhắc cô xuống khỏi thành lan can và xoay người bước đi, chỉ còn cô đứng đấy một mình để cho cái lạnh ập đến. Bàn tay cô khẽ chạm vào gò má nơi anh không chỉ một lần mà tới hai lần đặt lên đó một nụ hôn. Mặc dù nó mang hương vị ý nghĩa khác nhau nhưng đều mang một độ ấm mà cô đã bao lần ao ước. Và cô chợt nhận ra rằng, lần đầu tiên cô thấy anh có thể nói nhiều tới vậy....

Thứ tình cảm anh dành cho cô kia, liệu cô phải làm sao đây?

Giữa người mình yêu và người yêu mình cô chọn ai đây? Đâu mới là hạnh phúc thực sự đối với cô? Liệu cô có thể có được hạnh phúc không khi sống trong nơi đáy cùng của xã hội tha hóa này??

10. Chương 10: BẠN CỦA CỐM

(Cóm: cảnh sát, cách gọi của xã hội đen với cảnh sát nhé)

Sáng sớm, Huyết Xà về bang trong trạng thái khá là mệt mỏi. Đêm hôm đó, từ lúc nói chuyện xong với Bạch Xà, anh phải rời bang đi luôn bởi thứ anh tìm đang dần lộ diện; anh cần tới đó để xác minh. Vào phòng, anh thấy Hắc Xà đang ngồi nhàn nhã uống trà xem tài liệu, nhưng lại không thấy Bạch Xà - người luôn bám theo Hắc Xà một bước không rời đâu cả; có lẽ cô đang đi làm nhiệm vụ nào đó rồi. Bước tới ngồi đối diện với Hắc Xà, anh với tay lấy chai rượu nhưng chưa kịp mở ra thì Hắc Xà đã ngăn cản, đẩy cốc trà về phía anh, nói:

__ Rượu chỉ để kích thích tâm trí mình thôi, không cần thì không nên lạm dụng nó. Uống chút trà sẽ tỉnh táo hơn đấy.

Huyết Xà nhìn Hắc Xà bằng đôi mắt khó hiểu nhưng rồi cũng miễn cưỡng cầm cốc trà uống. Hương trà tỏa ra thơm mát nhẹ nhàng, vị trà khi mới uống vào thì đắng đắng nhưng dần trôi xuống cổ họng lại mang một vị ngọt dịu nơi đầu lưỡi... nó cũng như vị của tình yêu vậy. Và đúng như Huyết Xà dự liệu trước, đợi anh uống xong chén trà thì Hắc Xà mới ung dung nói:

__ Biết Linh ở đâu không?

Nghe tới tên Bạch Xà, Huyết Xà liền ngẩng đầu, ánh mắt anh hướng về Hắc Xà như muốn nhìn thấu xem con rắn quỷ quyết kia lại định bày ra trò gì. Hắc Xà hiểu về phía tình cảm Huyết Xà không bao giờ tin mình bởi nếu tin chắc anh cậu ta sẽ trở thành trò chơi tiêu khiển của mình. Vẫn thái độ ung dung tự tại muôn thuở, Hắc Xà nhấp một chút trà bình thản nói:

__ Bạch Xà, nó đang ở đồn cảnh sát ngay đầu khu phố này.

Nghe vậy, lập tức đôi lông mày của Huyết Xà nhíu lại, anh đứng phắt dậy vớ lấy thanh kiếm của mình để trên giá và bước nhanh đi. Đường như, trong đầu Huyết Xà lúc này chỉ còn nghĩ tới làm sao để cứu Bạch Xà ra và thủ tiêu toàn bộ cái đồn cảnh sát bé tí đó. Chính vì Huyết Xà đi quá vội vã, chẳng hề quay đầu lại nên không thể bắt gặp được nụ cười đầy ẩn ý của Hắc Xà khẽ nở trên môi. Đường như Huyết Xà nhà ta quên mất hỏi Hắc Xà một câu rằng: “Bạch Xà mưu mẹo hơn người, thủ đoạn vô biên tại sao lại bị một đám cảnh sát tép riu đó tóm đi chứ không phải là CIA?”

ĐỒN CẢNH SÁT:

Lúc này, tại đồn cảnh sát thì Bạch Xà nhà ta đang ngồi uống nước chè, đối diện cô là anh chàng cảnh sát khá trẻ, tuổi chỉ tầm chưa tới ba mươi mà thôi; có lẽ cậu ta chỉ nhỉnh tuổi hơn Hắc Xà tầm ba bốn tuổi gì đấy. Cậu ta mặc bộ cảnh phục màu xanh lá, gương mặt cũng có thể cho là nam tính, học thức, chính trực, tóc màu nâu ngắn được cắt tỉa gọn gàng. Nhìn cậu ta cũng đủ thấy là một người ngay thẳng chứ không phải là cà lơ phất phơ như mấy tên cảnh sát khác. Cậu ta khiến người đối diện cảm thấy dường như bản thân có gì đó không hợp với nghề cảnh sát này lắm. Cậu ta dường như đang đọc hồ sơ gì đó trong khi Bạch Xà vẫn thản nhiên như không có gì xảy ra.

Lần này, Bạch Xà xuất hiện không phải như những lần trước - một mỹ nhân hút hồn, quyến rũ nữa. Cô xuất hiện với dáng vẻ của một cô nhóc hồn nhiên, ngây thơ với chiếc váy xòe xếp ly, áo sơ mi trắng cùng một chiếc kính to bản đen che đi đôi mắt đặc biệt cũng như giấu đi phần nào đó nét đẹp của mình. Nhìn cô bây giờ mới đúng thật sự với lứa tuổi vốn dĩ của mình.

Nhìn qua cánh cửa từ phía xa, Huyết Xà thấy cả hai đều im lặng mãi. Cứ một người uống trà một người đọc hồ sơ; không gian tự dưng tạo nên một thứ căng thẳng khác thường. Khi Huyết Xà lại gần, anh khẽ nhíu mày khi nghe thấy giọng nói dễ thương thêm phần nũng nịu của Bạch Xà....

__ Aizzz... anh cảnh sát chăm chỉ à! Em tới đây là để chơi với anh đó, mau vứt cái đồng hồ sơ vớ vẩn đó đi giúp em được không? __ Bạch Xà chán nản thở dài, giật luôn hồ sơ khỏi tay cảnh sát kia.

Lúc đấy, người con trai mặc cảnh phục mới rời mắt khỏi tập hồ sơ nhìn về cô khẽ cười. Cậu với tay xoa đầu cô, dịu dàng nói:

— Hôm nay em rảnh rồi đến mức đến thăm anh cơ đấy, không đi học sao?

— Chắc, chán quá nên em tới tìm anh giải khuây nè. Mình đi uống rượu đi — Bạch Xà thấy anh chuyển lực chú ý sang mình liền hớn hỏ, chạy lại ôm tay anh nịnh nọt.

“BỐP...”

Nghe thấy cô nói vậy, cậu ngay lập tức chuyển thái độ luôn. Không một chút kiêng nể nào, cậu gõ vào đầu cô đau điếng. Lấy đúng chất giọng của một cảnh sát mẫu mực, cậu nhíu mày mắng:

— Trẻ con không được uống rượu.

— Ai ui, em đùa thôi mà. Anh có cần thẳng tay vậy không chứ, thật là ác mà — Bạch Xà ôm đầu nhăn mặt, mếu máo nhìn anh.

...

Bên trong thì tràn ngập màu của vui vẻ trong khi phía bên ngoài cửa sổ đồn cảnh sát này lại trái ngược, Huyết Xà đang đứng cách đó không xa nhìn vào bên trong với gương mặt không cảm xúc, chân mày khẽ nhíu lại khó chịu khi nhìn thấy Bạch Xà và người con trai xa lạ kia vui vẻ. Và hơn thế nữa, anh lại bị Hắc Xà mưi mọ chơi khăm một lần nữa rồi; dường như chỉ cần Hắc Xà muốn thì anh chẳng bao giờ thoát khỏi được cái bẫy của cậu ta. Đúng là không nên gây thù chuốc oán với Hắc Xà, nếu không thì chắc chắn sẽ chẳng mấy vui vẻ gì cả. Chuyện đêm tiệc đấy cậu ta trả thù anh như thế này có vẻ đã nương tay nhiều rồi...

Tuy vậy nhưng cách trả thù lần này của Hắc Xà đúng là khó chịu thật, cái cảm giác nhìn người con gái mình yêu bên người con trai khác thật sự là chẳng vui thú gì. Đặc biệt, nhất là với anh – một Huyết Xà đa tình; có lẽ điều này không ai biết nhưng Hắc Xà lại là người duy nhất biết điều này. Anh có thể bình thản để Bạch Xà xoay quanh Hắc Xà nhưng đây chỉ là ngoại lệ duy nhất khi anh chấp nhận để Hắc Xà lợi dụng mình và không làm chủ được mà đi yêu cô bé kia mà thôi. Còn với anh, không còn ngoại lệ nào khác nhưng người con trai trước mặt kia anh cũng không làm gì được cả bởi có thể làm Bạch Xà cười như vậy chắc chắn anh ta cũng phải là một người đặc biệt. Trừ phi anh muốn Bạch Xà hận mình thì mới ra tay với tên cảnh sát đó.

Quay người, Huyết Xà bước đi, bóng đen của anh hòa mình vào đoàn người đông đúc dưới phố xá lúc nào cũng tấp nập nhộn nhịp bất kể là con người ta đang vui hay buồn, nó vẫn cứ trôi mãi. Cho dù anh so với người Việt Nam bình thường cao to hơn, người ta vẫn có thể nhìn anh lấp lo đâu đó sau làn người kia nhưng rồi cuối cùng càng đi xa, anh càng bị sự cô độc nuốt chửng và biến mất không ai biết. Anh luôn dùng sự cô độc để giết chết đối thủ cũng như dùng chính cô độc để bao quanh ấy mình như một lớp rào chắn bảo vệ bản thân.

BANG VƯƠNG XÀ:

Hắc Xà vẫn như từ trước lúc Huyết Xà đi, ung dung thưởng thức trà ngon trong một ngày cuối tuần cùng Tứ Thần đang thông báo gì đó bên cạnh, trông anh bây giờ rất nhàn nhã. Thấy Huyết Xà đi về một mình, nhìn mãi cũng không thấy Bạch Xà đâu thì Hắc Xà khẽ nhướn miệng cười – nụ cười đầy ý vị rồi như quan tâm anh hỏi:

— Ồ! Về sớm vậy? Cậu không về cùng Bạch Xà sao?

Huyết Xà liếc nhìn liếc nhìn Hắc Xà một cái đầy khó chịu. Anh thẳng tay ném chiếc áo khoác mình vừa cởi trên người vào Hắc Xà, mệi mội ngồi xuống. Đổ đầy một ly rượu mạnh, anh uống một hơi cạn chỉ còn lại mấy viên đá trong suốt trong đó mà thôi. Cách uống rượu không chút thưởng thức nào của anh khiến Hắc Xà phải nhíu mày. Nhưng có lẽ vừa đi về khá mệt thế mà vẫn bị Hắc Xà mang ra đùa nên hiện tại Huyết Xà cần hơn hết chính là chất cồn; đó là thứ kích thích tâm lý anh bây giờ, khiến bản thân anh bình tĩnh lại.

— Này, ổn chứ? — Hắc Xà lo lắng vỗ vai Huyết Xà.

Huyết Xà liếc nhìn Hắc Xà một cái rồi lại tiếp tục những ly rượu của mình. Trước đây Huyết Xà hay uống rượu bởi nó không đủ khả năng khiến anh say mà ngược lại luôn giúp anh minh mẫn sau mỗi lần chuẩn bị

hành động. Bây giờ, ngoài tác dụng đó anh nhận ra rượu có thể cho ta biết vị khác khi yêu. Như bây giờ, rượu này dù anh đã uống bao nhiêu lần rồi, trước đây anh cảm nhận từ nó một vị chan chán nhưng ngọt nơi cuống họng của cuộc sống; hiện tại ngoài vị đắng ra thì anh không cảm nhận được gì nữa.

— Đây, đừng bảo với tôi là cậu ghen với tên kia đó nhé? — Hắc Xà giật ly rượu khỏi tay Huyết Xà. Hắc Xà cười cười nhìn người con trai luôn vô cảm, bình tĩnh ngày thường giờ đây lại làm khó mình bằng lượng cồn lớn vậy.

Huyết Xà bị lấy mất rượu, khẽ nhíu mày một cái nhưng không nói gì, ánh mắt anh nhìn vu vơ bên ngoài khung cửa sổ kia một cách vô định. Không ai có thể nhìn ra anh đang nghĩ gì, thứ duy nhất người ta nhìn thấy chính là sự cô độc luôn vây quanh lấy anh không rời cùng hòa vào đó là khí lạnh tỏa ra từ chính con người ấy. Nhìn anh, những người không quen biết hẳn sẽ tự hỏi: “Tại sao anh lại có thể cô đơn, lạnh lẽo tới vậy?”. Người có thể trả lời được câu hỏi băn khoăn này có lẽ chỉ có Hắc Xà nhưng anh sẽ không bao giờ lý giải cho ta bởi xung quanh Hắc Xà cũng mang sự cô đơn, lạnh lẽo tương tự như vậy. Đường như không thể tìm được một chút ấm áp từ hai con người này. Họ vừa như đồng cảm lại như trái ngược nhau vậy. Và có lẽ, để lý giải chuyện này ta chỉ có thể nói do cả hai, đặc biệt là Huyết Xà, anh gánh trên vai mình một nhiệm vụ quá lớn, một nỗi lo quá lớn mà thôi. Nó quá nặng khiến cho dù anh có bờ vai săn chắc, mạnh mẽ nhưng chưa chắc đã đủ khả năng bảo vệ hơi ấm duy nhất của anh là Bạch Xà. Vì sao ư? Bởi Bạch Xà – người con gái anh yêu mới chính là mối nguy hiểm lớn nhất đời anh...

Hắc Xà nhìn Huyết Xà lại giam mình vào trong bóng đêm của quá khứ u tối mà không khỏi thở dài một tiếng. Anh là người biết rõ nhất Huyết Xà ra sao nhưng anh lại không phải là người có thể thay đổi được con người của Huyết Xà. Cả anh, cả Huyết Xà đều có những nỗi đau và tình cảm riêng không thể chỉ nói một hai câu là xong, và đó là thứ mà cả hai sau này sẽ phải bắt buộc đối mặt với nó. Nhưng anh biết, những gì mà anh trải qua không thể so được với Huyết Xà. Vì sao? Bởi từ ngày xưa và cho đến bây giờ anh luôn có một Bạch Xà bên cạnh đồng cam cộng khổ thì Huyết Xà từ bé đến lớn chưa một lần nào được chạm vào cái người ta gọi là “hạnh phúc” cả.

— Cậu ta tên Duy, Thái Duy. Cậu ta không phải là một tên cớm bình thường đâu mà là CIA nằm vùng đấy. Cậu cũng biết với CIA chúng ta chính là cái gai trong mắt mà và lý do một nhân viên CIA ở đây là gì chắc cậu cũng rõ.

Lời nói của Hắc Xà ngay lập tức thu hút sự chú ý của Huyết Xà. Rồi ánh mắt về phía Hắc Xà, anh nhìn Hắc Xà như muốn nói rằng anh đang nghe. Nhìn thái độ của anh, dường như chỉ dính líu tới công việc thì Huyết Xà mới hứng thú, mới quan tâm mà Hắc Xà không khỏi than một tiếng. Bị công việc chi phối quá nhiều chính là tự đồng hóa mình với một con robot vô tri vô giác mà thôi. Dù vậy, thà Hắc Xà anh nhìn thấy người trước mặt mình đây chìm đắm trong công việc còn hơn rằng nhìn con người Huyết Xà dần dần từng chút một bị bóng đêm nuốt chửng; có lẽ tới lúc đó kể cả Bạch Xà cũng không thể cứu được mất... Anh nói:

— Chúng ta không thể khai thác thông tin của CIA từ bọn ta nhưng ta có thể lợi dụng được một điểm mà chúng không ngờ tới là làm bạn với chính CIA. Chỉ cần vậy ta có thể thu được một đồng thông tin tạp nham nhưng thú vị mà chúng không ngờ tới. Chính vì thế, Bạch Xà đã lên kế hoạch và hiện tại đã kết thân được với anh ta, con bé đã trở thành em gái của cậu ta không mấy khó khăn. Lý do không giết cậu ta vì cậu ta khá tốt và cũng vì những thông tin ta lấy được từ chúng.

Nghe Hắc Xà nói xong Huyết Xà cũng chỉ gật đầu một cái rồi lại trầm ngâm. Rót ỉnh một chút rượu, anh vừa suy nghĩ gì đó vừa nhắm nhấp hương rượu ngọt. Tâm trạng anh giờ hoàn toàn tốt nên rượu giờ chính là thứ giúp đầu óc anh minh mẫn nhất. Một lúc sau, tự dung anh đứng dậy, với lấy chiếc áo khoác của mình và đi ra ngoài. Anh lúc nào cũng vậy, luôn có những hành động mà không ai hiểu được nhưng không có bất cứ thứ gì anh làm mà không có mục đích cả...

TỐI HÔM ĐẦY:

Bạch Xà vui vẻ đi về nhà, tung tăng như một cô bé học sinh bình thường khác vai khoác cặp đi về nhà. Nhìn cô bây giờ không khác gì một cô nữ sinh ngây thơ chứ chẳng thấy chút bóng dáng nào của vị nữ vương quyền uy nhất Vương Xà cả. Có lẽ nếu như chân cô không bước qua cánh cửa gỗ lớn của bang Vương Xà;

nếu như cô sinh ra trong một gia đình bình thường, sống một cuộc sống bình thường không chìm ngập trong thù hận cùng đấu tranh tàn khốc có lẽ cô đã trở thành một cô gái hồn nhiên, vô tư rồi...

__Á! Anh... Huyết Xà...

Bạch Xà đang ngêu ngao hát, nhảy chân sáo trên hành lang chỉ có ánh sáng mờ mờ ảo ảo của đèn vàng thì giật nảy mình khi nhìn thấy Huyết Xà đứng ngay trước mặt mình. Huyết Xà không biết đã đứng đấy từ lúc nào, bao lâu rồi nữa. Anh dường như hòa mình vào với bóng tối vậy. Nếu như Bạch Xà không có khả năng ngửi được mùi vị riêng biệt của từng người thì có khi cô cũng không nhận ra anh đứng đấy đâu.

__ Sao... sao anh lại đứng đây vậy? __ Bạch Xà hỏi nhưng lại không nhìn thẳng vào anh. Có lẽ cô đang trốn tránh ánh mắt đó vì sợ rằng khi nhìn vào đấy có lẽ cô sẽ không bao giờ thoát ra được mắt.

Huyết Xà không nói gì, bước chân anh chỉ nhẹ nhàng thẳng tiến về phía cô. Sự im lặng của anh luôn làm cô cảm thấy không thể hiểu nổi; có thể nói rằng anh là người duy nhất cô không thể đọc được suy nghĩ dù chỉ là phần nhỏ. Và ngay khi Bạch Xà đang suy nghĩ, không có một chút phòng bị nào với anh thì Huyết Xà đã đứng sát trước mặt cô. Môi chạm môi, ấm áp chạm đến ngọt ngào, thứ duy nhất xuất hiện trong đầu Bạch Xà là cảm giác ngồn ngọt lan tỏa nơi đầu môi... Bạch Xà sững sờ, Huyết Xà thì trái ngược lại, anh dường như rất bình thản, không một chút ngại ngùng nào ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Bạch Xà. Anh nhấn chìm cô vào một cảm giác mà chính cô không thể diễn tả bằng lời được, điều duy nhất cô cảm thấy rõ nhất chính là hoàn toàn không thể phản kháng được.

Thời gian như ngưng đọng, mọi vật như đông cứng lại, hai con người làm thay đổi vạn vật này cũng không biết đã để thời gian trôi dần trôi đi bao lâu nữa. Khi cả hai tách ra, gương mặt Bạch Xà đã đỏ ửng một tầng, đôi mắt long lanh chứa đựng sự lúng túng và còn vương rõ sự ngọt của nụ hôn ban nãy cùng sự khó hiểu dành cho Huyết Xà. Anh nhìn cô, bàn tay lạnh chạm vào đôi môi đỏ mọng lên vì bị anh hôn, giọng anh nhẹ và sắc như một làn gió thoảng vào tai cô, hỏi:

__Em dường như quên những tôi nói!

__ Hả? __ Bạch Xà lùi ra một chút, bàn tay vô thức chạm lên miệng mình nhìn anh khó hiểu.

__ Tôi yêu em... __ Huyết Xà bước tới, nắm lấy tay Bạch Xà đang che miệng, tiếp tục nói: “Và tôi khó chịu khi em cười nói với người khác”.

Bạch Xà lại một lần nữa phải sững sờ. Đó là sững sờ chứ không phải ngạc nhiên nữa bởi cô không thể tưởng tượng được Huyết Xà không chỉ là một người dám làm mà còn dám nói ra chính tình cảm của mình nữa. Anh nói yêu cô, đây có lẽ không phải là lần thứ nhất nhưng cũng không phải nhiều lần anh trực tiếp bộc lộ tình cảm như vậy... Tuy vậy, Huyết Xà nói lên cảm xúc của mình có lẽ chính là lần đầu.

Cô hiện tại đang bị vây lấy bởi những điều mà Huyết Xà nói đêm hôm đó và cả tối nay nữa. Xong sức nhớ tới chuyện gì đó, hình ảnh một người con trai hiện lên trong đầu mình làm cô chột tỉnh. Đấy Huyết Xà, cô vội vã chạy đi...

“RẦM...”

__Anh... __ Bạch Xà đẩy mạnh cửa phòng, vừa thở vừa vội vã bước tới chỗ người con trai mặc đồ trắng đứng trong phòng đang nhìn cô vừa lo lắng vừa khó hiểu.

__ Sao vậy? __ Hắc Xà nhìn cô như vậy, vội bước đến. Giọng anh rõ ràng đầy ấm áp, quan tâm là thứ xoa dịu cái gì đó đang nhen nhóm trong lòng cô bấy giờ - thứ thuốc cô cần nhất.

Bạch Xà không nói gì, cô ôm chầm lấy anh, cuộn mình trong vòng tay anh, đôi vai khẽ run lên. Hắc Xà không hiểu chuyện gì chỉ biết lo lắng nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa lưng cô. Một lúc sau, giọng Bạch Xà mới yếu ớt khe khẽ vang lên:

__ Anh... Em yêu anh !

Nhìn Bạch Xà lúc này, trong lòng Hắc Xà anh trào nên một cảm giác đau đớn và tội lỗi. Không thể công nhận cũng không thể phủ nhận được cảm xúc này nó luôn khiến anh cảm thấy khổ cực, quẫn quai nhất. Và lại bất giác một lần nữa anh đã làm tổn thương chính người em gái anh nợ cả tấm chân tình, cả mạng sống, cả cuộc đời này đây; sẽ chẳng biết anh bao giờ mới trả được và mới hết làm thương tổn cô nữa.

Anh nợ cô quá nhiều, không chỉ là tình cảm mà còn cả một quá khứ đau thương nữa. Đáng nhẽ cô nên nói hận anh chứ không phải yêu anh như vậy; có lẽ như vậy anh sẽ cảm thấy đỡ khổ cực hơn. Siết chặt lấy Bạch Xà vào lòng, giọng nói của anh vừa thống khổ vừa đau đớn nói ra câu nói lần nữa tổn thương cô:

— Anh xin lỗi!!!

11. Chương 11: Tội Phạm - Công Lý: Mặt Đối Mặt

Bên ngoài bang Vương Xà, một chiếc xe hơi màu đen đi lướt qua, không thể nhìn thấy rõ chủ nhân phía bên trong xe là ai nhưng ánh mắt qua gương kính đó có thể cho ta nhìn rõ đó là một người con gái. Một cô gái mang đôi mắt thù hận nhìn vào bang Vương Xà; dường như chủ nhân đôi mắt ấy phải hận thù lắm thì đôi mắt người con gái mới có thể trở nên đáng sợ nhường vậy. Và dường như cô ta còn lắm bí mật điều gì đó, một giọng nói đầy oán giận, quần bức vang lên như có như không rằng: “Người phải chết!”

....

— Anh, em về rồi — Bạch Xà mệt mỏi bước vào phòng nghỉ.

Dường như cô vừa trải qua một chuyến đi khá dài bởi theo phía sau là Tứ Thần với linh kính đồ đạc của Bạch Xà. Và nhất là chuyến đi thực hiện nhiệm vụ lần này đã ngốn của cô không ít công sức nên ta mới có thể thấy một Bạch Xà mệt tới vậy. Cô dường như không đứng được nữa mà hoàn toàn dựa vào người Hắc Xà, mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần. Dù không thể hiện rõ nhưng Tứ Thần cũng mệt không kém chút nào bởi bay từ Việt Nam đi Nhật rồi từ Nhật về Việt Nam đâu phải là chuyện đùa.

Hắc Xà nhìn thấy cô em gái mình cũng chiều nhất mệt tới mức ấy làm sao không khỏi xót xa. Hình như lần này, anh đã giao cho Bạch Xà một công việc quá nặng rồi thì phải. Chỉ là, công việc này anh muốn cô chọn người cùng làm nhưng ngoài Tứ Thần cô không hề chọn thêm ai khác mà vội vàng bay đi Nhật luôn. Anh có cảm giác như cô em gái của mình đang trốn chạy thứ gì đó vậy.

— Em ổn chứ? Mọi chuyện sao rồi? — Hắc Xà xoa đầu Bạch Xà, vuốt những lọn tóc xõa trên mặt cô, lo lắng hỏi. Nhưng câu hỏi chỉ là nửa vế đầu còn nửa vế còn lại anh hướng về phía Tứ Thần đang đứng đó. Anh muốn để Bạch Xà nghỉ ngơi một chút.

Dạo này bang có quá nhiều việc dồn vào với nhau nên Hắc Xà không thể sánh bước cùng Bạch Xà như trước nữa, Bạch Xà lại không cần Huyết Xà giúp đỡ. Mà có vẻ như Huyết Xà cũng không chẳng có ý kiến, nó khiến cho anh không hiểu được giữa hai người này đã có chuyện gì xảy ra. Mặc dù anh để cho Huyết Xà tự do hành động, tùy ý làm nhưng tình cảm của Bạch Xà bao nhiêu năm qua anh đâu phải không rõ. Quả thực, nếu anh không phải là Hắc Xà hiện tại anh có lẽ đã yêu Bạch Xà lâu rồi, nhưng anh lại không muốn lợi dụng Bạch Xà như thế này. Tình cảm đó của Bạch Xà liệu làm sao có thể xoay chuyển, anh không biết được rằng Huyết Xà sẽ làm gì đây?

Thời gian đối mặt chưa tới nhưng mọi thứ không thể đợi tới lúc đó mới chuẩn bị được bởi hiện tại Vương Xà đang đối đầu với những kẻ không thể lường trước; hơn thế nữa Vương Xà bây giờ đối với người đó là thứ đáng để mất nhưng lại chẳng chút giá trị nào. Đó chính là điều khó khăn nhất đối với anh vì trước khi người đó phát hiện ra tất cả anh phải đưa Vương Xà không chỉ đến các đất nước khác mà còn phải vượt lên trên mảnh đất xa lạ đó... Chính vì vậy, anh cần tạo ra tình hình không chỉ kẻ thù mà còn cả những người đứng song song với Vương Xà trên một chiến tuyến để dù kẻ địch có mạnh nhường nào cũng phải dè chừng. Và hơn hết anh cần biến một vạch phân ngăn cách đó thành một hố sâu không đáy đe dọa bất cứ ai dám bước qua nó; sẽ bị nuốt chửng.

Anh cần Bạch Xà, Huyết Xà, Tứ Thần, Ngũ Tướng Không Ngai và tất cả những con người ở đây. Nhưng cũng chính vì vậy anh đẩy Bạch Xà vào nguy hiểm cũng như khiến cô phải mệt mỏi tới vậy...

— Không vấn đề gì ạ — Tứ Thần nhìn nhau rồi đồng thanh nói.

Hắc Xà gật đầu hài lòng. Từ ngày nghe lời Huyết Xà về đây đi theo Bạch Xà thì Tứ Thần cũng không khỏi vất vả rất nhiều. Vì Bạch Xà trong công việc cực kì quái và tùy hứng; chỉ cần cô cảm thấy không ổn sẽ hủy ngay kế hoạch và tạo ra kế hoạch mới hoặc chỉ cần cảm thấy không ưng sẽ sẵn sàng thay bất cứ ai, điều chỉnh khiến cho Tứ Thần không ít phen khốn đốn. Nếu như là Ngũ Tướng Không Ngai trước kia thì không vấn đề gì bởi những đứa trẻ đó quá hiểu Bạch Xà nhưng còn Bạch Xà và Tứ Thần vốn khá là xa lạ với nhau. Không phải Tứ Thần bất tài mà là Bạch Xà nhà anh là người quá cẩn thận trong công việc của mình. Mặc dù có thể nhìn bề ngoài cô lúc nào cũng như không lơ là nhưng để Hắc Xà anh giao mọi việc lớn nhỏ về tay cô thì cô chắc chắn là phải có năng lực để anh giao trọng trách lớn như vậy chứ. Việc này có lẽ chính Huyết Xà cũng được chứng kiến phần nào đó tài năng của cô rồi.

Ban đầu Tứ Thần không thể quen được, chịu áp lực rất lớn. Nhưng ít lâu sau khi đã quen rồi, đã biết cách phòng trừ các trường hợp thì họ lại thấy Bạch Xà là một con người mà chỉ có thể dùng từ “không thể tưởng tượng được” mà thôi. Mỗi kế hoạch đều được dàn dựng để có thể thu lợi lớn nhất; hơn thế nữa nó còn phải đảm bảo tổn thất về phía Vương Xà là tối thiểu. Và đặc biệt là cô tuyệt đối không cho phép kế hoạch nào nguy hiểm đến người trong bang mình. Điều này, khi Ngũ Tướng Không Ngai mất đi Lin đã khiến cô càng nghiêm ngặt hơn về độ an toàn cho toàn người trong bang. Đó chính là điều mà không phải vị chủ chốt nào trong bang có đủ sức làm được cả.

Nhìn Bạch Xà dựa vào vai mình mơ màng ngủ, Hắc Xà quả thực không nở lòng nào đánh thức cô dậy cả, nhưng vẫn còn chuyện quan trọng mà còn liên quan mật thiết đến Bạch Xà nên không thể không cho cô biết. Khẽ lay nhẹ Bạch Xà, gọi cô dậy anh nói:

— Bạch Xà dậy nghe anh nói này. Tên cảnh sát bạn em bị đưa về CIA rồi, anh ta bị tình nghi là đã hợp tác với chúng ta lừa CIA.

Nghe anh nói vậy, Bạch Xà vẫn không có động tĩnh gì. Nhưng chưa đầy năm phút sau, cô bật dậy, mở choàng mắt nhìn Hắc Xà. Ánh mắt cô như không thể tin nổi Hắc Xà nói, cảm giác như đó chỉ là trong giấc mơ, hỏi lại anh:

— Anh nói cái gì cơ?

— Em thật là... Tên cảnh sát Thái Duy mà em theo đó. Hôm qua đã bị đưa về bên CIA; cậu ta bị tình nghi rằng bị Bạch Xà là em mua chuộc quyến rũ nên đã đầu quân làm việc cho ta. — Hắc Xà khẽ thở dài ngao ngán nói. Anh quả thực cũng chỉ vừa biết tin này sáng sớm hôm nay mà thôi. Ngày hôm nay dường như mọi chuyện không tốt lành đối với Vương Xà chút nào rồi.

Nhưng có lẽ người không thể tin được nhất ở đây chính là Bạch Xà. Có thể nói lý do đối với một người có lòng tự trọng cao như Bạch Xà thì cái lý do dùng nhan sắc đi quyến rũ người khác chính là một điều sỉ nhục đối với cô. Dường như CIA quên mất rằng bất cứ con người nào nhìn thấy vẻ đẹp của Bạch Xà, bị Bạch Xà quyến rũ thì kết cục chỉ có một là “chết” hay sao? Hơn thế nữa, Bạch Xà dù là một người con gái mưu mẹo, thủ đoạn và tàn độc đến mức có thể cười khi nhìn thấy người chết dần chết mòn thì cũng sẽ không bao giờ đi làm cái trò rẻ mạt của lũ con gái ở nơi tận cùng xã hội này cả. Dùng thân thể phụ nữ để đạt được mục đích chính là điều đáng kinh tởm mà bang Vương Xà sẽ không bao giờ dùng tới. Vương Xà có thể dính chàm nhưng sẽ không rướn lên mình máu và nước mắt bất cứ người con gái nào cả.

Bạch Xà hay kể cả anh – Hắc Xà không biết CIA lấy được thông tin này ở đâu nhưng có thể tin được cái tin đồn nhảm nhí này thì lần này có lẽ Vương Xà tuyệt đối không để lại chút mặt mũi nào cho dù là cảnh sát hay kể cả CIA thế giới nữa cả. Ánh mắt Bạch Xà hẳn rõ sự tức giận bởi sai lầm quá lớn này của CIA. Sai lầm của họ không chỉ tin vào những thứ đó mà còn bởi quá coi thường khả năng của Bạch Xà và thiếu đi chính sự tin tưởng đối với người của mình; việc đó sẽ phải trả giá đắt.

Nhìn Bạch Xà, Hắc Xà cũng đủ biết cô đang giận tới mức nào. Chính anh khi nghe Joker nói chuyện này cũng không thể kìm được tức giận; Bạch Xà đâu phải là người cho chúng muốn tung tin như thế nào là thể được chứ. Người dám đưa ra cái tin đáng kinh này chắc chắn không hề nghĩ tới hậu quả khi đối đầu với Vương Xà sẽ chịu kết cục đau đớn ra sao rồi.

Nhưng còn một điều hơn thế nữa, lần này chúng động vào ai không động lại đi động chúng người con gái mà Huyết Xà yêu. Nếu Bạch Xà còn tức giận như vậy thì một người kiêu ngạo như Huyết Xà làm sao chịu được người con gái anh yêu lại bị mang một sự tai tiếng như thế chứ. Rồi đây, khi Huyết Xà nhúng tay vào

chắc chắn một điều CIA sẽ không có kết cục tốt lành đâu. Liếc nhìn Huyết Xà từ đầu tới cuối vẫn chưa lên tiếng gì về chuyện này, anh càng cảm thấy được nguy hiểm lớn đối với tổ chức CIA này. Anh cũng không có cách nào khác, cho dù CIA có là kẻ thù truyền kiếp đối với xã hội đen đi chăng nữa thì Huyết Xà cũng tuyệt đối không bao giờ bỏ qua; đó là điều chắc chắn vì anh cũng không muốn bỏ qua...

Hơn hết, vấn đề liên quan đến danh dự của Vương Xà thì càng không thể...!!!

_Bạch Xà, em tính sao? _ Hắc Xà thấy Bạch Xà sau một hồi tức giận thì trôi vào suy nghĩ riêng đầy trầm tư. Gương mặt cô lúc co ra, lúc lại nhú lại tức giận. Có lẽ, nổi giận này nếu như không được xả thì chắc chắn Bạch Xà sẽ không nguôi ngoai được.

_Anh Duy không có lỗi _ Bạch Xà quay lại nói.

_ Ý em là gì? _ Hắc Xà nhú mày, ai đó ngồi gần đây đôi chân mày cũng khê nhú lại.

_ Ai nợ em, em sẽ trả đủ _ Bạch Xà lạnh lạnh nói, nụ cười nửa miệng của ác quỷ xuất hiện trên đôi môi cô.

Hắc Xà suy nghĩ một chút, ý của Bạch Xà không phải anh không hiểu, nó quả thực rất đúng. Nhưng điều anh lo chính là cái kế hoạch mà Bạch Xà nghĩ ra có quá mạo hiểm không? Nhiều khi Bạch Xà luôn đẩy mình vào vào thế bí, đánh cược với chính mạng sống của mình khiến anh không thể đồng ý được. Anh biết hiện tại để chắc chắn CIA đang chờ ta hành động; có có giết hay tha thì cũng đều không thể giải được tai tiếng này một cách dễ dàng. Vì sao ư? Vì dù có giết chết tên cảnh sát kia thì CIA cũng quy ta vào tội giết người bịt đầu mối. Còn nếu để anh ta sống thì càng khẳng định anh ta đã trở thành người của ta hơn bởi CIA, họ là người biết rõ hơn ai hết việc Vương Xà đến xác chết của người trong bang còn không bỏ lại thì việc để anh ta sống là đương nhiên. Canh bạc này, cái họ muốn chính là ta hay chính xác là Bạch Xà nộp mạng cho họ.

Kể có thể bày ra âm mưu này của thực rất thâm độc và không tầm thường chút nào. Có lẽ, phải hận Bạch Xà lắm mới có thể nghĩ ra được chiêu sách này. Vậy liệu người đó là ai và mục đích thực sự trong chuyện này là gì anh chưa đoán ra được, nhưng chắc chắn không hề đơn giản chút nào...

_ Em nhất định phải làm vậy sao? _ Hắc Xà hỏi, anh không tán thành cái cách đang ngày càng hiện rõ trong đôi mắt trong veo kia của Bạch Xà.

Bạch Xà nhìn anh khê cười. Bông hồng được cắm trong lọ hoa đặt trên bàn bị cô vò nát, sắc đẹp của nó so với những bông hoa xung quanh đi phút chốc bị tàn lụi thấy rõ đã cho ta thấy sự nhấn tâm đến lạnh người của cô. Giọng cô lạnh lùng vang lên:

_ Hừ, CIA ngay cả người của mình còn không tin tưởng mà đi tin thứ tin nhảm nhí đó. Em sẽ cho họ thấy cái giá của niềm tin là gì!

Nói xong, Bạch Xà đứng dậy bước đi. Những bước chân đó đang đưa cô đi đến kế hoạch chỉ trong một thời gian ngắn hiện lên trong đầu cô. Hắc Xà giờ cũng không biết làm gì, chỉ đành buông một tiếng thở dài. Anh day day trán mặt mỗi quay lại nói với Tứ Thần đang đứng đấy:

_ Hãy điều tra người đưa thông tin này cho CIA là ai, bên CIA chắc chắn có gián điệp.

_ Dạ _ Tứ Thần đồng thanh gật đầu. Cả bốn đang định rút lui để đi điều tra thì Huyết Xà tự dưng lại lên tiếng:

_ Chuyện đó để ta, các người hãy đi giúp Bạch Xà.

Nói xong anh cũng bước ra ngoài không kịp để Hắc Xà ngăn cản. Nhìn Bạch Xà rồi Huyết Xà như vậy lần này anh cũng miễn cưỡng nhắm mắt cho qua, không nhúng tay vào nữa. Bởi vì anh tin chỉ cần có Huyết Xà thì chuyện của Bạch Xà sẽ được làm thỏa đáng nhất. Ngửa mặt lên nhìn trần nhà, anh khẽ nói: "Có lẽ đây cũng là một cơ hội tốt".

....

Một ngày, hai ngày, ba ngày,... một tuần liền đã trôi qua. Ở trụ sở CIA thế giới được hoạt động ngầm ở Việt Nam nhắm theo dõi những đối tượng xã hội đen liên quốc gia như bang Vương Xà, nơi đây hiện tại đang tràn ngập không khí căng thẳng. Trong mấy ngày qua, dùng mọi cách tra hỏi từ mềm đến rắn và hiện

tại là sự ra mặt của cả giám đốc đội tình báo đang đối mặt với điệp viên cấp cao của đội tình báo quốc tế dường như cũng không có tiến triển gì. Hơn nữa, một tuần liền Vương Xà cũng không xuất hiện một động tĩnh gì khiến cho họ càng ngày càng không thể nghi ngờ việc điệp viên đứng trong top mười người xuất sắc này của mình đã phải lòng cô gái bí ẩn Bạch Xà như giữ liệu kia đã đưa được.

— Thái Duy, rốt cục vì cái gì cậu phải bao che cho họ như vậy? Tâm đức của một người điệp viên chân chính cậu vứt đi đâu rồi? — Vị giám đốc đội tình báo giận giữ hét lên. Trong giọng nói của ông chứa đựng sự tức giận và thất vọng bởi cậu trai trẻ ngồi đối diện ông chính là một trong những học trò cưng của mình.

— Tôi không làm — Anh chàng Thái Duy khoanh tay ngồi đối diện vị giám đốc kiên quyết nói, ánh mắt không chút rung động hay lúng túng, đúng tác phong của một điệp viên chuyên nghiệp.

“RẦM...”

— Vậy cậu hãy giải thích cho tôi nghe những thứ này là cái gì? — Vị giám đốc tức giận đập tay cái “rầm” xuống bàn. Ông vứt tập hồ sơ đầy đủ bằng chứng anh làm việc cho Bạch Xà. Trong đó là chuyển khoản có dấu ấn của Vương Xà cùng lúc CIA bị mất một lượng lớn thông tin mật không biết nguyên do. Hơn hết, khi kiểm tra thì tài khoản đang nhập vào kho dữ liệu mật cuối cùng lại là của anh ta.

Nhìn những mớ giấy tờ này thật thật giả giả cũng không thể giải thích được. Chính xác càng cố giải thích thì càng tỏ ra anh là người bán đội để cầu hư vinh mà thôi. Nổi nhọ thanh danh bị một cô gái không quen tới mặt còn không biết quyền rũ không biết phải rửa như thế nào cho hết. Anh ngẩng lên nhìn vào mắt vị giám đốc nói:

— Tôi có quyền được im lặng!

— Cậu... — Thái độ bất cần của anh ta khiến cho vị giám đốc tức điên. Gân xanh trên trán ông càng ngày càng hiện rõ. Ông thật thống hận không biết rằng sự gan lì này ở đâu ra nữa. Đó là do CIA đã tôi luyện cậu hay phải chăng là do cậu đã mê muội đưa con gái “yêu tinh” đó đến mức đấy.

Một trăm sáu tám giờ qua, cậu chỉ im lặng khi hỏi thì chỉ nói đi nói lại duy nhất hai câu: “Tôi không làm” và “Tôi có quyền được im lặng” nên chính ông và toàn CIA cũng không biết phải làm sao. Ông thực sự rất hận, hận vì cậu học trò ông đặt niềm tin nhất, kỳ vọng nhất lại làm nên cái nghịch lý như thế này. Ông không hề muốn tin nhưng có lời giải thích nào để lý giải những chuyện đang bày ra sờ sờ trước mắt này đây? Hỏi phải làm sao để ông có thể không tin được chứ???

Đúng lúc đấy, một người hốt hải đẩy cửa chạy vào thông báo:

— Giám đốc, có tin báo từ phía công an là Vương Xà sẽ chuyển hàng từ đây sang Thượng Hải, Bắc Kinh Trung Quốc vào đêm nay...

Tin này không biết là tốt lành với CIA hay không nhưng trên gương mặt vị giám đốc đứng tuổi lại hiện lên nụ cười nhếch mép thật thỏa mãn. Ông quay về phía người vừa vào, hỏi:

— Ở đâu?

— Ở cảng Tây.

Thời cơ đã đến, thứ ông mong đợi suốt một tuần qua cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi. Xoay người về phía Thái Duy, ánh mắt ông xoáy sâu vào gương mặt ngang bướng kiên định kia đầy ẩn ý. Ông lấy từ trong túi áo khoác một chiếc hộp nhỏ, lạnh lùng nói:

— Cậu nói mình không bị đưa con gái Bạch Xà đó quyền rũ đúng không? Vậy hãy nuốt con chip này và đi chứng minh đi. Cái tôi cần lần này không phải phá được đường dây vận chuyển đó mà là mạng sống của phó bang chủ bang Vương Xà: Bạch Xà. Cô ta sống hay chết không quan trọng, chỉ cần có xác.

Ánh mắt ông ánh lên sự tàn nhẫn và kiên quyết. Ông là người rõ hơn ai hết, điểm huyệt của Vương Xà chính là Song Xà, bởi thế, nó vừa là điểm mạnh vừa là điểm yếu. Vì sao? Vì những kẻ quỷ quyết ấy là trụ cột tinh thần quá lớn, là linh hồn của bang nên chỉ cần một người chết hay đơn giản bị bắt được thì tương lai của Vương Xà cũng sớm dự đoán được.

Khẽ cười, lần này một công đôi việc: bắt được Bạch Xà cũng như chứng minh học trò của mình có thực sự phản nghịch hay không; ông đặt cả niềm tin vào ván bài này. Từ lâu rồi, chính ông cũng muốn chơi một ván bài lớn với những con rắn kia để đi đến một cái kết; chúng đã làm CIA mất quá nhiều thời gian vào cuộc săn đuổi người - “rắn”...

Thái Duy mở hộp, bên trong là một con chip nhưng cậu hiểu được mối nguy hiểm chết người nằm trong cái vật quá đồi bé nhỏ ấy. Ngước lên nhìn người đàn ông mà cậu bao nhiêu năm nay tôn trọng, kính nể như cha mình này, trong đầu cậu trống rỗng; nó hoàn toàn trắng xóa ký ức khi bị chính đồng đội của mình giải về đây. Khẽ cười – một nụ cười khinh bỉ chính bản thân mình cũng như cười cái niềm tin mà cậu tưởng chừng như vững chắc bao nhiêu năm; cậu ngửa cổ nuốt con chip nhỏ vào bụng rồi quay bước đi. Mặt ông cũng không có biểu cảm gì, chỉ nhìn bóng dáng to lớn dần biến mất kia nói một câu:

__Con chip đó chỉ có giới hạn hai tư giờ. Sau thời gian đó nó không được mã hóa sẽ tự động phát nổ.

Nghe vậy, cậu hơi khựng lại một chút nhưng rồi lại thản nhiên bước đi. Dường như ông quên mất một điều tối quan trọng khi vào CIA ông đã dạy cậu chính là: “CIA không được sợ chết”. Vậy lời cảnh cáo đó còn ý nghĩa với cậu sao? Dẫu biết đời người có lắm vở hài, bi kịch nhưng có nằm mơ cậu cũng không ngờ rằng cuối cùng mình cũng phải sắm cái vai diễn của “kẻ phản bội” này....

BẾN CẢNG PHÍA TÂY:

Ở trên nóc tòa nhà cao tầng, người con gái mặc bộ đồ màu ánh bạc khiến người ta cảm tưởng dường như ánh sáng của vầng trăng tròn trên bầu trời kia đang trải lên người cô. Bộ váy lấp lánh như nước hồ, thu toàn bộ những vì sao trên trời vào đó, đường xẻ tà tinh tế, gọn gàng làm tà áo bay trong gió lạnh làm cho người ta ảo tưởng. Ảo tưởng khi bất chợt ngẩng đầu lên bất gặp thân ảnh cô sẽ ngỡ tưởng rằng trên đời này thực sự có tiên nữ. Có lẽ, họ sẽ bần thần và tự hỏi rằng: “Phải chăng truyền thuyết về tiên nữ giáng trần là có thực sao? “

Nhưng rồi, một khi có thể vươn tới đôi mắt tuyệt đẹp nhưng lạnh lẽo của tiên nữ kia, có thể nhìn thấy hướng đôi mắt kia đang dõi theo nơi bến cảng tấp nập người kia sẽ phải giật mình. Tại sao ư? Tại vì đôi mắt đó mang trong mình sâu thẳm sát ý của chết chóc cũng như sự thống khổ mà một một người con gái xinh đẹp rạng rỡ như cô không nên có.

Phía xa đó, tiếng còi cảnh sát vang lên ngày càng gần, ánh đèn đỏ lập lòe trong màn đêm lúc ẩn lúc hiện báo hiệu trò chơi bắt đầu. Trên nóc nhà, cô gái cũng không biết đã biến đâu mất, chỉ còn lại một khoảng không với gió và sương vẫn cứ tiếp tục công việc của mình như cô vẫn cứ lao đầu vào trò chơi số mệnh. Không bao lâu, bóng dáng lấp lánh ánh kim ấy đã xuất hiện từ bao giờ ở phía dưới bến cảng kia cùng những vị thần bảo hộ của mình. Dường như cô đang đợi cái gì đó...

“BÙM....”

Một tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa sắt khóa chặt nặng nề đổ ụp xuống. Tứ Thần nhanh chóng bước lên tạo thành một tấm khiên vững chắc chắn phía trước Bạch Xà; bất cứ ai nhìn thấy cảnh này có thể cảm nhận rõ ràng rằng an toàn tính mệnh của họ không là gì so với mạng sống của cô gái mà chủ nhân thực sự của họ muốn. Giữa làn khói trắng mịn mù, cảnh sát phối hợp cùng CIA ập vào và đương nhiên đứng đầu chiến tuyến không ai khác chính là Thái Duy...

“CLICK....CLICK.....”

Tiếng lên còi súng đồng loạt vang lên, tia hồng ngoại chiếu đỏ rực cả thân người của Tứ Thần. Nhưng dường như những thứ đó không thể làm lung lay bức tường kiên cố này; vẫn ánh mắt lạnh, gương mặt vô cảm, thân hình như tảng đá không di chuyển dù chỉ một bước. Tứ Thần như đứng tên gọi của họ luôn là bốn linh thú ra sức bảo vệ chủ nhân của mình...

__ Lui xuống đi! __ Giọng nói phía sau Tứ Thần nhẹ nhàng vang lên, trong đó đồng thời chứa một nhiệt độ nhất định.

Tứ Thần không nói không rằng, nhẹ nhàng di chuyển, dường như một tiếng bước chân cũng không thấy lùi về bốn phía trần thủ. Giờ đây, hiện ra trước mặt những con người tay cầm súng, người khoác áo chống đạn kia là người con gái tin đồn – Bạch Xà.

Khác với dáng vẻ chật vật, vướng víu của những người kia, Bạch Xà mảnh khảnh, quynh rũ trong trong chiếc váy trắng ánh kim không chút phòng bị. Gương mặt cô bị che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ khuyết lấp lánh ánh bạc như chiếc váy của cô. Chiếc mặt nạ che đi một nửa gương mặt nhưng lại lộ rõ nửa kia với ánh mắt lạnh lùng quét về phía Thái Duy và đoàn quân hùng hậu phía sau vẫn cho họ chiêm ngưỡng đủ sắc đẹp cùng vẻ bí ẩn của con người Bạch Xà. Và có lẽ, trong lòng hầu như tất cả những con người ở đây đều hiểu rõ được vì sao vị CIA đặc nhiệm trước mặt mình lại bị quynh rũ tới mức phản bội lại tổ chức.

Mặt đối mặt, không hiểu sao Thái Duy lại thấy ánh mắt của cô gái xa lạ trước mặt mình kia có chút gì đó quen quen nhưng cậu không nhớ được, chỉ biết rằng đã từng gặp ở đâu mà thôi. Nhưng thứ cảm xúc đó không phải là thứ cậu nên nghĩ bây giờ, khẩu súng trong tay nhanh chóng bóp cò nhắm thẳng về phía trước mà bắn. Không chút ngần ngại, không chút e dè...

“PÀNG...”

Viên đạn bay đi, xoay tròn trong không gian nhắm thẳng về phía Bạch Xà. Tuy vậy, đáp lại ánh mắt kiên quyết của một điệp viên như anh chính là nụ cười nửa miệng của Bạch Xà và ngay trong lúc đó cô biến mất. Khi họ ngạc nhiên thì cũng là họ nhận ra rằng bốn người con trai đứng xung quanh cô cũng biến mất không chút dấu vết. Còn lại chỉ là viên đạn rơi vào khoảng không mà thôi.

Lúc này, cảnh sát và ngay cả CIA cũng bắt đầu nhốn nháo cả lên khi họ nhìn lại xung quanh sân giờ không còn bóng người nào cả. Việc đó đủ chứng minh một điều là họ đã rơi vào bẫy. Nào có ai ngờ tới được rằng họ lại mang chính vị phó bang chủ uy quyền ra làm mồi nhử như vậy chứ; đây không chỉ là một sơ xuất đơn giản mà còn bởi bang Vương Xà dám đánh một ván bài quá lớn. Cho dù lường trước được hậu quả: một là Bạch Xà bị thương hoặc Tứ Thần có thể bị thương; hơn hết rằng khả năng Bạch Xà bị thương nặng là không tránh khỏi hay cả Bạch Xà lẫn Tứ Thần đều có thể bỏ mạng mà họ vẫn làm. Từ lâu Thái Duy đã nghe tiếng về độ liều mạng của người trong bang Vương Xà từ chủ tướng cho tới ám sát, ám vệ,... nhưng đây là lần đầu được chứng kiến. Đánh giá quá nhẹ người đứng mũi chịu sào, người chết trước tiên luôn là những quân tốt thí chứ không phải “King” ra mặt làm mồi như thế này. Rốt cục Vương Xà này định làm gì, suy nghĩ cái gì chính cậu cũng không tài nào hiểu được.

__ Chết tiệt! __ Thái Duy không kìm được tức giận buông một tiếng chửi thề, nắm tay siết chặt muốn bật máu.

Tuy vậy, đối mặt với cậu bây giờ không phải là sự tức giận, bất lực không đáng kể đến này mà là thứ mang tên “Tử Thần”.

“BỘP....BỘP.....BỘP.... “

Những tiếng động lạ vang lên cũng là lúc người cậu khựng lại, bàn tay cầm súng buông thõng khiến khẩu súng rơi xuống nền đất lạnh một tiếng “cộp”. Tiếp theo sau đó cậu cũng ngã xuống đất, bàn tay trái ôm lấy bả vai phải đang dần ứa máu tươi. Không chỉ vậy, tất cả những cảnh sát, CIA phía sau cũng đồng loạt ngã xuống khi không hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ vài tiếng động lạ xen lẫn tiếng gió rít mà phải căng tai lên mới nghe rõ kia đã dần dần hạ gục tất cả những người theo anh mà không ai làm gì được, không ai biết. Phương hướng đều không ai nhận ra với tiếng sóng và tiếng gió rít gào; đây rõ ràng chính là địa hình thuận lợi nhất cho họ tập kích.

Ngay khi ngã xuống Thái Duy đã hiểu ra tất cả, địa hình tốt chỉ cần một chút thủ thuật đơn giản, đánh vào tâm lý muốn bắt Bạch Xà của tất cả nên vị chủ tướng này đã mang chính mình ra làm tâm chú ý để cho đồng đội thực hiện. Chỉ cần chút thời gian, những ám vệ đã được luyện nuôi dạy từ bé đã có thể vào vị trí nhắm bắn thuận lợi. Một khẩu súng, một băng đạn thêm bộ phận giảm thanh họ có thể giết tất cả một cách quá dễ dàng trong không gian loằng ngoằng này. Lợi dụng mọi ưu điểm trời cho, thiên nhiên tạo ra, họ đã đánh cho tất cả hơn trăm người cả CIA lẫn cảnh sát ở đây tan tành không chút nào kháng cự lại được. Không chỉ vậy, những mục tiêu họ nhắm bắn mới là thứ cậu không thể hiểu được, bởi đó chỉ là những nơi như: bả vai, thắt lưng, chân... Cách đó khiến tất cả tê cứng không thể chạy cũng không thể phản kháng được. Cậu cảm nhận được rằng, mọi chuyện đơn giản không chỉ dừng lại ở đây.

Thái Duy cố gắng đứng lên, cậu không thể chịu thua được. Cách duy nhất cậu nghĩ ra để rửa đi nỗi oan này chính là giết chết Bạch Xà – con quỷ mưu mẹo kia.

“Cộp”

Khi cậu đứng dậy cũng là lúc Bạch Xà vô thanh vô hình xuất hiện trước mặt cậu. Tức giận lẫn át lý trí cùng nỗi đau nơi vết thương, cậu lao về phía Bạch Xà trong khi tay không tắc sắt; cậu giờ không khác khi con thiêu thân lao vào lửa nóng cả. Trong đầu cậu hỗn loạn, cùng phần nộ, chỉ le lói ý nghĩ giết chết cô gái yêu mị này mà thôi.

“BỐP.... RẦM.....”

Chỉ còn cách Bạch Xà chưa đầy một mét, cánh tay vươn ra hướng tới chiếc cổ trắng ngần của cô thì bất giác ánh mắt cậu chạm vào đôi mắt lạnh có một tia xung động nào đó của cô. Ánh mắt quen thuộc, gương mặt chỉ nhìn thấy một nửa vừa quen vừa lạ; bất giác trong đầu hiện lên hình ảnh một người con gái – người con gái duy nhất xuất hiện trong cuộc sống của cậu. Cậu đứng khựng lại cũng là lúc một lực nhấm vào phía vai đau của cậu mà đẩy khiến cậu ngã bật vào tường; cả bên vai tê dại đi vì đau đớn. Ngẩng lên, cậu hướng về mắt về phía cô nhưng cậu biết lực đẩy vừa rồi không phải của Bạch Xà mà là của người đàn ông từ bao giờ xuất hiện phía sau cô tỏa ra một hàn khí lạnh nhưng lại muốn thiêu đốt người ta. Có lẽ, chính Bạch Xà cũng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của người đó bởi cậu nhìn thấy trong mắt cô có sự ngỡ ngàng.

Người con trai đó ôm lấy eo Bạch Xà khiến cho người cô dựa sát vào anh. Trong lòng anh, trong vòng tay anh, cô dường như lúc nào cũng nhỏ bé và yếu ớt cần anh bảo hộ chứ không còn là Bạch Xà mạnh mẽ, mưu mẹo nữa. Anh ôm cô nhưng ánh mắt giấu sau lớp kính đen kia chắc chắn đang chiếu thẳng về Thái Duy đang loạng choạng đứng dậy kia.

Cho dù cậu đang bị thương hay không bị thương thì bất gặp ánh mắt kia thì cậu vẫn cảm giác như người mình đều đông cứng lại. Đôi mắt cậu cho dù đã trải qua bao nhiêu lần đối mặt với tội phạm, đọc được bao nhiêu ý vị thâm trầm trong đấy nhưng khi nhìn người đàn ông kia cậu không thể đọc được gì; ngược lại cậu có cảm giác như mình bị giam vào ngục băng vậy. Có lẽ, thứ duy nhất cậu thấy được đó là sự độc chiếm, chiếm hữu từ cơ thể người đàn ông đó tỏa ra đối với Bạch Xà. Hơn nữa, từ ánh mắt, khí chất đó anh đoán chắc chắn rằng nếu như đêm nay người con gái kia có mệnh hệ gì, dù chỉ là một vết xước, một vết sẹo nhỏ có lẽ cậu sẽ chết rất khó coi. Liếc về phía sau lưng, xung quanh đó còn rất nhiều người nằm la liệt, rên rỉ đau đớn, cậu tự hỏi qua đêm nay anh phải chăng nằm trong quan tài. Khẽ cười, Thái Duy cảm thấy mình thật hèn yếu, dù đã luôn xác định rằng mình sẽ phải chết nhưng khi đối mặt với người con gái kia cậu lại không muốn cô nhìn thấy mình chết. Vì sao vậy? Có phải chăng là vì cô bé với nụ cười trong sáng như ánh nắng ấm đó?

Hình ảnh trước mặt càng ngày càng mờ mờ ảo ảo, Thái Duy thấy người con trai đó phẩy tay một cái cũng là lúc anh ngã xuống. Âm thanh cuối cùng vang lên là một loạt tiếng súng bắn liên hồi cùng tiếng nổ lớn. Tầm mắt cậu dần biến mất trong làn khói mờ, hình ảnh mờ ảo của anh cùng cô gái đó dần nhòa đi. Nhìn cô nhìn người con trai đó cậu cảm tưởng như anh ta là nam tước bóng đêm luôn ẩn hiện phía sau cô con gái của mặt trăng để bảo hộ như màn đêm kia luôn bảo bọc mặt trăng vậy....

.....

BỆNH VIỆN:

Đôi mắt mấp máy khẽ mở rồi lại nhắm, ánh sáng tràn vào chói mắt rồi lại vụt tắt trong bóng tối. Màu trắng bao phủ tầm mắt, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi khiến người ta cảm thấy khó chịu. Khi định thần lại, khi mọi vật mờ ảo dần hiện rõ cậu mới ý thức được rằng mình đang nằm trong bệnh viện, vậy hóa ra là cậu chưa chết sao?

— Cậu sao rồi? Thái Duy...

Tiếng nói vang bên tai có chút sốt ruột lại có chút lo lắng. Giọng khàn khàn của người đàn ông thu hút tầm nhìn của cậu. Nghiêng đầu, cậu bắt gặp ánh mắt lo lắng của người cấp trên của mình, đồng thời là người cậu coi trọng như cha. Thấy ông lo lắng, người cậu thì vẫn còn đau nhức khó chịu, cậu còn đau tức là còn sống khiến cậu khó hiểu:

— Tôi...

— Yên tâm, mọi chuyện đã được giải quyết. Thái Duy, xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu.

Cậu không hiểu nhìn ông. Mọi việc đêm hôm đó đối với Thái Duy vẫn còn như một giấc mơ dài vậy; kết cục của cuộc chiến âm mưu đó như thế nào cậu cũng không rõ nữa. Nhìn cậu, người con trai chính trực, liêm khiết, quả cảm này, ông ân hận vô cùng, lần này ông nợ Thái Duy một lời xin lỗi cũng như một mạng sống. Nhẹ nắm lấy tay cậu, ông siết nhẹ rồi từ tốn kể loại mọi việc cho cậu biết:

— Đêm đấy, lúc chúng tôi đến thì thấy tất cả mọi người nằm rạp dưới đất. Phủ trắng trên người các cậu là những tờ giấy đầy chữ, tư liệu có in dấu của Vương Xà. Lúc đó, chúng tôi đều nghĩ rằng đã mất tất cả các cậu nhưng thật không ngờ rằng chỉ có duy nhất một người bị giết chết không toàn thây còn đầu cậu cùng những người khác chỉ bị thương ở phần mềm hoặc do mất máu nên hôn mê mà thôi. Có thể nói hoàn toàn không ảnh hưởng tới tính mạng. Còn... còn những tờ giấy đó là bằng chứng chính xác, có cơ sở về việc Vương Xà không liên quan đến việc của cậu cũng như CIA có gián điệp.

— Một người chết? Gián điệp? — Cậu nhú mày, càng nghe ông nói cậu càng không hiểu được. Mọi thứ cứ lúng búng trong đầu, rốt cục chuyện này có vấn đề gì?

Ông nhìn cậu, bỗng dưng trầm ngâm. Quả thực lần này CIA bị dắt mũi một cách đau đớn và đáng xấu hổ. Thông tin về Vương Xà như thế nào từ lúc nhận được những giấy tờ giả kia khiến ông gần như quên hết thì phải nên mới dẫn đến sai lầm lớn như vậy. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng để bắt được Vương Xà ngày xưa đã khá khó, giờ đây càng là cả một vấn đề. Bởi vì bây giờ khi đối mặt với Vương Xà, chính ông cảm thấy xấu hổ nghĩ tới chuyện này. Vuốt mặt, ông nói:

— Chúng ta bị bang Hắc Long lừa và do chúng ta quá sơ sẩy nữa. Một người chết duy nhất trong đội đó chính là gián điệp của Hắc Long cài vào. Hắn bị Vương Xà bắn tới mức thân hình đều nát bét, thứ duy nhất còn nguyên vẹn chính là gương mặt để chúng ta đối chiếu.

Nghe vậy, anh lạnh cả người. Ánh mắt người con trai đêm đó anh vẫn còn nhớ rõ. Ánh mắt người con gái đó nhìn anh vẫn còn in rõ trong trí nhớ này; trong đôi mắt đó có sự tức giận và còn cả sự thất vọng cùng bất lực nhìn anh nữa.

Khẽ nắm chặt tay, anh tại sao không nhận ra chứ? Tại sao ngay từ đầu lại gạt phắt đi sự quen thuộc đó? Lần này anh nợ cô không chỉ là mạng sống mà còn là cái danh dự anh tưởng rằng cả đời không lấy lại được...

.....

BANG VƯƠNG XÀ:

— Bạch Xà đâu rồi? — Hắc Xà hỏi khi thấy Huyết Xà về nhưng lại không thấy cô em gái yêu quý mà anh lo lắng đầu cả. Điều đó không khỏi khiến anh lo lắng và đẩy lên một dự cảm không lành.

— Tầng hầm — Huyết Xà nói, một mồi cửi đồ nằm xuống lên giường nhắm mắt dưỡng thần.

“Tầng hầm” đấy không phải là một tầng bình thường như các gian phòng nghỉ khác trong bang Vương Xà; đó là một thế giới riêng của Bạch Xà mà chỉ có cô mới vào được. Kể cả anh – Hắc Xà muốn vào đó cũng phải rất vất vả nếu không muốn bị thương thậm chí là nguy hiểm tới tính mạng. Có chỗ lại khiến Hắc Xà – Xà Vương kiêng dè đến như vậy sao? Bởi vì đó là nơi rèn luyện “vô hình” nên một người “hữu hình” như anh khó mà vào được. Vì đó là cả một cạm bẫy được thiết kế ra để Bạch Xà tập luyện khả năng của mình.

Tuy vậy, đó không phải là thứ đang nói tới, thứ anh muốn nói tới ở đây chính là Bạch Xà sẽ không nhốt mình trong đó nếu không có chuyện gì xảy ra mà cô không thể giải quyết được. Nếu như nói là do tay cảnh sát kia thì anh đoán chắc chắn là không phải. Mặc dù Bạch Xà khá coi trọng cậu ta nhưng không thể anh hưởng tới tâm trạng của cô nhất là vốn dĩ anh ta không chết. Vậy thì chỉ có thể là... Nhìn Huyết Xà, anh nhú mày hỏi:

—Này, cậu không làm gì Bạch Xà chứ?

Huyết Xà vẫn nằm im bất động không nói gì cả. Anh không phải là không nghe thấy mà chính là không muốn nói bất cứ thứ gì nên mới giả điếc. Thấy vậy, Hắc Xà khẽ thở dài bước ra ngoài. Hai người một là em gái, một là anh em của anh càng ngày càng khó hiểu...

Hắc Xà đi, Huyết Xà liền mở mắt. Tay anh chạm vào môi, nơi đó còn đọng lại hơi ấm cùng vị ngọt của ai đấy. Ký ức trong màn đêm, giữa làn khói mờ ảo đó tràn về, anh lại một lần nữa không tự chủ mà hôn cô.

Một lần khi chạm môi, tình yêu sẽ biến nó thành một thứ thuốc phiện gây nghiện đối với anh. Càng gần cô và nhất là khi đã nói rõ tình cảm của mình rồi anh lại càng muốn độc chiếm cô gái này, không muốn cho cô thoát ra khỏi vòng tay của mình. Chính vì vậy, giờ anh dọa cho rắn nhỏ chui tít vào hang không chịu ra rồi. Khẽ thở dài, anh nhắm mắt ngủ, hương ngọt dịu động nơi đầu lưỡi đưa anh vào giấc ngủ nhanh chóng.

BANG HẮC LONG:

“RẦM..... CHOANG.....”

Tiếng đổ vỡ lại lần nữa vang lên bên trong tòa nhà bang Hắc Long. Nhưng lần này không chỉ vị bang chủ Hắc Long mà cô con gái Kiều My của ông cũng không khỏi giận tới tím tái mặt. Việc đổ bể ông lại lần nữa mất đi một ám vệ mà ông đã phải tốn bao nhiêu công sức cài vào đó. Và hơn nữa ông lại lần nữa trở mặt nhìn người của mình bị Vương Xà tàn phá tới thân xác không lành lặn, quần quai đau đớn cùng sợ hãi mà chết. Còn đối với Kiều My, cô ta không chỉ tức giận vì thua mà còn bởi cô không thể hạ thấp được lòng tự trọng, nhân phẩm của Bạch Xà. Cô muốn Bạch Xà phải chịu vết nhơ trên khắp cả người không thể gượng dậy được ...

Trong lúc hai cha con Hắc Long tức giận đó một cô gái bước vào. Cô che gương mặt mình bởi một tấm mạng lớn, gương mặt ẩn hiện không rõ ràng. Thứ khiến người ta cảm nhận được cô là thân hình cân đối, trắng ngần diện chiếc váy màu xanh sẫm bó sát người, chân váy thêu hoa hồng bằng chỉ đỏ tinh tế khiến người ta không thể dời mắt bởi thân hình đó. Để miêu tả vẻ đẹp của cô chỉ có thể nói thế, còn cô có đẹp thực sự hay không thì phải tháo bỏ chiếc mạng che mặt kia ra mới rõ nhưng để tặng cô một chữ “đẹp” thì không có gì là không thể. Sự xuất hiện của cô khiến cha con Hắc Long ngạc nhiên, Kiều My bước lên trước mặt cô trừng mắt hỏi:

__ Cô là ai?

Cô gái đó bước qua Kiều My dường như không thèm quan tâm. Đứng trước mặt bang chủ bang Hắc Long, giọng nói mềm nhẹ nhưng đầy u ám nói:

__ Muốn lật đổ Vương Xà không dễ... nhưng không có nghĩa là không thể.

Bang chủ Hắc Long nhìn cô đánh giá một lượt, trong đầu nảy lên ý định gì đó. Ông lấy lại dáng vẻ đạo mạo, ngồi lên chiếc ghế vương quyền của mình, chân vắt chéo nhìn thẳng cô hỏi:

__ Hợp tác? Cô muốn gì ở tôi?

__ Giết chết Hắc Xà, giao Bạch Xà cho tôi...

Nói xong cô ta xoay người bước đi. Kiều My đuổi theo muốn bắt cô ta thì thấy hành lang trống trơn không một bóng người. Cô ta xuất hiện và biến mất như một bóng ma vậy. Nhưng cô gái đó cũng điều kiện, âm mưu khiến ông cảm thấy hứng thú... Giết Hắc Xà là thứ ông muốn...

12. Chương 12: Tình Dịch

Bạch Xà đã nhốt mình dưới “tầng hầm” gần một tuần liền rồi mà vẫn không chịu lên. Hắc Xà sốt ruột vốn định xuống đây nhưng Huyết Xà lại ngăn cản không cho anh xuống không lý do gì cả. Đó chính là điều làm Hắc Xà không thể hiểu được, rốt cục là hai người này đã xảy ra chuyện gì mà tới mức Bạch Xà phải giam mình trong “tầng hầm” cả tuần nay như vậy. Và anh bức khi Huyết Xà không chịu tiết lộ chút nào cho anh mặc dù anh là người giúp đỡ Huyết Xà đến với Bạch Xà...

Anh không phải là không tin Huyết Xà. Bởi chính vì anh tin Huyết Xà, tin vào khả năng Huyết Xà có thể thay đổi tình cảm của Bạch Xà nên mới giao Bạch Xà – người mà anh nợ cả cuộc đời cho Huyết Xà. Anh biết, chỉ có Huyết Xà mới có đủ khả năng lấp đầy tình yêu, hạnh phúc trong trái tim Bạch Xà đã bị anh làm tổn thương kia mà thôi. Nhưng tình yêu của Bạch Xà với anh như thế nào anh rõ, nó không chỉ đơn giản là ngày một ngày hai nên nó mới khiến anh lo... lo rằng việc này sẽ khiến Bạch Xà càng tổn thương hơn...

ĐÊM HỒM ĐÓ:

Bất chợt Hắc Xà không hiểu vì sao lại giật mình tỉnh giấc, mồ hôi anh ướt đầm cả lưng áo, cảm giác nơi lồng ngực nhói lên một nỗi đau không tên. Bàn tay anh chạm vào nơi trái tim đập loạn, anh cứ ngỡ tưởng rằng mình đã quên đi quá khứ đó rồi chứ? Không ngờ rằng qua bao nhiêu năm nó vẫn còn nguyên vẹn cả hình ảnh lẫn nỗi đau trong tim anh như vậy. Có lẽ, không thể cứu vãn được quá khứ nữa rồi chẳng? Vậy rốt cục anh đang kiếm tìm cái gì vậy? Anh không rõ nữa bởi sự kiếm tìm đó luôn là một nỗi tuyệt vọng. Vậy tại sao bao năm qua anh cứ dần vật Bạch Xà, làm tổn thương người con gái yêu anh bằng cả trái tim như vậy???

Quay người sang, anh sững sờ. Vì sao lại sững sờ ư? Không phải vì cô em gái của anh cả tuần này giấu mình trong “tàng hầm” u tối đã xuất hiện mà bởi vì hình ảnh trước mắt anh kia cơ. Bạch Xà đang ôm Huyết Xà ngủ ngon lành, gương mặt thoải mái y như lúc Bạch Xà ngủ cạnh anh trước kia. Đây là điều gì...???

Bỗng dưng, khi anh đang sững sờ đó Huyết Xà mở mắt. Ánh mắt Huyết Xà đầy đắc ý hướng thẳng về phía ánh mắt ngỡ ngàng của Hắc Xà.

__Cậu... __ Hắc Xà đang muốn hỏi gì đó thì Huyết Xà đưa tay lên môi, ra hiệu anh đừng lên tiếng sẽ đánh thức Bạch Xà mới chìm vào giấc ngủ này.

Hắc Xà hiểu nên cũng không nói nữa. Thay vào đó, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Huyết Xà một cách khó hiểu như muốn hỏi: “Cậu làm lại giở trò với Linh đúng không?”. Quả thực việc Bạch Xà có thể tự động hướng về phía hơi ấm của Huyết Xà nhanh tới vậy anh không thể nào tin được. Nhưng, đáp lại anh lại là cái nhếch môi cười nửa miệng của Huyết Xà, ánh mắt Huyết Xà mang ý cười như muốn nói rằng: “Vì sao tôi phải làm trò đó?”

Nói thì nói vậy nhưng Hắc Xà vẫn không thể không tin được. Bởi vì sao ư? Vì cách Bạch Xà nằm trong tay Huyết Xà kia là điều không thể chối cãi được. Cũng bởi vì anh biết dù Huyết Xà có cố tình đến mấy đi nữa thì chỉ cần là hơi ấm mà Bạch Xà không cần, không muốn thì cô sẽ tự động đi tìm lại hơi ấm thuộc về mình. Đó chính là lý do vì sao trước kia dù nằm cạnh cả hai nhưng Bạch Xà luôn hướng về phía anh còn bây giờ thì...

Bây giờ, có lẽ bởi trong tim trí của Bạch Xà đã tràn ngập hình ảnh của Huyết Xà nên mới như vậy. Anh thực không biết được Huyết Xà làm như thế nào có thể xoay chuyển ý nghĩ của Bạch Xà nhanh tới vậy. Tuy vậy, giờ đây chắc chắn rằng Bạch Xà vẫn chưa nhận ra điều này đâu nhưng “giác quan thứ sáu” – cảm nhận đã tự động chọn Huyết Xà rồi. Đó chính là sức hút của Huyết Xà để tin rằng Huyết Xà có thể thay đổi được tình cảm của Bạch Xà; thay đổi được cuộc tình trái ngang đau đớn này... Nó đang hiệu nghiệm. Nhưng cảm nhận cách tình yêu một đoạn rất xa, Bạch Xà có thể sử dụng “giác quan thứ sáu” để bắt kẻ địch nhưng để tìm tình yêu in hình chính là không thể nên ngày Bạch Xà nhận ra Huyết Xà đã trở thành một phần quan trọng trong cô còn là cả đoạn thời gian dài...

Nghĩ tới đó, bỗng dưng Hắc Xà lại không biết là mình nên vui hay nên buồn nữa. Thời gian Bạch Xà ở bên anh quá dài, mặc dù chỉ vì một lý do nhưng Bạch Xà cũng chiếm một phần trong trái tim anh. Nếu nói rằng bấy lâu nay anh không có tình cảm với cô là sai nhưng trong tim anh còn một niềm ân hận, một hình ảnh nữa. Nó nói cho anh biết thức tình cảm của anh dành cho Bạch Xà chỉ đạt tới ngưỡng anh em mà thôi, không thể vượt lên hơn được nữa. Càng gặp, càng nhìn thì nỗi đau và hình ảnh sẽ càng khảm sâu hơn vào tim anh mà thôi. Anh và Bạch Xà sống vốn được ấn định không phải để yêu nhau mà chính là để dày vò, làm khổ nhau...

SÁNG HÔM SAU:

Bạch Xà rời khỏi “tàng hầm” nhưng dường như cô bám Hắc Xà còn ghê hơn trước. Gần như cả ngày cô không rời anh nửa bước, cứ lười biếng dựa vào người anh nhắm mắt tận hưởng không khí ngoài vườn rộng lớn này. Đã lâu lắm rồi, trong thời gian cấp bách và căng thẳng này mới có ngày cô có thể cảm thấy bình yên để thả lỏng tâm hồn mình, để cho thiên nhiên gột rửa thanh lọc tâm hồn đầy những vết nhơ của nơi tận cùng xã hội.

__ Em thật là... anh tưởng em ở đây luôn không lên nữa chứ. Anh còn đang định hy sinh chút máu để xuống rước em lên đó __ Hắc Xà dịu dàng xoa đầu Bạch Xà. Nghe giọng anh có vẻ trách cứ nhưng ánh mắt lại

trần ngập sự quan tâm, lo lắng và ân cần dành cho cô.

— Hi, em chỉ tu tâm một chút thôi mà — Bạch Xà cười, dụi dụi vào người anh như đang làm nũng vậy.

Anh khẽ cười, thứ anh thích nhất ở Bạch Xà chính là sự nũng nịu hồn nhiên của cô. Anh rất sợ rằng trong thế giới ngầm này nhiều quá, tiếp xúc với những con người dơ bẩn cùng sự thối nát của máu và chết chóc cô sẽ trở nên ô uế như họ mất. Anh sợ một ngày Bạch Xà thay đổi mất đi vẻ hồn nhiên, sôi động của tuổi trẻ; mất đi sự long lanh trong đôi mắt; mất đi cái cảm nhận tình yêu,... thì có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ có thể bù được cho cô sự tổn thương đó.

Khi hai người đang vui vẻ thì Huyết Xà đi vào, từ sáng sớm anh đã biến mất nên Bạch Xà không hề biết rằng cả đêm qua người cô ôm là Huyết Xà chứ không phải Hắc Xà. Anh vẫn vậy, gương mặt lạnh, ánh mắt thâm trầm, cả người tỏa ra mùi máu tươi đầy chết chóc. Anh đứng trước mặt cô và Hắc Xà. Sau bao nhiêu chuyện giữa cô và anh, cô không muốn gặp cũng không muốn đối diện với ánh mắt muốn nuốt chửng cô vào đó. Tuy vậy, khi nhốt mình dưới “tầng hầm” cô cũng chẳng nghĩ ra cách nào để đối phó với vấn đề này cả. Cô không thể né tránh, trốn chạy được bởi khi chạm tới công việc cô và Huyết Xà phải hợp tác với nhau; anh gần như thay thế vị trí của Hắc Xà khi làm nhiệm vụ với cô. Vậy không thể quay lưng chạy trốn thì chỉ có cách đối diện mà thôi nên cô quyết định sẽ đối diện với Huyết Xà như bình thường... Có lẽ đó là cách tốt nhất chẳng?

Huyết Xà đi tới, ánh mắt anh nhẹ lướt qua Bạch Xà đang nấp mình phía sau lưng Hắc Xà. Trầm ngâm một chút rồi anh mới thả tập tài liệu trên tay xuống nói một câu ngắn gọn:

— Hợp đồng.

Hóa ra cả sáng nay Huyết Xà biến mất chính là để đi lấy cho Hắc Xà hợp đồng quan trọng này; hợp đồng này sẽ một phần nào đó mở rộng tương lai cho Vương Xà. Hắc Xà mở ra xem, bỗng chốc ánh mắt anh lóe lên ánh sáng kỳ dị đầy nguy hiểm, tiếp theo đó nụ cười đầy mưu mô cũng dần hiện hữu trên gương mặt anh. Đây chính là điểm báo ột cuộc chiến mới đang chuẩn bị bắt đầu. Xem kỹ một lượt hồ sơ, anh quay lại hỏi Huyết Xà:

— Như hợp đồng này nói thì chúng ta sẽ qua Nhật gặp bang Yakuza vùng Quan Đông rồi mới đến Trung Quốc đúng không?

Huyết Xà bình thản gật đầu. Hắc Xà còn chưa nói thêm được gì thì Bạch Xà đã chen vào. Ngay khi vừa nghe tới sẽ được qua Nhật cùng cái tên “bang Yakuza vùng Quan Đông” là mắt cô đã sáng rực lên rồi. Cô lay lay Hắc Xà, hỏi:

— Anh, chúng ta qua Nhật, qua bang Yakuza vùng Quan Đông thật đúng không?

—Ừ, mai sẽ xuất phát rồi. Anh nghĩ em nên chuẩn bị đi — Anh hiểu vì sao Bạch Xà lại vui mừng tới vậy nên chỉ vuốt tóc cô chặn dận cô đi chuẩn bị đồ.

— Yeah.... Fushima Kuro à, em sang với anh đây....!!! — Chỉ đợi có cái gật đầu của Hắc Xà, cô nhảy lên vui sướng mà gọi tên tiếng Nhật của người nào đó. Không cần anh nhắc thêm câu nào cô đã tự động đi vào sắp xếp vali như có thể đi luôn cũng không vấn đề gì vậy.

Hắc Xà nhìn cô nhảy chân sáo vào phòng mà phía bật cười, lần nào sang Nhật tâm trạng của Bạch Xà cũng ở trạng thái tốt nhất. Với Bạch Xà, dù là người Việt Nam chính gốc nhưng có lẽ do được sinh ra tại Nhật nên Nhật Bản gần như là ngôi nhà thứ hai của cô vậy. Quay lại, anh bất chợt gặp ngay ánh mắt hình viên đạn rọi thẳng vào mình như muốn hỏi: “Fushima Kuro là ai? “

Thấy vậy, Hắc Xà khẽ cười, ánh rót một ly trà ấm, nhâm nhi chút vị trà ngọt thanh thanh rồi mới thông thả nói:

— Fushima Kuro, cậu ta là con trai của bang chủ bang Yakuza vùng Quan Đông. Cậu ta có tài, có năng lực là người duy nhất đủ tư cách thừa kế ngai vị bang chủ vùng Quan Đông rộng lớn. Nếu dùng một cụm từ để nói về cậu ta thì là “năng lượng”. Khi gặp cậu ta, Linh luôn tràn đầy năng lượng để làm mọi thứ. Cậu ta là một tình địch khá khó nhằn....

...

3 GIỜ SÁNG:

Tại sân bay Nội Bài, Bạch Xà, Hắc Xà, Huyết Xà cùng Tứ Thần xuất hiện. Giờ này sân bay không có quá đông người nhưng chính vì vậy mà mỗi bước chân của mỗi con người kia đều thu hút sự chú ý của mọi người. Không ai là không phải ngoái nhìn họ dù người đó có đang vội vã hay thảnh thơi. Đặc biệt khiến họ để mắt tới không chỉ là chàng trai mặc trên người bộ đồ trắng hay những gương mặt lắm lì, toát ra hơi thở lạnh lẽo phía sau kia mà là sự hiện diện của người con trai to ạc đồ đen, gương mặt đều bị che đi bởi mũ và kính đen. Điều đó cũng không có gì đáng nói nếu như bên cạnh người con trai đó là một cô gái mặc trên mình cả một chiếc váy đỏ rực rỡ ren đen, gương mặt cô vui vào lồng ngực người kia mà say mê ngủ ngon lành. Khung cảnh này khiến cho người ta cảm tưởng rằng họ như đang đóng phim vậy...

Màn đêm vẫn còn mờ ảo chưa lui hẳn, giữa trời mây xám xịt, vầng trăng nhàn nhạt cùng những cơn gió sớm lành lạnh đầu thu, họ đến và đi để lại cho những con người xa lạ xung quanh kia một cảm giác không nói thành lời. Người ta nghĩ họ thật đẹp nhưng thực chất lại chẳng có bất kỳ con người nào ở đây có thể nhìn rõ gương mặt của họ cả; đó đơn giản chỉ là tâm niệm trong đầu từng con người ở đây mà thôi... Lúc đó, thời gian gần như đông lại cùng cảm xúc khi những người đó thấy họ... Đó như là một giấc mộng vậy.

Những con người đó lướt qua, xa dần rồi lên máy bay, khi mặt trời bắt đầu nhô lên cũng là lúc giấc mộng của họ kết thúc. Những gì họ thấy, những vẻ đẹp thần bí dần chìm vào lãng quên trong ký ức của xã hội vốn vã và đua tranh.

__ Ừm... đã lên máy bay rồi sao? __ Bạch Xà dụi dụi mắt tỉnh dậy, giọng nói vẫn còn ngái ngủ mở miệng hỏi.

Cô vừa ngẩng lên đã chạm phải gương mặt nhăn nhó của Huyết Xà khiến cho cô không khỏi giật mình. Có lẽ cô không thể biết được rằng anh đã phải bế cô hơn một giờ liền chỉ bởi vì một đứa nhóc ngốc nghếch háo hức như cô - cả ngày liền không chịu ngủ, chạy mua cái này cái nọ, sắp xếp cái này cái nọ để rồi đến lúc sắp đi thì lại lăn ra ngủ, mặc cho anh và Hắc Xà gọi cách nào cũng không chịu dậy. Bực mình mà nhìn gương mặt ngái ngủ như mèo nhỏ của cô, bực một cái thật mạnh làm cô đau điếng. Anh chỉ tay về phía cửa sổ, lạnh lạnh nói:

__ Nhìn đi.

Hai tay ôm má bị véo tới đỏ hồng, Bạch Xà nhăn nhó nhìn theo hướng tay của Huyết Xà chỉ. Và chưa đầy mấy giây sau hai mắt Bạch Xà đã sáng lấp lánh, mặt dán cả vào ô cửa nhỏ, đá phẳng cái đầu rất ở má đi đầu mắt mà ngắm nhìn cảnh cả thành phố Nhật từ trên cao lấp ló qua những đám mây kia. Cô mừng rỡ, miệng reo lên vui sướng:

__ Oaaaa..... Nhật Bản thân yêu! Chị lại đến với em rồi đây...!!

Huyết Xà nhìn cô không biết là cô đi chơi hay đi bàn công việc quan trọng nữa, quả thực là không còn gì để nói. Tuy vậy, cả anh cả Hắc Xà đều nhìn cô mỉm cười - một nụ cười dịu dàng yêu thương.

TẠI BANG YAKUZA VÙNG QUAN ĐÔNG:

Bang Yakuza - một bang mà chỉ khi tới Nhật Bản bạn nhắc tới thì gặp phải ánh mắt sợ hãi của bất cứ ai và họ sẽ ngay lập tức tránh xa bạn như một sinh vật lạ. đương nhiên không chỉ là sự lớn mạnh của họ; thứ đó chỉ khiến người ta sợ hãi họ thôi bởi họ còn được nể phục bởi thứ họ sở hữu: đó là cả mảnh đất vùng Quan Đông rộng lớn mà bao nhiêu bang thêm muốn bao gồm nhà nghỉ, khách sạn, quán bar, casino,... Bất cứ thứ gì nằm trên mảnh đất Quan Đông đều thuộc gia tài của bang.

Hơn thế nữa, thứ khiến người ta phải dè chừng bang này bởi bao nhiêu thế hệ qua đi cho đến nay mảnh đất Quan Đông này luôn chỉ có một chủ. Chủ nhân của chúng không ai khác chính là gia tộc Fukushima. Người ta gọi gia tộc họ là con quỷ dữ ẩn sau màn đêm đầy áp đảo quang của trăng và sao sáng.

__ Bang chủ, xin chào __ Hắc Xà cúi người chào người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế mạ vàng hình con hổ đang nhe nanh lớn kia đầy vẻ oai phong của một vị bang chủ hắc bang.

Người đàn ông trung niên đó có ánh mắt sắc như một lưỡi dao có thể giết chết bất cứ ai, làn da ngăm đen, gương mặt mặc dù đã bị sương gió cùng thời gian tàn phai đi khá nhiều nhưng vẫn đàn ông và vô cùng mạnh mẽ. Ông mặc một chiếc yakuta màu nâu sẫm để lộ lồng ngực rắn chắc, trên đó còn khắc ghi những vết tích thời trẻ tuổi của chính ông; những huy chương vàng tạo nên một bang Yakuza vùng Quan Đông

phát triển như bây giờ. Không những vậy, từ người ông tỏa ra một sát khí mãnh liệt khiến cho chính Hắc Xà phải nể trọng vài phần.

Ánh mắt ông lướt qua Hắc Xà lạnh buốt như muốn át đi khí chất của anh. Bước những bước uy phong, chắc nịch và uy quyền, ông tiến về phía Hắc Xà:

— Nhóc, nhìn con càng ngày càng ra dáng một vị bang chủ đấy. — Ông vỗ vai Hắc Xà, gương mặt lạnh nhanh chóng chuyển đổi thành cười vui vẻ.

Bàn tay ông thật lớn, thật to vỗ vào vai Hắc Xà nhịp theo tiếng cười vang của ông khiến cho anh không khỏi phải nhúm mày. Nếu nói anh thay đổi thì ông vẫn chẳng thay đổi gì cả, vẫn cứ luôn coi anh là trẻ con như ngày xưa.

Và khi đọc tới đây bạn sẽ tự hỏi rằng vì sao Vương Xà nói rằng không dựa vào bất cứ thế lực nào để đứng lên nhưng lại có một mối liên hệ mật thiết giữa Vương Xà với bang Yakuza vùng Quan Đông đến vậy đúng không?

Vậy đó là một câu chuyện dài liên quan tới trước khi Vương Xà xuất hiện, trước khi cái tên Song Xà trở nên nổi tiếng. Và nó liên quan tới lý do vì sao Bạch Xà và Fushima Kuro lại thân nhau tới vậy. Họ gặp nhau một cách ngẫu nhiên như duyên số đẩy họ đến với nhau đối địch, đánh nhau để chuyển từ đối thủ thành bạn bè. Một cái bắt tay, một kết thúc đã khiến Vương Xà được sinh ra.

Nhưng có thể nói một điều rằng Vương Xà có thể vươn lên như ngày hôm nay hay để có được một Vương Xà thì một phần chính là nhờ sự chỉ dạy của bang chủ Fushima. Ông là người rõ nhất thứ anh, Bạch Xà và kể cả Huyết Xà đang chạy trốn cũng như phải đối mặt. Ông có thể mạo hiểm tính mạng mình giúp anh nhưng không thể mạo hiểm toàn bang để đưa anh lên nên ông đã chọn cách tạo điều kiện tốt nhất với những hợp đồng béo bở để Vương Xà có thể lớn mạnh một cách nhanh nhất.

— Hắc Xà, Bạch Xà đâu? Lần này không về cùng em sao? — Một người con trai đứng phía sau bang chủ Fushima bước lên. Người đó thừa hưởng ánh mắt và nước da cùng sự nam tính từ cha mình. Thứ khác biệt nhất là gương mặt trẻ hơn và chưa trải nhiều bụi đời như ông.

— Ồ! Anh Kuro, sao anh lại ở đây thế này? — Hắc Xà không trả lời câu hỏi của người con trai kia mà lại cười cười hỏi ngược lại. Câu hỏi dường như chẳng ăn nhập gì cả nhưng nó lại mang một ý vị cảnh cáo sâu xa.

Ngay lập tức, câu nói đó khiến cho người con trai mang cái tên Kuro cảm thấy lạnh sống lưng. Một hình ảnh cách đây rất lâu hiện ra trong tâm trí anh, anh nhúm mày nhìn Hắc Xà hỏi:

— Không lẽ....

Đáp lại anh là gương mặt cười của Hắc Xà như muốn nói với anh rằng anh ta đã đoán đúng. Và nếu ai có chú ý sẽ thấy rằng ở đây còn một người nữa cũng đang cảm thấy không tốt. Cái nhúm mày thật sâu, tâm tư thâm trầm, gương mặt không rõ nét, hào khí tỏa ra u ám của người con trai phía sau Hắc Xà thu hút tầm mắt bang chủ Fushima. Cái tên “Kuro” từ miệng Hắc Xà nói ra làm khí vây quanh Huyết Xà từ trầm ngâm lập tức thay đổi biến hóa. Ánh mắt như có như không chiếu thẳng về phía người con trai trước mặt mình đang vui vẻ nói chuyện với Hắc Xà kia.

G.RÀO...OOOOOOOOO.....

Một tiếng gầm lớn vang lên khắp toàn bang làm người ta sồn tóc gáy. Điều mà Hắc Xà đã cảnh báo, điều mà anh chàng Kuro linh cảm được đã diễn ra. Câu hỏi mà Hắc Xà không dùng để hỏi mà dùng để cảnh báo tai họa cho Kuro đã tới....

Phía xa, một con sư tử lông vàng óng, cái bờm dài mượt mà tuyệt đẹp bay lượn trong gió. Con sư tử này to lớn gấp ba, bốn lần người thường. Ở thân nó có những hình thù hoa văn kỳ lạ màu nâu luồn lượn chạy dài sống lưng. Nó dường như không phải là một chúa tể sơn lâm bình thường ở ngoài rừng rậm kia mà nó còn toát nên một thần khí đặc biệt uy phong. Và nó không là gì khác chính là thần thú bảo hộ để dòng họ Fushima trụ vững trên vùng Quan Đông đến tận bây giờ!

Không những vậy, điều làm nhiều người vừa ngạc nhiên lại sợ hãi chính là trên lưng chú hổ là một người con gái. Một cô gái với mái tóc ngắn ôm lấy gương mặt cùng chiếc cổ thanh mảnh, khoác trên mình bộ Yukata màu đỏ rực rỡ tuyệt đẹp và nổi bật. Nhìn cô như một tiểu thư đài các lại vừa có vẻ hoang dã nơi rừng rậm khiến người ra có một cảm giác khó mà diễn tả được.

Chú sư tử phi tới trước chỗ Hắc Xà cùng Kuro đang đứng thì dừng lại, nó không gầm hay lồng lộn mà ngoan ngoãn cúi người để cô gái nhảy xuống. Bàn chân trần chạm trên nền đất lạnh, cô gái vui vẻ chạy tới người đang tới sầm mặt lại là Kuro vui vẻ nói:

— Anh Kuro này, em hỏi Fuuko rồi, nó đồng ý theo em về Việt Nam đó. Anh liền cho nó theo em nhé — Bạch Xà vuốt ve đầu con sư tử, nó cũng rất kết hợp dụi đầu vào tay cô như là đồng ý.

— Bạch Xà! Em... em làm sao tìm thấy nó? — Kuro khó hiểu nhìn cô.

— Ừa? Sao lại không chứ? Em vừa gọi cái là Fuuko liền chạy ra mà. À! Hay là anh nhắc tới mấy tên lính gác? Họ thực không cho em lại gần Fuuko đâu nhưng bị Fuuko gầm một cái thế là chạy tóe khói. Cái đáng họ chạy ý... Hehe, nhìn buồn cười cực ý — Bạch Xà hồn nhiên nói rồi ôm bụng cười khi nhớ lại cảnh mấy tên vệ sĩ bị chú sư tử này dọa cho đến là khổ. Hơn thế nữa, chú sư tử Fuuko nhà ta cũng rất phối hợp mà liếm liếm tay cô như tán đồng.

— Hai người...

Kuro không còn gì để nói luôn khi hai cái người một lớn một bé này phối hợp nhau rất ăn ý. Anh thật sự không hiểu được vì sao con sư tử này lại theo Bạch Xà nữa. Đúng như nhiều người nghĩ, chú sư tử này chính là thần thú bảo hộ cho cả gia tộc Fushima nhà anh từ đời này qua đời khác. Nhưng có một điều đặc biệt, đó là thần thú chỉ theo và phục tùng mệnh lệnh của riêng một mình bang chủ cùng bang chủ tiền nhiệm do chính nó chọn ra mà thôi. Tức là hiện giờ chỉ có cha và anh là người có thể động được vào người nó. Và Bạch Xà chính là một sự khác biệt, đặc cách lớn bởi cô không chỉ là người ngoài mà còn là cô gái duy nhất chinh phục được nó. Kể cả những vị phu nhân của bang chủ trước đây cũng chưa có một ai có đủ khả năng chạm vào nó cả. Cũng có những người muốn ra oai với chức phu nhân của mình mà cố chạm vào nó để dẫn đến kết cục chính là bị nó cắn chết...

— Haha, Bạch Xà, con chắc chắn là được nó chọn làm phu nhân của con trai ta rồi đó. Mau gả cho con trai ta đi thôi — Ông Fushima vui vẻ cười, xoa đầu Bạch Xà đầy cưng chiều như chính con gái ruột của mình vậy. Có lẽ bởi vì không có con gái nên tính cách nhí nhảnh, óc phán đoán thông minh cùng duyên phận với chú sư tử này mà ông Fushima lại càng quý mến Bạch Xà hơn.

Bạch Xà thay vì ngượng ngùng đỏ mặt trời bay chổi biến như những cô gái cùng tuổi khác thì cô lại khiến cho bang chủ phải thêm yêu quý cô theo cách riêng. Cô ôm lấy tay Kuro rồi ôm luôn cả tay Hắc Xà, ánh mắt long lanh mà buồn buồn nhìn ông Fushima khổ sở nói:

— Con cũng thích anh Kuro lắm ý ạ nhưng con lỡ yêu anh Hắc Xà nhiều quá mất rồi. Làm sao con dám phụ lòng anh ý được chứ. Ba, hay ba dùng thế lực của mình để cho thế giới công nhận việc một vợ có thể có nhiều chồng được không ba?

Nghe Bạch Xà nói xong, cả Kuro lẫn Hắc Xà đồng loạt cảm thấy lạnh hết cả người; da gà da vịt gì là cứ thi nhau nổi hết cả lên. Còn ông Fushima sau một lúc sững sờ thì lại vỗ đầu Bạch Xà mà cười lớn, cưng chiều nói:

— Con thật đúng là thuốc bổ của ta. Không ai có thể làm khó được con nhỉ, kể cả ta luôn. Thật tiếc vì con không phải là con gái ruột của ta, không thì ta quả thực may mắn vì có được một trân châu bảo bối như con rồi.

— Không sao ạ. Không thể có nhưng cũng có thể ngắm mà ạ. — Vừa nói Bạch Xà vừa xoay tròn một vòng trước mặt ông.

Cử chỉ đáng yêu, nét mặt hồn nhiên của Bạch Xà làm cho tất cả mọi người phải phì cười. Cả khu vườn vốn dĩ luôn tĩnh lặng tới đáng sợ giờ đây đã vang lên những tiếng cười đùa giòn tan đầy vui vẻ. Và tiếng cười đó đang dần dần vang rộng ra khắp cả khi vườn để nó có thể trải đầy nắng vàng cùng gió mới hơn nữa.

Cười vui vẻ một bữa, bang chủ Fushima tỏ ra đặc biệt thoải mái. Cả ngày ông lúc nào cũng cười chứ không có khoắc trên mình bộ mặt lạnh như tiền trước đây khiến cho toàn bang luôn phải sợ hãi khép nép. Ông mời mọi người vào nhà cùng ăn cơm sau một chuyến đi dài vất vả cũng như để bắt đầu bàn chuyện cho công việc đặc biệt lần này.

Mọi người ai cũng đói sau khi được cười một bữa nên kéo nhau vào nhà hết, chỉ còn Bạch Xà tụt lại phía sau vì vẫn còn mãi quyến luyến với chủ sư tử Fuuko mà cô yêu quý này. Lúc đó, Huyết Xà bước tới khiến Bạch Xà giật mình. Anh bước đến đối diện cô, cúi người đặt bên cạnh chân cô chiếc dép gỗ chẳng biết anh lấy từ đâu, giọng nói đều đều mà lạnh lùng cùng với phong cách ngắn gọn anh nói:

— Đi vào.

Nói xong anh quay đi luôn bỏ lại Bạch Xà đứng tên tò nơi đấy. Mãi đến lúc chủ sư tử lo lắng dụi dụi vào mặt cô thì Bạch Xà mới tỉnh lại. Hai má Bạch Xà ửng đỏ ôm chầm lấy Fuuko, lẩm bẩm nói :

— Ta phải làm sao đây Fuuko?

Nơi phía đằng xa kia, có một người con trai đã vô tình đứng đó và chứng kiến tất cả. Nó đủ lâu để anh nhìn thấy những hình ảnh và thái độ vừa rồi....!!!

SÁNG HÔM SAU:

Mới sáng sớm mà Bạch Xà đã làm náo loạn cả bang Yakuza vùng Quan Đông khi hồn nhiên chạy vào phòng vị tân bang chủ - Fushima Kuro và hơn thế nữa không biết cô làm gì mà khiến cho anh ta hét thất thanh. Chính vì vậy mà rốt cục ngày cuối tuần đẹp trời của vị tân bang chủ này đã phải dành hết cho người con gái tên Bạch Xà này. Lý do rất đơn giản rằng Bạch Xà có một hứng thú đặc biệt với Kuro bởi khả năng thể thao thiên phú của anh.

— Anh Kuro, đi mau đi. Bạch Xà muốn leo núi Phú Sĩ a. — Bạch Xà kéo áo Kuro, hớn hờ chỉ về phía đỉnh núi Phú Sĩ ẩn hiện mờ ảo sau lớp sương sớm kia.

— Nào Bạch Xà bình tĩnh chút đã. — Hắc Xà giữ Bạch Xà đang muốn nhảy một cái là bay thẳng tới núi Phú Sĩ kia lại. Anh từ từ chỉnh lại quần áo lộn xộn, xộc xệch kia. Buộc lại mũ, cài lại áo, quàng khăn, buộc dây giày cẩn thận. Xong xuôi rồi anh mới vỗ nhẹ lên đầu Bạch Xà dặn dò:

— Anh với bang chủ Fushima còn phải bàn chuyện không đi được cùng em nên phải cẩn thận đấy. Huyết Xà sẽ đi cùng em.

Nghe Hắc Xà nói vậy, bất giác Bạch Xà ngẩng lên nhìn người con trai đang đứng phía sau anh mình. Luôn luôn là cái dáng dựa vào tường, nhắm mắt coi mọi thứ không hề tồn tại với phong thái ung dung tự tại tại đó khiến cho không ai có thể hiểu cũng như chạm vào anh. Cô khẽ gật đầu rồi nhanh chóng quay người chạy về phía Kuro đang đợi; tự khắc Huyết Xà cũng mở mắt đi theo phía sau Bạch Xà. Anh làm cho người ta có cảm giác rằng không ai có thể đoạt được thứ anh theo đuổi cũng như cướp nó khỏi tay anh được cả...

NÚI PHÚ SỸ:

— Bạch Xà, em cẩn thận một chút kẻo ngã đấy. — Kuro dơ tay ra kéo Bạch Xà lên

Càng lên cao, nhiệt độ càng thay đổi giảm xuống thấp hơn khiến ạt độ tuyết phủ càng dày đặc hơn. Bạch Xà được Kuro ân cần dẫn dắt từng bước một. Màu trắng xóa của tuyết bao phủ khắp trên cành cây, kẽ lá, sườn núi,... khiến cho Bạch Xà càng ngày càng hứng phấn hơn. Với Bạch Xà, tuyết có một ý nghĩa đặc biệt bởi nó chính là cô cũng như nó gắn liền với những kỷ niệm, ký ức trong quá khứ. Tuyết trắng, tuyết lạnh, tuyết tan như miêu tả chính con người cô của hiện tại lạnh lùng, tàn nhẫn và tổn thương. Trong những niềm ký ức xa xưa, tuyết hiện hữu trong một lời hứa hay chính xác là một lời thề : “ Dù tuyết có những rơi, nơi nơi chỉ còn biển nước lạnh lẽo cũng không chia cách được chúng ta.”

Phía sau, Huyết Xà vẫn luôn dõi theo cô bằng một cách nào đấy. Anh không đi cùng cả hai mà chỉ giữ một khoảng cách nhất định mà thôi. Tuy vậy, những hình ảnh thân thiết kia đều được anh thu cả vào tầm mắt; chính xác thì gương mặt, ánh mắt, nụ cười của Bạch Xà đều được anh thu hết vào tầm mắt của mình. Anh dường như chưa bao giờ có ý định phá vỡ hình ảnh, khung cảnh thân thiết trước mắt cả. Là anh ung dung

tự tại không sợ người con trai kẻ bên Bạch Xà kia cướp mất thứ anh đang theo đuổi hay vốn dĩ người con trai đó không phải địch thủ của anh?

Còn đối với Kuro, anh không hiểu được người con trai uôn đứng phía sau Bạch Xà này là ai bởi anh chưa từng gặp qua cậu ta. Nhưng từ người anh ta lại phát ra một thứ sức mạnh gì đó khiến anh phải e dè. Anh cảm giác đó là một sự chiếm hữu, chủ quyền, cùng độc đoán khi anh ta nhìn vào anh như là một lời cảnh cáo vậy. Hình ảnh ngày hôm qua giữ anh ta với Bạch Xà lại khiến anh tò mò bởi mối quan hệ phức tạp, khó đoán này. Bởi, chẳng phải Bạch Xà yêu Hắc Xà sao? Nhưng dường như có cái gì đó đang thay đổi ...!!!

Lên gần tới đỉnh núi, Bạch Xà đắm chìm mình vào giữa tầng tuyết trắng tinh khiết kia. Dơ tay, ngẩng mặt cô đứng đó đón nhận những cái gì tinh túy nhất của không khí, của tuyết trắng cũng như cái lạnh buốt của tuyết kia mang lại. Phía xa xa đằng kia là những ngôi nhà cao tầng với muôn trùng khói bụi vây quanh cùng mối quan hệ xã hội vụ lợi làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Nhưng ánh đèn cao áp, sự long lanh sáng người của tầng tầng lớp lớp ánh đèn bao phủ khiến thành phố trở nên lung linh làm người ta trầm mê trong đó không lối thoát. Chính vì vậy, mỗi lần Bạch Xà tới Nhật sẽ đến núi Phú Sĩ này như là một nơi cô giải tỏa đi bụi bặm thành phố cũng như để cho bản thân mình dìm lại những dòng ký ức xưa kia để khắc khi một lần nữa... không quên. Thường người ta sẽ rất sợ lạnh nhưng với Bạch Xà cái lạnh lại như một thứ kích thích cô vậy. Rắn vốn là loài động vật máu lạnh nên dường như với cái tên Bạch Xà cùng cuộc sống trong xã hội ngầm nhơ nhớp đã khiến cho Bạch Xà cũng biến thành loại động vật máu lạnh mất rồi. Cảm giác lạnh lẽo không thể làm cô khó chịu mà chỉ khiến cô thêm thoải mái với cái lạnh này nó mang sự tinh khiết của tuyết trắng mà thôi.

Kuro, anh nhìn Bạch Xà của bây giờ và Bạch Xà của mấy năm trước cũng tại nơi đây và cũng hình dáng xinh đẹp quyến rũ đến yêu mị nhưng dường như có phần khác hơn. Năm đó Bạch Xà mang trong mình một tổn thương gì đó còn bây giờ Bạch Xà đang nhấn chìm mình trong tuyết vọng cùng một nỗi đau và sự lo lắng khác thường. Cô làm cho anh cảm thấy nếu như sau lưng cô có một đôi cánh dù là của ác quỷ cô cũng sẽ bay đi; bay để chạy trốn những nỗi đau cứ dần dần lớn lên. Anh bước tới, đưa cho cô cốc trà còn tỏa ra hơi ấm vì được để trong tay giữ nhiệt, nhẹ nhàng nói:

— Em uống một chút cho ấm người.

— Dạ — Bạch Xà quay người lại gật đầu. Hình ảnh mờ ảo ban nãy anh nhìn thấy đã biến mất hoàn toàn. Quả thực chỉ là ảo giác mà thôi...

Nhìn hai người đứng cạnh bên nhau, chia nhau chút hơi ấm trong tách trà kia khiến cho không ít người phải ganh tỵ bởi họ thực sự rất sững sờ. Một người là bang chủ tiền nhiệm của bang Yakuza vùng Quan Đông rộng lớn; uy phong lẫm lẫm dù chưa được chín thức bổ nhiệm. Một người là phó bang chủ bang Vương Xà xinh đẹp, lộng lẫy lại thông minh mưu trí mà khiến cho bao nhiêu người muốn có, muốn chiếm đoạt nhưng không ai động vào được. Họ chẳng phải quá hợp với nhau sao?

Những ngày tiếp theo, Kuro dành hết thời gian của mình cho Bạch Xà. Nếu nói anh là “năng lượng” của cô thì cô cũng chính là một phần “năng lượng” trong anh. Bởi, chỉ có Bạch Xà mới là đối thủ tâm cỡ của anh trong mọi cuộc đấu mà thôi. Từ nhảy dù, lướt ván, trượt tuyết,... họ đều có thể là đối thủ ngang sức ngang tài. Một cô gái như Bạch Xà lại có một thần kinh vận động quá tốt không khỏi khiến cho bất cứ chàng trai mê thể thao nào muốn thử thách mình. Và khi họ thử thách chính mình cũng chính là lúc họ vô tình bị niềm đam mê với những môn cảm giác mạnh của cô cuốn hút. Mưu mô, thủ đoạn, kế hoạch luôn chen ép tâm trí cô khiến Bạch Xà gần như bị nổ tung nên những thứ kia chính là liều thuốc giúp cô sáng khoái và cười rạng rỡ nhất...

.....

Buổi tối, sau những ngày vui chơi mệt mỏi người, tiết trời thu lạnh lạnh cũng không ngăn được những giọt mồ hôi của Bạch Xà rơi xuống. Mồ hôi ướt đầm lưng áo cho thấy Bạch Xà đã vận động rất nhiều. Tuy vậy, nhưng môn thể thao mà Bạch Xà chơi đều khiến cho cả nữ lẫn nam đều phải lắc đầu bởi nó đòi hỏi sự đam mê và mạo hiểm lớn mà không phải ai cũng làm được.

Và sau mỗi cuộc chơi như vậy Bạch Xà lại có thêm một hứng thú mới đó là ngâm mình trong suối nước nóng ấm áp. Hơi nước ấm dường như chạy khắp cơ thể, xoa bóp cho từng bộ phận đã hoạt động công suất

lớn làm nó giãn ra thư thái. Cùng với đó là trời mây và cây cối khiến Bạch Xà cảm thấy cực kỳ thoải mái và hưởng thụ.

Nhắm mắt, thả mình vào làn nước tự nhiên Bạch Xà thả lòng mình để tận hưởng từng hơi ấm mát xa ỉn. Chính vì sự không phòng bị này, dường như cô không nhận thấy hận ý phía sau lưng mình đang ngày càng tiến tới gần hơn...

Một người với ánh mắt hận thù; chính xác là ghen ghét tiến về phía cô. Trên tay người đó cầm một thanh kiếm dài và sắc bén hướng về phía cô. Không hiểu được rằng Bạch Xà đã làm điều gì mà lại khiến ai hận tới vậy. làm một phép suy luận ta có thể thấy không thể là người trong bang Vương Xà được mà đang ở trong bang yakuza vùng Quan Đông vậy thì... Lý do gì người của bang yakuza lại tấn công cô? Có chuyện gì đang xảy ra nơi đây??

— Chết đi... — Người đó hét lên, đâm kiếm về phía tầm lưng trần của Bạch Xà.

Đường kiếm loang loáng chém đến nhưng phút chốc lại chém vào khoảng không vô định. Trước mặt người đó chỉ còn lại mờ ảo một tầng hơi nước mỏng còn mục tiêu mà cô cần chém đã biến đâu mất.

— Cô là ai? — Bạch Xà xuất hiện phía sau cô ta, trên người che bằng một chiếc khăn tắm, mái tóc vẫn còn ướt nước nhỏ xuống đôi vai trần. Cô nhúm mày hỏi cô gái ám vệ xa lạ kia.

Người con gái đó, mái tóc đen tuyền, gương mặt trái xoan xinh đẹp nhưng nếu không có sự tức giận nơi ánh mắt kia thì cô mang một vẻ đẹp tinh tế cùng dịu dàng của người phụ nữ Nhật Bản truyền thống. Cô ta điên cuồng lao vào Bạch Xà mà chém những nhát kiếm đầy giận giữ và đôi phần vụng về. Có thể thấy rằng cô ta không phải là người tài giỏi trong sử dụng kiếm pháp. Còn Bạch Xà lúc này trong tay không vũ khí, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm mỏng nên di chuyển khá là khó khăn. Hơn hết, dường như Bạch Xà không có ý định đả thương cô gái trước mặt mình nên ngoài tránh né ra cô không hề có ý định tấn công. Nhưng chính vì vậy mà Bạch Xà tự đẩy mình vào tình thế khó khăn trước mũi kiếm lạnh ngắt và vô tình kia...

— Chắc, cô không bình tĩnh chút được sao? — Bạch Xà vừa né đòn của cô ta vừa nói

Cô gái này dùng kiếm không phải giỏi nhưng ánh mắt lại đầy sát khí khiến cho đường kiếm cũng trở nên tàn bạo hơn. Chứng tỏ rằng lòng thù hận của cô ta với Bạch Xà rất lớn. Từ bao giờ mà Bạch Xà lại đắc tội với người của bang yakuza nặng tới vậy chứ? Có lẽ chính cô cũng không biết được...Cô ta để lộ rất nhiều sơ hở, toàn điểm chết trí mạng nhưng Bạch Xà lại không hề đả thương cô ta. Với một người như Bạch Xà chỉ cần một động tác nhẹ cũng có thể tiến cô gái vụng về này đi sang thế giới bên kia nhưng cô lại không làm vậy. Vì sao thế? Vì giác quan thứ sáu của cô mách bảo rằng cô gái này không như những ám vệ đã từng muốn giết cô kia ư?

Mãi mê suy nghĩ cách đối phó với cô gái kia nên Bạch Xà không để ý nơi đây ẩm và sàn nhà lênh láng nước rất trơn nên...

“BỘP...”

—Au.... — Bạch Xà nhúm mày vì đâu khi trượt chân ngã xuống không thương tiếc.

Chớp thời cơ, thanh kiếm xé không gian cùng hơi nước mờ ảo lao thẳng về phía Bạch Xà. Đối diện với đường kiếm đó Bạch Xà không còn lựa chọn nào khác ngoài đả thương cô ta thoát tự mình đón nhận cái chết. Cô phải làm sao?

“KENG...”

Thanh kiếm của cô gái đó bay xuống đất chạm vào nền gạch tạo ra tiếng va chạm lạnh lẽo. Trước mặt Bạch Xà là bóng áo đen cùng thân hình to lớn sừng sững che phủ hết cả cô. Người đó ánh mắt lạnh lùng quét qua cô gái kia rồi quay về phía Bạch Xà nhưng chưa kịp nói hay quay lại được bao nhiêu đã bị Bạch Xà hét lên:

— Đồ ngốc, ngấm mắt lại.

Ngay lập tức Huyết Xà ngấm mắt lại y như Bạch Xà nói. Cũng nhân thời cơ đó cô gái lao tới nhát kiếm và lao về phía Bạch Xà lần hai. Dường như cô gái này mang một sự hận thù rất lớn đối với Bạch Xà. Rốt cục sự hận thù đó là gì vậy?

Tuy vậy, cô ta chưa đi được bao nhiêu bước đã phải đứng sững lại bởi bàn tay lạnh buốt bóp cổ mình từ phía sau. Huyết Xà vẫn nhắm mắt nhưng bàn tay không hề nhả nhượng càng ngày càng siết chặt chiếc cổ thanh mảnh kia hơn. Cô gái đó khi vào tay Huyết Xà rồi cũng không dấy dựa chỉ nhắm mắt chịu chết mà thôi.

— Dừng tay. — Bạch Xà khoác trên người chiếc áo choàng Huyết Xà để lại, bước lại gần phía cô gái nói với Huyết Xà.

Huyết Xà mở mắt, nhíu mày nhìn cô. Không biết từ bao giờ cô lại có khái niệm tha cho kẻ muốn giết mình đặc biệt là kẻ năm lần bảy lượt muốn cô chết này như vậy?

— Hừ, thích giết thì giết. Tôi không cần cô thương hại. — Cô gái này dường như không sợ chết và cũng không sợ sát khí phía sau mình kia, kiên cường nói.

— Cô có thể nói cho tôi biết lý do cô muốn giết tôi k? Đúng đấy tôi sẵn sàng đứng đây cho cô chém một đao — Bạch Xà hỏi, cô khẽ mỉm cười dường như không chút nào để bụng với thái độ của cô gái kia.

Cô gái đó trừng mắt nhìn Bạch Xà. Cô ta dường như không tin những gì mà Bạch Xà nói và càng không tin rằng Bạch Xà không biết lý do tại sao. Gằn lên từng tiếng, cô gái cúi gầm mặt, nghẹn ngào nói:

— Hừ! Vì cô... chính vì cô tới mà anh ấy lại bỏ mặc tôi. Lần nào anh ấy gặp cô cũng không cần nữa. Bao nhiêu năm cũng chỉ là thay thế cho cô mà thôi... Cô tới và tôi mất tất cả... Cô sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác của người thay thế đâu.

Càng nói về phía sau giọng cô gái càng nhỏ dần. Từ khóe mắt cô, hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xống. Những giọt nước mắt đó lạnh ngắt chứa đựng nỗi đau, sự tủi thân và một tình yêu không thể nói thành lời. Tự dưng, trong lòng cô tràn ngập cảm giác ân hận. Ân hận vì đã đi ám sát người con gái này. Không phải bởi vì rồi sẽ bị giết chết mà bởi vì nếu để người con trai đó biết được chắc chắn sẽ ghét cô suốt đời. Lúc đó, dù có giết được Bạch Xà nhưng trả lại cho cô chỉ là sự ghê tởm, căm ghét cùng thù hận của anh sao? Cảm giác yêu một người mà không được đáp lại vĩnh viễn là cảm giác đau đớn nhất...

Một bàn tay chạm lên mặt cô, lai đi nước mắt trên má cô. Bàn tay người này lạnh lạnh nhưng không hề có sự ác ý... Đó lại là người cô không thể ngờ tới được bởi ít phút trước đây cô hận người đó và muốn giết người đó. Người con gái này tại sao một chút cũng không chấp nhất cô?

— Tôi hiểu được cảm giác của cô — Bạch Xà khẽ nói, ánh mắt mang một nét buồn thăm thẳm...

Ngẩng lên chạm vào mắt Bạch Xà đó không phải là đôi mắt nguội lạnh muốn giết mình như cô đã nghĩ. Ngược lại, ẩn chứa trong đôi mắt đó là sự u buồn, bất lực giống như cô khi mỗi lần cô nhìn thấy anh vai sánh vai, bước kề bước bên Bạch Xà. Cảm giác đó vừa thống khổ mà lại bất lực; bất lực bởi cô không có tư cách chạy ra kéo lấy anh và nói rằng yêu anh nhiều hơn bất cứ người con gái nào vây xung quanh anh. Tuy vậy, ánh mắt Bạch Xà chỉ một thoáng qua, sau đó ánh mắt đó lại cười vui vẻ mà nói với cô:

— Cô thích anh Kuro đúng không?

— A.... tôi.... — Nghe thấy tên “Kuro” cô liền trở nên lúng túng, gương mặt liền chuyển hồng vì cô lại không tin được Bạch Xà đoán ra và càng không thể nghĩ được Bạch Xà lại hỏi trực tiếp như vậy.

— Hyhy, biết ngay mà — Bạch Xà cười rất đắc ý khi nhìn biểu hiện trên mặt của cô; nó như trả lời thay cho cô vậy.

Ngay từ lúc cô gái mang đậm nét Nhật Bản này tấn công Bạch Xà đã có linh cảm rằng người con gái này có liên quan tới Fukushima Kuro. Vì sao cô biết? Bởi vì những ngày qua khi đi với Kuro thì cô luôn cảm nhận được một ánh mắt thù hận, ghen ghét chiếu về phía mình. Ngược lại, nhìn về phía Kuro lại mang sự đau lòng cùng xót xa. Giác quan thứ sáu của cô nhiều lúc nó khiến cô quá nhạy cảm và thấy sợ hãi bởi những gì cô thấy được như lúc đầu cô đối diện với Huyết Xà bởi mùi máu tanh nồng trên người anh nhưng nhiều lúc lại giúp cô thấy những thứ rất thú vị. Đó là tình yêu, hạnh phúc, sự quan tâm vô tình mà ta chỉ có thể cảm nhận mà thôi...

— Cô tên là gì vậy? — Bạch Xà nói và ra hiệu để Huyết Xà thả cô ra.

— Fushioka Minami. — Cô gái đó đứng dậy, nhưng ánh mắt vẫn còn sự cảnh giác và đề phòng hướng về Bạch Xà và đặc biệt là bóng đen đáng sợ phía sau mình.

— Tên thật dễ thương. Minami, tôi và anh Kuro vốn không phải là người yêu nhau chứ đừng nói cái gì mà vợ chồng chưa cưới nhé. Truyen được gả cho nhau vốn chỉ là vui đùa nói mà thôi — Bạch Xà nói

Minami nhìn Bạch Xà, ánh mắt không có chút nào tin tưởng với lời nói này. Đúng là rất khó để giải thích được vấn đề này cho Minami hiểu bởi lẽ những ngày qua Bạch Xà với Kuro cũng khiến cho rất nhiều người tưởng nhầm chứ không chỉ mình cô. Có thể khiến bang chủ bang Yakuza vùng Quan Đông vui vẻ, thuận phục được cả con sư tử thần mà không ai động vào được, luôn sống bước cùng vì bang chủ tiền nhiệm đã quá đủ tư cách để làm phu nhân bang chủ tương lai rồi. Bất chợt, trong đầu Bạch Xà hiện lên một câu nói từ khá lâu rồi. Bạch Xà khẽ mỉm cười, nói:

— Tin hay không vậy đợi ngày mai sẽ rõ thôi. Kuro, anh ấy chọn tôi hay chọn Minami nhé !

Nói rồi Bạch Xà bước đi, theo sau là Huyết Xà vẫn ánh mắt lạnh lùng nhìn roet qua cô khiến Minami lạnh người. Người con trai theo sau Bạch Xà kia làm cho cô có cảm giác sợ hãi chẳng khác gì khi cô đối diện với bang chủ bang Yakuza vùng Quan Đông. Còn bây giờ, trong lòng Huyết Xà đang dấy lên một cảm giác. Đó là cảm giác khó chịu vì dường như anh lại bị ai đó lừa phỉnh một cách rất dễ dàng rồi thì phải... !

SÁNG HÔM SAU:

Những bông tuyết đầu tiên của mùa đông cũng đã rơi xuống phủ trắng xóa mọi nơi từ mặt đường, mái nhà, bờ sông, xe cộ,... Không khí xuống thấp trở nên lạnh lẽo và ẩm đậm khiến cho lòng người cũng trở nên mất cảm hơn với tiếp xúc xung quanh. Tuy vậy, bang Yakuza vùng Quan Đông lại ồn ào, náo nhiệt và rừng rực nhiệt với từng hồi trống dồn dập vang lên đánh bay những bông tuyết trắng, làm tan đi không khí lạnh lẽo. Đó chính là bởi vì việc vị phó bang chủ bang Vương Xà gửi chiến thư thách đấu với trưởng nữ nhà Fushioka – thủ vệ xa cấp cao của bang khiến cho nhiều người vừa không hiểu lại vừa háo hức mong chờ.

Tại sân lớn, nền gạch lạnh ngắt bởi tiết trời đông, tuyết trắng được dọn đẩy sang hai bên tạo sân đủ lớn, rộng cho hai cô gái. Bạch Xà khoác trên mình bộ kimono đỏ rực rỡ theo những bông hoa bằng chỉ vàng lấp lánh như cô con gái của chúa công giàu có nào đó thời xưa. Trông Bạch Xà như một ngọn lửa đỏ rực giữa nền tuyết trắng; là cô gái đưa hơi ấm về toàn bang Yakuza này. Ngược lại trưởng nữ nhà Fushioka – Fushioka Minami lại khoác trên mình bộ Kimono trắng thêu hoa nhỏ ở viền màu đen vừa đơn giản nhưng đủ tinh tế. Trông cô giống với một vị công chúa được bảo vệ nơi thâm cung, nhốt trong lồng kính có chút yếu ớt lại có chút khát vọng ẩn chứa trong đó. Cô giống một bông tuyết trắng vừa xinh đẹp lại thuần khiết. Cô và Bạch Xà dường như là hai thái cực đối lập hẳn nhau cả về vẻ đẹp lẫn tính cách. Một người mạnh mẽ một người yếu ớt; một người xinh đẹp dịu dàng một người lại đầy quyền rũ và hắc ám. Liệu sẽ có những gì xảy đến?

Bạch Xà nhẹ bước về phía trước, lưỡi kiếm chìa thẳng về phía Minami nói:

— Tiểu thư Minami, cô là phòng vệ xa, cung thủ giỏi nhất trong top 10 người nhà Fushioka. Chúng ta đấu hôm nay với luật chơi rất đơn giản là cô đứng và bắn tôi còn tôi sẽ chạy và tấn công cô. Không giới hạn lượng tên bắn ra chỉ cần cô bắn thương tôi hoặc bị tôi đoạt mạng thì người đó thắng. Mong cô không cần nhân nhượng tôi. Ok?

Minami không hiểu lắm ý định của Bạch Xà là gì nhưng vẫn đồng ý. Nhưng với quyết định lần này của Bạch Xà thì Hắc Xà lại cảm thấy hơi lo lắng; mặc dù anh không biết cô có ý định gì nhưng động vào người nhà Fushioka ắt sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Chưa kể, bang Fushima vững mạnh không chỉ bởi vì bang chủ Fushima tài trí hơn người mà ông có bên mình hai cánh tay hộ vệ vững chắc là hộ vệ gần và hộ vệ xa. Hộ vệ gần là những vệ sĩ ẩn mình bảo vệ ông ở khoảng cách nhất định để không cho ai có thể ám sát được. Nhưng riêng hộ vệ xa tưởng chừng như không quan trọng mà lại là cánh tay phải quyền lực của ông. Bởi ở đó tập hợp các cung thủ tuy không mang trong mình tuyệt học võ công hay súng ống nhưng lại có khả năng bắn cung và tài trí sắc bén hơn người dùng tay chân rất nhiều. Bàn tay vàng bắn cung của họ khiến cho không ít ám vệ của bang phải bỏ mạng nơi đây, đến cả súng ống cũng không đủ khả năng hạn chế nhưng mũi tên của họ bay tới được. Đặc biệt, top 10 của bang là những huyền thoại được vinh danh muôn đời bởi họ không chỉ được tập, huấn luyện từ bé mà còn vượt qua hàng nghìn cung thủ khác để đi lên. Chính vì vậy Hắc Xà

không thể coi thường cô gái mang tên Fushioka nhìn có vẻ yếu ớt kia được. Biết vậy nhưng anh vẫn không ngăn cản Bạch Xà bởi trong ánh mắt kia anh đọc được rằng cô đang ấp ủ một kế hoạch nào đó.

Chuẩn bị xong, cả hai đứng vào vị trí của mình. Tiếng trọng tài hô lên : “ Bắt đầu” cũng là lúc cả hai bắt đầu cuộc chiến của mình. Minami quan sát, cảm nhận từng di chuyển nhỏ của ngọn cây, cọng cỏ và làn gió nhẹ rồi bắt đầu dương cng bắn. Bạch Xà cũng vào vị trí hành động...

“ Bụp...”

Mũi tên đầu tiên rời khỏi cung tên, xé gió bay thẳng về phía Bạch Xà. Nó nhắm đúng vào chân của Bạch Xà mà lao tới nhưng chỉ chưa đầy vài giây lại biến mất không thấy đâu cả. Tiếp theo Minami dương kên ba mũi lên và bắn, Mũi tên đi ba hướng : thẳng, vòng trái, vòng phải nhắm thẳng vào Bạch Xà mà lao tới.

Bạch Xà sau lần bắn tên thứ nhất chỉ như thăm dò nhau thì lần thứ hai này cô dường như không có đường để chạy thoát thân. Mũi tên càng ngày càng lai đến thù cái nhúu mảy của Hắc Xà ngồi bên cạnh sân càng ngày càng sâu. Anh rốt cục vẫn không thể đoán được Bạch Xà làm gì lại không dung mang thân mình ra chơi trò chơi nguy hiểm này. Chưa kể đến việc cô có biết hay không rằng dù có là ai thắng thì truyện cũng sẽ chẳng đơn giản chút nào cả. Mũi tên cách Bạch Xà còn chưa đầy mười cm thì Bạch Xà đã bật nhảy lộn lười né mũi tên rồi lại tiếp tục lao về phía Minami. Chẳng ai kịp nhìn thấy lúc nào chỉ thấy ba mũi tên bị trể đôi rơi dưới nền đất xám.

Minami thấy vậy, hít một hơi thật dài rồi rút năm mũi tên ra. Lần này cô lại không nhắm bắn vào Bạch Xà mà dương cung nhắm thẳng bắn lên trời. Thấy vậy, Bạch Xà khẽ cười, tốc độ cô tiến về Minami càng lúc càng nhanh hơn

Đúng lúc đó, khi Bạch Xà chỉ cách Minami một mét thôi thì những mũi tên kia đột ngột lao xuống. Chỉ có năm mũi tên nhưng những người bên ngoài kể cả Bạch Xà cũng thấy dường như có tới ngàn mũi tên như một trận mưa tên lao xuống vậy. Ánh mắt Bạch Xà chạm ánh mắt Minami trong phút chốc rồi cô xoay người, thanh kiếm màu bạc lung lên tạo thành những đường kiếm loang loáng xoay vòng tròn theo những nhịp quay người của cô trên không.

Khi Bạch Xà tiếp đất cũng là lúc năm mũi tên gãy đôi lao xuống đất. Khoảng cách một mét dài mà cùn ngắn chỉ một cái di chuyển nhẹ nhàng của Bạch Xà đax tới gần. Thanh kiếm lại lần nữa loang loáng vung lên, miệng Bạch Xà mỉm cười đắc thắng chém về phía Minami ...

“DỪNG LẠI...”

Tiếng hét vang lên mang đầy sự lo lắng cùng tức giận của vị phó bang Fushioka khi chứng kiến hành động muốn giết người của Bạch Xà. Tuy nhiên thanh kiếm của Bạch Xà vẫn không dừng lại cho đến khi tiếng hét tức giận tiếp theo sau vang lên. Thứ cô mong chờ chính là bóng đen roet xuất hiện và đánh trả lại cô tiếp đấy. Một người chạy tới, đường kiếm mạnh mẽ vung lên đầy quyết đoán đánh văng kiếm của Bạch Xà khiến cho Bạch Xà đồng thời bị đánh ngã, Thật may mắn là luôn có người hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình nên cô mới không bị ngã xuống đất để cảm nhận cái đau đơn cùng lạnh ngắt. Dựa người vào người phía sau ôm vết thương ở cổ tay, Bạch Xà khẽ cười nói:

_ Chắc, anh Kuro thật sự có cần rat ay với em mạnh vậy không?

Em... Kuro nhúu mảy nhìn Bạch Xà, anh dường như không tán thành hành động của cô chút nào.

Đáp lại ánh mắt của Kuro cũng như bá khí muốn giết người của vị phó bang chủ Fushioka Bạch Xà lại khẽ cười. Hướng mắt về phía Minami Bạch Xà nói:

_ Cô thua nhé? Minami có một người ngày trước đã ngạo nghễ nói với tôi thế này : “ Em đẹp lắm nhưng anh sẽ không bị em quyến rũ đâu. Vì anh biết em không bao giờ yêu anh cũng không phải bởi vì em không hấp dẫn mà bởi vì trái tim anh ở bên cô búp bê Nhật đấy rồi. Không biết vì sao nữa nhưng nhìn cô ấy khiến anh muốn mình đủ mạnh mẽ để cho cô ấy tất cả mọi thứ.”

Lời nói của Bạch Xà làm trấn động tim một người cùng như làm ai đó bỗng nhiên giật mình. Gương mặt Kuro tối sầm lại gất lên với cô:

_ Bạch Xà.... Em...

Lúc này Minami mới hiểu hàm ý của Bạch Xà. Ánh mắt tự tin, nụ cười rạng rỡ kia cô không bao giờ theo kịp được nhưng giờ cô không có cảm giác ghen tỵ nữa. Bởi, Bạch Xà đã cho cô tất cả những gì cô muốn, cô cần và cô hằng ước ao. Siết chặt bàn tay mình, Minami run run nắm góc áo của Kuro, nhen ngào không nói được nên lời mình vì cô vừa vui cũng lại vừa lo sợ.

Nhìn vậy, Kuro ngượng ngùng. Hít một hơi dài, anh nắm lấy bờ vai mảnh của Minami, ngắm nhìn gương mặt đag trực trào nước mắt của cô mà không kìm được ôm vào lòng, khẽ nói:

— Chờ anh, khi chính thức là bang chủ anh sẽ ngỏ lời với em... một lần nữa rằng: anh yêu em.

Vốn dĩ anh không muốn nói bởi vì anh muốn đợi tới khi tiếp nhận chức vị bang chủ mới ngỏ lời với cô. Vậy mà lại bị cô nhóc Bạch Xà này nhìn thấu rồi quậy phá mình mà phan phui tất cả. Lời nói vô tình năm đó thật không ngờ là Bạch Xà vẫn có thể nhớ đến tận bây giờ...

Minami vỡ òa trong cảm xúc ngập tràn. Cô ôm lấy anh, những hàng nước mắt lăn dài trên gò má. Anh ác quá, bao nhiêu năm nay không chịu nói với cô khiến cô vừa yêu lại vừa hận anh đến thế. Tuy vậy, lời nói kia của anh cũng đã đủ để thỏa mãn nỗi lòng người con gái nhỏ bé này của cô rồi. Chỉ cần anh yêu cô, cần cô thì những gì cô đã khổ sở trước kia chẳng nề hà gì cả bởi giờ đây tim cô và tim anh đã trở thành hai trái tim đồng điệu cùng chung nhịp đập rồi. Thế là quá đủ !

Nhìn cảnh đó, Bạch Xà quay lại nói với bang chủ Fushioka và bang chủ Fushima:

— Hihi, hai người nên chuẩn bị hỷ sự đi thôi.

TỐI HÔM ĐẤY:

Tại một căn phòng lớn chỉ chuyên ngâm rượu, ủ rượu quý nhà Fushioma, hai người con trai lặng lẽ bước sổng đôi nhau, Mỗi người một quy nghĩ riêng và chỉ thoát khỏi nó khi người kia lên tiếng:

— Tôi cứ nghĩ rằng Bạch Xà yêu câu cơ

Người con trai đi bên cạnh bị lời nói làm cho không khỏi ngạc nhiên, Nhưng ngay sau đó anh lại mỉm cười bởi vì anh không ngờ rằng người đó lại có thể nhìn thấy truyện này nhanh đến vậy mà thôi. Quả không thể coi thường ánh mắt của vị bang chủ bang Yakuza tiền nhiệm này được.

— Ừ, tương lai luôn là một thứ không thể nào ngờ tới mà.

— Cậu chấp nhận nó sao?

— Không phải là chấp nhận hay không mà là phải như thế.

13. Chương 13: Việt Nam Tôi! Đừng Coi Thường

Ngay ngày hôm sau, bang Vương Xà cùng bang Yakuza vùng Quan Đông lên máy bay riêng đi thẳng tới Trung Quốc gặp bang cuối cùng. Lần này đi máy bay riêng nên những con người này không có gây âm ỹ ở sân bay như lần vừa rồi nữa. Tuy vậy, thời gian ngắn ngủi ở Nhật đã lấy đi gần hết năng lượng của Bạch Xà rồi. Chính vì vậy, rốt cục cuối cùng thì Huyết Xà vẫn phải bế cái người ham chơi, ham nghịch này lên máy bay.

— Không phải Bạch Xà yêu Hắc Xà sao anh? Vậy tại sao em luôn thấy người con trai thần bí kia bên cạnh Bạch Xà vậy? — Minami nhìn Bạch Xà vô thức mà dựa vào người Huyết Xà ngủ, khó hiểu hỏi Kuro. Vốn dĩ lần này cô không được đi cùng anh nhưng không biết do Bạch Xà đã nói gì với bang chủ và cha mình mà ông đã cho cô theo anh. Mặc dù Kuro tức giận nhưng lần đầu được cùng anh sánh bước làm nhiệm vụ khiến cô cực kỳ vui vẻ.

Kuro không phải là không muốn Minami đi cùng mình nhưng lần này đi vốn dĩ là vì công việc. Không những vậy đây còn là một công việc rất nguy hiểm, đây rầy những cạm bẫy khôn lường trong khi anh không muốn Minami phải gặp bất cứ truyền gì cả.

Nhưng Kuro chưa kịp giải thích thì Hắc Xà ngồi ngay bên cạnh nghe thấy được đã mỉm cười giải thích thay:

— Đây là lẽ tự nhiên. Nhiệm vụ duy nhất của cậu ta là phải bảo vệ Bạch Xà dù phải hy sinh cả tính mạng mình.

— Hy sinh cả tính mạng sao? Có quá không vậy? — Minami khó hiểu hỏi. Cô không hiểu được hết hàm ý trong lời nói của Hắc Xà có bao nhiêu phần sâu xa. Nhưng theo cô thấy, nếu không phải là hai người yêu nhau mà bắt một vệ sĩ hy sinh vì mình có quá nhiều không? Nhất là một người con trai có khí chất nhưng bí ẩn kia !

Đáp lại cô chỉ là một nụ cười nhẹ nhưng chứa đựng thêm tầng ý nghĩa sâu xa kia, nó là tất cả đáp án của câu nói. “ Hy sinh tính mạng” không phải đơn giản là chết vì một ai đấy mà là dành tính mạng của mình cho người đó. Hay nói đơn giản một cách khác là đó bởi vì Huyết Xà yêu Bạch Xà cũng như Kuro yêu Minami vậy. Chẳng phải người con trai nào khi yêu đều muốn người mình yêu được an toàn tuyệt đối sao? Vì Minami không nhận ra truyền này nên câu nói đó chỉ có mình Kuro có thể hiểu được thôi bởi đó là ngầm nghĩ giữa những người đàn ông với nhau về cái gọi là “ yêu thương và bảo vệ”

...

Máy bay hạ xuống, Bạch Xà, Hắc Xà, Huyết Xà cùng Tứ Thần và người của bang Yakuza vùng quan đông được sắp xếp ở một khách sạn lớn nhất nghỉ ngơi. Tới sáng ngày hôm sau tất cả mới tới chào hỏi bang chủ bang Hoắc Kim Long.

Nhắc tới bang Hoắc Kim Long người ta sẽ phải nhớ tới hai vị bang chủ của bang này là Hoắc Long cùng Kim Long là hai con rồng lớn nhất trong nền xã hội đen ở Trung quốc. Hoắc Long nắm trong tay quyền hành tối cao của thế giới ngầm; uy vũ, oai phong, mạnh mẽ, lãnh khốc là những từ tả chính xác con người này. Kim Long nắm trong tay quyền hành chính trị của nền kinh doanh, tài chính của bang: thông tuệ, mưu trí, đa tài, quyền rũ chính là những từ người ta nói về anh. Có thể nói, họ chính là hai thế lực lớn nhất thao túng gần một phần tư xã hội trung quốc hiện giờ.

Nếu như Bạch Xà và Hắc Xà là Song Xà thì họ được ví như Song Long của Trung Quốc.

Tuy nhiên, ngay từ lúc bước chân vào bang này Bạch Xà đã cảm thấy không thoải mái bởi ánh mắt nhìn mình của những người ở đây, Họ nhìn những người của bang Vương Xà bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, chỉ tỏ bần thần không chút kiêng dè gì. Vì sao ư? Là vì những câu đùa cợt nhả này...

— Hừ, không hiểu sao bang chủ lại chấp nhận hợp tác với cái bang Vương Xà gì đó nhỉ?

— Phải đấy, cái lũ người Việt Nam gì đấy liệu có làm được việc không hay lại phá hoại hết thì đúng mà mang tiếng bang ta.

— Mà này, Việt Nam nằm ở đâu trên bản đồ thế?

Cái câu hỏi tưởng chừng như ngây ngô nhưng lại tạo ra tiếng cười đắc trí cho lũ đàn ông buôn chuyện này. Cái liếc nhìn Hắc Xà, Bạch Xà cùng người của bang đang tiến lại gần cùng tiếng cười càng ngày càng to đã chứng tỏ họ không có chút nào hảo ý với Vương Xà đặc biệt là đất nước Việt Nam ta.

“HA...HA....HA...”

Tiếng cười vẫn cứ thế vang vọng cho tới lúc cả đoàn người đi xa. Vang vọng bên tai là những tiếng hùa theo của những kẻ bên cạnh:

— Phải đó, Việt Nam là chấm nhỏ nào thế?

— Chắc phải dùng kính lúp mới nhìn thấy quá !

..

Tất cả đều phần nộ, từ Hắc Xà, Bạch Xà cho tới Tứ Thần. Tứ Thần vốn định xông tới cho những tên không biết lễ độ kia một trận thì lại bị Bạch Xà cản lại. Hắc Xà vốn nghĩ người sẽ đứng ra giáo huấn lũ kia phải là Bạch Xà cơ chứ không nghĩ Bạch Xà sẽ cản lại như vậy. Bạch Xà nhìn lũ người kia, khẽ cười – một nụ cười âm hiểm mang đầy sự quỷ quyệt và tức giận trong đó. Xoay người bước đi, Bạch Xà nói với Hắc Xà:

— Anh! Mọi người cứ đi trước em sẽ quay lại ngay.

Đi theo Bạch Xà là Tứ Thần. Chỉ một ánh mắt liếc qua của Bạch Xà là Tứ Thần hiểu được mình nên làm gì và không nên làm gì. Giờ đây, Tứ Thần với Bạch Xà gần như không còn khoảng cách gì cả. Chỉ cần Bạch Xà muốn cho họ hiểu thì họ lập tức sẽ biết tiếp theo mình nên trợ giúp Bạch Xà như thế nào. Ngược lại, Hắc Xà lại không hiểu được dụng ý của Bạch Xà muốn làm gì. Anh muốn hỏi cô vì sợ cô lại gây họa bởi lẽ bang Hoắc Kim Long không đơn giản chút nào mà Vương Xà muốn đụng vào là đụng được. Nhưng lúc đó Huyết Xà lại vỗ vai anh, khẽ lắc đầu ra hiệu cho anh không nên hỏi mà nên tiếp tục đi tới nơi gặp bang chỉ Hoắc Kim Long. Lúc bấy giờ, Hắc Xà mới nhận ra rằng từ bao giờ Huyết Xà đã hiểu Bạch Xà hơn cả anh luôn rồi...

* * *

Một lúc sau, khi Hắc Xà đang nói chuyện với hai vị bang chủ bang Hoắc Kim Long thì Bạch Xà xuất hiện. Sự xuất hiện của Bạch Xà khiến cho nhiều người ngạc nhiên và một số kẻ khác phải tối sầm mặt lại. Vì sao ư?

Bởi vì bộ đồ Bạch Xà đang mặc trên người chính là chiếc áo dài – nét đặc trưng của con người, nên văn hóa của Việt Nam.

Chiếc áo dài trắng tinh khiết được thêu ren hoa toàn hồ, cổ áo truyền thống, kiểu dáng cũng được may theo kiểu truyền thống. Áo ren trắng đi cùng quần lụa trơn màu đen khiến áo trắng tinh khiết càng thêm nổi bật. Nhìn Bạch Xà bây giờ khiến cho người ta có cảm giác cô vừa mang cái gì đó hiện đại của xã hội mới lại mang hương cổ xưa của nét đẹp văn hóa cũ. Nó cổ điển, giản dị trong màu trắng thuần khiết cùng cách may truyền thống. Nó hiện đại, quyến rũ trong chất liệu ren hoa cùng sự kết hợp nổi bật hai màu đen – trắng thuần túy. Từ Bạch Xà bây giờ toát ra một thần khí khiến người ta vừa phải ngưỡng mộ lại nể trọng mình.

Chính vì sự xuất hiện đặc biệt với tà áo dài nhẹ bay trong gió này mà cô đã lấy lòng được một con người cũng vô cùng đặc biệt. Bang chủ Kim Long với mái tóc màu bạch kim dài bang lưng, ánh mắt màu xám tro quyến rũ, dáng người thanh mảnh, tinh tế bước tới. Nhìn bang chủ Kim Long sở hữu một vẻ đẹp quyến rũ chẳng thua kém phần nào của Bạch Xà cả.

Người con trai xinh đẹp này bước đi những bước nhẹ nhàng mà thanh thoát về phía Bạch Xà. Anh nhẹ nhàng cúi người hôn nhẹ lên tay Bạch Xà, mỉm cười nói:

— Nghe danh phó bang chủ Bạch Xà vốn xinh đẹp, quyến rũ động lòng người đã lâu. Lần đầu tiên được diện kiến thật vinh hạnh cho tôi.

— Bang chủ Kim Long quá khen rồi. Tôi có thể hơn ai nhưng đứng trước bang chủ thật sự không dám kiêu ngạo. — Bạch Xà lịch sự cúi đầu đáp lễ

Hai người đều lịch sự, đều tỏ ra khách sáo với nhau trong cách nói chuyện nhưng những lời nói ra đều ra thật lòng chứ không mang hàm ý khinh thường nhau khiến cho không khí giữa cả hai đều rất tốt. Chỉ một biến hóa nhỏ như vậy mà Bạch Xà đã đưa Vương Xà lên một tầng cao khác và làm cho những kẻ phía dưới kia càng khó chịu hơn. Nhưng nếu đơn giản chỉ có từng ấy thì còn đâu cái danh phó bang Vương Xà mưu mô, quỷ quyệt nữa chứ. Khẽ cười, Bạch Xà cúi mình hướng về bang chủ Kim Long rồi hướng mắt lên phía bang chủ Hoắc Long ngồi phía trên cao kia, từ tốn nói:

— Bang chủ Hoắc Long, bang chủ Kim Long ! Hôm nay ,Bạch Xà tới đây đầu tiên rất cảm ơn sự đãi ngộ của bang dành cho bang chúng tôi. Nên Bạch Xà muốn thể hiện một chút hảo ý của mình coi như đáp tạ cho toàn bang. Mong bang chủ chấp nhận.

— Ý của người là gì? — bang chủ Hoắc Long sau một hồi trầm tư suy nghĩ lên tiếng. Người đàn ông uy vũ này giọng nói đến khi chất đều tản mát sự lạnh lùng trong đó.

Bạch Xà mỉm cười ánh mắt quyết qua từng gương mặt phía dưới, bước chân từ từ đi tới rồi dừng lại một nơi nhất định. Cô quay lại nói:

— Ý trên mặt chữ thừa bang chủ.

Bang chủ Kim Long ánh mắt sắc bén liền nhận ra ngay được hàm ý trong lời nói đơn giản kia. Đoán ngay được ra có mâu thuẫn ẩn giấu bên trong giữa bang Vương Xà và một số thuộc hạ của mình liền nhíu mày. Tuy vậy, bang chủ Kim Long vẫn chưa nhận ra được đây là ham ý hay địch ý nên vẫn chưa lên tiếng gì cả. Thấy vậy, Bạch Xà lạnh lùng liếc qua những con người chỉ giám nói mà không giám đứng lên kia, ánh mắt dừng lại trên người một tên nào đó nói:

— Bạch Xà chấp nhận dùng tay không đấu cho bên kia tùy quyền lựa chọn bất cứ thứ vũ khí nào.

Một lời nói này nói ra khiến cho rất nhiều người ở đây bắt đầu trở nên bất bình. Nhưng ánh mắt của Bạch Xà chỉ dừng trên người của một tên mà thôi. Cuối cùng, tên khời mào ra câu chuyện sỉ nhục ban nãy cũng bị ánh mắt của Bạch Xà bức cho đứng dậy. Hắn ta vẫn cái thái độ vênh váo, hiên ngang đó bước tới trước mặt bang chủ Kim Long và Hoắc Long quỳ xuống nói:

— Bang chủ, xin để thuộc hạ đấu.

Hoắc Long khẽ nhíu mày, anh cũng cảm nhận được gì đó không phải ở đây. Tuy vậy, ngược lại Kim Long gần như đã đoán được gần hết câu chuyện này nên lại khẽ cười, anh khẽ lắc đầu ra hiệu cho Hoắc Long dừng ngăn cản. Nhìn Bạch Xà đang khẽ nhếch môi cười đắc chí cùng ánh mắt tức giận của thành viên bang mình là Kim Long đã đủ hiểu rồi. Cuối cùng, bang chủ Kim Long gật đầu nói:

— Đấu đi.

— Cám ơn bang chủ đã chấp nhận— Bạch Xà cười, cô cũng thẳng thắn đáp lại ánh mắt nghi ngờ của bang chủ Kim Long không chút né tránh nào. Ánh mắt đó của Bạch Xà đã nói lên điều rằng cô chẳng hề muốn gây sự với bang Hoắc Kim Long chút nào.

Đổi đầu, Bạch Xà tay không chiến đấu trong khi tên kia lại lựa chọn một thanh đao lớn. Tiếng hô “Bắt đầu” của bang chủ Kim Long vang lên là lúc tên kia lao về phía Bạch Xà tấn công. Mỗi một đao hất chém xuống như muốn hạ gục, bổ đôi thân hình của Bạch Xà vậy. Từng đường đao ngoan độc, tàn ác cho thấy được bản tính thật sự của hắn cũng như lòng dạ hắn khiến Bạch Xà càng thêm khinh thường. Trong mắt hắn, chỉ có sự tức giận cùng khinh khi người con gái ngông cuồng đang đối đầu với mình không biết lượng sức mình kia.

Bạch Xà đang bị đàn áp, không có vũ khí trong tay nên chỉ có thể né tránh và phòng thủ không thể tấn công nhưng nụ cười nhẹ trên môi cô vẫn luôn duy trì như chẳng có vấn đề gì cả. Dường như tình thế lép vế, sức ép của tên kia tạo với cô chẳng đủ để cô động tâm tính toán chút nào. Người của bang Hoắc Kim Long, chính xác là những tên bạn bè của tên kia điên cuồng hò hét cổ vũ trong khi bên Vương Xà lại chẳng có bất cứ ý kiến gì cả. Tất cả đều chăm chú theo dõi diễn biến dưới sàn đấu kia, từng cử động của hai người mà thần đánh giá hai phía. Bỗng dưng, Hắc Xà bất giác nói một câu:

— Nóng vội quá!

Không biết anh ám chỉ ai nhưng chỉ thấy trên môi từng người của bang Vương Xà đều vẽ lên một nụ cười nhẹ như muốn nói rằng: “Không phải đối thủ”.

Bất chợt, khi tên kia chưa hiểu gì thì hình ảnh Bạch Xà đang bị hắn dồn đến đường cùng của khán đài bỗng dưng biến mất. Đồng thời, lúc đó bên tai hắn văng lên một câu nói lạnh lẽo: “Sơ hở”. Lúc hắn nhận ra thì mũi giấy của Bạch Xà đã kề ngay sát cổ hắn chỉ cách chưa đầy một cm.

— Chết tiệt!— Hắn càng tức giận, vung đao chém về phía chân Bạch Xà nhưng thứ hắn chém được chỉ là thứ không khí nhạt màu. Bạch Xà chẳng biết đã biến mất ở nơi nào rồi.

Và cứ thế, người ngoài nhìn vào Bạch Xà như một diễn viên xiếc nhào lộn trên không trung. Còn tên kia như một chú sư tử hoang dại, đói khát làm ất hết lý trí điên cuồng lao vào con mồi của mình. Chú đầu có biết rằng mình lao vào không phải con mồi béo bở mà lao đầu vào cái chuồng với guồng quay trò chơi của con mồi mình tạo nên. Đó là cái bẫy chết người...

“CẠCH.... LENG.....KENG.....”

Tiếng đao rơi xuống sàn đất lạnh ngắt bởi một cái vung chân. Tên kia ngã sõng soài xuống đất, phải nói chính xác là ngồi bệt xuống đất, gương mặt tái mét nhìn Bạch Xà. Gương mặt Bạch Xà bây giờ hiện hữu duy nhất một nụ cười nhưng gương mặt Bạch Xà lúc sắp hạ gục hắn, cái áp khí lúc đó không giống như nụ cười chiến thắng kia. Ánh mắt tàn nhẫn, nụ cười như của một yêu nữ khiến hắn bủn rủn cả tay chân. Bạch Xà bước tới phía hắn, ánh mắt roẹt qua hắn rồi ngẩng đầu lên, những cổ động viên ban nãy giờ đã im bật, lạnh lùng nói:

__ Xin lỗi nhé! Việt Nam có thể nghèo nhưng không hèn, có thể nhỏ nhưng không yếu, có thể không giàu nhưng không dễ để thâm tóm đầu. Hiểu chứ?

Ánh mắt Bạch Xà cùng câu nói đó khiến cho không ít tên ở đây phải giật mình. Cái cách này vừa làm cho những gã không biết gì ngoài huênh hoang, tự đắc, tự phụ phải ngậm mồm nhưng lại không dám gây sự với bang Hoắc Kim Long.

Nhìn và hiểu tất cả mọi thứ qua lời nói cũng như hành động của Bạch Xà cùng gương mặt tái mét của những tên dưới kia bang chủ Kim Long khẽ nhếch môi tạo một nụ cười nhẹ. Quả thực là không hổ danh phó bang chủ bang Vương Xà đa mưu, túc trí. Cô vừa dần mặt được người của bang Hoắc Kim Long anh lại không gây thù chuốc oán gì với bang khiến cho hai bang đang trong giai đoạn hợp tác phải đối đầu. Kim Long đánh giá Bạch Xà rất cao bởi cô không chỉ là một cô gái có ngoại hình xinh đẹp mà còn là một người có đầu óc. Điều này không phải ai cũng làm được... nhất là với những cô gái xinh đẹp. Những gì anh thấy ở những cô gái đẹp thường đi cùng là sự mù quáng và ảo tưởng nên khi nhìn Bạch Xà anh đã cảm thán rất nhiều bởi sự thông minh của cô. Vỗ tay, Kim Long bước xuống anh cúi mình nói lời xin lỗi với Bạch Xà:

__ Người của Bang tôi đã làm phó bang phật ý. Tôi thay mặt toàn bang xin lỗi cô cùng bang chủ rất nhiều. Là tôi dạy họ chưa tốt.

__ Bang chủ Kim Long nói quá rồi. Bạch Xà chưa bao giờ có ý trách bang chủ cả. Bạch Xà là người phân biệt rõ ràng, ai là người đắc tội với Bạch Xà và ai là người có ân với tôi. __ Ánh mắt Bạch Xà nhìn thẳng về phía tên kia và lũ người phía dưới.

Chạm vào ánh mắt của Bạch Xà và cái liếc mắt lạnh lùng của bang chủ Kim Long, hắn dù không muốn chút nào nhưng cuối cùng vẫn phải quỳ xuống xin lỗi cô. Hắn hiểu rõ hơn ai hết nếu không nghe lời thì hắn không chỉ mất lòng tự trọng thôi đâu mà còn mất nhiều thứ khác nữa...

__ Xin lỗi!!!

Những người phía dưới kia mặc dù tức giận cũng không bằng lòng đồng ý nhưng chẳng dám ý kiến gì. Hơn nữa, tất cả dù là người có đặc tội hay không đều phải nhất loạt quỳ xuống sau khi chạm vào ánh mắt bang chủ Kim Long; đây có thể coi như là gia quy của bang Hoắc Kim Long. Khả năng của bang Bạch Xà tới mức nào có lẽ họ đều đã được rõ cả. Một cô gái mang trong mình không chỉ sắc đẹp, trí tuệ mà còn có cả võ học thì đó chính là bông hoa chứa độc lớn. Hình ảnh trận đấu ban nãy, không... chính xác là trò chơi ban nãy, đồn tán công cuối cùng và duy nhất đó của Bạch Xà trong chớp nhoáng khiến người đứng gần đều phải rợn người trước sát khí của nó. Rõ ràng, ai hiểu chuyện hay người có tâm về võ học đều thấy Bạch Xà đã nung tay rất nhiều trong cuộc chơi này, nếu không... hắn đã chết ngay từ đầu!

Bỗng dưng, bang chủ Hoắc Long bước xuống, trong phút chốc đứng ngay cạnh bang chủ Kim Long và đối diện với Bạch Xà. Ánh mắt lạnh lùng, đôi mày thanh tú nhíu lại nhìn Bạch Xà không biết được là anh đang vui hay khó chịu. Một cảm giác lạnh buốt sượt qua cổ Bạch Xà, khi cô nhận ra thì cảm giác đó chỉ còn lại là sự ớn lạnh với người đàn ông này...

__Hừ, cuối cùng cũng chịu ra mặt __ Bang chủ Hoắc Long khẽ nhếch môi nhìn người con trai đứng phía sau Bạch Xà người đã cứu Bạch Xà thoát gỏi lưới gương đáng sợ đấy.

Cùng lúc ấy, Tứ Thần cũng nhảy ra chặn Hoắc Long tiến lại gần Bạch Xà. Ánh mắt Tứ Thần nhìn Hoắc Long đầy tức giận, dường như chẳng hề sợ anh dù Hoắc Long có uy vũ tới mức nào. Tuy nhiên, mặc kệ Hoắc Long người con trai đó muốn làm gì, Huyết Xà quay Bạch Xà lại, kiểm tra cổ cô xem có vấn đề gì không rồi mới thở vào an tâm. Xong rồi, ánh mắt anh mới lạnh lùng liếc nhìn con người vừa mới cố tình

gây hại cho Bạch Xà, ánh mắt muốn giết chết người luôn vậy. Huyết Xà cùng Hoắc Long, hai con người này nếu để ý thấy họ khá giống nhau bởi ánh mắt và khí chất cùng sự lạnh lùng tới thấu xương này.

Thấy vậy, bang chủ Kim Long chen vào nói trước khi cả hai đánh nhau thật:

— Huyết Xà bình tĩnh chút đi, cậu cũng biết Hoắc Long không có ý đó mà.

Nhưng dường như cả hai không có ý định dừng lại màn đấu mắt này. Chỉ khi bang chủ Kim Long gắt lên:

— Hoắc Long, anh không nghe tôi nói sao?

Lúc bấy giờ, bang chủ Hoắc Long mới rời mắt. Ánh mắt người con trai này nhìn bang chủ Kim Long đầy dịu dàng và ấm áp khiến người ta thật sự không ngờ được. Ánh mắt đó trìu mến khiến người ta không thích ứng được với hình tượng lạnh lùng, uy nghiêm trước đó. Lúc này, dường như họ không đơn thuần là hai vị bang chủ nữa mà có gì đó hơn mức này rất nhiều...

Bạch Xà chỉ dừng lại suy nghĩ cũng như ánh mắt khó hiểu nhìn bang chủ Hoắc Long và Kim Long khi Hắc Xà bước tới:

— Bang chủ Kim Long, bang chủ Hoắc Long, mong hai người không vì chuyện ban nãy mà hiểu lầm thành ý của bang chúng tôi.

— Không có, lúc nãy và bây giờ đều là bang chúng tôi không phải với Bạch Xà. Mong các vị bỏ qua cho được chứ, Huyết Xà? Chúng ta đều là người quen cả. — Kim Long cười, hướng ánh mắt về phía Huyết Xà cùng Bạch Xà.

— Không vấn đề gì — Bạch Xà cũng thoải mái gật đầu. Cô không phải không thấy hai người Hoắc Long và Huyết Xà có một mối liên hệ không đơn giản.

Kết thúc ngày gặp mặt. Hòa ý của cả hai bang khá tốt nhưng có những thứ lại không đơn giản như mắt ngoài nhìn thấy... Mối liên hệ giữa bang chủ Hoắc Long và Huyết Xà là gì? Họ là kẻ thù hay là bạn bè?

— Cậu từng nói với tôi rằng cậu không thuộc về nơi nào nên sẽ không bao giờ bó buộc mình bởi tranh chấp các bang.

— Ừm...

— Là vì cô gái hôm nay cậu cứu ư?

— Ừ.

— Tôi không nghĩ cậu sẽ bị trói buộc bởi một cô gái... hay chính là tình yêu.

— ...

— Cô gái đó dường như chưa đáp lại cậu đúng không? Tôi nhớ không nhầm thì cô ta – Bạch Xà được đồn là người con gái của Hắc Xà.

Trong màn đêm, hai thân ảnh lẩn vào bóng đêm bởi màu đen trên người mình ngồi trên mái nhà hàn huyên. Một lon bia, một câu chuyện, một tâm ý. Dù người kia không nói nhưng vẫn hiểu bởi đó là tình anh em họ dành cho nhau như một lẽ dĩ nhiên. Chỉ đến khi người con trai luôn che giấu gương mặt mình đứng dậy kết thúc câu chuyện mới dừng lại. Người con trai còn lại nhìn lên trời, mông lung nói:

— Huyết Xà! Cậu sẽ không ân hận chứ? Tình yêu của chúng ta có khi sẽ giết chết chính người mình yêu thì sao?

Huyết Xà đang định đi liền khựng lại bởi câu nói đó. Một lúc sau, Huyết Xà mới quay lại nói;

— Nếu người của mình còn không thể bảo vệ được thì hãy tự tay giết chết Kim Long đi...

Lời nói lạnh lùng, vô cảm nhưng đây là cả một ẩn ý. Nó mang dự đoán của tương lai cũng như mục đích của hiện tại của chính mình. Vì sao anh luôn kề bên Bạch Xà cũng bởi lời nói này. Anh không muốn cô bất cứ nguy hiểm nào cả. Nếu chết, vậy thà anh để cô hận mình cả đời hoặc tự giết bản thân mình còn hơn, chỉ cần cô sống là đủ.

Tương lai anh sẽ chọn cách nào?

Nhưng, vì sao ta lại phải tổn thương nhau như thế?

14. Chương 14: Hợp Tác

Sáng hôm sau, cả ba bang bắt đầu cùng nhau Mỹ tiến. Cả ba họ hội ngộ mới không phải là mục đích chính mà mục đích thực sự của Vương Xà trong chuyến đi dài lần này là ở chuyến đi Mỹ này cơ. Công việc thực sự không nằm ở Hàn, Trung Quốc mà ở nước Mỹ – đất nước có nền mafia phát triển mạnh nhất này.

Ba bang gồm Vương Xà, Yakuza vùng Quan Đông cùng bang Hoắc Kim Long cùng nhau tới Mỹ. Lý do họ họp mặt ở đây bởi lời mời của ông trùm mafia Mỹ: Cognac henri IV Dudognon.

Vì sao người đàn ông này lại nổi tiếng tới vậy? Bởi vì ông ta ngoài những tư chất của một ông trùm mafia đứng đầu nước Mỹ ra thì thứ khiến người ta kinh sợ là gia tài mà ông ta sở hữu được. Gia tài của bang yakuza vùng Quan Đông cũng như Hoắc Kim Long cộng lại vẫn còn thua xa người đàn ông này. Tất cả sòng bài, quán bar, casino, khách sạn,... lớn nhỏ trên đất nước Mỹ này gần như đều thuộc quyền hành của ông. Chưa kể, còn những thứ như bất động sản, nhà đất, cô phiêu, và đặc biệt là những đường đua xe chuyên nghiệp được ông ta rót một lượng vốn lớn vào chơi. Ông ta là một con bạc, cuộc sống của ông là một cánh bài. Tuy nhiên, con bạc không phải có tài mà thắng bởi vốn lẽ bài bạc chẳng có một quy luật tất yếu nào cả mà thứ con bạc cần chính là vận may. Và nghiệm nhiên ông có thứ đó, vận may luôn vây quanh nên canh bài ông đưa ra luôn thắng.. không chỉ vậy, canh bạc đó luôn thắng to và đậm.

__ Cognac henri IV Dudognon. Là tên một loại rượu đúng không nhỉ? __ Bạch Xà nhíu mày nhớ lại cái tên dài vừa rồi. Với những người sành về rượu chắc chắn sẽ không lạ gì cái tên này.

__ Um đúng. Loại rượu được cất giữ lâu năm nhất, giá trị nhất, quý nhất cũng như chính người mang cái tên này vậy. __ Hắc Xà cười – nụ cười mang đầy ý vị trong đó.

...

Trong phòng khách sang trọng, xung quanh chiếc bàn tròn lớn là đông đủ các chủ chốt của các bang hội tụ lại. Câu hỏi người ta đặt ra rằng người đàn ông cái gì cũng có, nắm trong tay tiền bạc – danh vọng – địa vị kia cần tới những ba bang của họ trợ giúp để làm gì?

__ Các vị! Hôm nay Cognac mới mọi người tới đây là ta thỉnh cầu một việc. Mọi người có lẽ cũng đã biết rất rõ về nhau rồi, các vị đều là những người bạn ta quý trọng và tin tưởng nhất nên mong các vị có thể đồng ý giúp đỡ lão già này __ Bang chủ Cognac hào sảng nói. Ông mang phong thái uy nghi nhưng đối mặt với mọi người lại rất thoải mái không có chút áp bức nào của bề trên với kẻ dưới.

__ Bang chủ, chúng tôi đã đồng ý tới đây tức là đã sẵn sàng giúp bang chủ. Người đừng ngại gì cả __ Bạch Xà là người lên tiếng đầu tiên, cô cũng dựa theo thái độ của bang chủ mà vui vẻ nói.

Bang chủ Cognac cười lớn. Ông đã được nghe qua danh tiếng cô và quả đúng như bang chủ Fushima nói: cô là một người khiến người ta không thể ghét được. Lời nói của cô tuy đơn giản, bình thường nhưng ánh mắt và nụ cười thật tâm khiến người như ông dù có đa nghi nhưng chạm phải nó đều cảm thấy tin tưởng lời nói đó.

__ Truyện này vừa đơn giản và cũng vừa khó đối với mọi người. Đơn giản là bởi vì ta muốn mọi người bảo vệ con gái ta trong buổi lễ thành hôn này. Nhưng khó, đó chính là sẽ gặp phải rất nhiều kẻ địch, các người cũng rõ mafia bạn thì ít nhưng thù thì nhiều đúng không? Chính vì vậy, ta mong mọi người giúp đỡ con gái ta có một lễ cưới toàn vẹn nhất. __ Bang chủ Cognac từ tốn nói. Trong mắt ông toát ra sự hiền hậu, yêu thương của một người cha dành cho con gái của mình.

Ánh mắt đó, tình cảm đó chạm vào nỗi lòng của những đứa trẻ ở đây – những người lớn lên trong cái giá lạnh của cô đơn, ghẻ lạnh của xã hội. Trầm ngâm một chút, trong không khí yên lặng ai cũng theo đuổi

những suy nghĩ riêng không định hướng cùng nhiệm vụ trung này. Họ biết, họ có thể không bao giờ trải qua được thứ tình cảm đó nhưng họ sẽ không để cô gái kia mãi mãi không được nhận sự quan tâm đó nữa, đó là lời hứa từ đáy lòng của tất cả người ở đây.

__ Lễ cưới chắc chắn rất lớn rồi. Ta cần bày một ma trận lớn.__ Bang chủ Kim Long nói.

__Tôi sẽ đảm nhiệm hộ vệ xa __ Bang chủ tiền nhiệm Fushima Kuro thản nhiên nói.

__ Dịch trong tối, ta ngoài sáng nên rất khó đoán biết. Tôi sẽ đảm nhiệm đội ám vệ __ Hắc Xà nói, anh khẽ mỉm cười.

__ Bang chủ Kim Long, nếu sử dụng cách của tôi và bang chủ sẽ hay hơn đó. Nếu ta thêm một chút mẹo lừa còn mất thì sao? __ Bạch Xà nhìn Kim Long, hai người như trao đổi gì đó qua ánh mắt cho nhau vậy.

Bạch Xà và Kim Long hai con người mưu mẹo nhất, thủ đoạn nhất ánh mắt giao nhau như nói ra tất cả. Họ không cần lên tiếng cũng đủ hiểu được đối phương đang nói gì qua trông mắt giao động thể hiện cảm xúc kia. Cả hai khẽ cười cùng gật đầu như một lời nhất quyết; đó là một âm mưu không tưởng. Bang chủ Kim Long vỗ tay, anh nói:

__ Ý kiến của Bạch Xà quả thực không tồi chút nào.

__ Hai người, không được kéo Minami vào cuộc đâu __ Kuro nhíu mày. Ánh mắt của Bạch Xà cùng Kim Long đôi lúc hướng về phía Minami làm anh không thể an tâm được. Hai người kia anh làm sao không rõ chứ; họ có thể đưa ra những kế hoạch không tưởng, tuyệt vời nhưng đồng thời lại phải chịu một thứ đó là nguy cơ đối mặt với Tử Thần cũng cao hơn mức bình thường.

Kế hoạch vốn chưa ai biết rõ ràng, qua ánh mắt của cả hai những người tinh ý cũng mới chỉ đoán ra vài phần của kế hoạch này mà thôi. Việc dùng đội trưởng cận vệ xa của bang Fushima – Minami là có thật bởi nếu không có cô thì thiên la địa võng mà Bạch Xà cùng bang chủ Kim Long bày ra chính là khó khăn. Hơn thế nữa, khả năng thất bại chính là còn cao hơn. Cô gái gốc nhật, gương mặt hiền lành thuộc dạng không bao giờ có ý đồ, không bao giờ thích tranh chấp giờ đây lại lên tiếng; ánh mắt cô tự tin và đầy mạnh mẽ:

__ Tôi đồng ý

__ Minami __ Kuro nhíu mày không bằng lòng.

Chẳng có người con trai nào lại muốn người mình yêu gặp nguy hiểm cả. Liếc mắt nhìn Hoắc Long và Huyết Xà từ này giờ vẫn đứng đó không phản ứng gì khiến Kuro càng bức mình. Công việc của anh không phải lúc nào cũng cho anh ở kề bên cạnh cô để bảo vệ và càng không cho anh chọn cô trên tất cả mọi thứ với chức vị bang chủ tiền nhiệm này khiến anh phải chịu áp lực lớn. Minami không như Bạch Xà hay Kim Long mang trong mình võ thuật tốt đủ để đối đầu với tất cả hoặc bất chắc nào đó vô tình xảy ra được. Chính vì vậy, anh càng không thể để cô làm gì quá nguy hiểm không có lẽ cả đời này anh cũng không thể an ổn mà sống được.

__ Kế hoạch Bạch Xà và bang chủ Kim Long nghe có vẻ nguy hiểm nhưng em nghĩ họ sẽ không để em làm sơ hở cho chúng nhắm vào đâu. Đúng không Bạch Xà? __ Minami mỉm cười nhìn Bạch Xà. Nếu chưa biết Bạch Xà có sẽ nghĩ khác nhưng từng ấy ngày qua tiếp xúc với Bạch Xà cô cũng hiểu được phần nào đó của Bạch Xà. Bạch Xà là người sẽ thay vì để người khác chịu thiệt thì thà để mình chịu thiệt và cho người khác được an toàn còn hơn.

Từ cái này Bạch Xà chấp nhận một đòn đánh của Kuro để hóa giải mọi mối quan hệ của cô và Kuro là cô đã hiểu. Bạch Xà dù tàn độc với kẻ thù nhưng đối với bạn bè, bằng hữu chính là dùng tấm chân tình của mình ra để giúp đỡ. Vậy nên, hơn bao giờ hết cô đã tự xây nên một ngọn lửa lòng tin lớn đối với Bạch Xà.

Đáp lại cô chính là nụ cười mỉm của Bạch Xà. Quả thực đúng như Bạch Xà biết, Minami có thể mang vẻ ngoài yếu đuối nhưng bản chất và trái tim bên trong rất mạnh mẽ nếu không cô không thể tin được cô gái này lại là đội trưởng đội cận vệ xa. Trong còn người đó không chứa sự mạnh mẽ, tự tin mà đặc biệt là tình yêu với người con trai bên cạnh nữa ; Bạch Xà tin vì không muốn trở thành gánh nặng cho Kuro mà Minami muốn mình mạnh mẽ hơn. Bạch Xà cùng Kim Long chọn Minami cũng chính vì tính chất công việc của cô đó là cô mang trong mình một đôi mắt quan sát sắc sảo mà khi đối diện với kẻ thù dù ở thế bị động đôi mắt đó vẫn luôn sáng rực mạnh mẽ, ngoan cường.

— Vậy tiểu thư Fushioka, bang chủ Kim Long, phó bang Bạch Xà. Tất cả đều nhờ ba người sắp xếp. — Bang chủ Cognac cúi người, hạ mình nhờ vả.

— Bang chủ, lời cảm ơn hãy để truyện này thành công rồi nói ạ — Bạch Xà nói, Minami cùng Kim Long đều cúi ông đứng lên. Kể tiền bối vốn dĩ không nên nhận cái lễ này.

...

Và kế hoạch bắt đầu ...!!

Chỉ có duy nhất một tháng để chuẩn bị tất cả nên thời gian rất gấp rút. Ba bang cùng các thành viên bang Cognac rất tập chung để làm mọi thứ một cách nhanh nhất, đạt hiệu quả cao nhất. Ma trận mà Kim Long nghĩ ra vốn vô cùng đơn giản nhưng nó phức tạp ở chỗ là yêu cầu không có bất cứ hành động nào đều phải chuẩn xác tuyệt đối dù là thứ nhỏ nhất, vụn vặt nhất. Và người vất vả nhất chính là người chủ chốt Bạch Xà, Kim Long và Minami. Họ không những phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi để chuẩn bị riêng, sắp xếp mọi thứ cho đám cưới mà còn phải chính mình tập luyện với tất cả mọi người để chuẩn đội hình ma trận bảo vệ. Chuẩn bị thì như thế nhưng thắng thua chỉ trong phút chốc mà thôi, bởi ma trận lần này từ bang chủ Fushima, Hắc Xà đến Hoắc Long đều bị đẩy xuống phòng tuyến dưới làm cận vệ xa hoặc ám vệ xa hết. Chính vì vậy, ba người kia đều phải tự lúc xoay chuyển trong mọi tình huống bất ngờ có thể xảy đến. Kể cả Tứ Thần cũng bị chuyển đi làm việc riêng không tha gia trận đấu này!

— Mọi người sao rồi? Đã chuẩn bị xong chưa? — Bang chủ Cognac lo lắng tiến vào. Gần một tháng nay đã gấp rút làm mọi thứ, gấp không ít khó khăn khiến cho ông không khỏi lo lắng.

Nhưng vừa bước vào phòng, ông đã phải ngạc nhiên và nhận được dấu hiệu im lặng của người trong phòng này. Trước mắt ông là hình ảnh Bạch Xà cuộn tròn người nằm trong lòng một người con trai lạ mặt, bang chủ Kim Xà gương mặt còn vương nét mệt mỏi ngả đầu trên vai bang chủ Hoắc Long; Minami cũng nhắm nghiền mắt gối đầu lên chân Kuro ngủ. Họ ngủ khá say, gương mặt ai cũng nhuốm màu mệt mỏi của một thoáng qua nhưng mang vài phần thoải mái bởi người đang kề bên họ là những người đặc biệt.

— Bang chủ Cognac, người yên tâm đi. Mọi thứ đã hoàn thành cả rồi. Nhưng có lẽ... phải tới mai ba người này mới tỉnh được. — Hắc xà bước tới khẽ nói. Anh mỉm cười bởi nếu ai biết được rằng cả kế hoạch như vậy chỉ chuẩn bị trong vòng một tháng trời sẽ không khỏi ngạc nhiên lắm...

— Được, vậy mọi người nghỉ ngơi đi — Bang chủ Cognac gật đầu. Ông khẽ mỉm cười quay đi, nhìn thấy ba người kia ông lại cảm thấy an tâm rất nhiều rồi.

Một người vất vả, lẩn lộn và coi số phận là một canh bài như ông thì cuộc sống chỉ là một trò chơi không hơn không kém. Ở đây, ba con người hay chính xác là cả ba bang chủ này vốn đến và gặp gỡ với ông như là một duyên mệnh vậy ; không phải qua làm ăn cũng chưa bao giờ là tối tác hay đối địch nhau cả. Sự duyên mệnh này đã đưa họ đến với ông để ông biết được sự “thật lòng” trong cái gọi là bằng hữu của xa hội tanh mùi máu này. Ông tự hỏi, nếu không có cái “duyên” này liệu ngày hôm nay ông sẽ ra sao?

Liệu có ai có thể như họ giúp ông hết mình?

Liệu có ai sẵn sàng đối đầu với tử thần thay con ông?

Liệu có ai có thể để ông đặt niềm tin như họ – những người vốn xa lạ kia?

Ngày mai, mọi thứ sẽ không biết rồi như thế nào, có thể thành công hoặc cũng có thể thất bại nhưng cái ơn những người trẻ tuổi này dành cho ông thì ông sẽ mãi khắc ghi. Bởi đó là còn là tình nghĩa, công lao và máu chảy họ là làm vì ông...

SÁNG HÔM SAU:

Cả một khoảng sân lớn, bao quanh là bức tường dày cùng bốn hàng hộ vệ đứng nghiêm trang. Nhưng không ý lễ cưới vẫn chàn ngập khắp muôn nơi. Hai màu chủ đạo trắng – đỏ hòa quyện với nhau vừa trang nhã lại vừa rực rỡ đã tạo nên đám cưới xa hoa này. Màu trắng tinh khiết phủ khắp nơi từ rèm treo, bàn, lễ đường,... Màu đỏ rực rỡ trên những bó bông trang trí treo ở khắp nơi. Hơn một trăm bàn tiệc lớn với đủ ngũ vị tuyệt sắc, một thánh đường được kết từ hoa và lụa lớn ở giữa bàn tiệc để tất cả mọi người đều có thể chứng kiến. Mọi thứ nhìn thì đơn giản nhưng lại tinh tế và phô đủ sự sang trọng, giàu có của ông trùm mafia nước Mỹ.

Nhưng bong hồng rực rỡ đều là hoa tươi được đặt và chuyển về từ khắp nơi trên thế giới, rèm may và các đồ trang trí dù nhỏ nhất như cái thìa cái đĩa đều được một tay người đàn ông chọn lựa và thay đổi từng chút một. Tất cả nơi đây, từ vật nhỏ đến vật lớn đều là công sức của ba con người đổ tâm huyết vào đó, nó dường như là tiệc cưới của chính họ vậy....

Khách khứa từ sáng đã nườm nượp tới, có người thân, kẻ quen, người làm ăn và có cả những kẻ thù hằn với vị bang chủ tài giỏi mà giàu có này. Thời gian cũng cứ thế tích tắc qua đi, cuối cùng cũng đã tới giờ làm lễ – thời khắc mọi người mong đợi cũng là thời khắc quyết định tất cả. Tiếng nhạc du dương vang lên, xe, máy bay, cỗ xe ngựa trắng đính đầy hoa hồng đỏ thắm du tới.

Ánh mắt mọi người đều mong chờ sự xuất hiện của cô dâu và chú rể của buổi lễ này.

Thu hút họ chính là tiếng máy bay âm âm trên trời, từ trên cao rơi xuống những cánh hoa hồng cùng kim tuyến lấp lánh rực rỡ. Ngẩng đầu lên, họ có thể thấy trên chiếc trực thăng kia có một bóng bay trắng. Người con gái mặc chiếc váy cô dâu ngắn ngang đùi bỗng bèn bay trong gió. Gương mặt cô xinh đẹp lại quyến rũ, ánh mắt sắc sảo mà rạng ngời, thân hình đẹp mà tinh tế khiến cho người ta ai cũng cảm thán bởi vẻ đẹp này. Không nghi ngờ gì, cô chính là con gái của bang chủ Cognac. Chiếc trực thăng hạ xuống cách đất còn hai cm, cô nhẹ tung người, bay cùng những cánh hoa xuống và đáp đất nhẹ nhàng. Nụ cười khê trên đôi môi đỏ mọng khiến người ta không thể không yêu...

Một tiếng ngựa hí vang, tất cả cùng dồn mắt vào nhìn. Chiếc xe ngựa trắng tinh, hai chú bạch mã khê hí lên những tiếng thanh thoát, bước từng bước nhẹ nhàng. Từng bước đi của chúng, từng nhịp lặn của bánh xe đều để lại những cánh hoa hồng đỏ rực rỡ. Cỗ xe mở ra, một cô gái khoác trên mình bộ váy cưới dài chấm đất sang trọng. Chiếc váy ôm sát ngực, chân váy đính những viên đá kim cương kết thành hình những bong tuyết lung linh trong ánh nắng mặt trời. Gương mặt thanh tú, trái xoan, ánh mắt dịu dàng đắm thắm, đôi môi khê mím lại có vài phần ngượng ngùng, hai má phớt hồng đáng yêu. Từ cô toát lên một vẻ dịu dàng, thanh khiết của cô con gái ông trùm mafia mà chưa ai từng được một lần nhìn thấy mặt – một cô công chúa trong lồng kính.

Nhưng...

Tiếp theo đó, một chiếc Phantom màu trắng, mui xe và bên cánh cửa đều được trang trí bằng hoa hồng kết thành hình trái tim to. Chiếc xe dừng lạnh bên cạnh trực thăng và cỗ xe ngựa, cửa nhẹ nhàng mở ra và một cô dâu nữa bước xuống. Người con gái này mặc một chiếc váy cô dâu trắng, chiếc váy ôm và bó sát người để lộ thân hình thon thả của một cô gái. Trên đầu là chiếc mạng rủ xuống phía dưới tạo cho người ta có cảm giác cô vừa xinh đẹp đến sáng trọng lại quyến rũ theo một trong cách cổ xưa đến lạ kỳ. Gương mặt xinh đẹp, đôi mắt lạnh lùng nhưng vẫn mang nét yêu kiều, e thẹn của cô dâu lần đầu đi lấy chồng. Sự lạnh lùng trong đôi mắt và gương mặt kia khiến người ta không thể không nghi ngờ cô chính là con gái của mafia được.

Cả ba nhẹ nhàng từng bước từng bước đi vào thánh đường trước con mắt ngạc nhiên của tất cả những người ở đây. Họ không thể tin vào mắt mình được, bởi lẽ... làm gì có ai nghe tới bang chủ Cognac có tới ba người con gái cùng cưới một lúc đâu. Trên nền váy trắng, những bong hoa hồng đỏ tươi được cầm trên tay họ hiện lên rất rõ nét cùng gương mặt xinh đẹp kia. Vẻ đẹp đó làm hoa mắt tất cả những con người ở đây đặc biệt là những con người đang ẩn dấu trong mình âm mưu cùng thủ đoạn nào đó.

Họ phải tự đặt ra một câu hỏi: “ Ai mới là cô dâu thực sự?”

“BÙM...”

Khi cả ba bước tới lễ đường, một tiếng nổ lớn không biết từ đâu phát ra và cũng là lúc tất cả chìm trong một màu trắng của khói mù. Mọi thứ bắt đầu rối loạn cùng tiếng hét, tiếng xôn xao vắng vắng đâu đó bên dưới những bàn tiệc kia.

Ngay lúc đó, khi ba cô dâu nhìn lại thì họ đã bị bao vây bởi một tốp người. Chúng chính là chọn cách giết thừa còn hơn bỏ sót mà lao về phía cả ba ...

Khói, không thể dùng súng nên chúng bắt buộc phải cử người bắt và chết ngự cả ba người. Dù sao chúng cũng đề phòng con gái bang chủ mafia không tầm thường nên dù chỉ có ba người mà có tới tận hơn hai mươi cao thủ bao vây tứ phía.

— Mau đưa người thật ra đây — Một tên bịt mặt lên tiếng.

Dường như không quan tâm tới lời chúng, ba cô dâu lúc trước đứng như thế nào vẫn đứng như vậy không chút run sợ nào đúng mẫu một cô con gái mafia. Họ không chuyển động cũng không nói chuyện lại càng không tỏ vẻ sợ hãi trước những con người như muốn ăn tươi nuốt sống mình kia ; đặc biệt là mùi máu tanh thoang thoảng trong không gian mờ mịt. Bên ngoài dù có hỗn loạn bao nhiêu thì tâm họ dường như lại tĩnh lặng bấy nhiêu,

Thấy họ không định đưa người, tên cầm đầu phát tay, tất cả bọn chúng lao lên. Bỏ hoa đỏ tươi rơi xuống đất trong tay họ là vũ khí được giấu cẩn thận. Một con dao ngắn nhưng làn khói mờ che mắt người máu vẫn cứ thế chảy, người cứ từng đợt ngã xuống không ai lay động. Họ khoác trên mình bộ váy cô dâu công kênh nhưng từng bước di chuyển lại nhẹ nhàng như cưỡi mây không chút tập nộ vội vã. Nhìn vào những đôi mắt kia ta có thể thấy được sự kiên định, ánh mắt bất khuất cùng hàng cử động của chúng viết rõ trong ánh mắt đó vậy...

— Bắt đứa con gái tóc đen ở giữa cho tao

Tên cầm đầu rít lên. Từ này đến giờ hẳn vốn không tham gia vào trận đấu mà đứng ngoài quan sát thấy hai người phía bên ngoài đều hành động đáp trả quyết liệt, đồng thời cũng lấy thấy che cho người con gái ở giữa kia. Chính vì vậy, chúng mặc kệ hai cô gái kia mà lao về phía ở giữa. Người con gái ở giữa mới là thứ chúng còn cần hai người bên cạnh cũng đủ để chúng biết chính là vệ sĩ hộ thân cho cô. Rất nhanh, một tên tóm được tay cô gái và....

— A.....A.....A.....

Tiếng hét vang lên thất thanh, tên con tai ôm một bên mắt trai của mình ngã rầm xuống đất. Nếu ai để ý sẽ thấy từ chiếc găng tay của cô gái bị xé toạc và mở ra một chiếc cung tên nhỏ được dính ở tay. Tiếp theo đó, cô gái đó nhảy lùi về phía sau, chiếc váy được vén lên cao và khiến cho tất cả những tên ám sát ở đây phải tái mặt. Ôm chặt chân cổ chính là những mũi tên bằng bạc, kích thước được chế tạo ra ngắn và nhỏ hơn mũi tên bình thường để vừa với cung bắn gắn ở cổ tay cô. Lấy ra bốn mũi tên, cài vào cung và nhắm bắn nhanh chóng. Đợi cho lũ người kia kịp chạy thì đã bị xuyên thủng vai ngã xuống đất đau đớn. Phía sau cô, nụ cười lạnh tanh mùi máu của hai người kia khi kết thúc hai tên cuối cùng khiến ta cũng cảm thấy phải ghê sợ:

— Ngu ngốc.

Trên bầu trời bắn lên từng đợt pháo hoa, ca ba cô gái nhìn nhau và ngay trước mắt những tên còn đang ngắc ngoải kia họ biến mất. Chưa kịp hiểu truyện gì, thì chúng đã bị vây quanh bởi một toán ám vệ. Một người con trai mặc trang phục trắng, đôi dây da trắng bước đến bên cạnh chúng, con người lạnh lùng ra lệnh:

— Bắt tất cả lại.

Khi đợt bắn chấm dứt, khi màn khói tan, ba người đã tháo bỏ đi những chân váy công kênh nguy trang, Bạch Xà quay lại nói với những người con trai đang chạy đến:

— Từ miệng chúng ta chắc chắn sẽ tra ra được nhiều thứ hay ho đây.

— Em không sao chứ? Mọi người ổn chứ? — Hắc Xà lo lắng nhìn Bạch Xà. Kiểm tra cô một vòng không thấy vấn đề gì rồi mới quay lại hỏi hai người bên cạnh.

— Không vấn đề gì, bên kia sao rồi? Ổn cả chứ? — Bang chủ Kim Long hỏi khi đang tháo gỡ những đồ lằng nhằng trên người xuống.

— Tứ Thần vừa gọi về, tất cả đều ổn cả. — Hắc Xà mỉm cười, khẽ gật đầu.

Phải, cuộc đấu này đã thành công ngoài sức tưởng tượng. Không những bảo vệ đám cưới an toàn mà sau đây chắc chắn sẽ tra ra được những cái tên thú vị nữa. Ai đó sẽ nghĩ rằng đám cưới đã bị cuộc đấu làm cho tan hoang hết vậy lấy đâu ra thành công? Đơn giản, bởi thực chất đám cưới này được diễn ra ở một nơi khác...

Tại Paris – đất nước của sự lãng mạn, đám cưới sang trọng của con gái ông trùm mafia nước Mỹ được diễn ra đồng thời với tgian bên này. Không ai nhận ra sự vắng mặt của bang chủ Cognac, cũng không ai để ý rằng chẳng có bất cứ chú rể nào ở nơi đây ngoài vài người ám vệ mặc lễ phục trắng tiếp đón khách một cách thân mật. Bởi lẽ, ông cùng chú rể và cô con gái thân yêu của mình đêm đó đã bay sang Paris để làm đám cưới trên một hòn đảo ông mua và tặng cho cô con gái duy nhất của mình. Họ làm đám cưới dưới sự bảo hộ an toàn của Tứ Thần cùng ba vị thủ lĩnh: Huyết Xà, Kuro và Hoắc Long. Tất cả đã diễn ra thành công và tốt đẹp.

Bọn chúng không bao giờ có thể ngờ được rằng bang chủ Cognac bỏ cả bang rộng lớn của mình kia đi để cho ba người kia toàn quyền chỉ huy. Và sau cùng họ không thể ngờ được rằng không chỉ có một mà tới ba bang liên đã đồng ý góp sức cho ông bất kể tính mạng như vậy. Mọi thứ đều đúng như Bạch Xà và Kim Long đã sắp đặt, chúng cứ ngỡ tưởng rằng có thể vượt qua được cái bẫy này nhưng thực chất lại là con cá lọt vào cái lưới tử của họ. Hai cái đầu mưu mẹo, thông minh cùng một con mắt sắc sảo đã giúp bang chủ Cognac tổ chức đám cưới thành công, đem lại hạnh phúc cho con gái ông và đồng thời giúp ông vạch mặt những kẻ thù còn dấu mặt trong bức màn bóng tối kia.

Đêm hôm sau, họ gặp bang chủ Cognac ở đất nước Paris mộng mơ, chào trả lại bang cho ông và cả bốn bang cùng tạm biệt để về đất nước – quê hương riêng, bang của mình tiếp tục những công việc khác. Mọi thứ chấm dứt ở đây, mục tiêu của bang Vương Xà cũng đã hoàn thành. Đó chính là ân huê của bang chủ Cognac với Vương Xà là thứ họ cần nhất; một ân huê duy nhất ...

15. Chương 15: Câu Chuyện 7 Năm - Nợ Máu

Trong màn đêm u tịch, một người con gái luôn che kín gương mặt mình bất giác cười lớn. Nụ cười của cô ta mang sự thù hận và đau đớn tột cùng. Khi nghe người đàn ông phía dưới kể lại một truyện trong những ngày qua, nụ cười đó vang nhưng không kéo dài, cười rồi bỗng chốc nhưng hẫng và im bật. Cô lấy ra một trái nhỏ chứa thứ bột màu trắng, cô nói:

_ Hãy hạ độc anh ta: Hắc Xà.

_ Không thể, tôi đã từng thử cách này nhưng khả năng phân biệt độc của Hắc Xà còn nhạy bén hơn cả Bạch Xà. _ Người đàn ông kia nhú mày, giải thích. Nếu quả thực có thể dùng độc để hạ thủ được hai con rắn kia thì ông đã hoàn thành được từ lâu rồi.

_ Hừ! Dùng thứ độc ngu ngốc đó lại chẳng thất bại. Hãy dùng thứ này, ta đảm bảo Hắc Xà sẽ không nhận ra. _ Cô gái đó tức giận nói, vút chiếc lọ về phía người đàn ông kia đầy khó chịu. Dù hợp tác với lão nhưng cái mùi tình dục ô uế trên người lão luôn làm cô cảm thấy buồn nôn.

Nhìn chiếc lọ này ông ta dường như chẳng mấy tin tưởng lắm về việc hạ độc Hắc Xà cả. Nhưng, người con gái này có một trí thông minh uyên bác hơn người nên dù không thể tin nhưng ông ta chẳng có cách nào khác ngoài việc phải thử ra cả. Ông ta có thể cảm nhận thấy rằng cô gái trước mặt ông không chỉ rất hận Vương Xà mà còn biết rất rõ về hai nhân vật chủ chốt của Vương Xà nữa. Ông thật không biết vì sao cô gái này lại muốn giết chết Hắc Xà và sở hữu người con gái của Hắc Xà tới vậy. Phải chăng là lòng dạ đàn bà hiểm độc, giết Hắc Xà vốn để trả thù nhưng có Bạch Xà và hành hạ cô để cô chịu đau đớn mới là trả thù Hắc Xà thực sự? Quả thực là đáng ghê sợ. Về đẹp ẩn hiện của cô đã từng làm ông muốn có nhưng bất cứ ai động vào cô đều tự dưng chết nên khiến cho ông không dám động vào. Bởi lẽ, người con gái trước mặt này mặc dù yếu ớt nhưng trên người lại mang độc khí lớn khiến ông phải nể trọng vài phần.

Nhận chiếc lọ, cất vào áo, ông ta định bước ra ngoài thì người con gái kia nói thêm:

_ Hãy nhớ, đừng ngu ngốc mang thuốc này hạ độc Bạch Xà.

_ Tại sao? _ Ông ta quay lại nhìn cô khó hiểu. Những suy nghĩ, ý định của cô ông chưa bao giờ có thể hiểu được cả.

— Vì không có tác dụng.

Một lời nói đơn giản nhưng lại mang đầy ẩn ý bên trong. Trên đời này lại có thứ độc có thể giết được Hắc Xà sao? Có thể giết được Hắc Xà mà lại không có tác dụng trên người Bạch Xà sao? Nó là không thể hạ độc được Bạch Xà hay là một ý nghĩa gì khác? Đầu ông càng lúc càng trở nên mờ mịt lúc khó hiểu.

Ánh mắt hận thù cùng cay nghiệt kia cũng không đủ khiến cho ông quan tâm được. Bởi, người con gái có dã tâm chắc chắn chính là con người nguy hiểm, đáng phải đề phòng nhận. ..

* * *

Lúc đó, tại bang Vương Xà, Bạch Xà đang nhảy chơi chơi lên để dăng cái mặt nạ của Huyết Xà đeo trên mặt. Dù cho Bạch Xà không phải là thấp nhưng đấu với Huyết Xà chính là chẳng bao giờ có cửa thắng nào cho cô. Dăng mãi không được, nhìn cái nụ cười khê nhếch lên trên miệng Huyết Xà, Bạch Xà tức tối chỉ tay ra lệnh:

— Nói nha, anh mà không vứt cái mặt nạ xấu xí kia đi thì ở nhà đừng theo tôi.

Bạch Xà nói vậy, Huyết Xà rất ngoan ngoãn bỏ mặt nạ theo lời cô. Nhưng, thay vào đó là chiếc kính đen to bản khiến cho Bạch Xà vừa nguôi giận được tý lại tức giận đùng đùng. Cô quay lại hỏi Hắc Xà:

— Anh! Có phải anh ta bị bệnh sợ con gái không vậy? Tại sao gương mặt đẹp thế mà cứ che đi là sao? Dù sao Huyết Xà cũng có ai biết mặt đâu mà anh ta sợ.

Đáp trả lại lời nói của cô, Huyết Xà ngay trước mắt Hắc Xà ôm lấy cô. Bạch Xà ngạc nhiên, cứng đờ người không nói được câu nào. Hắc Xà thấy cảnh này thì phì cười giải thích hộ Huyết Xà bằng lời nói:

— Long mà sợ con gái thật thì sẽ không làm vậy với em đâu.

“BỐP...”

— Anh tránh xa tôi một mét.

Bạch Xà hét lên rồi giận đùng đùng bỏ đi. Huyết Xà dùng đó xoa xoa trở ngực vừa bị Bạch Xà thụi cả khuỷu tay vào. Ấy vậy mà, Hắc Xà lại nhìn thấy ai đó bị đánh mà chẳng tức tối chút nào, ngược lại đôi môi mỏng khê tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Hắc Xà bắt lực nói:

— Bị Linh đánh cậu vui thế sao?

Huyết Xà ngẩng lên, ánh mắt đặc ý nhìn Hắc Xà rồi bỏ đi. Bỗng dưng Hắc Xà nổi hết cả da gà. Anh cả, tưởng được rằng dường như Huyết Xà muốn nói ra hai từ “Đánh yêu” vậy. Quả thực, tình yêu làm thay đổi con người tới mức như vậy sao? Xoay ly rượu sóng sánh trong ly, Hắc Xà nhớ lại những ngày trước kia, bấy năm trước anh cũng đã từng yêu điên cuồng như vậy thì phải. Anh tự hỏi: Liệu rằng rồi Huyết Xà sẽ có lại bước vào đường cùng như anh không? Làn gió từ ngoài cửa sổ len vào, thổi bay góc rèm, anh ngược nhìn trời xanh trước mặt khê lẩm bầm:

— Em... hiện đang ở nơi đâu?

Anh sợ! Sợ rồi Huyết Xà – Bạch Xà lại đi vào con đường của anh. Sợ rồi Bạch Xà sẽ lại tổn thương, rồi Huyết Xà cũng sẽ tự hủy bản thân mình trong đau đớn. Anh không muốn ai dù là Huyết Xà hay Bạch Xà một lần nữa sống một cuộc sống mà không có chút cảm giác, ý vị nào như anh. Cái cảm giác sống không bằng chết này còn đau đớn gấp vạn lần bất cứ thứ cực hình tra tấn nào. Liệu rồi Bạch Xà có biết rằng cái tên Huyết Xà này còn mang một ẩn ý sâu xa khác hay không? Nó không chỉ đơn giản là một con rắn mang trên mình màu đỏ rực như máu mà là một con rắn mang trong mình bi thương cùng cuồng vọng; một con rắn rướn lên thân mình máu tươi...

Huyết Xà đi theo Bạch Xà mua đồ. Bạch Xà vẫn tức cũng như hình ảnh bị Huyết Xà ôm ban nãy làm cho ngại nên chẳng thêm quan tâm tới anh mà bỏ đi phía trước. Chính vì vậy, Huyết Xà đành đi một mình phía sau. Nhưng, nếu ai có để ý thì sẽ thấy trên gương mặt ẩn hiện sau lớp kính râm kia là nụ cười nửa miệng quyến rũ của Huyết Xà. Anh không còn mang dáng vẻ cô độc của một kẻ ngự trị, ngược lại anh mang sự quyến rũ đôi phần lãng mạn của một vị chúa sơn lâm đã biết thế nào là yêu và thương.

Đi vào trong siêu thị mua đồ, Bạch xà lại tiêu tiền xả giận khiến cho các nhân viên bán hàng mừng ra mặt. Tuy nhiên, lần này người mất tiền lại không phải là cô mà là Huyết Xà đi phía sau lặng lẽ trả tất cả số tiền lớn đó. Anh đi phía sau nhưng vẫn như trước im lặng và lặng lẽ; một câu than một hay ngăn cản Bạch Xà mua đồ cũng không lên tiếng. Đợi đến khi cô mua chán rồi thì Huyết Xà mới kêu nhân viên mang đồ ra xe và đợi cô ngoài đó.

Người con trai thân hình to cao, dáng người dong dỏng chuẩn mực của một người mẫu, trang phục đen khiến anh trở nên bí ẩn và quyến rũ trước mắt các cô gái thời thượng đang đi mua sắm kia. Anh tựa người vào chiếc Audi R8 mui trần khiến anh càng trở nên quyến rũ trước mắt các cô gái hơn bao giờ hết; anh chính là mẫu đàn ông tiêu chuẩn của bất cứ cô gái nào ở đây. Điều thuốc lá cháy dở, làn khói mờ nhẹ bay hòa tan vào trong không khí, ánh mắt lạnh phía sau lớp kính đen anh – Huyết Xà khiến cho người ta vừa tò mò lại có một ham muốn đến gần mà lại không giám tới...

Một bóng người con gái nhẹ bước lướt qua anh. Anh khẽ nhíu mày, điều thuốc lá rơi xuống đất, bước chân đi theo cô gái đó. Trong biển người đông đúc nơi đô thị sầm uất, bước chân anh nhanh dần và đuổi kịp cô, anh nắm lấy tay cô như một lẽ dĩ nhiên. Cô gái quay lại, ánh mắt nhìn anh ngạc nhiên; Huyết Xà nhìn cô khẽ nhíu mày, giọng nói anh từ miệng khẽ phát ra:

— Bạch Xà !

Cô gái đó khi nghe tới tên anh gọi gương mặt bỗng chốc ngỡ ngàng rồi tối sầm lại. Nhưng cô cũng sờ chưa được bao lâu liền nhìn thấy một thân hình phía xa, giật tay ra khỏi bàn tay lạnh đang nắm cô rồi vội vàng bỏ chạy...

Huyết Xà đứng đó sững sờ mà cũng không thể miêu tả hết được cảm giác của mình lúc này. Anh cứ đứng đó, nhìn cô gái kia từ từ biến mất trong biển người mà không đuổi theo. Chỉ khi có cái lành lạnh, man mát ở nơi má mình chuyển tới khiến cho anh giật mình tỉnh lại thì anh mới thoát ra khỏi những suy nghĩ trong đầu. Quay ra sau, gương mặt xinh đẹp, sắc nét của Bạch Xà vẫn còn mang vài phần ngây thơ của cô gái mười tám tuổi khiến cho Huyết Xà càng thêm rối loạn hơn. Bàn tay không có độ ấm của anh chạm vào gương mặt cô, chạm vào gò má ấm áp của Bạch Xà, anh khẽ nói:

— Bạch Xà?

— Ừ, anh làm sao vậy? — Bạch Xà nghiêng đầu nhìn anh khó hiểu. Cô vốn thương Huyết Xà đi mới mình cả ngày mệt chết nên mới bỏ rơi anh đi mua nước. Ấy vậy mà khi quay lại thì Huyết Xà vốn cả ngày nhìn cô cười cười khiến cô phát run kia bây giờ lại ngơ ngẩn như người mất hồn. Cô tự hỏi, không phải cô bóc lột sức anh quá khiến anh phát ngốc rồi chứ?

Nhìn ngắm gương mặt Bạch Xà một lúc lâu, Huyết Xà mới lắc đầu nói: “ Không có gì”. Mặc dù không hiểu Huyết Xà bị làm sao nhưng Bạch Xà cũng không tiện hỏi thêm. Bởi vì, tự dưng cô nhận ra rằng cô đâu có là gì của anh đâu mà chen vào cảm xúc của anh kia chứ !.

Về bang cũng là lúc chiều tà, ánh nắng vàng ruộm đã tắt thay vào đó là ráng đỏ nơi phía cuối chân trời, Huyết Xà ngay khi về bang đã nhốt mình trong không gian riêng. Thấy vậy, Hắc Xà bước lại hỏi:

— Cậu có truyện gì vậy?

Huyết Xà không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn ra phía bầu trời đang dần tắt nắng xa xôi kia. Hắc Xà nhìn trong mắt anh là một sự mông lung, khó hiểu không thể lý giải được. Đường như chính Huyết Xà cũng không có câu trả lời nên anh mới không nói gì cả nên Hắc Xà cũng yên lặng ngồi bên cạnh anh. Mỗi một lúc sau, Huyết Xà mới quay lại hỏi Hắc Xà:

— Phương, cậu vẫn còn dấu tôi truyện gì đúng không?

Ly trà đưa tới gần miệng của Hắc Xà dừng lại. Hắc Xà nghe thấy Huyết Xà nói vậy trong lòng không khỏi giật mình và dấy lên một cảm giác không lành. Anh không nghĩ rằng truyện đó lại đến sớm tới vậy. Nở một nụ cười gượng gạo, anh cố che đi những sung động trong lòng mình hỏi lại Huyết Xà:

— Ý cậu là gì cơ?

Huyết Xà nghe Hắc Xà nói vậy cũng không nói gì nữa. Dù Hắc Xà có che dấu như thế nào thì những biểu hiện thoáng qua kia làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của anh được chứ. Nó đã nói lên tất cả thay chủ nhân của nó; tâm tư rối loạn của Hắc Xà cũng bị anh nhìn thấu. Hai con người ngồi đối diện nhau nhưng tâm tư lại bay về một nơi nào đó rất xa. Huyết Xà cố tìm ra giải đáp cho cô gái lạ mà quen kia. Còn Hắc Xà lại thả mình trôi vào quá khứ đẹp như mộng tưởng mà tang thương tới tột cùng. Bảy năm trước và bảy năm sau, nợ cũ nợ mới, thù cũ thù mới, ân xưa nghĩa cũ đang dần lộ rõ; bức màn bí mật hiện lên chỉ còn tình bằng ngày giờ mà thôi...

...

SÁNG HÔM SAU:

Bạch Xà vừa tỉnh giấc đã nhận ra ngay không khí đặc biệt giữa Huyết Xà và Hắc Xà. Giác quan đặc biệt cho cô nhìn thấy giữa họ là một màn sương mờ, đen và đục ngầu che mờ tâm trí họ; dường như họ không có lối thoát nào cả. Chạm vào ánh mắt nghi ngờ lẫn khó hiểu của Bạch Xà, Hắc Xà húng hắng miệng lấy lại tinh thần, dịu dàng xoa đầu cô nói:

— Em chuẩn bị một chút. Tối nay chúng ta sẽ tới dự tiệc bang Hắc Long, ông ta có chuyện gì đó muốn nói với chúng ta đây.

— Nói chuyện? Ông ta lại có âm mưu gì vậy? — Bạch Xà nhíu mày. Cô không biết ông ta sau thời gian vắng bóng lại nghĩ ra âm mưu quỷ dị gì nữa để đối phó với cô và anh. Nhưng có lẽ, cô không nghĩ lão ta lại phản công nhanh tới vậy sau những gì lão bị Vương Xà làm ; có lẽ có ai đó đang ngầm ngầm giúp lão phía sau.

Khả năng này là không khó, bởi vốn dĩ Hắc Long được không ít các tầng lớp thượng lưu bảo vệ vì lão ta rửa tiền cho chúng. Nếu không có lý do này thì chắc chắn Vương Xà đã không ta cho ông ta tới bây giờ. Tuy nhiên, thế lực nào lại giám công khai giúp đỡ ông ta tới vậy? Ta không giám định chúng nhưng với cái tên Vương Xà hiện nay chúng cũng chẳng muốn dây vào chút nào cả... Là ai có thể đối đầu với Vương Xà?

Hắc Xà, Bạch Xà liếc mắt nhìn nhau rồi khẽ gật đầu. Dù là ai, thế lực nào thì lời mời này vẫn không thể đến. Nếu đã không thể biết trước vậy thì cứ chuẩn bị sẵn tinh thần đối mặt là đủ. Tuy nhiên, lời mời này lại khiến Hắc Xà cảm thấy lo lắng ít nhiều ; chưa bao giờ anh lại có cảm giác mãnh liệt như lúc này. Đường như, chuyến đi tới bang Hắc Long này lành ít dữ nhiều; có lẽ máu rơi và nước mắt đổ...

Đợi Bạch Xà cùng Tứ Thần đi vào trong chuẩn bị, Hắc Xà mới nói:

— Đêm nay hãy bảo vệ Bạch Xà, thật cẩn thận.

Câu nói của Hắc Xà càng về phía sau càng được anh nhấn mạnh. Dù anh không nhìn vào Huyết Xà nói nhưng câu nói đó đã đánh động tất cả rằng đêm nay ... Bạch Xà sẽ gặp nguy hiểm. Huyết Xà khẽ gật đầu rồi cũng bước ra ngoài. Huyết Xà không nói nhiều không phải anh không biết mà là anh thấy tất cả. Trong con mắt người con trai kia có sự giao phó tin tưởng nhưng trên hết là sự đau đớn, bi thương cùng cực tuyệt vọng của một truyện gì đó. Nhìn Hắc Xà, trong đầu Huyết Xà chợt lóe lên hình ảnh người con gái đó; phải chăng Hắc Xà và người con gái đó có một mối liên hệ nào sao? Còn nhớ, khi nhìn vào đôi mắt đó Huyết Xà đã cảm nhận được cô ta không phải Bạch Xà bởi trong đôi mắt đó không có sự long lanh thuần khiết như Bạch Xà ; mà nó đục ngầu của sự hận thù theo từng năm tháng.

...

TỐI HÔM ĐÃY:

Bạch Xà, Hắc Xà tới bang Hắc Long. Cặp đôi trai tài gái sắc lừng danh trong thế giới ngầm lần đầu tiên xuất hiện không khỏi khiến cho người ta vừa ngưỡng mộ lại ganh tỵ bởi vẻ đẹp cùng sự tài giỏi của họ. Nếu so sánh họ với nhiều bang khác thì họ chưa hẳn đã là bang mạnh nhất nhưng họ có những thứ mà người ta không có, thèm muốn. Và không ai có thể quên được họ dù chẳng bằng ai nhưng đã đứng lên đập đổ những bang có ảnh hưởng như thế nào trong thế giới ngầm chẳng chút khó khăn. Nhớ tới đó ta sẽ nhớ tới những cái chết tàn nhẫn và ghê sợ của các bang chủ đã đối đầu với họ. Theo sau bước chân của họ chính là máu và thân xác của những bang khác. Càng đối đầu với họ thì ta càng tạo cơ hội đưa họ lên tầm cao của ngôi vị bá chủ.

Màu trắng chẳng bao giờ hợp với thể giới ngầm luôn làm người ta chói mắt và phản cảm của Hắc Xà và Bạch Xà khiến người nhìn không biết nói làm sao. Hắc Xà vẫn vậy, trắng khiến cho người ta cảm tưởng anh chưa bao giờ vướng tới thứ bụi bẩn của xã hội ngầm – nơi tận cùng của thối nát. Bạch Xà diện màu trắng với kiểu dáng sexy khiến cho bất cứ ai nhìn cứ ngỡ như cô đang đưa chính cái gọi là sạch sẽ, tinh khôi nhất của thế giới ngoài ánh sáng kia vào trong thế giới ngầm này. Chỉ với một bộ đồ đơn giản nhưng Bạch Xà diễn tả hết được xã hội thực sự trước mắt nhiều con người ở đây hay cũng như chính bản thân cô thuần khiết mà cũng không thực sự thuần khiết như người ta thấy. Bởi lẽ, đã sinh ra đã vấy máu thì nào có anh có thể thuần khiết sạch sẽ được nữa....Nhìn hai người, tất cả đều cảm giác họ bước lạc vào màn đêm ô úc này vậy ; nơi họ nên bước tới là trên ánh trăng xa xa cao cao phía sau cánh cửa gỗ lớn kia.

Có lẽ, cũng đã lâu lắm rồi họ mới sánh bước cùng sau tham gia một bữa tiệc lớn như thế này. Một người phong lưu, một người quyến rũ ; họ thu tất cả tầm nhìn của những người khác bảo bản thân mình như lẽ dĩ nhiên. Nhưng, lại chẳng có ai giám chạm vào ánh mắt lạnh lẽo, sâu thẳm phía sau chiếc mặt nạ bạc ánh kia cả bởi cô lẽ... họ sợ bị giam cầm mãi trong đó không thể thoát ra được.

Bang chủ Hắc Long bước tới, lão hồ hởi bước lại tiếp đón cả hai chứ không còn là cái gương mặt uất nghẹn, hận không thể một đao chém chết họ như trước nữa. Chính vì thế, lão khiến cho chân mày của Hắc Xà phía sau lớp mặt nạ kia phải nhíu lại. Lão mới cả hai tới ngồi trong một bàn tiệc lớn, rót một ly rượu rồi tận tay mời Hắc Xà uống:

— Bang chủ Hắc Xà, chén rượu này mong cậu nhân cho. Như một lời hòa giải giữa hai bang chúng ta. Được chứ?

Hắc Xà không nói gì chỉ nhận ly rượu rồi từ từ ngồi xuống ghế. Tuy vậy, có một điều lạ lùng là người con gái họ cứ ngỡ là Bạch Xà lại không ngồi xuống cùng anh mà chỉ lặng lẽ đứng phía sau anh như một hộ vệ. Vậy rốt cục cô là ai?

Xoay xoay ly rượu, Hắc Xà nhìn bang chủ Hắc Long hỏi:

— Bang chủ Hắc Long chỉ vì truyện này mà chấp nhận hạ mình với Vương Xà sao? Hình như không đáng lắm nhỉ?

Câu nói cuối khiến cho bang chủ Hắc Long trong lòng giận không nguôi nhưng bên ngoài lại không giám tỏ ra thái độ gì. Chỉ một chút ra mặt thôi của ông sẽ làm cho Hắc Xà đề phòng ngay. Nên dù thế nào ông vẫn phải cố mà mỉm cười. Mục đích cuối cùng của ông chỉ ở đây mà thôi... Lão nâng ly rượu, cố gắng nở nụ cười tươi nhất nói:

— Cậu đa nghi quá rồi Hắc Long. Lão già tôi đây thực sự có hào ý.

— Vậy nếu tôi nói bang chúng tôi không muốn nhận hòa ý này liệu có vấn đề gì không? — Hắc Xà nhếch miệng nở một nụ cười đầy ý vị.

Lắc nhẹ ly rượu vang đỏ, Hắc Xà đang định đưa lên miệng uống thì một bóng đen vọt tới, bàn tay vươn tới cản lại anh. Mắt chạm mắt, cáo nhìn khó hiểu cùng một cái lắc đầu. Hắc Xà dường như hiểu ra tất cả và trái tim trong lồng ngực anh phút chốc đánh “thịch” một cái. Quả nhiên, đúng như là nỗi lo anh đã cảm nhận được từ trước ; không ngờ rằng nó đến nhanh hơn những gì anh tưởng. Nhìn ly rượu đỏ sánh bên trong , Hắc Xà muốn chắc chắn điều anh suy đoán là đúng nên đưa ly rượu cho cô gái phía sau lưng:

— Uống đi.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của bang chủ Hắc Long, giữa nỗi đau đang len lỏi trong lòng Hắc Xà, trong cái nhíu mày của bóng đen vọt tới kia; cô gái giữa đầu uống cạn ly rượu. Đặt ly rượu xuống bàn, khi cô ngẩng lên có một giọt nước mắt tràn ra từ khóe mi cô. Cô nhìn anh đầy đau đớn và khó hiểu. Trước con mắt ngạc nhiên, trước gương mặt tái mét đó cô ngã xuống; Hắc Xà đỡ lấy cô nhìn rồi nhìn bóng đen kia. Người đó bước tới, anh đưa cô gái cho bóng đen đó nói:

— Em ấy chỉ ngủ thiếp đi thôi.

Nói rồi anh đứng lên, tầm mắt hướng về bóng người nào đó vừa khuất phía tầm mắt và đang chạy đi. Ánh mắt anh dời nơi đó, hướng đôi mắt sắc lạnh về phía bang chủ Hắc Long. Anh rót một ly rượu vào chiếc ly của mình, đưa ra trước mặt bang chủ Hắc Long:

— Bang chủ Hắc Long, đây là thứ hòa ý mà ông nói? Vậy, hòa ý này tôi sẽ nhận nếu ông nhận ly rượu này... Nụ cười chết chóc của Hắc Xà khiến cho bang chủ Hắc Long phải ớn lạnh. Nụ cười trên gương mặt đó cười mà như không cười khiến cho người ta vừa run sợ lại cảm thấy mình như đang đối mặt với tử thần vậy. Anh nói:

— Tôi nghĩ bang chủ chưa quên luật của Vương Xà “ Một mạng trả một bang” chứ? Ông có thứ đang truy đuổi tôi và cũng là thứ mà tôi đang tìm kiếm ; chính vì vậy muốn dùng nó để lật đổ Vương Xà chính là không tưởng. Nên nhớ, thứ mà ông nắm trong tay không phải là một báu vật mà là một con dao hai lưỡi sắc nhọn.

Nói xong, Hắc Xà quay lưng rào bước đi. Nếu có ai đó để ý thì sẽ thấy rằng ngay lúc anh bước chân ra khỏi cánh cửa này thì hai người một nam một nữ kia cũng đã biến mất từ lúc nào. Khi cánh cửa đóng lại, hiện ra trước mặt anh là màn đêm đen còn phía sau anh là tiếng gầm lên uất hận của bang chủ Hắc Long. Một câu hỏi đặt ra rằng: Tại sao ông ta lại hét lên phần uất tới vậy

Câu trả lời rất đơn giản là lời nói của Hắc Xà trước khi đi đang dần hiệu nghiệm theo cách mà anh đã sắp đặt.

...

Giữa màn đêm đen, dưới bầu trời lấp lánh trăng và sao một người con gái che mặt, mặc trên mình chiếc váy màu vàng rực óng ánh như nàng tiên ráng trần. Phía sau là một người nữa đang đuổi theo, mặt nạ bị vứt bỏ, thân hình quyến rũ trong chiếc váy trắng ôm lấy từng đường nét của cô. Cả hai đều mang một vẻ xinh đẹp ẩn hiện trong màn đêm khiến cho trăng ghen tức không đẹp bằng, sao giận hờn vì không thể sáng hơn. Một người vừa như chạy trốn lại vừa như sợ mất bóng hình phía sau mà ngoái lại nhìn ; một người đuổi mà trong lòng bộn bề những rối ren không lời đáp.

Vàng của sao lung linh.

Trắng của trăng huyền ảo.

Liệu họ là thế nào? Họ đuổi nhau rồi sẽ mở ra quá khứ nào của tương lai và kỷ ức nào của hiện tại? Đó sẽ là điều tốt hay xấu ột tương lai diễn tiếp???

Ở một cánh rừng ngoại thành nơi tách biệt bởi thành phố đô thị sầm uất. Nơi đây đã chuyển đến tại những con người sung quanh kia tin đồn về mà quý, những xác chết cùng những tiếng khóc luôn vang vẳng hằng đêm. Hai người con gái đứng đối diện nhau. Cô gái bịt mặt xoay người lại đối diện với người đuổi theo mình, nhẹ nhàng từng bước chân bước tới gần cô khẽ gọi tên:

— Bạch Xà.

Phải, người con gái đuổi theo chính là cô – Bạch Xà. Bạch Xà đứng đối diện với người con gái trước mặt kia không phải là một thái độ chán ghét, khinh bỉ hay là kinh tởm như với những cô gái khác. Gương mặt cô hẳn rõ sự hối lỗi, đau đớn, bi thương và tội cùng của sự nhớ nhung. Mãi mỗi lúc sau Bạch Xà mới quỳ rạp người xuống, giọng nói khàn khàn, nghẹn nghẹn thốt lên :

— Chị...

— Um, chị đã nghĩ người đuổi theo chị sẽ là một người khác. Thật không ngờ là em; dường như độc của chị cũng không thể đủ sức làm em ngủ được nữa nhỉ?

Làn gió đêm lớn thổi bay chiếc khăn che mặt của cô gái kia... gương mặt nếu ai nhìn thấy sẽ phải giật mình. Cô gái chạm tay lên mặt mình, chiếc khăn bịt mặt bằng lụa nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Nếu không phải là quần áo khác nhau người ta sẽ có cảm giác rằng mình bị ảo giác... Bởi lẽ, không gian u uất này luôn làm người ta nghĩ tới ảo giác trước mắt...

Đối diện nhau, họ mang hai gương mặt y đúc từ gương mặt tới vóc dáng tương tự. Nếu dùng từ để miêu tả về hai người chính là hai giọt nước. Họ giống nhau tới mức mà không ai có thể phân biệt được, tới từng đường nét trên cơ thể và gương mặt. Có lẽ, cũng bởi vì vậy mà họ luôn có một sự linh cảm kỳ lạ đến nhau nên Bạch Xà mới có thể cảm nhận được người mà cô gọi là “chị” trước mặt kia. Ánh mắt đó, nụ cười đó, gò má đến nước da khiến người ta vừa mê mẩn lại cảm giác như lạc vào ảo giác của chính mình. Có khác

chẳng chính là ánh mắt cô gái đối diện Bạch Xà luôn ẩn chứa tia thù hận không cùng. Trong ánh mắt đó, nó chứa đựng sự tổn thương, hận thù được chất đầy qua năm tháng.

Bạch Xà ngấp ngừng, nửa bước tới lại nửa không dám đối diện người cô gọi là “chị” kia. Là một sự rụt rè cùng e ngại hiểm có mà ta có thể tìm thấy nơi Bạch Xà – người con gái chưa bao giờ biết sợ tới bất cứ thứ gì. Ở nơi hai khóe mắt kia lần dài hàng nước mắt, Bạch Xà nghẹn ngào nói:

— Chị... chị...

Cô gái bước tới, bàn tay lạnh buốt vì sương đêm chạm vào gương mặt Bạch Xà. Đang định nói gì đó thì giọng nam chen vào giữa họ. Giọng nói đó vừa quen vừa lạ nhưng ngay lập tức làm ánh mắt dịu dàng của cô gái kia biến mất. Thay vào đó, ánh mắt tràn ngập thù hận, cô quay lại nhìn anh rít lên từng tiếng một đầy uất hận:

— Hắc.... Xà....

Phải, người con trai cô hận đến thấu xương, hận tới bất chấp tất cả kể cả mạng sống này chính là anh – Hắc Xà. Người con trai dưới ánh trăng nổi bật một màu trắng khiến người ta phải nhú mày. Anh bước tới bình thản, nhẹ nhàng nhưng ánh mắt nhìn cô lại mang vài phần bối rối cùng bi thương,

KENG...

— Dừng lại. — Cô gái rít lên, một thanh kiếm mỏng, dài chìa thẳng về phía Hắc Xà, rạch ở cổ anh một vết máu chảy dài xuống xương quai xanh. Tuy nhiên, Hắc Xà nhìn cô lại khẽ mỉm cười, chạm vào lưỡi kiếm lạnh cô khẽ bên cổ mình nói:

— Độc Xà, anh đợi ngày này lâu lắm rồi.

Lời nói đó không làm cô gái được anh gọi là Độc Xà cảm thấy nguôi ngoai. Ngược lại, ánh mắt cô càng trở nên phần nộ, gương mặt xinh đẹp cũng in hằn sự tức giận và phần nộ. Thanh kiếm trên tay càng nhấn sâu hơn khiến những giọt máu đỏ tươi đua nhau chảy ra...

— Chị, xin dừng... — Đúng lúc ấy Bạch Xà phi người chạy tới. Bàn tay cô túm chặt lấy lưỡi kiếm kéo ra khỏi cổ Hắc Xà. Ánh mắt Bạch Xà chưa bao giờ đau đớn đến thế. Nhìn chị mình – người giống y hệt mình mà đau khổ nói:

— Xin chị, đừng làm vậy!

— Tránh ra, em biết hẳn đã làm những gì với gia đình chúng ta không? Chính gia đình hẳn đã giết cha mẹ ta, hại chị em ta không có cha cùng mẹ, trở thành những đứa trẻ mồ côi chưa bao giờ được hưởng hạnh phúc của tình cảm gia đình. Không những vậy, hẳn còn cướp em – người thân duy nhất của chị. — Độc Xà hét lên, gương mặt tràn ngập thù hận.

Hắc Xà đứng phía sau Bạch Xà cũng nhẹ nhàng nói. Giọng nói anh trái ngược với tâm trạng của cô gái đối diện mình. Nó nhẹ nhàng, chính xác là nhẹ bằng không chứa một chút tức giận hay phần bác nào cả. Dường như những gì Độc Xà nói là hoàn toàn đúng vậy:

— Bạch Xà, lui ra đi. Cô ấy nói đúng đấy, gia đình anh nợ em và Uyên rất nhiều.

Lời nói đó của Hắc Xà đã khẳng định tất cả. Dường như ngày này anh đã đợi, đã chuẩn bị tất cả mọi thứ rất lâu rồi nên khi đối diện với nó anh rất bình thản và thoải mái. Có vẻ như, anh không có chút nào tiếc nuối cuộc sống đã qua; anh sống chính là chờ ngày cô tới để trả lại tất cả. Nhưng Bạch Xà lại cúi gầm mặt, giọng cô run rẩy, bàn tay cầm kiếm chảy máu càng siết chặt hơn mà nghẹn ngào nói:

— Chị, em xin lỗi. Tất cả chuyện đó em đều biết rõ cả, chuyện ông ta hại gia đình ta và anh Phương là con ông ấy em đều biết. Và quyết định đi theo anh ấy cũng là do em; chuyện hai người em đều chứng kiến cả cũng nghe rất rõ mọi thứ. — Bạch Xà ngẩng mặt lên đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của chị mình cùng Hắc Xà. Cô khẽ mỉm cười, nói tiếp:

— Chị, oan oan tương báo bao giờ mới hết. Người hại gia đình ta là cha mẹ anh ấy chứ không phải anh ấy. Bảy năm nay anh ấy cũng chẳng bao giờ được sống vui vẻ, hạnh phúc cả. Anh ấy cũng đã mất đi gia đình mình rồi, cái giá đắt nhất mà anh ấy phải chịu chính là mất đi chị. Vậy còn chưa đủ sao?

Nhưng lời Bạch Xà nói chính là những lời từ tim gan mình. Bảy năm qua Bạch Xà sống cạnh anh chính là thể thân cho chị gái mình. Cô chứng kiến rất rõ những ngày mà Hắc Xà mất đi Độc Xà đau đớn như thế nào. Hay những lần đau đớn đến tột cùng, phải tìm đến rượu để làm tê liệt cảm giác mình rồi tưởng cô là chị gái mình, ôm cô thật chặt, lặp đi lặp lại hàng ngàn lần câu xin lỗi và gọi tên chị gái mình đau đớn như thế nào. Yêu Hắc Xà chính là đau đớn, tổn thương của cô nhưng nhìn thấy hai người cô yêu thương nhất dần vật nhau trong bi kịch và tổn thương vì hận thù mới là nỗi đau đớn tột cùng của Bạch Xà. Chính vì điều đó, cô không cho phép mình mất đi lý trí để cướp anh khỏi tay người chị gái của mình. Chậphanh là “cái bóng”, chấp nhận tổn thương làm “thể thân” để ở gần anh, để anh luôn nhớ và yêu chị mình cho dù đổi lại là sự thương tổn.

Những lời đó như chính là nỗi lòng của Hắc Xà đã không thể biện minh mình ỉn hay chính là thứ mà Độc Xà đã chối bỏ bảy năm qua. Nỗi hận gia đình không thể gỡ bỏ trút hết lên đầu anh, nỗi đau mất cha mẹ đè lên vai anh, chiếm đoạt em gái xuyên thẳng vào tâm can anh; có lẽ đó chính là lý do Hắc Xà trở nên vô cảm với bất cứ người con gái nào xung quanh – trừ cô và Bạch Xà – cái bóng của cô. Cả hai người đều rơi nước mắt – những giọt nước mắt mặn đắng, chất chứa sau những hận thù. Đó là những giọt nước mắt kìm nén bảy năm qua họ đã cất kỹ vào sâu nơi đáy lòng mình.

Bỗng dưng, giữa không gian lạnh lẽo chỉ có những giọt nước mắt kia khe khẽ rơi thấm nhuần vào trong ký ức của họ: vui có, buồn có, bi thương có và đắng cay không thể kể hết được, một luồng gió mạnh bỗng chốc thổi lên. Nó cuốn tung lên những lá héo cùng bụi mù và làm lạnh ngắt da thịt con người ta. Cả ba người vẫn cứ lặng lẽ đứng đó, tâm trạng cuốn theo ký ức bảy năm như dòng suối nhỏ khẽ chảy róc rách... Nơi con suối đó chảy qua là từng mốc ký ức của cả ba với bao nhiêu nỗi niềm. Và...

— Buông...

Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến bàn tay cầm kiếm của Độc Xà bất giác run lên vì áp khí mình đang đối diện. Khi nhận ra, xung quanh cổ tay, thân và kiếm của Độc Xà đã bị những con rắn màu đen cuốn quanh mình không biết từ lúc nào. Nhỏ nhỏ và dài với chiếc lưỡi dài cùng chiếc nanh nhọn khiến người ta ghê sợ. Ngay lúc đấy, người con trai trong bộ đồ đen, gương mặt che khuất bởi chiếc mặt nạ ánh bạc, đáng người cao to đứng chắn trước Bạch Xà. Ánh mắt anh lạnh buốt hướng về phía Độc Xà như muốn nuốt chửng lấy mọi thứ của cô.

— Huyết Xà...

— Dừng lại, Long...

Cả Hắc Xà và Bạch Xà cũng ngỡ ngàng trong chốc lát, rồi vội vã mà níu Huyết Xà lại trước khi anh ra tay với Độc Xà. Những con rắn đó tuy nhỏ bé đầy nhưng chúng lại mang trong mình một thứ độc được chết người. Nếu như bị một con cắn thì không những sẽ chết mà còn chết một cách cực kỳ đau đớn. Bị hai con cắn không thể chết nhanh hơn mà khả năng sống sẽ được kéo dài; nhưng đau đớn sẽ được nâng lên theo cấp số nhân. Đó chính là thứ độc đáng sợ nhất, nó hợp với câu nói : “Sống không bằng chết.”

Có thể Bạch Xà vẫn còn mộng lung không biết vì sao Huyết Xà lại làm thế nhưng anh – Hắc Xà thì rõ hơn ai hết. Bởi, Độc Xà không chỉ đang muốn ám sát anh mà tuy vô tình nhưng lại làm thương Bạch Xà. Mà với tình yêu của Huyết Xà hiện tại, thì dù Bạch Xà chỉ bị một vết thương nhỏ thôi thì người đó cũng sẽ chết chứ huống hồ những giọt máu theo thanh kiếm chảy xuống kia là của Bạch Xà. Có thể Độc Xà giống Bạch Xà thật nhưng đây chỉ càng là lý do để Huyết Xà giết cô hơn thôi. Bởi lẽ, Huyết Xà ghét những thứ giống mà lại không phải thứ mà anh yêu thương. Huyết Xà khi yêu chính là không cần tới tính mạng nhưng muốn giết ai chính là sẽ tàn độc nhất. Những cách thức giết người mà Huyết Xà đã từng làm còn kinh khủng hơn những gì mà Vương Xà đã làm trước kia...

Huyết Xà quay lại nhìn Bạch Xà. Ánh mắt anh mang tổn thương cùng sự khó hiểu nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn còn ướt nước của cô. Ánh mắt đó, đen, sâu thẳm và hun hút như đáy vực không có đường sống và lối thoát kia khiến cho Bạch Xà sững sờ. Nhịp tim cô lúc đó gần như ngừng đập vì bị nó nuốt chửng. Lúc đấy, kiếm trong tay Độc Xà rơi xuống, tuột khỏi tay Bạch Xà. Độc Xà quỵ sụp xuống, tay ôm lấy gương mặt đang tái dần đi của mình, cô nấc lên từng tiếng nghẹn ngào:

— Mau.... Mau cứu anh ấy... !!!

Đúng lúc đó, Hắc Xà ngã xuống đất, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt tái nhợt của anh. Đường như anh đang bị thứ gì đó dần vặt cả thân mình nên mồ hôi mới đổ nhiều đến mức đó; và có lẽ nó cũng đau đớn lắm. Thực chất, bảo vệ Bạch Xà chỉ là cái cớ mà thôi mà hơn ai hết anh hiểu Độc Xà sẽ không bao giờ giết Bạch Xà – cô em gái song sinh cũng là người yêu duy nhất và cuối cùng của mình cả. Ngược lại, người Độc Xà nhắm đến chính là anh – Hắc Xà để cứu Bạch Xà ra mà thôi. Hắc Xà ngay từ khi cho Bạch Xà uống ly rượu kia đã nhận ra rằng Độc Xà đang ở đây cũng như Bạch Xà nhận ra sự hiện hữu của người chị song sinh của mình khi uống cạn ly rượu đó.

Hắc Xà – anh là một con rắn nham hiểm khi đã qua mặt tất cả kẻ cả Bạch Xà và đặc biệt là Huyết Xà. Mọi thứ dường như đúng dự liệu của anh đã sắp đặt từ lâu lắm rồi, cho dù nó có diễn ra sớm hơn dự kiến. Anh chấp nhận chọn cái chết, lấy máu mình rửa trôi đi những hận thù của người con gái mà anh yêu trọn đời trọn kiếp. Vốn dĩ mạng này của anh đã trả cho cô ở bảy năm về trước chứ không phải đợi tới bây giờ. Anh có khả năng nhận ra độc và kể cả trúng độc thì cũng không ảnh hưởng tới bản thân mình nhiều nhưng anh lại không thể tránh được độc cũng như nhận ra độc của Độc Xà chế ra. Có lẽ, cái này bắt nguồn bởi câu nói của những ngày đầu tiên khi cô – người con gái anh yêu trở thành Độc Xà:

“ Anh sẽ chết chỉ cần em muốn !”

Có những tình yêu đẹp khiến người ta ngưỡng mộ và ước ao, ghen tỵ và đố kỵ nhưng cũng có những tình yêu khiến người ta phải thương tổn. Bạch Xà – Hắc Xà – Độc Xà lại chọn ình con đường đi chông gai nhất, đau khổ nhất. Bạch Xà, sống làm “cái bóng” cho chị gái mình suốt bảy năm qua. Yêu không được mà hận cũng không thể, gần mà không thể với tới, sát mà không thể ôm vào liệu còn gì đau hơn? Người mình yêu khi ôm mình lại gọi tên người con gái khác còn gì khổ hơn? Hắc Xà sống mà như đã chết, luôn nhấn chìm mình vào trong quá khứ đau khổ mất người yêu thương bảy năm qua. Yêu cô nhưng không thể gần, yêu gương mặt đó mà lại không thể chạm đến; đã bao nhiêu lần khi đêm tỉnh giấc đã ngỡ cô về với mình nhưng lại nhận ra chỉ là giống nhau mà thôi? Biết là sẽ làm tổn thương người mình yêu quý như em gái mà không thể đẩy cô ra xa, biết là sẽ khổ đau nhưng không thể bước vào. Liệu, còn lối thoát nào cho anh? Độc Xà, sống bảy năm nhấn chìm mình trong quá khứ của hận thù, u uất của địa ngục. Bao nhiêu đêm trái tim thổn thức rồi lại hóa thù hận để cô hận càng thêm hận. Cuộc đời con gái ngắn ngủi, vậy mà đã bỏ qua bao vui buồn khác để nhấn thân mình vào vũng máu đó. Không thể dây dưa cũng không thể đứng yên chịu chết trước số phận. Làm sao để sống cho thỏa mong ước của một người con gái nhỏ bé?

Kết thúc, tất cả chỉ có tổn thương và tổn thương.

Nhìn Hắc Xà siết chặt tay không ình thương tổn Độc Xà, gương mặt tái nhợt mà môi vẫn nở nụ cười mãn nguyện, vành mắt Huyết Xà đỏ ngầu lên vì giận giữ. Giờ thì anh đã hiểu được rất cục vì sao Hắc Xà cần anh yêu Bạch Xà và biết anh sẽ yêu Bạch Xà. Tại sao người con trai vừa là anh em lại là bạn hữu của anh lại phải làm tới mức chọn cái chết tất cả thể này. Ân oán bảy năm qua không phải ở chữ “tình” mà là ở “quá khứ” – cái kỷ niệm xa xôi khi mà tất cả còn chưa sinh ra và tạo nghiệt là khi họ được sinh ra trên cuộc đời này. Một con rắn ấp trứng nhưng khi trứng nở ra lại chỉ có một quả trứng là con mình; đó chính là tạo nghiệt của con rắn đó. Nó không phải ấp hộ, không phải cưu mang mà là đang trả thù cho tất cả; một cuộc trả thù hài kịch nhất trong lịch sử. Đứng dậy, bước từng bước tới chỗ Độc Xà, Huyết Xà vừa đi vừa nói. Giọng nói anh lạnh lùng, mỗi một câu một chữ làm cho người ta có cảm tưởng anh đang gần lên và nó chính là mỗi một mũi tên xuyên thẳng vào lồng ngực Độc Xà:

— Độc Xà, cô có biết Hắc Xà không phải con ruột của ông ta không? Cậu ta là quân cờ trong tay ông ta mà thôi; tất cả chúng ta đều vậy. Hắc Xà là đứa trẻ mồ côi được ông ta sinh ra từ nơi tận cùng của địa ngục, nơi chứa đựng những nhục dục của những gã đàn ông bẩn thỉu và những ả đàn bà đáng khinh bỉ. Vậy, cô thù hận cậu ta cái gì??

Nghe lời nói đó, Bạch Xà cùng Độc Xà đều sững sờ. Sự thật không ai biết. Sự thật chưa bao giờ được tiết lộ đó... Cái sự thật chia cách anh và cô, tạo nên hận thù của ngày hôm nay đây sao? Nếu như vậy thì bao nhiêu năm qua rốt cục Độc Xà – cô đang theo đuổi và thù hận cái gì đây?

Nhìn người con trai nằm dưới đất đang dần dần lịm dần và hôn mê nhưng nụ cười anh vẫn cứ thể nhẹ nhàng, ấm áp và mãn nguyện. Lao vút mình tới phía người con trai đang nằm đó, Độc Xà hét lên phần uất và đau đớn. Bảy năm trước khi biết chuyện cô đã điên cuồng hận thù mà không cho anh lấy một lần giải thích rõ

mọi việc. Giờ đây, bảy năm sau, cô đã tự tay mình trả thù và giết đi chính anh – người con trai cô yêu tới vô tâm vô phách.

Độc Xà vuốt nhẹ lên gương mặt anh – người con trai cô yêu nhất, dành tất cả tình cảm còn lại mà hận mà yêu. Giọt nước mắt mặn chát, ấm nóng nhỏ lên gương mặt đang mất dần sắc hồng của anh. Khẽ mỉm cười, Độc Xà giơ tay lên rồi cắn phập vào cổ tay mình, từng giọt máu thi nhau chảy ra và rơi xuống cả mặt anh. Cô cúi xuống, hôn lấy đôi môi đã tái đi của anh; nụ hôn mang theo vị máu tanh nồng cùng sự yêu thương, đau đớn, nhớ nhung và nguyện ước... Dòng máu này bảy năm qua chứa đựng hận thù nhưng cũng không ngừng len lỏi chảy vào tim những nhịp đập yêu thương...

Liệu, tình yêu của cô gái quanh mình chỉ có độc và độc liệu có thể sưởi ấm tim anh để trái tim kia lại đập, thân nhiệt kia lại ấm lên không? Thuốc giải không chỉ ở dòng máu đỏ tươi kia mà còn phải là tình yêu đó nữa; tình yêu anh hằng ao ước bảy năm qua...

16. Chương 16: Em Yêu Anh, Như Thế!

Hắc Xà được Huyết Xà đưa về bang, mặc dù ngày hôm sau anh đã tỉnh lại nhưng do độc tính của Độc Xà tạo ra quá mạnh nên Hắc Xà không thể hồi phục trong ngày một ngày hai được. Khi anh mở mắt ra, gương mặt đầu tiên xuất hiện trước mắt anh chính là Độc Xà – người con gái anh yêu tới bất chấp tất cả. Đôi mắt cô vẫn còn đỏ ngầu vì khóc, anh chưa bao giờ muốn cô khóc cả, nhất là vì anh, bởi nhìn thấy những giọt nước mắt đó anh cảm thấy mình chưa đem lại hạnh phúc cho cô. Chạm tay lên gương mặt cô, quệt đi những giọt nước mắt nóng hổi đó, anh khẽ nói:

— Anh yêu em.

Độc Xà nghe vậy càng khóc hơn, cô nợ anh – nợ cả tình cảm to lớn anh dành cho cô. Ôm chầm lấy anh, cô biết rằng bảy năm qua cô yêu anh nhiều như thế nào. Thời gian kia chưa bao giờ có thể chia lìa được cả hai, chỉ càng làm cho cô càng yêu người con trai này hơn thôi. Bao năm qua anh vẫn cứ thể bảo bọc cô, yêu cô dù cô vẫn chỉ mang hận thù với anh. Nếu như anh yêu người con gái khác có lẽ cô sẽ không ân hận tới mức vậy bởi cô thấy mình không xứng đáng...

— Uyên, anh mong mình không bao giờ làm em khóc cả _ Hắc Xà dường như đoán được cô đang nghĩ gì. Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô mỉm cười. Anh thích nhất là tóc của cô. Độc Xà không như Bạch Xà luôn thay đổi vô vàn kiểu tóc, mà cô sở hữu một mái tóc dài chấm đất được cô nuôi dưỡng và chăm chút từ bé. Thời gian nó dài cũng bằng tình cảm anh và cô dành cho nhau trong từng ấy năm qua.

Độc Xà ngẩng lên, cô nhìn anh khẽ cười. Cô biết, cả cuộc đời này dù cô hận anh hay không thì cô vẫn chẳng thể nào buông tay người con trai trước mặt mình này ra được.

Chính vì Hắc Xà phải tĩnh dưỡng một thời gian dài nên mọi công việc từ lớn đến nhỏ đều giao cho vị phó bang chủ một tay đảm nhiệm làm cả. Bạch Xà cùng bốn vệ sĩ trung thành của mình là Tứ Thần cũng nhau gánh vác nốt những công việc còn lại, dang dở của bang. Vì vậy, nên dù Hắc Xà có bị thương đi nữa thì không khí làm việc nhanh nhẹn, khẩn trương của bang không chút nào bị giảm đi cả. Bởi họ biết rõ, chỉ cần Hắc Xà còn sống, chỉ cần vị phó bang chủ của họ lãnh đạo thì Vương Xà vẫn luôn có thể trụ vững được. Họ bận tới mức còn không có thời gian bàn tán xem cô gái có gương mặt giống y như phó bang chủ nhà mình là ai nữa. Đêm đó không ít người phải giật mình khi nhìn thấy cô gái đó, nhưng qua từng ngày thấy cô luôn kề bên bang chủ, chăm sóc từ lúc anh bất tỉnh tới lúc anh dần hồi phục thì họ biết cô là người tốt.

Nhưng, có một điều mà ai cũng nhận thấy đó là Hắc Xà đối với cô gái giống Bạch Xà kia từ lúc tỉnh đã mang một tình cảm hết sức đặc biệt. Anh ít nói nhưng ánh mắt anh nhìn cô gái đó dịu dàng, triu mến lại đọng đầy tình yêu còn hơn cả lúc anh nhìn Bạch Xà. Nếu ai có cái nhìn thâm sâu sẽ nhận ra anh đối với Bạch Xà là sự ân cần của một người anh trai vô cùng yêu thương em gái mình, còn ánh mắt anh nhìn cô gái kia mới thực sự là dành ột người yêu – là yêu tới sâu đậm khôn lường.

Thời gian hiện tại, chính là lúc họ bù đắp hiểu lầm cùng tổn thương nhau trước đó... !!!

...

Lúc đó, Bạch Xà lại đang chìm trong kế hoạch càn quét của bang. Khi bang chủ Hắc Long nhận được tin cô con gái rượu duy nhất của mình đã bị giết chết ngay trong dinh thự của mình, và khi mà Độc Xà đã đưa cho Bạch Xà tất cả những thông tin cô có được khá thú vị về bang Hắc Long thì cũng là lúc Hắc Long và Vương Xà lao vào cuộc thanh toán nhau đẫm máu. Một tuần liền liên tiếp các thông tin những bang nhỏ của Hắc Long trong một đêm sụp đổ; đặc biệt là thời gian họ cách nhau chỉ chênh lệch từ một phút tới hai phút đồng hồ mà thôi. Cũng chính vì lẽ đó mà đêm nào Bạch Xà cũng đi về khi mà trên người cô tanh nồng mùi máu. Nhưng, ánh mắt lạnh lùng cương nghị kia hòa cùng những giọt máu vấy trên gương mặt lại càng tôn lên nét đẹp của một nữ vương như cô mà thôi.

Ngày tàn của Hắc Long sau một tuần liền cũng đã đến lúc điểm. Không ai biết Bạch Xà đã làm gì mà tất cả các thế lực bảo vệ Hắc Long tự động rút lui và khiến bang chủ Hắc Long đâm đầu vào cái bẫy của cô. Tương truyền rằng, cách của Bạch Xà vẫn không có gì khác chính là làm một con rắn xinh đẹp, quyến rũ động lòng người mà thôi. Nét đẹp tới tàn nhẫn của cô khiến cho không bất cứ một người đàn ông nào có thể cưỡng lại được cả; họ sẵn sàng quỳ rạp dưới chân cô chỉ cần cô ban cho họ một ánh mắt. Nhưng cũng có người nói phong thanh rằng Bạch Xà đã đâm lên tất cả mà chém bay đầu những tên tham quan vô lại, nhưng tên cướp ngày trắng trợn. Hay, cũng có tin đồn rằng ngay cái đêm cuối cùng tiêu diệt Hắc Long, khi các bang đang muốn truy sát Bạch Xà thì cảnh sát đã ập vào nhà những tên kia và với bằng chứng xác thực đã bị tóm gọn tất cả. Thông tin này đã được đưa lên truyền hình bằng cách nào đó khiến cho những cảnh sát cấp cao chúng mua chuộc cũng không cách nào bao che được cho chúng. Đặc biệt, cái chết của bang chủ Hắc Long vẫn là thứ gây chú ý nhất đối với người dân và đặc biệt là các bang. Người đàn ông xác bị phơi ngoài cỏ hoang kế bên cạnh một thân hình cô gái đã lạnh ngắt từ lâu, chỉ riêng chiếc đầu với gương mặt dâm tặc của ông ta bị treo trên ngọn cờ bang mà thôi. Nếu nhìn kỹ, ta sẽ thấy phong ấn của Vương Xà được điểm thẳng vào trán ông ta...

Lần này, lực lượng cảnh sát có tham gia để ngăn chặn nhưng cũng không tài nào ngăn cản được bước tiến của cô gái phó bang chủ Bạch Xà này. Mỗi lần tưởng chừng như sắp bắt được cô thì tất cả lại hóa thành cát bụi bay đi. Cách giết người của Bạch Xà không những tàn ác mà còn biến hóa khôn lường với các cách thức và thủ đoạn khác nhau khiến cho không bất cứ ai lường được. Nếu như ai biết được rằng Hắc Long có tới mười bang bé lớn nhỏ rải rác tức là trong một tuần Bạch Xà phải nghĩ ra mười kế với cách thức khác nhau, hơn nữa phải canh giờ chuẩn xác vừa đánh địch vừa tránh cớ thì ta mới có thể hiểu được Bạch Xà đã phải vất vả tới mức nào. Hình ảnh cuối cùng mà mỗi lần cảnh sát ập tới là gương mặt một cô gái đeo mặt nạ đỏ ánh kim, gương mặt không bị che khuất vấy máu tươi, đôi mắt đỏ rực hận thù khiến họ phải sửng sò. Trên người cô, chiếc váy đỏ sẫm ôm sát cơ thể ngấn trên đầu gối khiến người ta phải cuốn mắt mình vào đôi chân thon dài. Nếu nhìn gần, ta sẽ thấy sắc đỏ sẫm này là nhuộm bởi máu những xác chết chồng chất dưới chân cô. Và thanh kiếm màu bạc ánh lên trong đêm, lưỡi kiếm chảy dài những giọt máu khiến cho người ta ghê rợn. Đợi đến khi cô biến mất không chút dấu vết thì họ mới bừng tỉnh lại sau cơn mê; lúc đó chỉ còn một màu trắng của làn khói mờ mà thôi...

Không nhưng vậy, bốn bóng đen chòang khăn che kín người xuất hiện mờ ảo trong bóng đêm phía sau cô cũng khiến cho người ta phải dè chừng. Mọi thứ đối với họ đều không có một thứ gì gọi là rõ ràng cả, họ tự hỏi rằng: rốt cục thì đâu mới là giới hạn của cô gái như Bạch Xà? Bạch Xà của hiện tại mỗi lần đi chính là lúc màn đêm buông xuống và chỉ về khi mặt trời đã mọc cao trên đầu vào ngày tiếp theo. Không ai biết Bạch Xà đã làm gì, có kế hoạch ra sao bởi tất cả lệnh họ đều được nhận từ Tứ Thần và có lẽ cô thực sự muốn gì thì chỉ có Tứ Thần mới hiểu được. Họ chỉ biết rằng khi cô về, mỗi bước chân mà cô đi đều để lại những giọt máu nhỏ giọt phía sau...

Có một việc mà không ai để ý tới bởi anh quá bí ẩn họ không thể để ý cũng không giám để ý nên sự biến mất của anh – Huyết Xà – cái bóng thực sự của Bạch Xà gần như chẳng ai rõ. Họ không biết anh đã đi đâu và cả Hắc Xà hay Bạch Xà cũng chưa từng nhắc tới sự biến mất của anh. Anh đã từng luôn sánh bước bên Bạch Xà, anh là người duy nhất hiểu được Hắc Xà nghĩ gì muốn gì, thấu hiểu mọi tâm tư của Hắc Xà.

* * *

Kết cục, tới khi Hắc Xà khỏi hẳn, Vương Xà trở lại những ngày bình yên dưỡng sức sau một trận đấu không quá dài nhưng cũng không quá ngắn. Nhưng cũng từ ngày đó sự biến mất tiếp theo thuộc về phó bang Bạch

Xà. Cô nhốt mình dưới “tầng hầm” không lên cũng không nói với ai câu nào đã một tháng rồi. Cả Hắc Xà cùng Độc Xà không thể gọi cô lên được, cả hai lại không thể xuống bởi Độc Xà vốn không biết võ, còn Hắc Xà mới khỏi không thể dễ dàng vượt qua hơn một trăm bậc ngẫm trên con đường xuống đấy được. Mặc dù Tứ Thần đã nói rằng Bạch Xà không hề bị thương chút nào cả nhưng cả hai vẫn không thể yên tâm được, đặc biệt là Hắc Xà. Anh là người rõ hơn hết lí do vì sao Bạch Xà lại nhốt mình nơi u tối đó nhưng anh lại không có cách nào để khiến cô không đau khổ cả. Bởi vì, tới tận cùng anh cũng không thể yêu cô và anh cũng tin Bạch Xà không muốn anh làm như vậy. Có những thứ tình cảm dù thời gian và thù hận cùng không thể xóa nhòa đi được, nhưng có những tình cảm dù cố gắng thế nào cũng không thể biến thành tình yêu, không thể hận cũng thông thể buông được. Anh là người tham lam và tội tệ nên mới đẩy Bạch Xà tới mức khổ sở tới vậy. Ngay cả tư cách nói “xin lỗi” cô anh cũng không thể nói được vì như thế càng làm Bạch Xà khổ hơn thôi. Anh yêu cô, yêu rất nhiều nhưng tình yêu đó vẫn kém tình yêu dành cho Độc Xà rất rất nhiều ...

Con người chính là những sinh vật ích kỷ nhường đó nên dù có bao nhiêu năm, bao nhiêu thứ xảy ra cũng không thể buông tay dù cho thứ đó có thuộc về mình hay không thuộc về mình đi chẳng nữa thì vẫn cứ níu lấy như thế. Tình yêu của cả ba người này như một con người say mê cái đẹp của loài hoa hồng nên cố nắm chặt lấy nó để không bất cứ ai cướp mất mặc kệ cả việc gai hoa hồng đang ghim chặt vào tay mình, cho dù bàn tay đó có bật máu nhuộm đỏ cả cánh hoa trắng tinh khiết đi chẳng nữa. Phải chăng, loài hoa hồng tượng trưng cho tình yêu cũng bởi lẽ đó; nó được sinh ra như thế?

Độc Xà – chị song sinh với Bạch Xà là người biết rõ, cảm nhận rõ nhất những tình cảm của cô em gái mình dành cho người con trai đang kề bên cạnh cô này. Cô có thể cảm nhận người em gái đang nhốt mình kia tâm trạng đang vô cùng rối loạn, nước mắt cũng khẽ rơi trong đêm đen yên tĩnh. Bảy năm qua sống bên anh thay cho cô, chấp nhận làm “cái bóng” để anh luôn có thể an ủi và không làm gì mù quáng bởi vì Bạch Xà yêu anh. Cô không thể trách được em gái mình bởi hai chị em song sinh có lẽ thế nên trái tim mới đồng điệu như nhau mà cùng đập rộn ràng bởi một người con trai như anh. Sau tất cả, thù hận bảy năm chính là món nợ của thế hệ trước đè nặng lên thế hệ sau này chính là tất cả ở đây nhưng thực sự người phải chịu nhiều đau đớn, khổ sở nhất chính là Bạch Xà. Nếu biết, nếu có thể Độc Xà sẵn sàng chia sẻ tình cảm của mình cho em gái hay chẳng nhường tất cả hạnh phúc nhỏ nhoi này của mình cho cô cũng được. Sợi dây song sinh cho cô biết Bạch Xà cả một tháng qua không ổn chút nào, cô đang tự dần vật chính mình. Mà một người chị như Độc Xà lại chẳng thể làm gì được cả. Cô phải làm sao mới phải đây?

__ Uyên, xin em đừng làm vậy __ Hắc Xà dường như đã đọc được mọi tâm tư của Độc Xà, anh siết chặt tay cô.

__ Em... __ Độc Xà ngập ngừng, cô không biết phải nói như thế nào mới phải nữa.

__ Làm vậy chỉ càng gây đau khổ cho em ấy mà thôi. Em biết, anh không yêu Bạch Xà mà __ Hắc Xà nhìn thẳng vào mắt cô. Cho dù cả hai có là chị em song sinh nhưng vẫn có những khác biệt rất lớn.

Và anh hiểu rằng cho dù cô có hạnh phúc tới đâu mà Bạch Xà lại không được thì hạnh phúc đó đối với cô chẳng bao giờ trọn vẹn cả. Nhưng vì Bạch Xà mà Độc Xà phải rời xa mình là không thể. Nỗi đau mất đi cô một lần anh không thể chịu thêm một lần nữa, anh và cô rõ hơn ai hết chia li đau đớn đến nhường nào.

Độc Xà đang bối rối, cô không biết phải làm như thế nào mới là phải cho cả ba thì một bóng đen xuất hiện. Người đó vừa tới thì Độc Xà liền có cảm giác lạnh người, ký ức đêm đó một lần nữa lại dội về trong tâm trí cơ khiến cô không khỏi run sợ. Còn Hắc Xà, anh nhìn người đó một cách khó hiểu. Hắc Xà đã từng đặt hy vọng vào người con trai đứng trước mặt mình kia nhưng mọi thứ đến nhanh hơn anh tưởng nên anh giờ đây cũng không biết phải như thế nào mới phải nữa. Đôi mắt người con trai vẫn lạnh lùng, vô cảm liếc qua cả hai buông một câu nói rồi biến mất:

__ Tôi sẽ xuống.

Mắt hút sau cánh cửa phòng, anh xuất hiện trước cánh cửa duy nhất dẫn lối vào nơi Bạch Xà ở – “tầng hầm”. Thực ra nơi đó còn một cái tên nữa là “tầng âm” bởi lí do là, một khi ta đã bước vào rồi thì sẽ không có biện pháp ra. Con đường duy nhất để ta sống là đi tiếp nhưng không phải ai cũng đi được đến đích cuối cùng của nó cả bởi nơi đây có: bảy hàng phòng vệ, mười ba cửa cùng một trăm bảy bảy vũ khí, ám khí, bảy bảy ngẫm được gắn ở bất cứ nơi đâu. Đến cả Hắc Xà muốn vượt qua những cái bẫy này còn chẳng phải

một điều dễ dàng nữa là những kẻ muốn xâm nhập vào đây. Tuy vậy, bây giờ Huyết Xà đã đứng trước cửa “tầng hầm”, phía sau là ám khí rơi khắp nơi, bầy bị phá hỏng trong khi Huyết Xà một vết thương nhỏ cũng không có. Có lẽ, chỉ có anh – Huyết Xà mới có thể vượt qua hàng rào bầy đơn giản tới vậy. Vì sao ư? Vì đơn giản thứ sức mạnh mà Huyết Xà mang trong người gần tương tự như Bạch Xà, thứ sức mạnh dựa vào cảm nhận từ từng ngọn gió nhẹ thoảng qua đến một cái lay động của cây cỏ. Chính điều đó đã giúp Huyết Xà hay Bạch Xà dễ dàng đi qua; sức mạnh của vô hình. Còn Hắc Xà hay kể cả Độc Xà đều là sức mạnh tượng trưng của hữu hình nên để vượt qua thì phải mất rất nhiều thời gian.

Đẩy cửa, Huyết Xà bước vào một căn phòng lớn. Nơi đây gần như ngập tràn trong màu của u tối nhưng nó lại được thắp sáng mờ ảo bởi những vật lấp lánh xung quanh đó. Ánh sáng từ đâu đó rơi xuống chiếu vào những tảng đá lớn màu đen được đặt xung quanh phòng khiến cả không gian trở nên lung linh huyền ảo một cái kỳ lạ. Bước vào đây, ta sẽ có cảm giác đang bước vào một vũ trụ bao la với một biển trời sao lấp lánh thi nhau tỏa sáng. Đưa mắt liếc một vòng, Huyết Xà bước về phía nơi trải một tấm thảm lông dày hình báo đen, có người con gái mặc một chiếc váy màu đỏ rực rỡ, mái tóc buông dài, ánh mắt mệt mỏi vẫn còn vương lệ đang say ngủ. Màu đỏ kia có lẽ là một màu sắc ám ảnh rất nhiều các bang trong mấy tuần nay. Chạm vào gương mặt lưu lại vết nước mắt kia, Huyết Xà khẽ nói:

— Em đau khổ đến vậy sao?

Bạch Xà không biết đã tỉnh từ lúc nào, có lẽ là từ lúc mà anh bước vào đây; cô không nói gì cả, bàn tay nhỏ nhẹ chạm vào bàn tay hơi lạnh nhưng to lớn của anh đang đặt trên mặt mình. Đôi tay nhỏ bé đó run rẩy, cả người cô cũng khẽ run lên, chỉ có ánh mắt kia là nhắm nghiền không chịu mở ra như sợ rằng, khi cô mở mắt thì nước mắt kim nén kia sẽ không chịu được mà rơi ra. Huyết Xà nắm chặt tay Bạch Xà, Huyết Xà nói:

— Tôi cũng đau lắm.

Gương mặt điển trai, bảnh bao của Huyết Xà khi không đeo mặt nạ giờ hiện rõ sự đau khổ khi không thể chiếm được trái tim người con gái mà mình yêu thương. Nếu Bạch Xà mở mắt ra thì có lẽ cô sẽ thấy ngay đôi mắt kia của Huyết Xà bị thương đến nhường nào. Anh cứ tưởng rằng sẽ làm cho Bạch Xà yêu mình, sẽ có được cô từ tay Hắc Xà nhưng mà anh đã nhận ra, tất cả chỉ là ảo tưởng. Có lẽ, anh sẽ chẳng bao giờ thắng được Hắc Xà cả. Đêm đó, đứng trong bóng đêm anh đã chứng kiến tất cả mọi thứ: từ lúc Bạch Xà giơ tay bảo vệ Hắc Xà hay cô đau khổ xin chị gái mình như thế nào, anh đều chứng kiến cả. Và có lẽ anh đã vứt bỏ hy vọng của mình khi Bạch Xà đau đớn khóc cho Hắc Xà như thế nào khi anh ngắt đi. Anh tự hỏi: liệu có bao giờ Bạch Xà sẽ khóc cho anh, vì anh, dành cho anh hay không? Đáp án có lẽ là chẳng bao giờ cả...

Cả hai chìm vào im lặng, cả không gian chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ của cả hai. Không ai biết được họ nghĩ gì nữa, chỉ biết được chắc chắn rằng trong tâm trí Huyết xà chỉ có cô – Bạch Xà mà thôi. Mãi một lúc sau, Bạch Xà mới nghẹn ngào nói:

— Huyết Xà, ôm em được không?

Huyết Xà nhẹ nhàng nhấc Bạch Xà lên, chẳng khó khăn lắm Bạch Xà đã nằm trong lòng anh, đầu tựa vào ngực anh rồi. Cô nghe rất rõ nhịp đập trái tim của anh trong lồng ngực, nhịp đập kia hỗn loạn nhưng mạnh mẽ. Vì ai? Vì chính cô sao? Phải, vì chính là cô đó – người anh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, người anh hận không thể làm cô yêu mình được. Bạch Xà được Huyết Xà ôm vào người, ủ ấm cô trong không gian lạnh lẽo cho dù anh biết anh chẳng bao giờ có thể ủ ấm được trái tim cô.

Bạch Xà rướn người, cánh tay cô vòng qua ôm lấy cổ anh, giọng nói khe khẽ, nhẹ như làn gió thoảng qua thì thâm vào tai anh:

— Huyết Xà.... Huyết Xà... tại sao vậy? Tại sao anh lại yêu tôi? Và... tại sao tôi cứ tưởng rằng khi nhìn anh ấy và chị ấy sẽ đau đớn lắm nhưng... Nhưng tại sao tôi lại không có cảm giác đó? Người tôi yêu là anh ấy mà phải không Huyết Xà? Huyết Xà, tôi yêu anh Phương... yêu từ rất lâu trước kia rồi, yêu bất chấp tất cả, yêu từ cùng lúc với chị ấy... Vậy, vì sao tôi không có cảm giác thống khổ mà tôi từng nghĩ?...

Bàn tay lạnh ngắt của Bạch Xà chạm vào mặt Huyết Xà. Đôi mắt của Bạch Xà cùng từ từ mở ra. Trong đôi mắt đó của Bạch Xà không có sự thống khổ, đau đớn như tất cả nghĩ. Ngược lại, đôi mắt đó tuyệt đẹp

long lạnh như mặt nước hồ thu tĩnh lặng soi chiếu cả không gian lấp lánh những vì sao kia và cả hình bóng Huyết Xà. Nó đẹp tới mê người, trong trẻo khiến ta mê đắm, khiến cho bất cứ ai nhìn vào đều bị giam giữ trong tình yêu đó không cách nào thoát ra được. Đôi mắt đó đã vô tình mà cố ý giam giữ tất cả hình ảnh của Huyết Xà và trái tim anh vào trong đó. Đôi mắt này làm cho Huyết Xà không khỏi sửng sốt.

— Long, tại sao tôi lại sợ hãi mình sẽ hận anh nếu như anh giết chết chị ấy? Tại sao khi tôi nhận ra không có anh bảo vệ, kìm hãm tôi lại thấy khó chịu lắm? Vì sao, khi giết chết được bang chủ Hắc Long, đánh sập bang Hắc Long quay lại không có anh tôi cảm thấy vô vị thế?

Từ khóe mắt Bạch Xà chảy ra một giọt lệ, lăn dài từ gò má nhỏ xuống tay Huyết xà. Bạch Xà túm chặt lấy phần áo nơi ngực Huyết Xà, nơi trái tim đó đang ngự trị. Bạch Xà áp tai mình vào đó, cảm nhận những nhịp đập càng ngày càng dồn dập nói lên cảm xúc của chủ nhân mình. Bạch Xà ngược nhìn Huyết Xà hỏi tiếp:

— Long, có phải tôi yêu anh rồi không?

Ánh mắt Bạch Xà ướt át, long lạnh. Câu hỏi mà cô nói không phải là một lời trả lời cho tất cả cảm xúc đang quá rõ ràng kia. Đáp lại câu nói của Bạch Xà chính là nụ hôn của anh. Cánh tay anh siết chặt lấy eo thanh mảnh của cô, nhấn chìm người con gái mình yêu đến bất chấp mạng sống này vào nụ hôn cuồng nhiệt. Bạch Xà vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn chứa đựng tất cả tình yêu đó. Hai trái tim ngay giờ phút này không thể nào đồng điệu hơn. Khi Bạch Xà ngã lưng xuống tấm thảm, thả mình vào trong tình yêu của Huyết Xà cũng là lúc đóng lại quá khứ của bảy năm trước kia.

Nợ máu – món nợ truyền kiếp, hận thù đớn đau này đã đến lúc chấm dứt ở tại nơi đây. Hắc Xà đã tìm lại được thứ anh muốn, anh chờ đợi. Huyết Xà cũng đã ôm trọn được tình yêu mà anh theo đuổi cũng là thứ khiến Huyết Xà lạnh lùng, tàn nhẫn như anh thay đổi.

Món nợ máu bảy năm đã kết thúc, thiên tình sử tình yêu cũng kết thúc để mở ra một con đường máu cuối cùng, Vốn dĩ, tình yêu không có điểm dừng, thù hận không điểm kết nên mọi thứ mới chỉ đang đứng ở điểm xuất phát mà thôi.

* * *

Huyết Xà từ ngày nói rằng xuống đón Bạch Xà lên tới giờ cũng đã hơn hai tuần trôi qua rồi nhưng Bạch Xà chẳng thấy lên mà Huyết Xà cũng chẳng thấy xuất hiện. Điều này khiến cho Hắc Xà không biết có nên hy vọng hay không nữa bởi lo lắng trong Hắc Xà chưa lúc nào nguôi ngoai. Khi sức khỏe anh tốt hơn, chính xác là đã bình phục hoàn toàn thì anh đã xuống “tầng hầm”. Vượt qua mọi cạm bẫy, chịu chút xước xát và đứng trước cánh cửa nơi “tầng hầm”. Anh muốn đảm bảo chắc chắn rằng mọi thứ diễn ra dù không thể tốt lên những cũng đừng có càng ngày càng xấu đi...

“Cốc....Cốc....Cốc...”

Đứng một lúc sau cánh cửa anh mới gõ bởi lẽ anh cảm thấy ngần ngại. Anh sợ rằng khi mở cánh cửa này ra là gương mặt ướt nước của Bạch Xà hay là ánh mắt u buồn, nụ cười gượng gượng. Lúc đó, anh không biết phải làm thế nào nữa. Anh chỉ sợ mình càng làm sẽ càng làm tổn thương cô hơn mà thôi. Anh nợ cô cả cuộc đời, nợ cô tất cả mọi thứ nhưng anh không mong cô mãi mãi đau khổ như vậy. Và bất anh đợi một lúc lâu thì cánh cửa mới hé mở. Người ra mở cửa không phải là Bạch Xà mà là Huyết Xà đang trong trạng thái ngái ngủ. Huyết Long không mặc áo, ngực trần, mặc quần dài, tóc hung đỏ hơi rối, ánh mắt khó chịu do có người phá giấc ngủ của mình nhìn Hắc Xà hỏi:

— Chuyện gì?

— Linh đâu? — Hắc Xà nhìn Huyết Xà lại có cảm giác không an tâm hơn. Anh lo lắng hỏi.

Anh định đi vào phía trong thì Huyết Xà lại chặn lại không cho anh bước vào. Khoanh tay đứng chắn trước cửa, Huyết Xà ngạo nghễ nói:

— Phương, Linh giờ là của tôi. Cậu thua rồi.

Nghe vậy, Hắc Xà sửng sốt nhưng mà thứ làm anh sửng người thật sự là hình ảnh tiếp theo anh nhìn thấy cơ. Bạch Xà ngái ngủ, vừa đi vừa dụi dụi mắt bước ra. Đặc biệt, trên người cô chỉ mặc độc một chiếc áo

sơ mi đen của Huyết Xà dài tới ngang đùi mà thôi. Cô có lẽ là vẫn còn buồn ngủ nên không để ý thấy có Hắc Xà bên cạnh, chỉ theo quán tính mà đi về phía mùi hương, hơi ấm của Huyết Xà mà ôm chầm lấy anh. Bộ dạng cô nũng nịu lại vẫn còn mang tia buồn ngủ nói:

— Ai tới vậy anh?

Huyết Xà ngẩng lên, liếc nhìn Hắc Xà rồi trưng ra khuôn mặt đắc ý. Rồi, từ từ cánh môi cong lên thành nụ cười không thể đều hơn được, anh bế bổng Bạch Xà lên, bằng chất giọng dịu dàng ấm áp anh khẽ nói:

— Chỉ là con chuột chạy qua thôi. Không có gì đâu, ngủ tiếp đi.

Nói xong, Huyết Xà xoay người bế Bạch Xà vào trong phòng bỏ mặc Hắc Xà giận tím mặt ở lại đó. Hắc Xà đúng là tức thật nhưng nhìn hình ảnh phía trước của cả hai kia anh chỉ có thể thở dài mà thôi. Nếu Bạch Xà có thể yêu Huyết Xà thì anh có thể tình nguyện thua Huyết Xà bao nhiêu lần cũng được. Bước vào trong phòng, đặt một quyển sách cũ trước mặt Huyết Xà, anh nói:

— Song Xà này giao cho cậu và Linh. Hãy hoàn thành tốt nó.

Huyết Xà chuyển ánh mắt của mình đang nhìn Bạch Xà ngủ ngon giấc liếc nhìn sang phía quyển sách, anh nhú mày nói:

— Đã tới lúc rồi sao?

— Ừ, mặc dù rất muốn tất cả nghỉ ngơi nhiều hơn nhưng không thể được. Đường như ông ta đã phát hiện qua vụ của Hắc Long rồi. — Hắc Xà cười gượng, ánh mắt anh có vài phần buồn khổ nhìn Huyết Xà cùng Bạch Xà. Anh thực sự rất muốn để cả hai có thêm thời gian bên nhau nhiều hơn nữa trước khi phải đối mặt với cuộc đấu sinh tử này.

— Hiểu — Huyết Xà không nói gì chỉ gật đầu. Cái này anh cũng đã đoán trước được, chỉ là nó đến sớm hơn anh dự kiến một chút thôi. Dù sao, ngày này cũng đã đợi mười mấy năm rồi thì đến sớm hơn hay muộn hơn vẫn là nhanh qua đi thì tốt. Tuy nhiên, có thứ anh canh cánh trong lòng, đó chính là về Hắc Xà. Anh nói:

— Phương, vì sao cậu không nói cho Độc Xà ngay từ đầu rằng cậu không phải con trai ông ta? Nếu Độc Xà được biết thì cả hai cũng không bị mất tới bảy năm như vậy.

— Vì tôi muốn trả ơn; cái ơn nuôi dưỡng này không thể không trả được, phải không? — Lúc nghe Huyết Xà nói vậy, Hắc Xà có phần giật mình rồi anh lại mỉm cười. Dù anh chỉ là con tốt trong bàn cờ lớn của ông ta đi nữa thì anh cũng không thể không trả cái ơn này.

— Vậy, giờ cậu có thể đi được rồi. Hãy đưa Độc Xà đi đi, rồi tới lúc thích hợp tôi sẽ đưa Bạch Xà cho cậu. Hãy bảo vệ họ. Như vậy, có lẽ tốt hơn — Huyết Xà quay lại, nhìn thẳng vào mắt Hắc Xà.

Hắc Xà hiểu những gì của Huyết Xà nói. Anh biết, Huyết Xà là muốn tốt cho anh cùng Độc Xà. Vốn dĩ khi chấp nhận tham gia vào cuộc chơi này, cả anh cả Huyết Xà đều không vướng bận yêu thương. Nhưng, giờ đây bên cạnh cả hai đều có người con gái mình yêu nên Huyết Xà mới lo sợ cho anh. Tuy nhiên, Huyết Xà quên rằng cậu ấy cũng có Bạch Xà. Mà kể cả không có Bạch Xà thì cũng không thể thay đổi.

— Dù có hay không có Bạch Xà cùng Độc Xà thì tôi vẫn sẽ giúp cậu. Cậu biết vì sao tôi nhận cái oan ấy không? Bởi vì, tôi muốn trả hết cái ơn đó để đường đường chính chính mà đối mặt ông ta không còn vướng víu bất cứ thứ gì. Huyết Xà, đừng nói tôi mà hãy nói cậu đi. Nếu làm tổn thương Bạch Xà tôi quyết không tha cho cậu.

Hắc Xà đứng dậy đi lên, Huyết Xà nhìn anh đi xa rồi cúi xuống ngắm nhìn Bạch Xà đang ngủ ngon lành không cưỡng lại được mà hôn lên môi cô. Cả hai chưa hưởng hết hạnh phúc đã lại phải đối đầu với những thử thách mới rồi. Món nợ máu bảy năm này đã là gì so với món nợ sát thân của ba mươi mấy năm qua đi kia.

Nằm xuống bên cạnh Bạch Xà, Huyết Xà ôm chặt lấy cô. Như một lẽ tự nhiên Bạch Xà xoay người tìm một chỗ thoải mái nhất trong lòng anh rồi vươn tay ôm lấy anh. Gương mặt Bạch Xà khẽ nở nụ cười hạnh phúc. Thấy vậy, Huyết Xà ôm chặt lấy cô, hôn nhẹ lên môi cô thì thầm:

— Nhất định anh sẽ bảo vệ em. Anh hứa, người đủ tư cách giết chết anh chỉ có em mà thôi!

17. Chương 17: Giết

Sau một thời gian nghỉ ngơi dài, cuối cùng Huyết Xà cùng Bạch Xà cũng đi lên phía trên. Nhìn hai người tay trong tay, gương mặt Bạch Xà thoải mái, trên môi còn ẩn hiện một nụ cười đã đủ cho ta thấy rõ ràng một điều là quan hệ của cô và Huyết Xà rất tốt. Thấy cô, Độc Xà liền chạy ra ôm chầm lấy, nghẹn ngào nói:

— Linh, chị xin lỗi.

Nhìn Độc Xà, Bạch Xà khẽ cười. Cô nắm lấy tay chị gái mình, đặt lên ngực mình nơi trái tim vẫn còn những âm hưởng rung động, vui vẻ nói:

— Chị, tâm trạng của em hiện tại như thế nào em nghĩ chị cảm nhận được mà, đúng không? Em hiện tại rất tốt chị ạ nên chị đừng tự trách mình bất cứ thứ gì. Bởi lẽ, không phải lỗi của chị hay của anh Phương. Mọi thứ, đều do em tự nguyện mà thôi. — Bạch Xà mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Hắc Xà. Cô biết anh cũng sẽ nghĩ như chị gái mình còn cô không muốn bất cứ ai – những người cô thương yêu nhất tự trách bản thân. Bởi lẽ, cô cũng hiểu rõ một điều rằng cô và anh chẳng bao giờ có thể yêu được nhau cả.

— Nhưng... — Tuy những ngày gần đây Độc Xà có cảm nhận được Bạch Xà đang đón nhận một thứ tình yêu mãnh liệt từ Huyết Xà mà chính cô cũng phải rung động. Nhưng... Độc Xà vẫn không thể không lo lắng rằng Bạch Xà ép bản thân mình bởi lẽ làm gì có tình yêu nào phai nhanh như thế, tình yêu nào lành nhanh đến vậy. Cảm giác có lỗi với em gái mình vẫn cứ len lỏi trong tâm trí cô.

— Chị yên tâm, em sẽ không gượng ép bản thân mình đâu. Em có thể đứng dậy anh tới vậy cũng nhờ anh Phương và đặc biệt là Long. Không phải là ép buộc hay gì chỉ là đơn giản với em, anh Long đã chiếm một vị trí đặc biệt tương đương anh Phương mà thôi. — Bạch Xà mỉm cười hạnh phúc, cô nắm lấy tay Huyết Xà nhìn anh rồi quay lại nhìn Hắc Xà như muốn nói với anh rằng anh hãy yên tâm vì cô cũng đang rất hạnh phúc. Những ngày ở dưới kia Huyết Xà nhiều lúc làm cô gần như quên đi rằng cô đã từng yêu Hắc Xà nhiều như thế nào.

Hắc Xà nhìn cô rồi nhìn Huyết Xà khẽ gật đầu mỉm cười. Anh cố đưa Huyết Xà đến bên cô nhưng mà tất cả quá trình Huyết Xà và Bạch Xà đến với nhau chính là do Huyết Xà tự thân mình mà thôi, anh chẳng thể giúp được gì cả. Thử thực, tình cảm của cả hai cho tới lúc này chính anh còn không thể đoán ra được. Bởi lẽ, anh đã cho rằng thời gian hiện tại là chưa đủ cho cả hai nên anh đã mất dần hy vọng. Nhưng, thật không thể ngờ được rằng chỉ trong nửa năm thời gian thôi mà tình cảm của Bạch Xà dành cho Huyết Xà lại phát triển đến mức như vậy. Chứng tỏ, Huyết Xà yêu Bạch Xà còn hơn cả những gì anh tưởng, cũng như anh đã không đoán lầm rằng rồi sẽ có ngày Bạch Xà sẽ chọn Huyết Xà chứ không phải là anh. Tình yêu của cả hai vượt qua cả sự sắp đặt vô tình mà hữu ý của anh để trở thành thứ anh không thể đủ khả năng đoán biết được nữa. Đó mới là tình cảm đích thực và anh cảm thấy ngưỡng mộ Huyết Xà bởi những gì Huyết Xà dành và làm cho Bạch Xà trong những ngày tháng quá dù chỉ âm thầm lặng lẽ nhưng nó ý nghĩa và hoàn hảo hơn bất cứ lời nói nào.

Nhìn bàn tay nắm chặt tay kia, Hắc Xà biết người mang lại hạnh phúc cho Bạch Xà chỉ có thể là Huyết Xà mà thôi. Mãi mãi là như vậy...

Bước tới, vuốt nhẹ lên đầu Bạch Xà như những năm qua anh vẫn làm, vẫn dịu dàng và chứa đựng thứ tình cảm như trước kia, anh mỉm cười khẽ thì thầm gì đó với Bạch Xà khiến cô cười khanh khách gật đầu. Với anh, tình cảm anh dành cho Bạch Xà chưa bao giờ thay đổi dù cho Độc Xà có xuất hiện thì nó vẫn giữ nguyên vị trí đó. Bởi lẽ, bao nhiêu năm qua cho tới lúc này, nếu không có Bạch Xà anh có thể chắc chắn rằng Hắc Xà này của anh ngày hôm nay đã chết lâu rồi. Thứ tình cảm đó trên tình bằng hữu, trên tình cảm anh em một chút nhưng cũng chỉ có thể dừng lại đó mà thôi và Bạch Xà bây giờ có thể vui vẻ chấp nhận tình cảm này. Nhưng, Huyết Xà lại không thích. Người đàn ông nay có tính độc chiếm rất cao nên khi thấy Bạch Xà với Hắc Xà như vậy anh vô cùng khó chịu. Huyết Xà lại kéo Bạch Xà ra ôm vào lòng, ánh mắt lạnh trừng anh như muốn đe dọa lẫn cảnh cáo rằng Bạch Xà là quyền sở hữu của anh, cảm động chạm

vào hiện vật. Thấy vậy, Hắc Xà chỉ biết cười trừ bởi tính độc chiếm của Huyết Xà không phải anh không biết. Rút một tập hồ sơ ra từ ngăn bàn, Hắc Xà nói:

— Long, Linh có nhiệm vụ cho hai người đây. Vận động một chút, được chứ?

Nghe thấy hai từ “công việc” cả Huyết Xà lẫn Bạch Xà liền quay lại chăm chú nhìn anh. Ánh mắt cả hai trở nên hào hứng lạ thường. Nhiều khi Hắc Xà cũng không hiểu được là làm sao mà cả hai người này lại hào hứng với công việc đến như vậy. Đưa cho cả hai tập hồ sơ, Hắc Xà nói:

— Nhiệm vụ này đơn giản nhưng không quá khó đâu. Vốn anh định giao cho Tứ Thần nhưng thôi, để hai đứa thực hiện đi. Nhận tiện, hãy thử luôn khả năng mới hai người đã tập luyện.

Huyết Xà và Bạch Xà khẽ gật đầu. Về “Song Xà” cô cũng mới biết được không lâu những quả thực sức mạnh của nó lớn hơn những gì cô tưởng và nó cũng mất sức hơn rất nhiều so với tưởng tượng. Để dung nạp được nó không đơn giản chỉ là khổ luyện mà còn là đồng tâm nữa. Chính vì vậy cô cũng muốn thử nghiệm một chút sức mạnh này của nó trong chiến đấu thực xem sao. Dù sao, nó mới chỉ hoàn thành được một nửa mà thôi. Huyết Xà nhìn vào hồ sơ, khẽ nhíu mày hỏi:

— Âm sát?

— Ừ, người này có địa vị khá lớn đấy. Tuy nhiên, ông ta cũng là mục tiêu bảo vệ của nhiều người và lại là mục tiêu ám sát của không ít người. Nhưng, không dễ dàng ám sát ông ta bởi ông ta có đội ngũ ám vệ xa khá tốt nên chưa giết được ông ta thì những ám vệ đã bị đội ám vệ xa giết chết rồi.

—Ồ! Tình sự thật thú vị đi _ Bạch Xà nhếch môi cười khi dựa người vào Huyết Xà cùng đọc chung hồ sơ.

Với Bạch Xà thì cảm hứng để làm việc đó chính là dựa vào cái bằng vi phạm pháp luật của chúng. Đặc biệt, những tên dâm ô, thối nát mất lương tâm, háo sắc, mọi rợ chính là mục tiêu hàng đầu luôn được Bạch Xà chú ý đến để ưu tiên chăm sóc đầu tiên. Bởi lẽ, những hạng người đó mới khiến cô có thể hoàn toàn thoải mái giết và giết mà không cần phải suy xét đến bất cứ vấn đề gì khác cả.

— Hấn buôn người nhưng lại không buôn gái mại dâm mà chỉ buôn trẻ em từ năm tuổi đến tầm mười tuổi mà thôi. Hấn bắt bọn trẻ tiếp khách và phục vụ cho buôn bán của chúng. Hấn rất đề cao cảnh giác với người khác nên hãy cẩn thận. _ Hắc Xà nhắc nhở.

— Dạ _ Bạch Xà gật đầu.

Cô đang suy nghĩ xem nên làm thế nào cho phải để xâm nhập được vào nơi của này. Hấn là người không khó để giết nhưng hàng hộ vệ xa kia cũng không tầm thường chút nào cả.

— Bạch Xà, cho em cái này _ Độc Xà bước tới, đặt vào trong tay Bạch Xà một lọ thuốc bột màu xanh lam khá bắt mắt.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt như trao đổi với nhau gì đó rồi mỉm cười. Có lẽ, ở đây không có ai biết rằng họ không chỉ giống nhau về ngoại hình thôi đâu mà cả sở thích cũng khá nhiều điểm chung như việc cả Bạch Xà và Độc Xà đều rất căm hận những tên dâm ô dê tiện kia. Chính vì vậy, với sự thông minh hơn người của Độc Xà đã giúp Bạch Xà có một cách trị tên dâm ô khá là thú vị. Bạch Xà hôn lên môi chị gái mình, vui vẻ nói:

— Chị hai tốt nhất, cảm ơn chị nhiều nha.

Trước khi Hắc Xà kịp phản ứng thì Bạch Xà đã chuồn mất, Huyết Xà cũng chẳng biết biến mất theo Bạch Xà lúc nào. Giờ đây chỉ cần Bạch Xà không xuất hiện thì Huyết Xà cũng tuyệt đối không thấy mặt đâu cả. Thấy cảnh này, Hắc Xà chỉ có thể bất lực nhìn người con gái mình yêu đỏ mặt ngượng ngùng, môi cũng cong lên tạo nụ cười e thẹn của một cô thiếu nữ lần đầu bị hôn vậy; có lẽ đúng là lần đầu Độc Xà bị Bạch Xà hôn thật. Ôm nhẹ lấy cô, Hắc Xà hôn lên đôi môi hồng đầy chiếm hữu và ghen tỵ. Anh cũng phải công nhận rằng anh cũng như Huyết Xà có tính độc chiếm rất cao.

— Anh yêu em. _ Hắc Xà nói khẽ vào tai Độc Xà. Giọng nói anh dịu dàng, áp áp, nhẹ nhàng đưa vào tai cô, ngấm dần vào trong trái tim nhỏ bé của cô khiến nó vang lên những rung động nhẹ nhàng.

Độc Xà cũng ôm lấy anh, đầu tựa vào ngực anh, khẽ nói: “ Em yêu anh” .

Tình yêu với Hắc Xà chỉ cần như vậy có lẽ là quá đủ rồi... !!!

.....

BUỔI TỐI:

Bạch Xà và Huyết Xà chuyển hẳn xuống phía dưới “tầng hầm” ở, nhường không gian riêng tư phía trên cho Hắc Xà và chị gái song sinh của mình – Độc Xà. Dù sao, với cá tính của cả Bạch Xà và Huyết Xà thì ở đây vẫn tốt hơn và thoải mái hơn ở trên kia vì cả hai gần như có toàn quyền tự do cũng như chẳng có ai làm phiền. Hơn nữa, chỗ này cũng tiện cho cả hai tập luyện Song Xà mà không ảnh hưởng tới người trong bang. Bóng tối là một trong những thứ rất quen thuộc với cả khi Bạch Xà mang trong mình “vô hình” và Huyết Xà mang trong mình “tĩnh”. Cả hai đều mang trong mình thái cực âm của võ học chính vì vậy sẽ đẩy nhau nhưng khi học Song Xà họ lại hút nhau theo một cách khác biệt và hoàn toàn phản lại tự nhiên.

Bạch Xà đang ngủ ngon thì có cảm giác gì đó nhói lên ở tay mình liền giật mình tỉnh giấc. Mở mắt, cô thấy anh đang hôn lên bàn tay mình và cảm giác đau rõ rệt hơn khi thoát khỏi giấc ngủ chuyển thẳng lên não cô. Nhíu mày, nhìn xuống tay mình cô ngỡ ngàng nhìn anh. Anh đang hôn lên không phải là bàn tay cô mà chính xác là ngón tay cô – ngón áp út cũng là ngón đeo nhẫn. Bây giờ, nơi đây có sự ngự trị của một con rắn đỏ cuốn vòng quanh ngón tay cô. Ngược mắt lên nhìn cô, bàn tay anh lồng vào tay cô, hai ngón áp út kề sát nhau cũng xuất hiện thêm một con rắn y như vậy nữa. Huyết Xà nói:

— Anh yêu em.

Phải, nói đó là một hình xăm cũng là một chiếc nhẫn vô giá mà anh trao cho cô tượng trưng cho sự độc chiếm, chiếm hữu cũng chính mình. Đặc biệt, đó còn tượng trưng cho tình yêu của anh dành cho cô là mãi mãi không bao giờ phai tàn hay mất đi như con rắn này. Tình yêu đó chỉ mất đi khi cả hai chết mà thôi !!!

Bạch Xà ôm anh, cô không thể nói được lời nào diễn tả cảm xúc của mình bây giờ cả. Tình yêu của anh lớn quá khiến cho cô không biết phải làm sao. Biết rằng cô trao anh tình yêu chưa toàn vẹn bởi cảm xúc của cô dành cho Hắc Xà vẫn còn vương lại ít nhiều khiến cho cô cảm thấy có lỗi với anh nhiều lắm. Mỗi một hành động anh làm dành cho cô đều đọng đầy tình yêu khiến cho cô chỉ biết đón nhận và cảm nhận nó. Làm cho trái tim nhiều khi cảm giác như mình đang sống trong mơ ảo vậy.

Huyết Xà hôn nhẹ lên tóc Bạch Xà, siết chặt vòng tay ôm lấy cô. Vẫn biết là tình cảm chưa thể dành hết 100% nhưng chỉ cần cô yêu anh, có tình cảm cho anh thì anh tin thời gian cùng khả năng của mình sẽ làm cô yêu anh nhanh thôi. Anh yêu cô cũng bởi vì cô có một tình yêu bất chấp tổn thương đau khổ và là thứ tình yêu không đơn giản vì một thứ gì đó mà có thể tách rời....

ĐÊM HÔM SAU:

Bạch Xà cùng Huyết Xà bắt đầu lên đường thực hiện nhiệm vụ ám sát. Cả hai khoác lên người bộ đồ đen, ẩn mình vào trong màn đêm u tịch. Bàn tay to lớn, mạnh mẽ nắm lấy bàn tay thon nhỏ như vừa muốn bảo vệ bảo bọc lại muốn níu giữ không bao giờ rời xa. Đặc biệt, ở nơi ngón áp út đầy hiện hữu hai con rắn đỏ cuốn trên ngón tay tượng trưng cho tình yêu và sự sở hữu của cả hai dành cho nhau...

Người con gái khê mỉm cười – nụ cười lạnh báo hiệu chết chóc đang hiện hữu đâu đó. Phía sau, lè sát bên cạnh là người con trai cao to, ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không rét mà run. Đôi mắt đó đẹp nhưng cũng sắc như một lưỡi dao muốn cảnh cáo với bất cứ ai rằng chỉ cần động vào cô gái kia ắt sẽ có cái kết không mấy vui vẻ gì. Nếu như nói tử thần luôn mang trên mình lưỡi gươm bạc thì Bạch Xà chính là tử thần luôn mỉm cười dưới ánh trăng kia còn Huyết Xà mới là lưỡi gươm bạc sắc nhọn thực sự cướp đi sinh mạng của kẻ khác. Lưỡi gươm, nó sẽ luôn bảo vệ chủ nhân dù bằng bất cứ cách nào cho dù là tàn độc nhất.

...

Bạch Xà, trước khi bước vào cánh cửa dơ bẩn kia, khê nói với Huyết Xà:

— Huyết Xà, lần này mọi chuyện nhờ anh nhé — Bạch Xà kiễng chân hôn nhẹ lên môi Huyết Xà rồi bước vào trong.

Huyết Xà đứng đó trầm ngâm rồi bóng anh mờ dần và mất hút. Ở nơi anh đứng chỉ còn lại những con rắn nhỏ nhưng rồi chúng cũng vội vàng tỏa đi đâu đó tìm mục tiêu nào đó. Ta có thể nhận ra rằng họ không

hành động cùng nhau mà tách lẻ ra riêng để mà hành động. Vậy, cả hai thực ra đang làm gì?

Lúc đó, Bạch Xà đã vượt qua hàng rào bảo vệ đơn giản của lão ở bên trong tòa thành rồi nhanh chóng lên vào trong trước khi bị phát hiện ra. Bước vào gian phòng bếp trống không chẳng có ai, Bạch Xà ngẫm nghĩ một chút rồi thay bộ đồ hầu gái có sẵn trong căn phòng này, biến mình thành một cô hầu gái xinh đẹp, sexy. Nhìn bộ đồ, Bạch Xà nhú màu lấm bầm : “Biến thái”. Lấy hai ly rượu, rót đầy rượu, thả vào đó một viên đá. Bạch Xà khẽ cười, lấy trong túi áo ra lọ thuốc màu xanh lam, cô đổ vào cốc rồi bước đi. Đây luôn là cách giết người quen thuộc của cô mỗi khi khởi đầu nhưng nó cũng không đơn giản chỉ là như vậy.

Đẩy cửa bước vào, trong gian phòng rộng lớn, được dát vàng xa hoa, lão nằm giữa những đứa bé gái xinh xắn gương mặt còn đầy nét ngây thơ cùng những bé trai mặt còn búng ra sữa. Nhìn những gương mặt non nớt chỉ tầm bảy, tám tuổi sợ hãi, e dè, đôi mắt chỉ chực trào nước mắt ra ngoài nhưng lại phải cố nén nhin mà phục vụ lão. Xung quanh, là mười thị vệ lực lưỡng canh chừng nhất cử nhất động của những đứa trẻ kia hay không cho bất cứ ai vào đây tùy tiện kể cả một con muỗi cũng không đơn giản mà bay vào được đây. Khi thấy Bạch Xà bước vào, tất cả đổ dồn ánh mắt vào đó.

— Cô là ai? — Một tên thị vệ chặn Bạch Xà lại hỏi.

— Dạ thưa, tôi là hầu gái ở phòng bếp mới tới ạ — Bạch Xà nhún chân, bộ dạng hơi run, ánh mắt sợ hãi nhìn thị vệ rồi ánh mắt ngược nhìn lão ta đang ngồi trên chiếc phản ở giữa phòng kia.

Thấy bộ dạng xinh đẹp của Bạch Xà, bản tính dâm ô của lão ta nổi lên. Phẩy tay cho thị vệ lui xuống, lão hạ lệnh cho Bạch Xà bước lên. Lão cười dâm tà, vuốt tay lên gương mặt xinh đẹp của Bạch Xà nói:

— Cô gái xinh đẹp, cô có biết rằng... Tôi không bao giờ tuyển nữ giới không? Nói, là ai phái người tới — Lão cười cười rồi liền thay đổi thái độ bóp mạnh gương mặt Bạch Xà, lạnh lùng hỏi.

— A..... Tôi.... Tôi chỉ là người hầu thật mà. Tôi... tôi tới để dâng rượu cho ngài. Xin... xin hãy tha mạng....

— Bạch Xà sợ hãi nói, bàn tay run rẩy nín chặt cái khay dâng rượu lên cho lão, nước mắt khẽ lăn dài trên má.

Nhìn ly rượu, lão nhếch môi cười, thả Bạch Xà ra nói:

— Hừ, rượu sao? Được, vậy người hầu rượu cho ta.

Bạch Xà mỉm cười, tay cầm hai ly rượu rồi đưa cho lão một ly. Tuy nhiên, lão không nhận ly rượu Bạch Xà đưa à cầm lấy ly trong tay Bạch Xà kia. Lão ra lệnh:

— Uống...

Lão trợn mắt nhìn Bạch Xà. Bạch Xà không còn cách nào khác đành phải nâng cốc uống cạn ly rượu. Ngay lập tức, khi chiếc ly rơi xuống đất tạo một tiếng vỡ “choang” cũng là lúc Bạch Xà ngã xuống. Nhìn Bạch Xà ngã xuống đất, lão ta cười lớn. Nâng ly rượu còn lại lên uống, lão khinh khỉnh nhìn Bạch Xà nói:

— Hừ, tưởng lừa được ta sao? Nhãi ranh không biết tự lượng sức mình.

Lão bước xuống, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô có chút tiếc nuối. Đáng nhẽ, lão nên làm gì đó hay hơn là cho cô ta chết nhanh tới vậy. Nhưng, không lâu sau lão liền sững lại, hét lên:

— Bắn chết cô ta cho ta!!!

Thứ lão nhìn thấy không gì khác ngoài hình xăm con rắn uốn lượn, ẩn hiện trên vòng eo thanh mảnh kia của cô. Nhưng lũ thị vệ lại không hiểu được cô gái đã chết rồi đó có gì cần bắn và cũng không thể biết được cô chính là Bạch Xà – phó bang chủ Vương Xà nổi tiếng mưu mẹo khôn lường. Chính vì vậy, chúng chỉ chậm rì rì bước tới nhưng...

— Nhanh lên.... Giết... ặc... ặc..... — Lão rít lên giận giữ nhưng rồi lại hấp hối ôm lấy cổ mình. Có thứ gì đó đang thiêu đốt trong cổ lão và cả con người già nua bần thủ của lão.

Thấy vậy, lũ vệ sĩ lập tức một nửa phân ra lao về phía lão một nửa lao về phía Bạch Xà muốn giết cô. Hóa ra, cả hai cốc rượu đó đều chứa độc như nhau cả....

“KENG...KENG....KENG.....”

Những khẩu súng vừa mới được rút ra đã bị một vật sắc nhọn chém làm đôi. Xuất hiện cạnh Bạch Xà là một bóng áo đen bí ẩn đeo mặt nạ bạc che đi gương mặt của mình. Mấy tên vệ sĩ đang bảo vệ chủ nhân của chúng thấy vậy định rút súng bắn thì súng còn chưa lên được cò cả lũ đã ngã xuống. Bạch Xà chẳng biết từ lúc nào đã tới chỗ chúng - vô thanh vô thức mà giết chúng. Lần đầu tiên Bạch Xà tặng cho ai đó một cái chết nhẹ nhàng tới như vậy. Chẳng bù cho Huyết Xà, mỗi một tên đối địch với anh dưới kia đều chịu kết cục là bị phế tay phế chân và cuối cùng là bị bóp nát xương cổ mà chết. Quay lại phía lão ta, lão vẫn đang trong trạng thái như người thiếu dưỡng khí. Nhưng, sẽ không ai biết được rằng thuốc đang vật con người lão đến nhường nào. Loại thuốc độc mà Độc Xà đưa cho Bạch Xà là loại thuốc mà khi người ta dính phải, bề ngoài sẽ chỉ cảm giác như người đó không thể thờ được nhưng bên trong thực chất làm lão tê liệt không thể di chuyển được. Đồng thời, thứ đặc biệt được cho vào đó nữa là thuốc kích dục liều cao hành hạ lão cùng độc tố đang ăn mòn từng tế bào trong con người lão. Bạch Xà nhìn ông ta nhếch môi cười, nói:

— Chắc ông đang chờ lũ ám vệ xa của mình tới đúng không? Rất tiếc phải báo với ông rằng chúng đã chung số phận với lũ vệ sĩ nằm đây rồi, lão già.

Vừa nói, thanh kiếm trên tay Bạch Xà chém thẳng vào thứ giữa chân ông ta. Lão đau đớn nhưng tất cả mọi thứ trên người lão đều bị tê liệt cả. Nó có cảm giác đau thấu là vẫn còn nguyên vẹn đó. Tuyến nước mắt lão bắt giáng tràn ra. Từ cổ họng lão phát ra tiếng ư ử đau đớn.

— Hừ, định mang lão ra thử Song Xà chút nhưng không ngờ lão kém như vậy. Thật vô vị!

Bạch Xà bữu môi rồi quay lưng bước đi. Huyết Xà cũng nhẹ bước theo phía say cô. Nếu có ai quay lại sẽ để ý rằng trước khi lão chết vì mất máu hay vì độc tố đang lan ra khắp cơ thể thì lão còn bị dày vò nữa. Bởi lẽ, vừa chui từ người lão ra là một con rắn quen thuộc của Huyết Xà. Con người lão, từng vết thương đang bắt đầu lở loét ra khiến người nhìn vào thực sự ghê tởm. Độc thêm độc càng tăng lên nỗi đau đớn tột cùng mà thôi. Nó đau đớn, thống khổ ăn mòn xương tủy lão, cho dù lão chuyển kiếp cũng không thể quên được cảm giác khốn cùng này. Vì sao lão lại phải chịu đau đớn này thì phải kể đến bàn tay dơ bẩn kia của lão đã làm gì Bạch Xà.

Huyết Xà là con người có thù tất báo... !!!

....

Trong màn đêm, khi Huyết Xà và Bạch Xà biến mất. Một bóng đen xuất hiện, bước tới bên cạnh lão già đang ngất ngỏi giữa cái sống và cái chết. Chạm tay lên cổ lão, người đó quay lại nói với con người phía sau mình đầy cung kính:

— Lão già, hần sắp chết rồi ạ.

Người đàn ông đó, thân người cũng cao lớn nhưng tuổi tác đã tầm trung niên. Ông liếc con mắt lạnh lùng vô cảm của mình về phía cái xác sắp chết kia, hừ lạnh:

— Vương Hoàng Diệp Linh....

Nhắc tới cái tên đó, đôi lông mày kia nhíu lại, ánh mắt toát lên sự hận thù thâm sâu. Đó dường như là một mối thù ngàn năm vạn kiếp ngấm vào máu ông từ lâu lắm rồi vậy. Quay người bước đi ông nói:

— Hãy chuẩn bị đi!

Người kia khẽ gật đầu. Trước khi bỏ đi, người đó rút thanh đao của mình ra chém đứt đầu lão ta rồi mới bỏ đi. Không biết đây là giải thoát cho lão hay là cái kết cho người vô dụng như lão ta nữa. Trong bóng tối, u ám đã lan rộng cả bầu trời, che lấp đi ánh trăng sáng lóa, nhằm chìn biển sao vào vực thẳm. Ta nghe đâu đó giọng nói chết chóc vang lên:

“ Ta sẽ đuổi cùng giết tận các ngươi ... !!!”

18. Chương 18: Diệt

— Huyết Xà à, tôi không có ý gì đâu, nhưng tôi nghĩ cậu cũng nên cẩn thận một chút. Cậu mà lảng nhãng là Bạch Xà nó cắt luôn đấy chứ chẳng đùa đâu. — Hắc Xà nhìn bức ảnh rồi nhìn Huyết Xà mà phì cười khi tưởng tượng ra cái khung cảnh gì đó.

Hiểu được ý của Hắc Xà, Bạch Xà và Độc Xà cũng phải cười. Hắc Xà bình thường mà đã không đùa thì thôi nhưng một khi đã đùa đúng là bó tay không đỡ được thật. Bạch Xà cười, vui vẻ nói:

— Haha.... Đúng là chỉ có anh hai hiểu em nhất!

Nghe Bạch Xà hứa theo Hắc Xà trêu mình, Huyết Xà khẽ nhíu mày. Huyết Xà ôm cô thì thầm vào tai Bạch Xà cái gì đó rồi khẽ nhếch môi cười. Nghe xong, Bạch Xà vừa tức lại vừa đỏ mặt lườm anh khiến cho Hắc Xà và Độc Xà không khỏi tò mò. Người con trai tên Huyết Xà này luôn làm cô không thể làm gì được dù tức giận anh cũng bị anh mạnh mẽ cường chế hướng về anh khiến không thể giận được. Tình yêu của Huyết Xà là gì đó vừa độc chiếm lại mạnh mẽ bảo bọc khiến người ta mê luyến không thể rời. Rất cục, Bạch Xà lại bị Huyết Xà ôm đi. Anh thấy để Bạch Xà cạnh Hắc Xà không phải là một ý kiến tốt, ngoài học hư ra thì chẳng được gì cả. Để lại ánh mắt cảnh cáo Huyết Xà cùng Bạch Xà mất hút trong hành lang...

...

Ngày hôm sau, sau mấy ngày sắp xếp lịch làm việc của các thành viên trong bang, Hắc Xà quyết định để cả bang nghỉ ngơi vài hôm để lấy sức bước vào cuộc chiến thực sự phía sau này. Và cũng chính vì thế, một buổi sáng đẹp trời, bốn người thong dong đi dạo trên bãi biển xanh mát của thành phố Đà Nẵng xinh tươi. Có lẽ, đã phải một thời gian rất dài rồi họ chưa bao giờ sống chậm lại, bước chậm một chút để ngắm nhìn phố phường đông đúc cả. Lúc nào cũng là vội vàng bước qua tất cả hay không cũng là ẩn giấu mình trong màn đêm; cuộc sống của một mafia chẳng bao giờ cho phép họ được sống chân chính với con người mình. Dù là người sống trong bóng đêm, dù là thế giới ban ngày cũng đầy thối nát nhưng khi chạm vào ánh mặt trời dịu dàng sau một mùa đông – ánh mặt trời lúc sáng sớm lại khiến cho lòng ta chợt ấm lại.

Bạch Xà tay trong tay với Huyết Xà đi dạo trên biển, hít hà lấy hương thơm tươi mát mang chút vị mặn mòi của biển khơi và nắng sớm. Có lẽ, đã lâu lắm rồi Bạch Xà mới chạm vào được với cái cảm giác bình yên đến nhường này. Nhìn qua Huyết Xà đứng bên cạnh mình từ ánh mắt đến cả con người đều là dịu dàng, ấm áp chứ không phải khí lạnh lẽo kia khiến cho cô tự hỏi rằng: Phải chăng cô cảm thấy ấm áp như vậy là do anh chăng?

— Đừng nhìn, anh sẽ nghĩ rằng em đang mời gọi anh đấy — Huyết Xà thấy Bạch Xà nhìn mình chăm chú, anh khẽ cười thì thầm vào tai cô. Cánh môi mỏng hôn lên má hồng hồng của cô.

— Anh... — Bạch Xà nghe vậy ngẹn hóng, gương mặt đỏ bừng. Đôi má cô hồng lên chẳng kém gì mặt trời đang mọc từ mặt biển kia lên cả. Cô vừa tức lại ngượng ngùng nhìn anh.

Ngắm nhìn hai người trước mặt mình, hai người mà ta ngưỡng tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ có thể hòa hợp được với nhau mà giờ đây lại nhìn nhau chứa đựng là bầu trời yêu thương. Có lẽ, tình yêu chính là một phép lạ như thế. Anh – Hắc Xà cảm thấy thực sự rất mãn nguyện. Anh đã từng ước, từng mong những ngày tháng như thế này nhưng cũng chưa bao giờ dám hy vọng vậy mà giờ đây nó đã trở thành sự thật rồi. Tuy nhiên, sự thực này hạnh phúc quá làm anh cảm thấy lo sợ...

— Anh! Hôm nay hãy thoải mái một hôm đi. Chuyện tiếp theo hãy để ngày mai rồi tính. — Độc Xà như hiểu được nỗi lo ẩn giấu trong lòng Hắc Xà vậy. Bàn tay nhỏ nắm chặt bàn tay anh, nụ cười dịu dàng khiến Hắc Xà cảm thấy ấm lòng. Cô bây giờ đã chờ lại với chính mình. Không phải là một cô gái thù hận đầy mình nữa mà là một cô gái yêu anh bằng tất cả tâm tư của mình.

Hắc Xà và Huyết Xà có thể dễ dàng phân biệt được Độc Xà và Bạch Xà có lẽ không chỉ bởi vì tình yêu. Bởi lẽ, khi hiểu họ rồi tiếp xúc với cả hai thì ta sẽ nhận ra rõ ràng một điều là cả hai chỉ giống về ngoại hình còn cử chỉ, tính cách và ánh mắt hoàn toàn khác nhau. Bạch Xà mang trong mình một dòng máu mạnh mẽ, kiên cường nhưng bên trong lại mềm yếu dễ suy sụp khi cô bị sốc bởi cái gì đó hay ai đó. Ánh mắt cô luôn lạnh lợi, sáng rực, hoạt bát, long lanh như chứa đựng cả bầu trời những vì sao trong đó vậy. Còn Độc Xà lại là một cô gái dịu dàng, nữ tính luôn nhẹ nhàng nhưng khi cần thì cô lại mạnh mẽ vô cùng, kiên cường

hơn cả Bạch Xà. Ánh mắt Độc Xà bởi vì bảy năm hận thù mà mất đi ít nhiều sự long lanh ngậy thơ như của Bạch Xà nhưng nó lại trở thành đôi mắt tĩnh lặng khiến người ta an tâm về một nơi nào đó bình yên khi ở bên cô.

— Chị hai, anh Phương mau lại đây! — Bạch Xà ở phía xa vẫy tay gọi cả hai.

Giữa bãi biển cát trắng, nước xanh ngắt, bầu trời ruộm nắng vàng của thành phố Đà Nẵng có hai thiên thần đang vui đùa. Nắng dát vàng khắp nơi, chiếu sáng hình ảnh Bạch Xà đội chiếc mũ vành to mặc một bộ đồ đơn giản, chỉ là áo ba lỗ trắng cùng quần đùi xanh nhạt, đi dép lê thôi nhưng nụ cười rực rỡ kia khiến cho ánh nắng kia càng trở nên vàng hơn. Độc Xà chạy tới vui đùa cùng Bạch Xà, cô cũng đội một chiếc mũ to màu xanh nhạt, diện một chiếc váy dây đơn giản không họa tiết màu trắng tung bay trong gió đưa một làn gió nhẹ đến bên những người thân yêu của cô. Cả hai thiên thần này, họ đang vui đùa giữa những thứ gì đẹp đẽ nhất, tinh túy nhất mà tạo hóa ban cho thiên nhiên này đây... !

— Long, tôi mong họ mãi cười như vậy — Hắc Xà quay lại, nói với Huyết Xà đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

— Không có gì là không thể! — Huyết Xà nhìn hình ảnh kia, thản nhiên nói. Có lẽ, lần đầu tiên anh tin tưởng một cái gì đó.

Câu nói này tuy đơn giản nhưng thực chất lại chứa đựng một hàm ý. Đúng là chẳng có gì là không thể làm được nhưng để làm được không phải là dễ. Cả Hắc Xà và Huyết Xà đều rất rõ ràng để đạt được đến cái ngày “có thể” đó là thì phải đi qua một con đường dài thật dài với nhiều chông gai trước mắt. Hạnh phúc bình dị như khoảng thời gian này không dài nên cả hai đều lặng lẽ tận hưởng và khắc ghi. Bởi, tương lai sau này chẳng ai có thể đoán biết được.

— Anh Phương, Long mau lại đây! — Bạch Xà chạy tới, cô cùng chị gái mình hắt nước vào cả hai.

Hai cô gái nụ cười rạng rỡ hòa cùng gió cùng nắng chạy tới kề bên, từng giọt nước long lanh mát rượi chạm vào thân hình cùng gương mặt của điển trai của cả hai. Và, trên bờ biển sóng vỗ rì rào, hai cặp đôi nói đùa vui vẻ mặc cho ông trời ghen tị cứ ngày một tỏa nắng chói hơn. Hình ảnh Hắc Xà bế bổng Độc Xà lên xoay tròn trên biển, Bạch Xà nhảy lên lưng trần rộng lớn của Huyết Xà đùa giỡn sẽ là một những hình ảnh không bao giờ có thể quên được. Nó đơn giản nhưng khắc khi mãi vào tim từng con người kia. Những tiếng cười kia giòn tan, trong trẻo mãi là tiếng cười đẹp nhất, hạnh phúc nhất mỗi khi ta nhớ lại. Ánh mắt trao nhau nồng nàn, nụ hôn chạm nhau ấm áp là trên bãi biển đầy nắng, gió và hương vị sẽ là hình ảnh mà mỗi khi ta nhớ lại lòng sẽ ngập tràn niềm hạnh phúc.

...

Tối, cả bốn người sau khi ăn uống no nê thì cùng nhau đi dạo. Tay nắm tay, họ tản bộ trên bờ biển mặc cho gió thổi tóc ai đó tung bay, mặc cho cát lùa dưới chân. Chỉ là những câu chuyện bông đùa, nhưng trên ghềnh ngọt ngào đã lẫn át tiếng sóng biển kia bằng tiếng cười đầm say, hạnh phúc đó...

“PÀNG.....”

— BẠCH XÀ.....

Một tiếng sấm vang lên, một tiếng hét thất thanh, một nụ cười vụt tắt, một người ngã khuỵu. Huyết Xà là người đầu tiên hét lên và cũng là người đầu tiên lao về phía Bạch Xà. Có lẽ, đây là lần đầu tiên mọi người chứng kiến Huyết Xà to tiếng tới vậy; một Huyết Xà luôn lạnh lùng, không có thứ gì lay chuyển được, giờ đây sắc mặt của anh và mọi thứ đối với anh đều đảo lộn tất cả. Xoay người ôm lấy Bạch Xà tránh đi viên đạn nhưng vẫn không kịp. Chúng nhắm vào sơ hở của cả bốn, chính là không đề phòng, quá chủ quan khiến cho chuyện không ngờ tới này xảy ra. Dù Huyết Xà nhảy cảm tới đâu, dù Bạch Xà có giác quan thứ sáu, dù Hắc Xà có thể bao quát được mọi thứ nhưng khi đã chủ quan thì mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Và đây, chính là lúc kẻ thù nhắm vào Bạch Xà. Viên đạn xuyên qua vai sau Bạch Xà khiến cô chỉ biết ngơ ngàng. Huyết Xà đỡ được cô trước khi cô ngã xuống, ánh mắt anh hằn lên sự đau đớn cùng tức giận như muốn giết chết tên ám sát kia. Xé toạc chiếc áo mình đang mặc, Huyết Xà cầm máu cho Bạch Xà, ánh mắt anh giờ chăm chăm nhìn cô đang nhũm mày lại chịu đau.

— Huyết Xà, đưa Bạch Xà về nhà nghỉ trước đã rồi tính — Hắc Xà vội nói, ánh mắt anh đảo nhìn xung quanh canh chừng bất cứ ai tấn công.

Tên kia ngay khi bắn chúng Bạch Xà đã tẩu thoát, tất cả đều ngỡ ngàng nên không có ai truy bắt hấn, chỉ đến lúc hết ngạc nhiên thì tất cả đã là quá muộn. Huyết Xà cắn răng, nuốt hận vào lòng bế Bạch Xà lên đi nhanh về khách sạn.

— Anh, Bạch Xà bị trúng độc — Độc Xà nhìn miệng vết thương của Bạch Xà, lo lắng nói.

— Độc? — Cả Hắc Xà và Huyết Xà đang vội vàng chuẩn bị mọi thứ để sơ cứu cho Bạch Xà. Nghe vậy, cả hai đều khựng người quay lại nhìn Độc Xà.

Huyết Xà ngay lập tức đi về phía Bạch Xà kiểm tra, quả đúng là có độc thật. Mặt anh tối sầm lại khi nhìn miệng vết thương đang biến hóa vì trúng độc. Nó đang chuyển màu sẫm hơn và máu ra cũng là máu đen một cách kinh rợn; nhất là nếu không nhanh cầm máu thì Bạch Xà sẽ chết vì mất máu mất... Không hiểu loại độc này là gì mà khiến áu của Bạch Xà không ngừng chảy ra không thể cầm cự được. Thứ độc kỳ quái này đến chính một người am hiểu về độc như Độc Xà cũng không thể giải được khiến cho cô càng lo lắng hơn. Nhìn Bạch Xà đang toát mồ hôi lạnh vì đau đớn và độc dần vật mà cô rút nước mắt. Cô tự hỏi là tại sao lại người đó lại nhắm vào Bạch Xà chứ không phải là ai khác?

— Hắc Xà đưa Độc Xà ra ngoài đi — Huyết Xà lên tiếng khi đang hơ con dao lên ngọn lửa.

— Không, tôi... — Độc Xà không muốn ra ngoài, cô muốn ở bên cạnh Bạch Xà. Thứ độc kia tới cô còn không biết cách giải thì phải làm sao cứu được Bạch Xà đây?

Huyết Xà nhíu mày quay lại nhìn cô. Cô gái này bình thường thì khá sợ anh, không như Bạch Xà lúc nào cũng ngang bướng. Nhưng, bây giờ lại kiên cường đối đầu anh, nhìn thẳng vào mắt anh bất chấp tất cả. Nhiều khi anh không khỏi cảm thán về cả hai chị em nhà này, rốt cục là cách này hay cách khác đều ngang bướng như nhau mà thôi. Huyết Xà thở dài, liếc nhìn Bạch Xà rồi lạnh lạnh nói:

— Uyên, tôi có thể giải được độc cho Linh. Nhưng tôi không nghĩ cô đứng đây có thể chịu được cảm giác Linh đau đớn khi mổ trong tình trạng không có thuốc gây tê hay thuốc mê. Đặc biệt là khi cô không thể chịu được khi nhìn thấy máu quá lâu .

— Tôi... — Độc Xà dù biết Huyết Xà nói không sai nhưng cô vẫn không thể không lo lắng cho được. Dù biết là vì sợ máu nên mới chọn cách dùng độc giết người thay vì chém giết như Bạch Xà nhưng cô cảm nhận rõ nỗi đau mà Bạch Xà chịu đựng nên mới không muốn rời xa em gái mình.

— Uyên, hãy tin tưởng cậu ấy — Hắc Xà vỗ nhẹ lưng Độc Xà trấn an cô. Anh cũng rất lo lắng nhưng thời gian khẩn cấp bây giờ không thể mất đi điềm tĩnh được.

Chạm vào đôi mắt dịu dàng cùng lo lắng của Hắc Xà. Cô tin tưởng anh cũng tin tưởng tình yêu của Huyết Xà dành cho Bạch Xà. Cuối cùng, cô cũng chịu theo anh ra ngoài; tuy chỉ là không nhìn thấy thôi nhưng cách một bức tường Độc Xà cảm nhận rõ sự dần vật của độc đang ám trên người em gái mình. Cô mong mình có thể phần nào đó san sẻ bớt nỗi đau đang dần vật em gái mình kia thì tốt hơn...

Trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ còn lại Huyết Xà và Bạch Xà đang khó khăn thở ra từng tiếng thở nhẹ mang theo đau đớn. Tuy nhiên, cô lại không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ là cắn răng chịu cơn đau hành hạ mà thôi. Nhưng việc như thế này cũng không phải chưa từng xảy ra và đây cũng không phải lần đầu cô trải nghiệm. Bước chân vào màn đêm của thế giới tanh máu này thì việc bị thương là chuyện rất bình thường, nhất là một ám vệ như cô và tất cả thì việc xảy ra ngoài dự liệu có cũng không ít lần. Cô biết đây là loại độc không đơn giản vì nó ngoài làm cho cô tê dại đau nhức toàn thân thì chính là ngăn không áu đông kết, đồng thời khiến máu nhiễm độc mạnh. Cô biết Độc Xà không thể giải được bởi lẽ nếu Độc Xà biết thì chính cô cũng có thể đề kháng được với nó rồi. Huyết Xà nhìn Bạch Xà đang mím môi chịu đựng, anh hôn nhẹ lên môi cô, dịu dàng nói:

— Linh, đau hãy cắn vào tay anh được chứ? Cắn bật máu thù càng tốt.

Nghe vậy, Bạch Xà yếu ớt lắc đầu. Cô không muốn anh nhiễm độc như mình lại càng không muốn tổn thương anh. Là một ám vệ, trước khi trở thành một phó bang, cô đã được dạy cách phải kiềm chế đau đớn như thế nào. Cô thà cắn bật máu môi mình chứ cũng không chịu làm đau người con trai trước mặt mình một chút nào cả. Cô biết, anh là người hơn ai hết lo lắng và xót xa cho cô nhưng cũng không có nghĩa cô muốn thương tổn anh. Huyết Xà dường như cũng biết trước được điều này. Nếu không rõ tính cách cô thì

anh đã không thể khiến cô yêu mình, đoạt cô từ tay Hắc Xà. Hôn nhẹ lên trán thấm mồ hôi của Bạch Xà, Huyết Xà đau đớn nói:

— Giờ đây em không phải chỉ có một mình, em còn có anh nữa nên xin em đừng ôm đồm một mình được không? Hãy để anh giúp em, được chứ?

Nghe vậy, trong lòng Bạch Xà không khỏi rung động. Nhắm mắt, môi ngậm chặt lấy cánh tay săn chắc của anh, Bạch Xà từ từ lấy tinh thần để đón nhận những đau đớn tiếp theo. Lúc nào cũng vậy, Huyết Xà bình thường rất ít nói, kiệm lời nhưng chỉ khi ở bên Bạch Xà thì lại trở thành một con người khác hoàn toàn. Nhưng từ anh nói ra không cụt ngủn, lạnh lùng mà nó hàm chứa tất cả tình yêu anh dành cho cô dù đơn giản nhưng lại chứa đựng vị đường ngọt ngào, thanh thanh.

Huyết Xà để cô cắn tay trái, dùng tay phải của mình để mỗ. Khi còn dao hơi lên lửa đã đủ độ nóng thì cũng là lúc anh bắt đầu mỗ. Vết cắt nóng bỏng mà cũng lạnh lẽo rạch vào da thịt, Bạch Xà đau đến nhú máu lại, muốn ứa nước mắt, cảm giác đau đớn xông thẳng lên não bộ. Chính vì vậy, vô thức cô cắn chặt răng vào tay anh chảy máu. Huyết Xà mặt không chuyển sắc, một cái nhú máu cũng không có, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn con dao rạch từng đường một. Nhưng càng về sau, lạ rằng máu Bạch Xà chảy ra lại bắt đầu chuyển màu đỏ tươi như bình thường. Sau cùng, viên đạn cũng được khều ra, rơi xuống nền đất lạnh cũng là lúc máu Bạch Xà trở về đỏ tươi như bình thường không còn pha tạp chút máu độc nào. Bạch Xà mất máu, mất sức mệt mỏi mà ngất đi. Huyết Xà nhẹ nhàng rút tay ra, khâu lại miệng vết thương trên bả vai Bạch Xà một cách tỷ mỉ nhẹ nhàng nhất rồi băng bó lại cho cô. Nhìn cô, anh cảm thấy đau đớn không tả. Đau, bởi vì anh đã không thể bảo vệ người con gái mình yêu thương này. Lấy khăn lau đi vết máu còn dính trên môi Bạch Xà, lau qua người và thay đồ cho cô Huyết Xà nhẹ nhàng ôm cô lên giường cẩn thận không động đến vết thương ở bả vai cô. Anh cứ ngồi đó, ôm cô, ngắm nhìn gương mặt Bạch Xà từ từ dần ra sau từng đau đớn trên người.

Hắc Xà đẩy cửa vào cùng Độc Xà. Nhìn Huyết Xà ôm Bạch Xà như thế, thấy ánh mắt Huyết Xà bị thương mà không khỏi đau lòng. Anh hiểu Huyết Xà đang tự trách mình đến nhường nào khi để Bạch Xà bị ám sát như vậy. Lỗi này không phải do một mình Huyết Xà, chẳng do ai cả chỉ là điều không may nhưng anh biết Huyết Xà sẽ không bao giờ nghĩ vậy. Bởi lẽ, từ lúc xác định yêu Bạch Xà thì Huyết Xà đã quyết tâm không bao giờ để Bạch Xà bị thương bằng bất cứ giá nào. Ngày đó, nếu Bạch Xà không ngăn cản thì Hắc Xà tin Huyết Xà không ngần ngại mà giết chết Độc Xà đâu...

— Huyết Xà....— Hắc Xà đang định nói gì đó nhưng Huyết Xà đã ngẩng lên, lạnh lùng nói:

— Là ông ta.

— Ông ta? — Hắc Xà ngỡ ngàng. Nghe lời nói của Huyết Xà tự dưng Hắc Xà cảm thấy lạnh cả người.

Huyết Xà không nói gì thêm chỉ chăm chú nhìn vào Bạch Xà. Bàn tay anh to lớn thỉnh thoảng chạm lên trán kiểm tra thân nhiệt của cô vì anh sợ cô phát sốt vì vết thương kia. Hắc Xà cũng tự hiểu, anh xoa người quay đi nói:

— Độc Xà, em đi nấu chút cháo để Bạch Xà tỉnh dậy ăn nhé. Hãy hạn chế ra ngoài. Anh đi làm thủ tục ngày mai chúng ta sẽ về Hà Nội.

Độc Xà không hiểu lắm nhưng vì sự tình căng thẳng hiện tại cô cũng không tiện hỏi thêm chuyện gì. Theo Hắc Xà ra ngoài chuẩn bị, bất giác lúc bước qua cánh cửa lòng cô ánh lên một dự cảm không lành chắc chắn là liên quan đến Bạch Xà. Quay lại nhìn Bạch Xà đang nằm trong lòng Huyết Xà ngủ mơ màng, Độc Xà khẽ nói:

— Xin em đó, hãy thật hạnh phúc... !!!

BANG VƯƠNG XÀ:

Từ ngày trở về, Hắc Xà hầu như không mấy khi về bang cả, anh cứ đi miết từ lúc mặt trời dần biến mất đến khi màn đêm ẩn mình nhường lại ặt trời đỏ rực từ từ nhô lên. Và khi Bạch Xà khá hơn, tới lượt cả Huyết Xà cũng như Hắc Xà đều đi và trở về vào sáng sớm. Họ về cũng chỉ dành thời gian nghỉ ngơi, xem qua thông tin và kiểm tra sức khỏe của Bạch Xà rồi cả hai đều đi. Chính vì vậy những việc buôn bán lớn nhỏ của bang sẽ do Độc Xà quản lý. Bây giờ, tài năng thật sự, trí thông minh trời phú của cô mới được

phát huy. Cô dường như thay thế vị trí của Hắc Xà làm mọi việc giúp anh từ những việc nhỏ nhất đến những vụ buôn bán, luân chuyển vũ khí lớn. Giúp cô là Tứ Thần sẽ đích thân ra mặt trong những vụ vận chuyển vũ khí số lượng lớn và ám sát những nhân vật cấp cao. Còn Bạch Xà vì mỗi lần Huyết Xà đi và về đều nhắc rất rõ một câu: “Cấm rời giường” nên không có cách nào khác là cô đành ngoan ngoãn hằng ngày ăn, ngủ dưỡng thương mà thôi.

...

Một hôm, khi Huyết Xà cũng Hắc Xà về, Bạch Xà đã được Độc Xà tháo chỉ thì Joker vội vã chạy vào. Cậu nhóc ở Vương Xà đã được một thời gian không thể nói là ngắn chút nào, cũng không phải là quá dài nhưng đã đủ để trưởng thành hơn rất nhiều. Giờ đây cậu không còn nhút nhát, yếu ớt như ngày đối mặt với lũ du côn nữa mà giờ đây đã trở thành cậu bé hoạt bát, thông minh giúp đỡ rất nhiều cho Hắc Xà. Đứa nhỏ được cả Huyết Xà và Bạch Xà nhắc về này có thể nói rằng cả hai đã nhắc về một báu vật bởi cậu bé ngay từ khi học đã tỏ ra tố chất của một cậu nhóc thông minh hơn những đứa nhỏ khác và dường như vì khiếp sợ, áp lực của ngày trước mà cậu trở nên già dặn hiểu biết hơn so với độ tuổi của mình. Và giờ đây, cậu chính là ám vệ triển vọng nhất mà Hắc Xà trông đợi trong những đứa trẻ mà bang đang huấn luyện.

Cái ngày mà Bạch Xà về mang trên vai vết thương lớn trở về đã khiến cho Joker vừa giận giữ lại lo lắng. Ánh mắt của đứa nhỏ này có phần gì đó lạnh lùng ý như ánh mắt của Huyết Xà trước khi giết chết con mồi của mình. Ai nhìn vào cậu cũng cảm thấy một điều rằng cậu lớn lên sẽ chính là Huyết Xà thứ hai.

— Có chuyện gì vậy Joker? — Bạch Xà xoa đầu cậu nhóc, mỉm cười hỏi.

Joker cũng nhìn cô mỉm cười, hai má cậu bé đỏ hồng lên rất đáng yêu. Dù có thông minh như thế nào thì cậu vẫn chỉ là một cậu nhóc với gương mặt búng ra sữa mà thôi. Tuy nhiên trong lòng cậu thì Bạch Xà và Huyết Xà chiếm một vị trí rất quan trọng, không phải vì họ đã cứu cậu mà họ đã cho cậu những thứ cậu chưa bao giờ mơ tới. Với Joker cả hai như là cha là mẹ cậu vậy. Đưa một phong bao màu vàng kim, Joker nói:

— Phó bang chủ, thứ này được để lại ngoài cửa của bang ạ. Không biết ai đưa chỉ thấy nó kim trên cửa lớn của bang bằng một mũi tên.

— Vậy sao? — Bạch Xà nhận lấy. Trên phong bao này không có gì ngoài một ấn ký kỳ lạ mà cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Tuy nhiên, khi Hắc Xà cùng Huyết Xà nhìn thấy ấn ký này cả hai liền đen mặt. Lấy bức thư từ tay Bạch Xà, Huyết Xà mở ra. Trong đó là một tờ giấy cùng màu với phong bao in hình ấn ký đó và ghi một địa chỉ, thời gian bằng mực đen. Nhìn dấu ấn hình rắn vàng cuộn mình thành vòng tròn bên trong là bốn vòng tròn nhỏ, sắc mặt của Huyết Xà và Hắc Xà càng ngày càng trở nên xấu hơn. Độc Xà khi nhìn thấy dấu ấn đó cũng bất giác tái mặt, gương mặt trở nên giận giữ không nguôi. Cô quay phắt lại nhìn Hắc Xà, vừa ngớ ngàng lại tức giận hỏi:

— Hắc Xà... là cha đúng không?

Cả Huyết Xà lẫn Hắc Xà đều khựng lại, cả hai không bao giờ có thể ngờ được rằng Độc Xà có thể nhận ra được ấn ký này. Họ quên mất rằng Độc Xà từ bé đã thông minh bởi trí nhớ của cô phi thường tốt, dù chỉ là một sự vật lướt qua trước mắt cô cũng có thể nhớ rõ được nó một cách chính xác. Có lẽ, bởi vì cô cũng được nuôi dưỡng lên từ bàn tay của người đàn ông đó – Rắn Chúa. Cô có thể nói, ông chính là con rắn đã sinh ra họ của ngày hôm nay, nuôi dưỡng từ lúc mới chào đời đến lúc hiểu biết và cho họ những khả năng đặc biệt nhất.

Độc Xà nhìn thái độ của cả Huyết Xà và Hắc Xà thì chẳng cần câu trả lời cũng biết được đáp án. Nghĩ tới người đàn ông kia Độc Xà bất giác run lên. Cô run không phải vì sợ hãi mà bởi vì lòng hận thù bất giác dấy lên; bởi lẽ hung thủ thực sự giết chết cha mẹ của cô và Bạch Xà chính là ông ta. Người đàn ông này ngay từ khi cô có thể nhận thức đã nhận ra ông là một người không đáng tin, xung quanh ông bao phủ u ám của chết chóc và hủy diệt mà thôi. Nhưng... mạng sống này, khả năng này của cô đều là do ông ban cho, kể cả được gặp Hắc Xà và yêu anh đều là cho ông ban cho. Càng nghĩ, Độc Xà càng cảm thấy ớn lạnh, người đàn ông này thực sự rất tàn độc. Tàn độc bởi lẽ ông nuôi con của kẻ thù và biến chúng thành cỗ máy giết người cho ông và... và rồi cho chúng tự tàn sát nhau.

— Chị, anh!... Mọi người đang nói gì vậy? Cha nào thế? — Bạch Xà khó hiểu nhìn ba người kia.

— Bạch Xà, em... — Độc Xà không biết phải giải thích chuyện này với Bạch Xà như thế nào nữa. Bởi lẽ, Bạch Xà không hề biết “ông ta” mà cả Huyết Xà, Hắc Xà và Bạch Xà đã nhắc tới ngày đó và lúc trước là ai !!!

Hắc Xà liếc nhìn Huyết Xà như ngăm hỏi gì đó. Khi Huyết Xà gật đầu anh mới lên tiếng thay Độc Xà nói ra tất cả:

— Bạch Xà, em nhớ cha chứ? Cha của tất cả chúng ta, người đã nuôi dạy ta và cho ta khả năng chiến đấu.

— Cha?... Chẳng phải cha mất rồi sao? — Bạch Xà cố sức nghĩ lại. Mặc dù rất thông minh nhưng trí nhớ về những ký ức ngày xưa của Bạch Xà rất mờ nhạt.

Lục tìm trong trí óc của mình, Bạch Xà tìm thấy một hình ảnh mờ ảo của người mà cô gọi là “cha”. Năm đó, cô nhớ khi cô và anh bỏ đi thì căn nhà bỗng nhiên cũng phát nổ. Và lúc đó, Hắc Xà có nói với cô rằng cha đã chết trong vụ nổ đó rồi. Đối với cô người cha này dù không nhớ rõ vì còn khá bé nhưng cô rất trân trọng ông bởi ông chính là người đã dạy cô phải mạnh mẽ, đối mặt với cuộc sống nên mới có cô của ngày hôm nay.

Hắc Xà nhìn Bạch Xà mà không khỏi đau lòng. Ngày đấy vì không muốn Bạch Xà phải chịu cú sốc lớn sau khi rời xa chị gái mình nên anh đã không nói sự thật cho cô biết. Chính vì vậy trong lòng Bạch Xà người đàn ông kia vẫn là một người cha tốt. Vuốt nhẹ mái tóc Bạch Xà, Hắc Xà nói:

— Linh, người đàn ông mà Huyết Xà nhắc tới và cũng gọi là “cha” chính là cha của chúng ta và ông chính là người đã giết cả gia đình em. Ông ấy chưa chết, bao nhiêu năm qua ông vẫn sống và truy đuổi chúng ta.

— Anh... anh nói gì cơ? — Bạch Xà sững sờ nhìn anh.

— Bao nhiêu năm qua anh không cho em xuất hiện ở các bữa tiệc, bắt em cải trang khi đi ám sát cũng bởi vì lẽ đó. Ông ấy chưa bao giờ ngừng truy đuổi chúng ta, đặc biệt là em. Ông ấy giết cha mẹ em vì tình yêu cũng vì hận thù. Tất cả chúng ta đều là quân cờ trong tay ông ấy để ông ấy điều khiển mà thôi — Hắc Xà đau đớn nói. Sự thật này anh đã biết vào chính ngày mà anh rời bỏ nơi đó.

Bàn tay anh siết chặt, vô thức vò nát bức thư cùng phong bì kia. Bao nhiêu năm trốn chạy cũng không thể nào thoát ra được. Từng ấy thời gian cũng không thể nào làm ông ấy nguôi đi hận thù mà hận chỉ càng thêm hận mà thôi. Anh sợ, nhưng không phải sợ ông ta giết mình mà sợ khi ông ấy bắt được Bạch Xà sẽ biến Bạch Xà thành cỗ máy vô tình giết người thuê cho ông ta mà thôi. Vương Xà chưa bao giờ dám hành động công khai quá mức, anh và Bạch Xà đến Độc Xà đều không bao giờ dùng đến tên thật của mình bởi sợ ông ta sẽ tìm ra. Nhưng vẫn không thể thoát được bàn tay kia vươn tới đây và đang chuẩn bị thâu tóm mọi thứ. Hắc Xà – anh vừa hận lại vừa giận giữ chính mình vì không thể kết thúc được chuyện này ...

Huyết Xà nhìn Bạch Xà sau khi biết mọi chuyện sốc đến mức không nói ra được câu nào. Hóa ra người cha mà cô hằng kính trọng lại là người đứng sau bao đau thương mà cô đã phải chịu được. Hóa ra người mà khiến cô đã từng rơi nước mắt lại là người “đàn ông” trong bao câu chuyện cô được nghe về gia đình mình. Hóa ra... cô đã đặt niềm tin nhầm chỗ sao? Nhìn từng biểu cảm trên gương mặt Bạch Xà, Huyết Xà biết Bạch Xà đang tự dần vặt bản thân mình tới mức nào. Quả thực, nào ai có thể ngờ được rằng kẻ thù của mình lại là cha nuôi – người đã cho cô gần như một nửa cuộc sống hiện tại chứ! Huyết Xà ôm lấy cô, hôn nhẹ lên tóc cô thì thầm:

— Anh sẽ bảo vệ em.

Bạch Xà ngược lên nhìn anh, đôi mắt đỏ hơi ướt nước vì những sự thật diễn ra hiện tại. Cô ôm chầm lấy anh, hít hà lấy hơi ấm đó cùng mùi hương quen thuộc vương trên người anh để làm lòng mình vững tin hơn. Bờ ngực vững chắc này luôn làm cô cảm thấy an tâm không chỉ trong những giấc mơ còn cả những lúc cô không biết phải làm thế nào như lúc này nữa. Dường như, cô sống không thể thiếu được vòng tay, giọng nói cùng hơi ấm của anh mất rồi...

— Bạch Xà, đã đến lúc đối mặt với mọi thứ rồi — Độc Xà bước tới, xoa đầu Bạch Xà.

Bạch Xà cũng biết đây không phải là lúc để mình yếu đuối. Nhìn vào ánh mắt cương trực của Độc Xà, cô biết mình đã đến lúc đối mặt với tất cả để kết thúc chuyện này. Thời gian không còn là để cho ta chờ đợi được nữa mà là lúc ta đuổi bắt và nắm chặt lấy chúng từng phút từng giây một trôi qua... để kết thúc....

— Anh! Bức thư đó chúng ta sẽ chấp nhận chứ? — Bạch Xà quay lại hỏi Hắc Xà.

— Đối mặt — Người trả lời câu này không phải Hắc Xà mà là Huyết Xà. Anh nói rõ ràng, dứt khoát đường như chẳng có một chút nghĩ ngợi hay chần chừ nào cả.

— Ừm... không có cách nào khác ngoài đối mặt trực tiếp cả. Không thể chạy thoát thì đành bước vào ván cờ của ông ta thôi — Hắc Xà khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng anh lại trở nên bất an. Nếu ai đó để ý kỹ thì sẽ thấy đường như trong đó còn chứa một lo âu nào đó.

.....

Màn đêm buông xuống, hai bóng trong màn đêm vụt xuất hiện. Trên sân thượng của bang Vương Xà, hai người con trai đứng cạnh nhau, họ trầm ngâm không nói gì mặc cho từng đợt gió mạnh thổi qua quất vào người, mặc cho gió kia luồn vào trong áo mà ánh mắt kia vẫn phiêu dang nơi đâu đó trên vũ trụ kia.

— Huyết Xà! Ngày mai cậu không nên xuất hiện.

— Điều đó là không thể.

— Cậu không thể để Bạch Xà biết chuyện được. Cậu định phá hủy tất cả những gì mình đã cố gắng sao? — Hắc Xà quay lại, đôi lông mày nhú lại không đồng tình.

Huyết Xà im lặng, không nói gì cả. Anh biết, mình đang đạp đổ tất cả những gì mình có và đang bước vào một con đường không có lối thoát và không có một ánh sáng nhỏ nào cả. Nhưng, thà anh làm vậy còn hơn rằng để người con gái anh yêu nhất chết trước mặt mình. Lúc đó, anh tin rằng đối với anh cuộc sống này không còn ý nghĩa gì nữa. Không thể tự tay giết người mình yêu thì anh chấp nhận sẽ chết trong vòng tay cô và khắc ghi vào tim người đó một chữ “hận” để cô nhớ mãi anh; theo một cách nào đó. Anh xoay người bước đi, trong gió để lại câu nói:

— Cậu hiểu rõ việc này hơn ai hết, đừng cố gắng phủ nhận thực tại. Tôi sẽ đưa họ về.

Nói rồi anh biến mất. Hắc Xà đứng một mình ở đó không quay mặt lại nhìn nhưng từ anh tỏa ra một sự u ám. Cánh tay đó siết thật chặt tạo thành nắm đấm rồi lại buông ra khẽ thở dài chấp nhận số phận an bài. Đã bao nhiêu lần cố gắng dấy dựa khỏi số phận bi kịch này nhưng đi một vòng lại trở về chỗ cũ, tới bây giờ anh cũng chỉ đành buông xuôi theo nó mà thôi. Nhưng anh vẫn hận, hận bởi qua bao nhiêu cố gắng mà cũng không thay đổi được thời khắc này. Hận rằng rốt cục anh vẫn làm thương tổn Bạch Xà.

...

Huyết Xà trở về phòng ngủ, Bạch Xà vẫn đang say giấc, trên môi vẫn ẩn một nụ cười hạnh phúc. Bước đến, ôm chặt lấy cô thì thầm điều gì đó. Giọng anh mang đầy bi thương cùng chua xót:

— Anh yêu em, là sự thật duy nhất không bao giờ thay đổi.

* * *

ĐÊM HÔM SAU:

Bạch Xà diện trên người chiếc váy hai dây đen đơn giản ôm thân hình, xẻ từ ngang đùi trở xuống, mái tóc đen được vấn cao cài một chiếc trâm bạc đơn giản. Không trang sức, cũng không trang điểm đậm, chỉ với một chút son, một chút phấn thôi nhưng đã tôn lên được nét đẹp quyến rũ ẩn sau trong con người cô thực sự. Đôi chân dài ẩn sau lớp váy mỏng để lộ thân hình một con rắn quyến rũ uốn lượn thân hình mảnh trên chân. Cô sánh bước bên Huyết Xà cũng đồng dạng một màu đen huyền bí như vậy. Có khác, chính là ngày hôm nay anh không đeo mặt nạ nữa mà để lộ cả gương mặt điển trai mà chỉ có rất ít người được chiêm ngưỡng này.

Độc Xà tay trong tay với Hắc Xà khoác một chiếc váy giống y như chiếc váy của Bạch Xà, chỉ khác là nó màu trắng đồng màu với bộ vest trắng quen thuộc của Hắc Xà mà thôi. Có lẽ, không ai biết rằng Độc Xà cũng có một hình xăm. Vì hình xăm này mà cô luôn phải mang găng tay dài quá khuỷu tay. Đó là hình

xăm một con rắn xanh uốn lượn quanh cánh tay cô và chiếc đầu hướng xuống dưới nằm ngay trên mu bàn tay phải.

Phía sau là Tứ Thần choàng trên mình chiếc áo choàng đen ẩn thân vào với màn đêm để bảo vệ cho tất cả từ phía xa. Gương mặt cả bốn đều không một chút biểu cảm nào, chính là không có cảm xúc. Họ đưa xe tới, mở cửa cho chính chủ nhân của mình lên xe như lẽ thường rồi nhanh chóng vào vị trí lái xe tới địa điểm đã chọn. Ngồi trong xe, Huyết Xà nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Xà tận hưởng những phút giây yên bình còn sót lại. Hắc Xà khẽ vuốt mái tóc được buộc vổng lên cao của Độc Xà. Tóc của cô chính là thứ anh thích nhất vì nó dài nhưng đen, dày và rất mềm mại như chính tâm hồn cô thuần túy nhưng chứa đựng một tình yêu mãnh liệt mà cũng dịu êm.

— Chủ nhân, đã tới.

Chiếc xe dừng lại, bốn người bước xuống, trước mắt họ là ngôi nhà cổ kính, từng từng được quét lên lớp sơn màu nâu rêu khiến cho nó mang một phần u ám và tĩnh mịch. Nhìn vào phong cách xây nhà có thể thấy độ tuổi của ngôi nhà này không nhỏ, dường như nó đồng hành với chính chủ nhân ngôi nhà này suốt một quãng thời gian dài vậy. Nhìn căn nhà kia, Hắc Xà khẽ hướng mắt về phía Tứ Thần, đợi một cái gật đầu của anh họ biến mất trong màn đêm u tối.

Bốn người không ai bảo ai, họ siết chặt lấy bàn tay nhau, chuyển cho nhau từng hơi ấm bước vào trong. Vừa vào, họ nhận được một tràng vỗ tay cũng tiếng cười sảng khoái của một người đàn ông; giọng cười vang và đầy uy lực.

“ BỐP..... BỐP.....”

— Các con, chào mừng đã trở về nhà.

Phía trên, người đàn ông vóc dáng cao to, ngũ quan nam tính cho dù đã bị thời gian tàn nhẫn khiến cho chúng nhuộm màu một nỗi buồn nhưng vẫn mang một nét bệ vệ, oai phong của người đã từng trải nhiều năm. Có thể tưởng tượng ra được rằng lúc còn trẻ ông đẹp trai và thu hút ánh mắt các cô gái đến mức nào. Bên cạnh ông là một con báo đang lim dim nhắm mắt theo từng cái vuốt ve của ông. Đôi mắt ông cười nhưng lại cho người đối diện cảm thấy lạnh sống lưng. Ánh mắt ông lướt qua một lượt rồi dừng trên người Hắc Xà, nụ cười vụt tắt, lạnh lùng nói:

— Phương, nói cho ta nghe người đã đi bao năm?

— Bấy năm thưa cha — Hắc Xà ngần ngừ một chút mới nói. Người đàn ông này đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng trên người ông lại tỏa ra sát khí cùng một áp lực mà chính Hắc Xà cũng không thể đối nghịch lại được nó. Một người như anh còn không thể đơn giản đối mặt thì có thể tưởng tượng được người đàn ông này còn ghê gớm tới mức nào nữa.

— Phải, bấy năm.... Người cướp của ta đi hai đứa con và lại còn suýt giết chết người cha đã cứu mạng người từ nơi bản thủ kia về nữa — Lời nói của ông càng về phía sau càng gần lên từng tiếng giận dữ, đến cuối cùng là quát lên. Ông không thể ngờ được những đứa con ông nuôi lớn, ban tặng sức mạnh lại phản bội mình đau đớn đến thế. Tất cả, chính vì đứa con rơi bản thủ kia của ông...

Cùng lúc tiếng găt đó lên cao nhất, con báo đen đang nằm cạnh ông nhanh như chớp lao về phía Hắc Xà như muốn cắn chết anh vậy. Bạch Xà lao tới, cô đứng chắn trước mặt anh, đối diện với con báo, ánh mắt liếc nhìn nó rồi tròng lên một cái. Bỗng chốc, con báo liền dừng lại, bước những bước nhẹ nhàng đi về phía Bạch Xà ngoan ngoãn ngồi xuống, nó liếm bàn tay cô đầy nịnh nọt. Bạch Xà khẽ cười, ngồi xuống vuốt nhẹ lên đầu nó, vui vẻ nói:

— Ngoan lắm.

“ Bốp.... Bốp.... Bốp....”

— Quả không hổ danh đứa con ta yêu thương nhất. Diệp Linh, con đã mạnh lên rất nhiều — Tâm trạng ông ta lại thay đổi, quay ngoắt lại tươi cười vui vẻ.

Bước xuống, ông tiến về phía Bạch Xà. Bàn tay to lớn nâng lên gương mặt Bạch Xà ngắm nghía rồi ánh mắt liếc về phía Độc Xà đang được Hắc Xà bảo hộ sau lưng. Sau bấy năm, đây là lần đầu tiên ông được

gặp lại những đứa con của mình. Chúng lớn, chúng trưởng thành và chúng đang phản bội là ông; đây quả thực là một cuộc sống thú vị với trò chơi thú vị đối với ông. Chúng muốn đấu với ông sao? Ông sẽ chơi ván bài này cùng chúng. Thật lâu sau, ông nói:

— Các con thật đẹp, thật giống mẹ các con. Đặc biệt, ánh mắt bất khuất này khiến ta thật nhớ người ấy ngày xưa cũng nhìn ta như vậy.

— Cảm ơn cha đã khen. Nhờ ơn cha mà con chưa bao giờ được nhìn thấy cha mẹ mình một lần nào — Bạch Xà nhếch môi cười, nụ cười đau đớn, ánh mắt hận thù nhìn ông ta. Đáng nhẽ, mọi chuyện sẽ không bao giờ đến nỗi này nếu như ông — “cha” của tất cả đã không điên cuồng trả thù.

“BỐP...”

Trùng mắt nhìn Bạch Xà, ông thẳng tay tát vào gương mặt xinh đẹp mà ông vừa yêu vừa hận kia khiến cho Bạch Xà ngã xuống đất. Nhưng, cho dù má đang đỏ lên hẳn nằm ngón tay, Bạch Xà vẫn ngược lên nhìn ông mỉm cười như muốn nói rằng: Cho dù ông có đánh thế hay làm bất cứ cách nào thì sự thật vẫn sẽ không thể thay đổi rằng ông — chính là kẻ sát nhân đã giết hại cả gia đình nhỏ của cô. Độc Xà thấy Bạch Xà bị đánh, vội vàng chạy tới, cô đỡ Bạch Xà đứng dậy tức giận nói:

— Cho dù ông có làm bất cứ cách nào thì sự thực cũng không bao giờ xoay chuyển được, ông chính là kẻ tàn ác nhất. Giết hại gia đình tôi, khiến chị em tôi đối đầu nhau, tàn sát nhau chỉ vì những quá khứ ông ghen tỵ. Ông thật kinh tởm và độc ác. Tôi hận ông!!!

Nghe vậy, ông không nói gì cả, gương mặt chỉ theo từng lời nói mà tối sầm lại không thể nhìn ra được ông đang suy tính cái gì nữa. Hắc Xà bước tới, anh lạnh lùng nói:

— Nuôi con của kẻ thù, vui chứ cha?

Gầm lên một tiếng, ông gắt lên: “Giết hết cho ta!!!”. Tiếp theo, hàng loạt những bóng đen lao tới. Chúng toàn là những ám vệ chuyên nghiệp được đào tạo bài bản từ nhỏ, vẫy vùng trong biển máu được ông huấn luyện chính xác chỉ để đối phó với họ mà thôi. Ông rút lên từng tiếng:

— Giết hết cho ta, bằng cách nào cũng được....!!!

Hắc Xà nhìn ông, ánh mắt anh chuyển lạnh. Thanh kiếm màu đen từ từ được rút ra khỏi vỏ bao, một đường kiếm loang loáng điệu nghệ chém xuống lấy đi đầu của tên lao tới mình đầu tiên. Mỗi một đường đi, mỗi một cái nhẹ lách người cũng phé đi một tên ám vệ. Đường kiếm của anh cho chúng nhìn thấy nhưng lại tạo ra một ảo ảnh khiến chúng không biết phải đối phó làm sao để tránh né được đường kiếm này. Tưởng chừng chúng ở phía trước thì hần lại lãnh một đòn trí mạng vào lưng.

Bạch Xà và Độc Xà dựa vào người nhau cùng chiến đấu. Thanh kiếm ánh bạc của cô chém xuống đầy vô tình và đều là một kiếm xuyên tim. Đối diện với cô họ luôn phải đối diện với một ảo ảnh bởi đường kiếm đó đi không có quy luật nhất định nào cả. Hơn hết, dưới ánh đèn điện sáng chói kia, đường kiếm đó lúc ẩn lúc hiện không thể lường trước được và có khi ta cảm tưởng rằng có hơn mười lưỡi kiếm lao về phía mình chứ không chỉ có một. Nó vừa đánh vào thị giác lại đánh mạnh vào cảm xúc của đối thủ khiến chúng lúng túng và xác định là mất mạng. Độc Xà từ chiếc túi da quần quanh chân lấy ra những cây kim nhỏ phóng về phía chúng. Mỗi một kim vào người chúng đều khiến cho chúng không cử động được và từ nơi mũi kim cắm xuống bắt đầu lở loét và nhanh chóng lan ra toàn thân. Cách chết xem chừng có vẻ đơn giản nhưng lại tàn độc nhất vì nó ăn mòn cơ thể chậm chạp, từ từ từng chút một khiến cho chúng đau đớn, kiệt quệ tinh thần, dây dưa cũng không thể thoát được nỗi đau này; nỗi đau khi đối mặt với một con rắn độc.

Bạch Xà và Hắc Xà liếc nhìn nhau. Cả hai nhanh chóng hợp thành và triển khai ma trận quen thuộc khi họ chiến đấu cũng nhau. Thanh kiếm của Hắc Xà đưa cho Độc Xà phòng thân. Bạch Xà bay nhảy giữa không trung khiến cho xung quanh cô tỏa ra một hoa kiếm ảo ảnh làm cho chúng lóa mắt. Đúng lúc đó, Hắc Xà chớp thời cơ lao về phía trước, tốc độ nhanh tới chóng mặt, hình ảnh anh chỉ xuất hiện thoáng qua như một hư ảnh và khi anh dừng lại thì thi thể của năm tên ám vệ đã ngã xuống. Thân hình hắn đều bị một vật gì đó cắt lìa ra nhiều mảnh rất tàn nhẫn. Nếu để ý kỹ, ta sẽ nhìn thấy trên tay Hắc Xà là sợi giây mảnh màu trắng suốt nhưng nó lại được đặc chế trở nên sắc nhọn như một lưỡi kiếm, bền bỉ và dai không phải kiếm nào cũng có thể cắt đứt được. Sau rất nhiều thời gian, Song Xà của cả hai một lần nữa lại được sử dụng. Đây chính là cách giết người của Hắc Xà và Bạch Xà trong Song Xà: vô hình của ảnh kiếm

và hữu hình của khuyết kiếm mà Hắc Xà đang cầm trên tay kia chính là ẩn số thật sự của Song Xà. Nhanh, mạnh, tuyệt đối không một chút sơ hở. Vô hình là không thể nhìn thấy là ảo ảnh của con mắt; hữu hình là nhìn thấy cũng không thể xoay chuyển...

Nhìn đám thi thể ngày càng chất lên nhiều, ba đứa trẻ người vậy đầy máu kia, ông ngồi phía trên cao không chút nao núng mà chỉ nhếch miệng cười như đã đoán được trước chuyện này sẽ xảy ra. Đứng dậy, bàn tay vuốt lấy gương mặt mình, đôi môi bỗng chốc hiện nụ cười chết chóc, nói:

— Long! Giết chết thằng nhóc hỗn xược kia cho ta — Lời nói của ông nhẹ nhưng rõ ràng và đều từng chữ một đủ cho tất cả đám người hỗn loạn dưới kia đều nghe thấy.

Ngay lúc đó, trước mặt tất cả, Huyết Xà từ đâu xuất hiện, khẩu súng lục dài màu bạc quen thuộc anh hay dùng chìa thẳng về phía Hắc Xà. Ánh mắt người con trai này lạnh lùng, không cảm xúc và vô tình hướng thẳng về phía Hắc Xà. Lên cò, anh chỉ đợi lệnh của người đàn ông kia để bóp cò mà thôi.

— Long.... Anh.... — Bạch Xà sững người, ngơ ngàng nhìn Huyết Xà. Ánh mắt cô trở nên rối loạn, trái tim cũng đánh “thịch” một cái. Tuy nhiên, Huyết Xà chưa một lần liếc lại nhìn cô, ánh mắt anh chỉ nhìn chăm chăm vào người đang đứng nơi mũi súng của mình mà thôi. Cô tự hỏi, đây có phải Huyết Xà mà cô biết hay không?

Cùng lúc đó, một đám ám vệ tiếp theo chừng mười người nữa xông vào. Ông ta nhìn Hắc Xà rồi liếc con mắt về phía Bạch Xà và Độc Xà mỉm cười nói:

— Bắt chúng lại cho ta.

Bạch Xà vẫn sững sờ không cử động gì, chỉ chăm chăm nhìn con người chưa một lần nào nhìn mình kia. Độc Xà đang định phản kháng lại nhưng rồi cũng không làm gì được khi ông ta nói:

— Dám phản kháng thì đợi nhặt xác thằng Phương đi!!!

Không làm gì được nữa, cả hai đứng im cho chúng tiến lên bắt trói. Đúng lúc đó, bốn bóng đen lao tới chỉ với vài động tác đơn giản liền kết liễu mười tên kia. Họ tiến tới, xếp thành bốn phía vây quanh bảo hộ cho Độc Xà và Bạch Xà. Nhưng lúc đó, khi không ai để ý tới Bạch Xà đã lao về phía Hắc Xà. Đứng phía trước anh, đối diện họng súng của Huyết Xà. Cô cúi người rồi ngược nhìn anh, hai tay dang ra bảo hộ cho Hắc Xà, ánh mắt đó đầy áp bức thương, bối rối; giọng nói run rẩy muốn nói mà không nói nên lời:

— Anh....

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bạch Xà, với một người sống tới mức lối đời và trải qua bao sóng gió, nhìn qua bao gương mặt: tốt có, xấu có, gian manh, đều giả đều có thì cũng chẳng khó đoán ra chút nào. Cái bi thương tốt cùng kia, đau đớn thấu tim kia hình như ngày trước ông cũng đã từng trải qua rồi thì phải... nhưng, đó chỉ là quá khứ mà thôi. Ngẩng mặt cười lớn, ông nói:

— Hahaha... Linh! Không phải con yêu thằng Long rồi đấy chứ? — Ánh mắt ông đặc ý. Vốn dĩ điều này ông không nghĩ đến bởi lẽ để yêu một người không dễ dàng gì nhưng nó lại xảy ra. Thế coi như ông trời lại một lần nữa chiều lòng ông, giúp ân trả cái oán hận này mà thôi. Ông nói:

— Để ta kể cho các người chuyện này: Ngày xưa con Rắn Chứa có yêu một cô gái, nhưng cô ta lại không yêu Rắn Chứa mà yêu một con rắn khác. Chính vì vậy, Rắn Chứa đã trả thù bằng cách giết chết bọn họ, nhốt nuôi hai con rắn sinh đôi đem về. Mục đích duy nhất của rắn chứa là để trả thù cho tình yêu kia mà thôi; đó chính là để bốn con rắn đấu nhau cho đến chết— Lão càng nói càng cười lớn. Gương mặt lão ngày trở nên biến dạng rất cổ quái, tiếng cười lớn làm xô các nếp nhăn lại với nhau. Biến lão thành đúng một con quái vật máu lạnh.

— Đủ rồi, dừng lại đi — Hắc Xà lên tiếng. Anh không muốn Bạch Xà biết những thứ không cần thiết về những quá khứ đau thương kia.

Lão không thèm quan tâm đối thoại gì đến lời nói của Hắc Xà. Với lão, anh chính là cái gai trong mắt còn Bạch Xà mới chính là mục đích thật sự để trả thù của ông. Bởi lẽ, cô chính là người mang trong mình những tâm trạng, cảm xúc mà một khi đã tin tưởng thì tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội lại nó. Người như thế, khi chạm đến tột cùng đau khổ mới có thứ hương vị mà ông thích. Ông nhếch môi cười, lạnh lạnh nói:

— Nghe rõ đây, Long chính là con trai ruột của ta.

Bạch Xà rồi đến cả Độc Xà cũng sững sờ nhìn Huyết Xà. Độc Xà cô cứ tưởng mình đã biết được mọi chuyện của quá khứ kia nhưng nào ngờ lại không phải vậy. Hóa ra, vẫn còn cái sự thật đau đớn kia cơ. Cô e dè nhìn Bạch Xà, em cô đã yêu, đã từng tổn thương giờ đây phải làm sao với sự thật này. Chính cô còn không thể chịu được chứ huống gì Bạch Xà. Nhìn gương mặt Bạch Xà ngày càng tái đi, trái tim cô cũng bắt đầu đau nhói là cô hiểu cảm giác của Bạch Xà bây giờ làm sao.

— Long, giết! — Lão phẩy tay, ra lệnh.

Cả không gian của gian phòng cách rộng lớn này chìm trong một sự yên lặng tới đáng sợ, không khí căng thẳng chính là nhờ một tiếng súng kia có nổ hay không quyết định tất cả. Nhưng, thời gian cứ thế trôi qua nhưng Huyết Xà không bóp cò. Ánh mắt anh vô cảm, lạnh lùng càng ngày càng trở nên bi thương không tả xiết. Có lẽ, anh biết trước một ngày nào đó cảnh này sẽ xuất hiện và anh đã cố gắng dẩy dụa khỏi số phận này nhưng rốt cục vẫn không thoát khỏi nỗi lưới lớn kia được. Mọi thứ, không thể thoát ra khỏi bàn tay Phật tổ của ông ta – người đàn ông là cha anh cũng là người sống trong phần hận và bi thương.

Nhìn Huyết Xà chần chừ không chịu ra tay, nụ cười ông bỗng tắt ngúm. Ông nhận ra rằng, ánh mắt con trai ông giống ông của gần hai chục năm trước cũng đau đớn, khổ sở như thế này khi cầm súng giết chết người con gái mình thương. Có khác chăng, dường như con trai ông sinh ra hèn yếu hơn mình thì phải. Lại một lần nữa, ngẩng mặt lên cười lớn, ông lạnh lùng rút khẩu súng ra:

— Ha, ta thật không ngờ người đã bị đứa nhỏ kia thuần hóa rồi cơ đấy. Ưông Thành Hải Long, bắn cho ta không thì người sẽ chết!

Lão hét lên, Huyết Xà cũng khựng lại, anh tỉnh giấc trong đau đớn tột cùng. Ôm ngực, tránh né ánh mắt của Bạch Xà, anh vẫn không tài nào bóp cò được. Nơi ngực anh, đau lắm. Thấy vậy, lão nhếch môi cười, lão chính là người không cần những thứ vô dụng, vô tích sự.

“PÀNG.....”

— Bắn cho ta....

Lão hét lên, viên đạn từ khẩu súng của lão bay ra ghim vào vai anh như một lời cảnh cáo cho việc phản bội và thuần hóa kia. Bao năm qua, thứ duy nhất lão dạy cho anh chính là không được có tình cảm, không được yêu, vậy mà anh vẫn bị nhốt trong cái bể trầm mê này đây. Đúng lúc đó, cánh môi của Bạch Xà khẽ mỉm cười, thanh kiếm chìa thẳng về phía Huyết Xà nói:

— Ưông Thành Hải Long, cảm ơn anh vì tất cả những thứ anh dành cho tôi.

Dứt lời, Bạch Xà lao về phía Huyết Xà chém. Anh né người, tránh đường kiếm của Bạch Xà, dùng khẩu súng bạc đỡ kiếm của cô. Cho dù anh có làm thế nào, mọi hành động của anh chỉ làm Bạch Xà phần hận thêm mà thôi. Đường kiếm của cô tàn bạo, độc ác chém liên tiếp vào Huyết Xà không chút nào nhân nhượng. Cuối cùng, vì không muốn tổn thương cô, lại bị thương nên anh không né được mà để đường kiếm xoẹt vào mắt từ lông mày xuống phía dưới. Máu tươi ồ ạt chảy, Huyết Xà cũng loạng choạng lùi về phía sau. Và tiếp, một đường kiếm lạnh lùng, vô tình do anh không tránh; chính xác là cố tình không tránh đâm vào eo mình. Nhân cơ hội đó, anh với tay ôm lấy cô, đôi môi anh mấp máy, run run nói gì đó không ai biết chỉ có Bạch Xà mới rõ mà thôi. ..

Tình thế không ổn, Hắc Xà liếc nhìn Tứ Thần. Ánh mắt giao nhau, ngay lập tức Tứ Thần dừng chiến đấu, rút trong người ra lựu đạn khói ném vào không trung để cả không gian rộng lớn ngập tràn trong khói mù. Hắc Xà dựa vào trực giác của mình tìm Bạch Xà thì có một lực đẩy của ai đó đẩy cô về phía anh.

Tiếng súng vang lên, là do ông ta nổ súng, tiếng người dồn dập từ nơi đâu đó cũng đang đến. Hắc Xà cũng bị viên đạn lạc ở đâu đó roẹt qua vai chảy máu. Hai viên đạn liên tiếp xé màn khói lao thẳng về phía Bạch Xà đang như một con búp bê vô thần, bất động được Hắc Xà kéo đi. Hắc Xà trở tay không kịp, không biết sao thì có một bóng đen đã ôm cả Bạch Xà vào lòng đỡ trọn hai viên đạn, dùng sức lực còn sót lại duy nhất của mình đẩy tới cửa. Loáng thoáng qua tai Hắc Xà là câu nói khàn khàn cùng hơi thở yếu ớt của ai đó: “Chạy.... đi.....”

Hắc Xà siết chặt tay đến bật máu, kéo Bạch chạy nhanh ra lối thoát rồi hét lên đau đớn: “Thanh Long!” . Rồi anh ôm chặt lấy Bạch Xà, lao ra ngoài cửa kính tầng hai rơi thẳng xuống chiếc xe đậu phía dưới. Anh lấy cả thân hình mình mặc cho bị kính làm xước, mặc cho cả lưng đập vào làm móp cả mũi xe cũng không để Bạch Xà chịu một chút xước sát...

— Anh, không sao chứ? — Độc Xà đợi phía bên ngoài chạy tới, lo lắng đỡ anh dậy hỏi.

—Không sao — Cả người anh đều đau nhức, bả vai buốt lại do máu chảy của viên đạn lạc kia nhưng anh vẫn nhanh chóng bật dậy. Anh biết, có người hiện tại còn đang đau đớn hơn mình gấp vạn lần cơ.

Và anh cũng không có thời gian cho sự đau đớn nhỏ nhặt này. Anh đỡ Bạch Xà nằm trong lòng mình dậy, để cô cho Độc Xà chăm sóc. Anh lên một chiếc xe được để ngay bên cạnh, nổ máy, đạp ga, đưa cả ba thoát khỏi vòng vây đen tối kia. Vừa lái anh vừa nói:

— Em lo cho Bạch Xà. Bám chắc, cài dây an toàn vào.

Chiếc xe xé màn đêm, lao đi vun vút, chiếc đồng hồ chỉ vận tốc ngày càng rung động, nhích lên lên cao. Đêm nay không trăng, không sao, không một làn gió nhẹ nào thổi qua, cả con đường đi đều yên ắng và rùng rợn đến đáng sợ. Chỉ nghe, tiếng Độc Xà bắt giắc nắc nghẹn ngào trong đêm tối. Giọng nói cô run rẩy, sợ hãi, lẫn đau đớn cùng lo lắng nói:

— Anh! Bạch Xà khóc ra máu.

Nghe vậy, Hắc Xà hít một hơi dài. Bàn tay anh nắm vô lăng run lên nhưng anh cũng không giảm giảm tốc độ vào lúc này. Anh bắt buộc mình chỉ phối cảm giác để không quay lại cũng không nhìn mất cảnh giác khi lái xe. Cho dù thành thạo đến đâu nhưng một khi đã mất đi lý trí, anh thực sự không biết sẽ gây cho hai cô gái phía sau những chuyện gì. Cả ba không thể chết một cách lãng nhách như vậy được.

Còn Độc Xà, cô ôm chặt em gái mình vào lòng. Thấy Bạch Xà khóc cô cũng không kìm nén được. Đặc biệt, Bạch Xà khóc chính là vô thanh vô thức dường như bị nỗi đau chỉ phối toàn thân không chút tự giác nào của con người mình. Nước mắt máu cứ thế chảy ra từ khóe mắt lăn dài đến gò má, rơi xuống cổ và xương quai xanh của cô khiến cho cả người cô nhuộm màu bi thương và đau đớn. Có phải chăng, là tổn thương lớn lắm thì cô mới tới mức này hay không ?

— Bạch Xà.... Đừng khóc.... đừng khóc...

Nói thì nói vậy nhưng chính Độc Xà – cô cũng khóc rất nhiều. Bởi lẽ, cô cảm nhận rõ Bạch Xà đang đau nhường nào nên cô mới khóc. Cô khóc mong rằng có thể khóc thay ột phần nỗi đau của Bạch Xà để em gái mình có thể giảm bớt đau đớn tột cùng kia.

....

Khói tan, căn nhà trở nên hỗn loạn, đổ nát do súng ống tàn phá mọi thứ. Ông ta siết chặt nắm đấm, ra lệnh cho đám thuộc hạ đã chờ sẵn phía sau từ lúc nào:

— Đuổi theo chúng. Không cần bắt, có thể giết nhưng chết phải có mạng. Không cần nương tay với bất cứ đứa nào.

Lão xoay người, nắm đấm hằn lên những gân xanh đầm vỡ lọ lục bình họa hình rồng ngay cạnh đó. Dám phản bội ông, dám chạy trốn thì ông sẽ cho chúng trả cái giá mà chúng đáng phải nhận....

19. Chương 19: Hận

Chiếc xe lao nhanh trên đường, Hắc Xà tâm rối loạn nhưng vẫn phải cố gắng tập trung tinh thần. Đồng hồ chỉ vận tốc xe chỉ có tăng dần chứ không hề giảm xuống. Chiếc xe xé gió lao vun vút trên đường, luôn lách tránh đi những chiếc xe khác trên đường quốc lộ và cố sức bỏ rơi những chiếc xe đang đuổi phía sau mình. Trán Hắc Xà bắt đầu thấm đẫm mồ hôi do căng thẳng và lo lắng cho Bạch Xà; Bạch Xà ở phía sau đường

như không ổn lắm. Tiếng khóc của cả hai khiến cho anh dù đã cố gắng không bị ảnh hưởng nhưng vẫn bị phân tâm đi ít nhiều. Anh nóng lòng đưa Bạch Xà về bang nhưng quả thực muốn thoát nỗi không đơn giản chút nào khi trên nóc nhà là đội bắn tỉa, dưới đường lại bị đuổi bắn bởi bốn chiếc xe đua thể thao chẳng thua kém gì xe của anh cả.

KẾT....TTTTTTTTTTTTTT.....

Phanh xe rít lên trên mặt đường tạo vệt đen còn vương lại hơi khói. Hắc Xà nhíu mày nhìn phía trước và qua gương chiếu hậu nhìn phía sau. Bốn chiếc xe ô tô chặn bốn hướng kìm xe anh lại, chặn không cho xe của anh chạy thoát khỏi vòng vây này. Lần này, tình thế dường như khó có thể đảo ngược một cách dễ dàng. Anh biết, dù thế nào cho dù phải hy sinh tính mạng anh cũng không thể để cho cả hai người con gái anh yêu thương duy nhất rơi vào tay ông ta. Đặc biệt, ông ta cần Bạch Xà hơn ai hết nên anh càng không thể để chuyện đó xảy ra được. Trong đầu, anh đang tính kế để thoát khỏi vòng vây này thì bỗng dưng có bốn bóng đen xuất hiện. Thanh kiếm sắc bén, vút nhẹ giữa không trung, họ thanh toán tất cả những tên bắn tỉa đang nhắm thẳng những tia laze vào xe của anh. Không ai biết họ xuất hiện từ đâu, chỉ thấy họ từ bóng đêm bước ra, đáp xuống mui xe của bốn chiếc xe bao vây anh. Rồi, họ nhanh chóng rút súng, ngay khi lũ kia chưa kịp phản kháng, họ đứng đó chĩa thẳng súng xuống dưới không cần nhắm và cứ thế bắn.

“PÀNG....PÀNG..... PÀNG..... PÀNG....”

Bốn tên lái trong chiếc xe thể thao chịu một cái chết bình yên. Bốn con người đó, dưới màn đêm đen lộng ra đôi mắt lạnh lùng, trước mắt là máu tanh nồng mà vẫn không hề nao núng. Động tác nhẹ nhàng, uyển chuyển chưa một lần có động tác dư thừa nào cả. Rồi, bỗng dưng, một người trong bốn bóng đen lặn đó rút một con dao ngắn dắt ở phía sau lưng ra ném về phía gần đó và...

“Hự...”

Một tiếng người rên lên, tên bắn tỉa còn sót lại bị mũi dao lao vun vút ẩn hiện trong đêm, dưới ánh trăng lấp lóa mà lao về phía ngực, đâm thẳng vào tim hấn chết ngay tại chỗ. Tiếp đó, bốn ánh mắt lạnh đó quay lại, chiếu thẳng về phía Hắc Xà như chờ đợi gì đó. Chỉ đợi cái gật đầu của anh họ dường như thả lỏng đi tâm trí mình; ánh mắt đó chuyển động hướng về phía không trung bảo vệ anh cùng những người trong xe kia. Đạp ga, lùi xe về phía sau đâm thẳng mốp đầu chiếc xe đó cho nó dịch chuyển, Hắc Xà đánh tay lái cua một đường rồi đưa xe lao về phía hẻm nhỏ bên cạnh.

Khi chiếc xe lao đi mất hút, bốn bóng đen đứng nơi đó cũng theo bóng đêm biến mất nhưng lại không gian đồ nát vứt bừa bãi trên đường. Người ta chỉ nhìn thấy lướt qua trên bóng nhà của bốn phía Đông – Tây – Nam – Bắc ẩn hiện những bóng đen không biết có phải là họ hay vật gì đó lướt qua bởi mây đen chuyển động đã che mờ đi ánh trăng chiếu sáng yếu ớt trên bầu trời kia.

“ Họ đang làm gì?”

Đó có lẽ là một câu hỏi lớn. Và đơn giản, câu trả lời chính là hình ảnh trước mắt tất cả. Đám người săn đuổi Hắc Xà, Bạch Xà, Độc Xà; đám người làm công cho con người họ gọi bằng “cha” kia đều bị diệt trừ từng chút một. Họ như là những người mở đường cho chiếc xe của Hắc Xà chạy về bang Vương Xà. Ta thấy, ở chiến trường của những kẻ nắm trong tay quyền lực và bị quyền lực chi phối này vấy lên là máu đỏ tươi; giữa trời đen ánh lên những đôi mắt lạnh lùng ám ảnh.

* * *

BANG VƯƠNG XÀ:

Hắc Xà lo lắng đứng ngồi không yên bên ngoài. Trong lòng anh sốt ruột, cảm giác từ lồng ngực dấy lên những cảm giác không anh như báo trước điều gì đó. Cảm giác vốn chưa bao giờ sai nên anh càng lo lắng hơn rằng lần này Bạch Xà dù bề ngoài không bị thương nhưng anh biết rõ hơn ai hết trong lòng cô thương tổn lớn như thế nào. Lúc đó, bốn bóng đen lặn mặt trong đêm tối bỗng dưng xuất hiện, thấy Hắc Xà họ nhanh chóng quỳ xuống cùng đồng thanh:

— Bang chủ!

Hắc Xà nhìn họ, chiếc áo khoác đen từ từ rơi xuống đất, trước mắt anh là bốn cô gái xinh đẹp, quyến rũ và trưởng thành hơn nhiều so với trước kia lúc còn quần quýt ở bên Bạch Xà. Ánh mắt họ đã trở nên vững

vàng hơn trước, có thể đối đầu với mọi thử thách cho thấy họ đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nơi đó, đã không thể phá hủy ý chí của họ, không khiến họ tàn tạ mà đã giúp họ biến thành những cô gái của ngày hôm nay.

— Đứng dậy đi — Hắc Xà phát tay.

Bốn cô gái khẽ nhìn nhau rồi cũng đứng dậy. Họ đang định hỏi gì đó bởi không khí trong bang khá u tịch, trầm lắng như đang xảy ra chuyện gì đó thì cánh cửa gỗ ngay cạnh bỗng bật mở. Hắc Xà thấy vậy, vội vã bước tới kéo Độc Xà bước ra hỏi:

— Bạch Xà sao rồi?

Độc Xà ngược lên nhìn anh. Đôi con mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều giờ đây lại ầng ậc một tầng nước đục trào ra. Nhìn gương mặt của Hắc Xà khiến lòng cô trở nên mềm yếu, cô muốn khóc thật lớn nhưng lại cố kìm nén những cảm xúc đang dấy lên mạnh mẽ trong lòng mình này. Bởi vì, đau lắm... nỗi đau đớn mà Bạch Xà đang phải chịu đựng đây quả đúng là không thể tưởng tượng được. Cô không thể ngờ được rằng Bạch Xà đã yêu Huyết Xà nhiều tới nhường đó rồi... Hắc Xà nhẹ ôm cô vào lòng, mặc kệ cho nước mắt cô lăn dài thấm ướt vai mình. Anh vội vã muốn biết tin, anh lo lắng cho Bạch Xà nhưng lúc này đứng tại đây, nhìn người con gái anh yêu bằng cả tính mạng mình khóc đau đớn thế này chính là một cực hình với anh. Anh chưa bao giờ muốn dù là Độc Xà hay là Bạch Xà phải rơi nước mắt bởi bất cứ chuyện gì cả. Anh biết, đây là lúc anh phải bình tĩnh nhất, nếu không chỉ có Độc Xà đau đớn, Bạch Xà suy sụp mà cả chính Vương Xà cũng sụp đổ cùng những cố gắng hơn chục năm qua mà anh đã gây dựng nên.

Sau một lúc, Độc Xà nghẹn ngào nói:” Bạch Xà mang thai, đứa bé ba tuần tuổi rồi... nhưng...”

Nói đến về sau Độc Xà không có cách nào có thể thốt ra lời được nữa. Còn Hắc Xà, anh sững sờ với cụm từ “mang thai” mà đứng chết trân tại chỗ. Cụm từ đó xuyên thẳng vào lồng ngực anh, đau nhói. Nhưng rồi, bất chợt anh lại giật mình, về phía sau ngập ngừng của Độc Xà khiến người anh lạnh toát. Nín chặt lấy vai cô, anh lắc mạnh, vội vã hỏi:

— Bạch Xà làm sao? Đứa nhỏ làm sao rồi???

— Đứa bé bị sẩy rồi... Dường như Bạch Xà sốc quá, cũng đau khổ quá. Nó như ép đuổi đứa bé ra khỏi bản thân mình vậy... Nó... nó.... Nó mỗi lần khóc là sẽ khóc ra máu...

Độc Xà nói xong, ngã ngồi xuống đất, bàn chân cô run run không thể kìm nén được cảm xúc nữa, để cho nước mắt vỡ òa lăn dài trên khóe mi. Nỗi đau đớn thắt từng cơn lại chuyển từ bụng đến toàn thân cô có thể cảm nhận được. Nó là một sự thống khổ đến tột cùng của tuyệt vọng và hận thù. Bạch Xà – cô đã bị nó nhấn chìm vào bóng đêm và có lẽ sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể thoát được cả. Chính Hắc Xà anh cũng đau. Bàn tay chạm vào lồng ngực này giờ đang bị đàn áp bấy giờ dường như không thể thở nổi; từ nơi khóe mắt anh đọng lại một giọt nước mắt đau đớn.

Ngũ Tướng Không Ngai vừa về, chính xác là đột ngột bị gọi về nên không biết được chuyện gì xảy ra. Nhưng khi nhìn thấy người con gái giống Bạch Xà tới kỳ lạ này thì cả bốn đều sững sờ. Họ dường như cũng không thể tin vào những gì tai mình nghe thấy. Nhìn Hắc Xà đau khổ tới cùng cực mà lần đầu tiên họ được chứng kiến. Họ cảm giác được ngực mình bị thứ gì đó đâm vào nhói lên đau đớn. Họ tự hỏi rằng: Rốt cục thời gian họ biến mất đã xảy ra những chuyện khủng khiếp tới mức như thế nào? Là ai? Làm sao lại có thể đẩy được người chị họ luôn ngưỡng mộ tới cùng cực của địa ngục thư thế? Đang định hỏi rõ ràng mọi chuyện thì cả bốn bị ai đó bịt miệng kéo đi. Lực kéo mạnh nhưng không hề có hàm ý đàn áp, chỉ là để họ không thể giãi ra được mà thôi...

TẠI HÀNH LANG:

Dưới ánh đèn mờ ảo, bốn cô gái được thả ra. Ngay lập tức phản kháng lại, xoay người đánh về phía những người đã ép họ ra đây không chút nương tay nào...

— Vẫn bông bột như ngày nào — Thanh Long giơ tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay ra đòn của Zin. Ánh mắt nhìn cô, đôi lông mày nhíu lại.

— Chắc, em ra tay thật lạnh lùng đó Rin — Bạch Hồ nắm tay cô, cậu mỉm cười đáp lại ánh mắt lạnh lùng muốn giết người của cô không chút nào sợ hãi.

— Nhóc à, em có biết là trẻ con không được dùng dao bừa bãi không? — Huyền Vũ nở nụ cười hết sức lãng tử đúng với biệt danh “hoàng tử” của mình đoạt lấy con dao ngắn ở tay của Gin.

— Ế.... Ế.... Bình tĩnh nào, đừng manh động — Chu Tước giơ tay đầu hàng, ánh mắt nhìn thanh kiếm của Kil kẻ trước cổ mình mà chỉ biết nuốt nước bọt. Quả không hổ danh là trưởng nhóm của Ngũ Tướng Không Ngai, phản xạ nhanh hơn hẳn.

Bốn cô gái nhìn bốn tên đang đầy dặc chí mà cảm thấy bức mình. Họ vẫn vậy, một năm không gặp vẫn là những tên con trai chả ra gì cả. Hình ảnh trong đầu cả bốn là những hình ảnh mà ngày đầu tiên chạm mặt họ. Phải, đây không phải là lần đầu Ngũ Tướng Không Ngai chạm mặt Tứ Thần, là lần thứ bao nhiêu họ cũng không nhớ rõ nữa. Bởi lẽ, trước khi Tứ Thần về Việt Nam trợ giúp Bạch Xà thì tất cả đã giao đấu với nhau rất nhiều lần rồi. Lần đầu tiên là thù địch rồi dần dần trở thành học tập, giúp đỡ lẫn nhau. Tuy nhiên, dù có như thế nào thì hình ảnh bốn tên đùa cợt cả bốn vẫn còn rõ ở đó. Và nhất là hình ảnh mấy tên mang danh là ám vệ này mà cứ khi nào màn đêm buông xuống là lại hai tay hai em cười đùa vui vẻ đến ông trăng trên trời cao kia cũng phải nhú mày che đi bằng màn mây đen. Chỉ cần nghĩ tới những việc không vui đó là cả bốn cảm thấy lại khó chịu thôi. Ở với Bạch Xà từ khi chưa biết gì đến lớn nên cả bốn đều rất ghét những tên đàn ông có thói trăng hoa không rõ ràng; với họ những tên như thế chính là không đáng tin tưởng bất cứ thứ gì.

— Có chuyện gì? — Kil nhú mi, lạnh lùng hỏi.

Nghe thấy vậy, gương mặt Tứ Thần đột nhiên chuyển biến thành nghiêm túc ngay. Họ kéo cả bốn ra đây vốn không phải để gây sự hay chọc tức họ cái gì cả mà để ngăn họ không khoét sâu vào lỗ hổng lớn kia. Vết thương đang âm ỉ trong lòng những vị “chủ nhân” của họ tốt nhất là không nên bị đào bới sâu hơn, nhất là vết thương của Bạch Xà. Họ sợ rằng, bây giờ chỉ cần có một thứ gì đó xảy ra thì tim Bạch Xà sẽ vỡ mất mà thôi. Quen biết và sống cùng Bạch Xà nói lâu thì chưa phải là quá lâu nhưng thời gian hợp tác, hiểu biết nhau thì có lẽ là họ quá đủ hiểu rồi. Phải, họ đủ hiểu rõ những hỉ – nộ – ái – ố trong cảm xúc của cô. Cô là một người con gái tự do như chú bướm xinh đẹp bay trên bầu trời trong xanh kia. Nhưng khi chú bướm đêm đó phải lòng hoàng tử hắc ám chính là sẽ yêu anh, coi trọng anh tới tận tâm mình tuyệt không bao giờ thay đổi. Chính vì vậy, khi bị phản bội, bướm đêm sẽ đau đớn lắm, đôi cánh xinh đẹp đó sẽ bị rách và có khi mãi mãi sẽ chẳng bao giờ lành được cả.

Đặc biệt, trong tình yêu sẽ chẳng bao giờ có lối thoát nào cho sự đau đớn của phản bội cả. Tận mắt họ chứng kiến cảnh Bạch Xà đâm Huyết Xà – chủ nhân thực sự của mình mà họ không khỏi đau thay cho cả hai. Máu Huyết Xà chảy tí tách xuống đất cũng là lúc máu nơi khoe mắt Bạch Xà rơi xuống nền đất lạnh. Sau đó, hai viên đạn Huyết Xà đỡ cho Bạch Xà kia cùng những vết thương trước đó không thể gượng dậy được nữa. Họ tin, đau đớn nơi vết thương kia không thể bằng vết thương trong tim được. Tim chết, cũng bởi vì tình yêu đó không thể nào xoay chuyển được, vận mệnh vẫn chính là đi theo guồng quay của bánh xe đó.

Hơn nữa, chứng kiến cảnh Bạch Xà bây giờ cuộn mình lại trong chấn. Thân hình cô lạnh buốt, đau đớn thấu tận từ tim gan ra ngoài. Đau, nó đau tới mức khiến cô phải nghiêng rằng cần bắt máu môi mình. Máu tanh lan tỏa từ môi thấm sâu vào nỗi tạng của mình, nước mắt máu cứ thế rơi mãi rơi mãi bất tri bất giác cho dù cô tỉnh hay ngất đi. Đau hay là hận có lẽ thời điểm này Bạch Xà chưa rõ nhưng rồi sau đây sẽ như thế nào? Ai có thể biết được đây? Nhưng, có lẽ cả Bạch Xà và cả Huyết Xà đều không thể biết được rằng họ đã mất giọt máu đầu tiên – kết tinh tình yêu của mình. Và, nếu như Huyết Xà biết được sự phản bội của anh đã giết đi chính đứa nhỏ của mình thì họ tự hỏi rằng liệu anh sẽ ra sao đây? Đứa nhỏ này, chính là điều mà không ai có thể ngờ tới được.

Câu hỏi mà ta cũng không thể giải đáp rằng: Huyết Xà hiện tại đang ở đâu? Anh còn sống hay đã chết?

Nỗi đau mất con, nỗi thương mất người yêu, nỗi bi ai bị phản bội... Bạch Xà phải một mình gánh vác trên đôi vai gầy yếu; cô phải chống đỡ thế nào đây?

.....

Nghe Tứ Thần kể lại đầu đuôi mọi chuyện, từng câu từng chữ mà cũng là từng giọt nước mắt của Ngũ Tướng Không Ngai khẽ rơi theo. Họ không thể nào ngờ được rằng chỉ với từng ấy thời gian thôi mà có thể xảy ra nhiều chuyện tới mức như thế. Phải làm sao đây để Bạch Xà mới có thể vượt qua được chuyện này.

Nếu được, họ cũng muốn giúp Bạch Xà gánh vác bớt nỗi đau này nhưng họ hiểu tâm bệnh chỉ có thể để tâm được chữa khỏi mà thôi. Mà tâm được ở đâu đây? Làm sao nếu tâm được lại chính là những người gây ra tất cả nỗi đau đớn đó? Nỗi đau nối tiếp nỗi đau, thương tổn nối liền thương tổn, sẹo mới rạch lên sẹo cũ liệu tới bao giờ mới có thể lành được vết thương cũ cùng mới đó đây?

— Tại sao?... — Ngũ Tướng Không Ngai chỉ nghẹn ngào thốt ra được câu hỏi đó mà thôi. Và đó cũng là câu hỏi mà tất cả con người ở đây đều muốn hỏi.

Tại sao Huyết Xà lại phản bội?

Huyết Xà giờ đang ở đâu?

Tại sao Bạch Xà lại là người chịu một mình nỗi đau này?

Tại sao tất cả lại đổ lên đầu một cô gái nhỏ bé như cô?

...

Câu trả lời chỉ có thể nói chính là nợ cha con trả mà thôi. Đó chính là cái oan và cũng là cái oán mà những đứa con Bạch Xà – Huyết Xà – Độc Xà – Hắc Xà phải chịu...

* * *

Bạch Xà cứ thế khóc rồi lại thiếp đi, ngủ dậy là lại thần thờ. Quan sát cô, tất cả đều cảm thấy lòng mình rấy lên một nỗi chua xót không thể nào nói lên lời bằng những từ ngữ đơn giản được. Tất cả chỉ có thể áp dụng cảm tất cả buồn chuyện, né tránh tất cả chủ đề có liên quan để tránh cho Bạch Xà nghe thấy rồi càng thêm đau lòng mà tổn thương cô.

Hôm nay cũng như những ngày qua kia, thời gian để Bạch Xà ổn định tâm lý của mình. Hắc Xà và Độc Xà thay phiên nhau chăm sóc cô. Bởi lẽ, Bạch Xà bây giờ chỉ như một con búp bê xinh đẹp nhưng vô tri, vô giác, đến gương mặt cũng cứng đờ không chút cảm xúc nào chỉ trầm lặng nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn về phía xa. Rồi, lại vô thức khóc ra máu, vô thức nín lặng để lại trên gò má vết máu khô mà nhìn vào ta không khỏi cảm thán.

Đẩy cửa, Hắc Xà bước vào nhưng rồi lại sững sờ. Bạch Xà nhìn bàn tay khắc sâu hình xăm con rắn đỏ cuốn quanh ngón áp út chằm chằm. Nhưng, hơn hết là bàn tay kia cầm con dao sắc nhọn như đang muốn chém đứt ngón tay đó vậy. Từ hai khóe mắt cô, nước mắt máu lại khê lặn, rơi xuống bàn, xuống cánh tay...

— Dừng lại.....!!!

Hắc Xà hét lên, anh vụt chạy về phía Bạch Xà giữ lấy tay cô. Bạch Xà quay lại, ngược mắt nhìn anh, miệng run rẩy, giọng vì lâu ngày không nói mà trở nên khàn khàn nói:

— Anh.... Buông.... Buông em ra...

Từ ngày đó đến giờ, đây là lần đầu tiên Bạch Xà có ý thức và nói ra tiếng nói của mình. Nó khiến Hắc Xà vui sướng nhưng cũng đớn đau hơn. Giọng nói yếu ớt, khàn khàn phải cố gắng lắm anh mới nghe rõ được cô nói gì. Hắc Xà nhìn cô, kim lòng không được mà ôm cô em gái nhỏ bé này vào lòng; anh muốn ôm thật chặt bởi nhìn cô bây giờ như sắp vỡ tan biến thành cát bụi bay mất khỏi anh vậy. Anh thực sự không biết mọi chuyện bây giờ đang đi theo chiều hướng này là đúng hay là sai nữa.

Khi lại làm cô thương tổn đến mức này, đáng nhẽ, anh không nên ích kỷ như vậy mà đồng ý, đáng nhẽ anh nên ngăn cản chuyện này xảy ra. Qua bao nhiêu chuyện, rốt cục đến cuối cùng người chịu nhiều đau khổ nhất chính là Bạch Xà.

— Linh, xin em... anh xin em đừng thương tổn mình nữa.

Bạch Xà không nói gì, chỉ tựa người vào ngực anh. Nơi ngực anh đó thực ấm nhưng lại không còn là hơi ấm quen thuộc, hơi ấm cô cần như trước đây nữa. Hơi ấm đó dịu dàng lại nồng nhiệt và ngọt ngào hương vị nam tính chứ không dịu dàng, tươi mát ấm áp, nhẹ nhàng như thế này. Nó... đi đâu mất rồi mà cô không thể nào tìm được?

Siết chặt tay, ôm anh để cảm nhận chút hơi ấm không phải là của mình, hơi ấm vớt vát dành ỉnh. Bạch Xà cô lấy hơi ấm đó sưởi ấm thân thể lạnh ngắt của mình mà không thể nào được; hoàn toàn vô tác dụng. Cuối cùng, Bạch Xà rời khỏi anh, bàn tay bám lấy cánh tay anh làm điểm tựa cho thân thể bây giờ không một chút sức sống của mình. Bỗng nhiên, Bạch Xà ngẩng lên nhìn anh mỉm cười, nói:

— Anh! Em muốn luyện Song Xà.

Hắc Xà nhìn cô. Anh biết cách này hay cách nào khác thì Bạch Xà vẫn sẽ đẩy bản thân vào trạng thái tự hủy. Đôi môi kia lâu lắm mới nở nụ cười nhưng lại làm anh xót xa, bởi vì ánh mắt kia mất đâu rồi sự long lanh để nơi kia biến thành vực sâu không điểm dừng vô hồn vô cảm. Những vì sao lấp lánh, bầu trời sao trong ánh mắt kia biến đi đâu mất ở phương trời nào rồi? Anh làm sao để có thể tìm lại đây? Cho dù phải nhặt từng ngôi sao nhỏ để trả lại trời sao nơi ánh mắt kia anh cũng nguyện làm cho dù phải mất bao ngày, bao tháng, bao năm cũng không sao cả. Chẳng qua, người làm được chuyện đó có lẽ sẽ chẳng phải là anh mà thôi. Anh dù có cố gắng tới mức nào cũng không xua tan đi được mây đen vần vũ trong ánh mắt kia. Anh biết rất rõ.

— Xin anh đó.... Anh...

Bạch Xà khuyu người, quỳ xuống trước mặt anh. Mặc cho ánh mắt anh rung động, bối rối không biết phải làm như thế nào, Bạch Xà cứ như vậy quỳ trước mặt anh không chịu đứng dậy nếu anh không đồng ý. Thực ra Hắc Xà không phải là không đồng ý mà là không thể đồng ý được. Nếu Song Xà mà có thể luyện được một mình thì anh đã luyện từ lâu rồi chứ không cần ai cả và nó cũng chẳng còn mang cái tên Song Xà làm gì. Vì sao ư? Vì Song Xà là sự kết hợp giữa vô và tình. Tình của anh với Bạch Xà không đủ nên mới không thể luyện được với nhau. Bạch Xà là vô hình nhưng anh là hữu hình, Độc Xà cũng là hữu hình nên không thể hòa hợp. Chưa kể, về tình thì hiện tại tâm trí Bạch Xà cực kỳ rối loạn, hoàn toàn không ổn mà không có Huyết Xà ở nơi đây nên rất nguy hiểm. Anh sợ rằng, Song Xà sẽ nuốt chửng Bạch Xà và nhấn cô vào giấc ngủ vui mãi mãi không bao giờ tỉnh giấc nữa.

— Anh! Em sẽ làm được.

.....

Màn đêm buông xuống, Hắc Xà đứng ngoài hành lang ngẩng mặt, nhắm mắt trầm ngâm theo đuổi thứ gì đó. Anh không biết anh làm những chuyện này liệu có cứu vãn được gì không hay đến cuối cùng vẫn chỉ là vô nghĩa thôi nữa. Anh muốn ngăn cản tất cả mọi thứ nhưng quả thực con đường đi phía trước chỉ có thể có một và cũng không thể quay lại được bởi phía sau lưng là hố sâu không thấy đáy cùng rừng rậm u tối bạt ngàn sương mờ. Vì hận thù là thứ không thể tránh khỏi và cũng là thứ chất kích thích gây nên mọi tai ương này nên cũng chỉ có nó mới có thể giải quyết được mà thôi. Chắc chắn rằng, khi mọi thứ kết thúc cũng là lúc tất cả bị đẩy đến tận cùng của bi ai.

Bóng đen vụt xuất hiện phía sau anh. Làn gió nhẹ khẽ thổi qua bay bay tà áo anh. Không ai nói gì cũng chẳng có tiếng động nào phát ra cả; họ cứ thế chống tay quỳ đợi anh lên tiếng và cũng như anh đang suy nghĩ thứ gì đó...

— Sao rồi?

— Dạ, đã thoát ạ — Một người trong đó lên tiếng.

Những người kia như muốn hỏi gì đó nhưng rốt cục lại thôi. Không gian lại chìm trong im lặng chỉ có gió, có mây đen, không trăng không sao và không hương tình. Mãi một lúc sau, dường như không thể không hỏi được mà một người đứng lên nói:

— Bang chủ, tại sao lại làm vậy? Cả chủ nhân và phó bang đều...

Hắc Xà từ từ mở mắt. Trong ánh mắt đó đọng đầy một nỗi bi thương. Hỏi anh? Chính anh cũng không biết nữa người kia anh đã không thể ngăn cản được vậy anh còn làm được gì. Nhìn về phía mặt trời, anh tự hỏi rằng có lẽ Bạch Xà sẽ mãi mãi không bao giờ biết được ý nghĩa của cái tên Huyết Xà mà cô biết. Không phải là một con rắn sát thủ đâm mình trong máu tươi của kẻ địch; mà là con rắn vùng vẫy trong chính vũng máu của mình đang chảy ra từ thân thể. Anh muốn hỏi ông trời rằng: Đây có phải là định mệnh hay không? Thở dài anh quay lại nói:

__ Tứ Thần, chuyện Bạch Xà xảy thai tuyệt đối không được nói. Rõ chưa?

__ Tại sao? __ Thanh Long nhíu mày. Chuyện này nêu giấu thì thực sự hậu quả về sau này rất khó lường.

__ Mọi chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm. Không được cho ai biết, kể cả Bạch Xà. __ Hắc Xà liếc mắt nhìn tất cả, ánh mắt lạnh lùng quét qua cả bốn đầy đe dọa.

Tứ Thần cảm nhận rõ được một áp lực lớn như một sức nặng của tảng đá vô hình đè lên vai mình. Họ bất giác không rét mà run. Đây có lẽ là lần đầu tiên Hắc Xà sử dụng quyền năng của “chủ nhân” của mình để gây áp lực đối với Tứ Thần. Và đây cũng là lần đầu tiên anh lạnh lùng như thế đối xử với họ. Cả bốn nhìn anh nhưng không nói gì nữa cả, chỉ gật đầu đồng thanh nói :”Rõ!” rồi vụt biến mất trong màn đêm.

Quay người lại, hướng mắt lên nhìn bầu trời một mảng đen kịt. Ngày hôm nay, nó đen tối như những ngày tiếp đó vậy. Anh siết chặt nắm đấm, khẽ nói:

__Cha! Tất cả mọi chuyện đến như thế này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người.

Trong màn đêm, tiếng ai đó lặng lẽ khóc vang lên. Máu ai đấy cứ rơi mãi không ngừng nghỉ. Ở nơi phương xa nào đó, người đó vẫn trầm mê trong ký ức xa xôi cho dù trái tim đã ngừng đập. Nụ cười kia chính là không hối hận không từ bỏ cũng không buông xuôi. !!!

20. Chương 20: Truy Sát

__ Haizzz, bang chủ thật sự đã cho chị ấy luyện Song Xà sao? __ Gìn khẽ thở dài nói. Cô là một cô bé luôn luôn vui vẻ, yêu đời nhưng sau khi chứng kiến chuyện này, trong lòng cô nặng trĩu, không thể nào cười đùa được nữa. Người cô coi như chị gái mình, luôn cố gắng học hỏi, học tập từ chị mà giờ đây phải sống trong khổ sở cực hình mà cô không giúp gì được; nó khiến cô trở nên buồn bã. Hơn nữa, về bang đã một thời gian dài nhưng tất cả chưa một lần nhìn thấy người mà cô gọi là “chị hai” trong nhà cho dù chỉ là một cái bóng lướt qua cũng không có.

Không thể hiểu thấu nỗi đau của Bạch Xà như Độc Xà, nhưng gần chục năm ở bên cạnh cô cũng hiểu được một phần nào đó. Cô đã từng chứng kiến đau khổ của Bạch Xà khi yêu Hắc Xà; tình yêu mà chưa một lần được đáp trả chấp nhận kia Ngũ Tướng Không Ngai đều được chứng kiến cả. Những lúc Bạch Xà quyết nước mắt quay đi sau mỗi lần Hắc Xà ôm cô nhưng gọi tên một cô gái khác; những lần Bạch Xà nén nước mắt chấp nhận thân phận thay thế, những nụ cười trừ ối lần quan tâm chăm sóc của Hắc Xà dành cho Bạch Xà chỉ như anh trai đối với em gái,... Giờ đây, hạnh phúc mới chạm vào, tình yêu chưa cảm nhận được bao nhiêu đã bị hủy hoại nhấn chìm nơi biển địa ngục. Mà, bị đàn áp tới mức không dây dụa, gượng dậy được. Tổn thương cũ còn chưa lành hết đã bị người ta cầm dao khắc lên thêm những vết sẹo sâu mà dài. Nó khiến cho vết thương cũ toạc ra chảy máu hòa cùng máu nơi vết thương mới hằn sâu vào tâm can Bạch Xà. Họ tự hỏi vết thương ngoài da, vết thương nơi tâm can này đến tận cùng thì bao giờ mới có thể liền sẹo? Có thể sẽ là mãi mãi không bao giờ lành cũng không thể hết sẹo mờ được.

__ Phó bang sẽ không sao đâu. Chị ấy có thể bị tổn thương nhưng khi bị đẩy tới đường cùng chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ hơn bất kỳ ai khác nữa. __ Rin nói, giọng nói lạnh lạnh nhưng mang một niềm tin vững chắc với Bạch Xà. Đó như là một lời khẳng định rồi sẽ có ngày Bạch Xà hồi sinh.

__ Phải đó, chị ấy sẽ vượt qua thôi. Vì chị ấy chính là Bạch Xà mà __ Kì khẽ mỉm cười. Cô cũng tin tưởng vào một ngày nào đó Bạch Xà sẽ bước chân ra khỏi nơi địa ngục tăm tối kia và đối mặt với ánh sáng nhuộm màu đen tối khi bị màn đêm vây bủa.

Chẳng phải họ rõ hơn hết Bạch Xà đã đi lên từ thương tổn như thế nào sao? Càng đau đớn càng tổn thương thì Bạch Xà càng có động lực thúc đẩy cho sức mạnh của Bạch Xà. Họ tin tưởng vậy nhưng thực sự chưa bao giờ mong muốn Bạch Xà chịu tổn thương như thế này cả. Bởi lẽ, cho dù có thể đứng lên nơi u vực bóng tối khi con người ta chính là phải đánh đổi thứ gì đó của mình. Đó không phải là mạng sống thì cũng là một phần con người của bản thân bị nuốt chửng vào trong màn đêm. Không lối thoát !

__ Nhưng.. . __ Zin đang định nói gì đó thì một bóng đen vụt qua.

__ BẮT LẤY HẮN...!!! __ Đúng lúc đó giọng của Tứ Thần đồng thanh vang lên phía sau.

Ngũ Tướng Không Ngai không hiểu có chuyện gì xảy ra liền như một phản xạ tự nhiên mà đuổi theo hắn. Bốn ánh mắt liếc nhau trong tích tắc rồi vụt biến mất giữa trời mây xanh bao la nhưng lặng gió. Tên mặc đồ đen bịt kín mặt, chạy trốn giữa khoảng không nơi bang Vương Xà trú ngụ nhanh thoăn thoắt. Hắn vừa chạy vừa ngoái lại nhìn người đuổi bắt phía sau. Không thấy tiếng hô đuổi bắt cũng không thấy ai đuổi theo khiến hắn ngẫm đắc ý trong lòng; hóa người của bang Vương Xà cũng chỉ có từng đó khả năng thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai:

__ Hình như ngươi đang rất đắc chí thì phải ? __ Giọng nói lạnh mang vài phần khinh bỉ, chán ghét của Rin vang lên.

Bộ đồ lấp lánh ánh xanh, ánh mắt lạnh, thân hình mảnh mai trông có vẻ yếu ớt nhưng khi chạm vào gương mặt kia người ta thấy trong đó là một sự kiên cường mà không phải người con gái nào cũng có thể làm được. Và thanh kiếm cô đang cầm nó cũng lạnh lẽo, sắc nhọn như chính ánh mắt cô kia khi nhìn kẻ địch. Hắn nhìn thấy, quay đầu lại muốn chạy hướng khác thì phát hiện ra rằng cả bốn phía đều bị chặn bởi bốn cô gái xinh đẹp. Cả bốn họ đẹp và nét đẹp mà hắn nhìn thấy hiện hữu đầy sự tàn nhẫn khi nhìn con mồi của mình sa vào lưới. Hơn nữa, ngay sau đó xuất hiện phía sau bốn cô gái chính là Tứ Thần đang đứng đó sừng sững, ánh mắt lạnh quét qua hắn. Có thể nói rằng, lần này hắn không thể thoát được. Chạm mặt không chỉ có Tứ Thần mà còn dính phải Ngũ Tướng Không Ngai là những ám sát thuộc đẳng cấp khác hẳn thì cách duy nhất để thoát khỏi vòng vây này chính là chết. Rút dao, hắn kề lên cổ mình muốn tự vẫn để đảm bảo không bị hành hạ cho tới mức phải khai ra tất cả mọi chuyện. Ai cũng biết rằng Vương Xà nổi tiếng với những cách giết người, tra tấn đa dạng và tàn nhẫn, dã man nhất. Hắn không muốn hưởng cái kiểu sống không được và chết cũng không xong ở tù ngục của Vương Xà nên hắn thà chọn cái kết nhanh chóng còn hơn là vị dày vò đến thừa sống thiếu chết.

__ Muốn chết mà được à? __ Kil vung roi, chiếc roi quất vào tay hắn hắn một hằn đỏ cũng khiến cho con dao rơi xuống đất. Quất đường thứ hai thì khiến hắn ngã quỵ trên mặt đất ôm vết thương bỏng rát, tê dại. Phía bắp chân hắn lên một vết thương rớm máu, và nơi bị quất đó cũng bị rách toạc cả ra cho thấy sức mạnh của chiếc roi này nhìn có vẻ đơn giản nhưng thực chất là không thể lường trước được. Nó mạnh hay yếu đều là do cách dùng, sử dụng của chủ nhân nó có thể điều khiển được tới mức nào mà thôi.

__ Không đơn giản thế đâu. Chúng ta còn cần phải nói chuyện vui vẻ chút đã __ Tứ Thần đi lên bắt hắn. Trước khi hắn ngất lịm đi thì hình ảnh hắn sâu vào ký ức của hắn là gương mặt cực kỳ nham hiểm của Tứ Thần.

....

NGỤC TỐI:

Hắn bị đánh ngất đi, khi tỉnh lại đã bị thấy treo lủng lẳng trên tường; hai tay hai chân đều bị buộc dạng ra không thể dẫy dựa được. Trước mắt hắn là cuộc bàn tán, nói chuyện hết sức sôi nổi của Ngũ Tướng Không Ngai cùng Tứ Thần. Câu chuyện này khi hắn nghe từng câu từng chữ đều chính là rợn người, sống lưng lạnh toát nói không nên lời...

__Này, hay là ta thiến hắn như chị Bạch Xà hay làm với mấy tên đê tiện đó __ Zin cười nham hiểm, nhìn hắn đã tỉnh lúc nào mà cười càng tươi hơn.

__ Chặt từng chân, tay một cho tới khi hắn chịu nói cho nhanh __ Rin lạnh lùng phán.

__ Ngũ mã phanh thây thì sao? __ Kil nói.

__ Mấy cách đó đều cũ quá rồi, còn cách nào mới hơn không ? __ Bạch Hổ phẩy tay, lắc đầu.

Mọi người lập tức lâm vào trầm ngâm. Tất cả đều tập trung suy nghĩ nên làm cách nào để hắn chịu khai ra mọi chuyện nhanh nhất. Tên kia chỉ mới nghe thấy mấy cái cách mà họ gọi là “cũ” đã rợn hết cả người rồi. Và càng ớn lạnh hơn nữa khi nghe thấy tiếng đập tay cái “bốp” của cô bé được gọi là Gin. Hai mắt cô sáng rực, hưng phấn nói:

— Hay là ấy tên đô con giáo huấn hần một trận được không ạ?

— Giáo huấn? — Huyền Vũ nhìn cô khó hiểu. Cậu quả thực không biết cô bé với gương mặt ngây thơ này đã nghĩ ra được thứ gì tinh quái đây nữa.

— Là thế đó đó.... — Gin cười cười quay lại nhìn ba người kia đầy ẩn ý.

Bỗng chốc Kil cùng Rin như hiểu được hàm ý của Gin là gì mà phụt cười. Gương mặt lạnh lùng, nghiêm chỉnh hằng ngày vụt biến mất vì câu nói của Gin. Kil vỗ vai Gin đầy thích thú nói:

— Không tồi, Gin nhà chúng ta thật thông minh.

— Là sao vậy? — Chu tước khó hiểu nhìn cả bốn cô gái cứ tùm tùm cười.

— Rape — Rin buông một câu nói thản nhiên. Ánh mắt quét về phía tên đang bị cheo kia cười đầy ẩn ý.

Nói đến đây thì có lẽ là người ngốc cũng hiểu được. Và tên kia hẳn cũng không thể ngu đến mức cái mạng của mình sắp bị dày vò ra sao cũng không hiểu được đi. Ngay cả chính Tứ Thần khi hiểu được cũng phải thấy ai ngại cho tên đó phần nhiều. Gì chứ, quả thực Ngũ Tướng Không Ngai không hổ danh đi theo Bạch Xà từ bé nên đến cả một cô bé hồn nhiên như Gin cũng có thể nghĩ ra được cách đó. Nếu xét về thủ đoạn có lẽ họ chỉ kém Bạch Xà một bậc nhưng phải hơn người khác tới mười bậc mất. Nhìn tên kia, họ thậm chí rằng không nên coi thường mấy cô gái này chút nào, nếu không sẽ có ngày họa sẽ ráng xuống đầu chính họ lúc nào mà không biết mất.

Thống nhất xong, cả tám quay lại nhìn hần. Tên con trai kia từ này giờ im lặng không nói gì như đang đấu tranh tư tưởng gì đó. Cuối cùng, không cần đợi họ nói gì thì hần đã lên tiếng trước:

— Không cần làm... Tôi.... Tôi nói....

Bầu trời đang ngả về chiều, con người đang vội vã trở về tổ ấm riêng của mình. Ánh chiều tà đang ngả màu máu, từ từ sẫm dần rồi đen sậm nhường chỗ àn đêm u ám. Hôm nay, trời không một chút gió nào cũng không có một vì sao đêm nào lẻ loi mọc lên; những bóng người nhẹ lao vun vút trong đêm. Chúng lao trên mái nhà, nhẹ nhàng và uyển chuyển tạo nên một làn gió nhẹ, vô thanh vô thức nhưng mỗi lần chúng lướt qua lại khiến người ta rợn người. Chúng ẩn mình vào dòng xe cộ đông đúc tiến về nơi mục tiêu phía trước.

Họ dừng lại tại một tòa nhà lớn nằm giữa khu vườn lớn. Cả căn nhà chỉ có một tầng duy nhất được thiết kế theo phong cách nhà ở kiểu kiến trúc cổ xưa của người dân Việt Nam với mái ngói, nhà gỗ họa tiết rồng và phượng. Cả khu vườn màu xanh mướt, kiểu cách cho thấy chủ nhân của căn nhà rất thích cây và chăm chút cho khu vườn rất nhiều như là một thú vui tao nhã lúc nhàn rỗi, thanh thoi vậy. Ta có thể, chủ nhân nơi đây là người rất biết hưởng thụ với thiên nhiên muôn màu muôn vẻ.

Lao vào nhà, phá tan các cánh cửa gỗ, giẫm lên thảm cỏ xanh, họ phá nát tất cả những gì họ đặt chân lên. Vào tới nơi, đón tiếp họ là một không gian vắng lặng không có tới một bóng người cũng chẳng còn mấy đồ đạc gì quan trọng đặc biệt. Chính xác, gian nhà toàn mấy thứ không thể mang đi được, trống rỗng và cũng không có bất cứ hơi thở nào của con người sống ở đây. Đây có lẽ chính là điều mà chúng không thể nào ngờ tới được.

— Lục soát! — Một tên dường như là tên cầm đầu ra lệnh.

Đám tay sai mặc đồ đen gập đầu rồi nhanh chóng lao vút đi khắp nơi lục soát theo lời của tên kia.

Một giờ sau, chúng quay lại nhưng cũng chỉ có chung một cái lắc đầu. Chúng không tìm thấy một thứ gì được gọi là manh mối bị để quên hay bỏ sót lại dù là thứ nhỏ bé nhất... Tên cầm đầu không thể tin được Vương Xà mà hần được lệnh phá tan lại không một chút manh mối nào biến mất như không khí vậy. Tức giận hần gất lên:

— Hừ! Sao có thể chứ? Các người phá tan chỗ này, lục soát mọi nơi cho ta. Một chỗ cũng không được bỏ sót.

Tiếp theo sau đó là một loạt tiếng động đổ vỡ vang lên. Mọi thứ tuy đã bị chủ nhân của nó bỏ lại nhưng rõ ràng vẫn ẩn trong đó là sự lưu luyến của chủ nhà nên đồ đạc và mọi thứ vẫn được giữ nguyên vẹn gàng như lúc còn ở nơi đây. Dường như họ không có ý định rời đi hẳn mà là sẽ có một ngày nào đó; có lẽ là khi mọi

chuyện chấm dứt sẽ quay trở lại nơi này. Tất cả giờ đây bị phá tan, chỉ còn lại đổ vỡ và tan nát mà chúng cũng chẳng tìm được thứ gì khác cả. Tất cả chỉ là vô ích mà thôi; khi Hắc Xà đã không muốn xuất hiện thì để tìm ra anh không dễ dàng chút nào. Nếu không, người “cha” kia đã không cần từng ấy thời gian mới tìm ra anh như thế này.

— Chết tiệt, rút!!!

Không còn cách nào khác, chúng đánh rút lui bỏ lại phía sau lưng là hoang tàn đổ nát. Không bắt được người cũng không chạm trán được khiến hắc cảm thấy bức mình và nổi giận. Bị đoán trước một bước, đi trước một đường khiến cho hắc cảm thấy thua kém và càng trở nên phẫn nộ hơn nữa. Tuy nhiên, có lẽ hắc sẽ không bao giờ ngờ được rằng người mà hắc tìm kiếm, muốn giết chẳng có đi đâu xa cả mà vẫn ở tại nơi đây mà thôi. Mảnh đất này gắn liền với nhiều thứ, là nơi mà anh lưu luyến không bao giờ muốn bỏ, muốn rời đi dù nó đã bị phá tan nát hết tất cả.

— Chủ nhân! Một cậu con trai với gương mặt non nớt nhưng đôi mắt tinh ranh bước tới.

— Joker, sao rồi? — Người con trai đó quay lại hỏi. Anh không là ai khác ngoài vị bang chủ Hắc Xà.

— Chúng không tìm được ta nên đã đi rồi ạ. Tuy nhiên... tuy nhiên bang bị phá tan nát hết rồi ạ — Joker buồn bã nói. Bang Vương Xà là cái nôi cho cậu trưởng thành, là nơi cho cậu một cái tên, một cuộc sống và một ý nghĩa trong cuộc đời. Nơi đây đánh dấu sự lớn lên của cậu nên nhìn nó bị phá tan cậu không khỏi cảm thấy đau lòng. Cậu không thể hiểu được vì sao tất cả phải chạy trốn như thế này nữa. Sau tất cả những gì chúng đã làm, cậu ước mình có thể lớn nhanh hơn nữa, có ích hơn nữa để lật đổ tất cả đám phá hoại, độc ác chỉ biết khiến người ta đau khổ kia.

Đường như Hắc Xà đã hiểu được tâm ý của Joker; cậu nhóc dù sao vẫn chỉ là trẻ con, không thể giấu được suy nghĩ của mình trước đôi mắt thâm sâu của Hắc Xà được. Anh khẽ xoa đầu cậu nhóc nói:

— Joker! Ta biết ngươi đang nóng lòng nhưng thời điểm bây giờ không phải lúc để đối mặt và trả thù. Ngươi biết rõ, chúng không nhằm vào ta mà nhằm vào chính Bạch Xà mà. Nếu Bạch Xà hiện tại bị bắt chính là không có đường thoát, hiểu chứ?

Phải, Bạch Xà đang nhốt mình nơi “tầng âm” để luyện Song Xà. Người con gái bất chấp tất cả mọi thứ kể cả thương tích mỗi ngày một khắc sâu lên làn da mịn màng kia mà tập luyện điên cuồng. Không khóc, chính xác là cô không còn nước mắt nữa để mà khóc cho bất cứ vết thương nào trên người mình dù ấu có chảy nhiều tới đâu, vết thương có sâu như thế nào; có lẽ bởi vì vết thương trên người này chẳng là gì so với vết thương lòng kia của cô cả. Bạch Xà luyện tập, ngã rồi lại đứng lên, vết thương cũ lành vết thương mới lại chồng lên nhưng thương trên thân thể có thể lành thành sẹo nhưng vết thương trong lòng lại ngày càng nặng hơn, trầm trọng hơn khoét sâu vào tâm can cô. Cùng với lúc đó, trong người cô, gương mặt, ánh mắt bờ môi cũng dần biến đổi theo ngày giờ mà dần mất đi sắc tươi tắn, hồn nhiên của cô gái mười tám tuổi xinh tươi. Không ai biết rằng rồi cô có thể đứng dậy trên vũng máu đó không bởi bây giờ là thời điểm Bạch Xà yếu ớt nhất nên thay vì tuyệt vọng họ đều đặt niềm tin vào cô gái sau cánh cửa đóng im lìm kia...

— Chủ nhân, Tứ Thần và Ngũ Tướng Không Ngai đã đi. Mọi thành viên khác đã ẩn thân chỉ còn chờ chủ nhân ra lệnh nữa thôi ạ — Joker quỳ xuống đồng dạng nói. Tuy còn nhỏ nhưng cậu cũng đã sẵn sàng đối mặt với tất cả mọi chuyện đang chờ đợi ở phía trước .

— Ừm... — Hắc Xà trầm ngâm.

Ông ta có thể sai người tới tận bang truy sát tức là ông ta đã nắm rõ về Vương Xà và chắc chắn nắm trong tay chín mươi phần trăm cơ hội chiến thắng. Tức là, đối với ông ta thì Vương Xà không có chút nào đáng ngại cả và Vương Xà bây giờ chính là bị ông ta truy sát. Hắc Xà hiểu rằng, dù là ai, chỉ cần là người của bang Vương Xà nếu để lộ thân phận và bị ông phát hiện chính là chết không toàn thây. Ông đã làm tới mức như thế này, Hắc Xà cũng đã phải hy sinh rất nhiều thứ thì anh quyết không thể nào chịu thua được. Siết chặt tay, Hắc Xà khẽ nói:

— Tôi nợ cậu và nợ em ấy.... Tất cả....

Có lẽ, ông không bao giờ biết được rằng trong bang Vương Xà còn hai gian phòng ngầm dưới đất là “tầng âm” – của Bạch Xà và “tầng dương” của Hắc Xà. Nơi đây không phải ai muốn vào cũng có thể vào, có khả

năng vào được cả và càng không đơn giản có thể tìm thấy được. Hai căn phòng này Hắc Xà làm ra vốn chính là để cả hai tập luyện khả năng vô hình với hữu hình của mình nên mỗi lần ra vào nơi đây đều có bấy chính là để tập luyện khả năng của cả hai. Tuy nhiên, giờ đây Hắc Xà đã cho phá cánh cửa ra vào duy nhất dẫn lối dẫn từ nhà chính vào rồi nên chúng không thể phát hiện được hai căn phòng tuyệt mật này; lối ra chỉ có thể chờ ngày Bạch Xà bước ra mà thôi. Nhưng trốn tránh không bao giờ là cách hay nhất cả, Vương Xà mà anh đã dày công xây dựng không thể bị hủy đơn giản như thế được. Hắc Xà – anh biết rõ ông ta sẽ không bởi vì đơn giản không tìm thấy Bạch Xà mà bỏ cuộc bao giờ cả.

— Joker, hãy nói họ chuẩn bị đi.

— Dạ!

Dáng nhỏ nhắn của cậu bé mất hút trong bóng tối. Hắc Xà trầm ngâm nhìn nơi đâu đó. Ánh mắt anh bất giác hướng về phía cửa phòng nơi nối liền phòng âm và phòng dương với nhau. Nghĩ tới, bên kia cánh cửa phòng, cô em gái mình phải chịu đựng đau đớn cùng dằn vặt. Hắc Xà không tìm được lòng mình thất lại như bị ai đó bóp nghẹt. Anh tự hỏi rằng: Trò chơi này đến tột cùng thì bao giờ mới kết thúc được đây?

21. Chương 21: Trá Hình

— Đã xong chưa? — Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

— Rồi ạ — Người đứng phía sau nói.

Người kia không nói gì nữa. Anh lại trầm ngâm. Dường như từ ngày đó tới giờ anh thường cứ hay như vậy. Chẳng thể suy nghĩ được gì nhiều nhưng vẫn không ngừng lục lọi trí óc trống rỗng của mình mà chẳng biết là vì sao. Anh đang tìm gì? Có phải ký ức của ngày trước khi anh chứng kiến Bạch Xà mỉm cười, chứng kiến họ bên nhau từ lúc ghét đến lúc yêu như thế nào hay không? Hay là ký ức xa xưa hơn nữa lúc cả bốn vẫn còn bé, vẫn chỉ là đứa trẻ ngây thơ chưa vướng chút tơ máu nào? Mãi một lúc sau anh mới khẽ nói:

— Hãy bảo cô ấy cẩn thận.

— Dạ — Người kia gật đầu rồi biến mất.

Ngay sau đó, phía sau anh lại xuất hiện bốn bóng đen. Không quay lại, anh khẽ nhắm mắt rồi mở để thả lòng con mắt đang mệt mỏi vì mấy ngày hôm nay không ngủ của mình. Quyết định rót ừng một ly rượu để trấn tĩnh lại tâm trạng cũng như giúp mình tỉnh táo hơn, anh nói:

— Sao rồi?

— Đã ổn ạ.

— Tốt...

— Chủ nhân... chủ nhân đang luyện thứ đó!

Người con trai đó nghe vậy, ly rượu trên tay đang đưa lên miệng đột nhiên dừng khựng lại trong không trung. Nhưng rồi, anh lại nâng ly rượu lên uống cạn, lúc sau lại cười lớn. Giọng cười đó không phải là khoái trí mà nó mang sự thương tâm:

— Nghiệt duyên... đúng là nghiệt duyên mà...!

Phải, có duyên có phận nhưng chưa chắc đã kết thành đôi chính là một cái nghiệt duyên như thế này đây. Anh hận thế giới này không phải bởi vì nó bất công mà bởi vì thứ gọi là “diệu kỳ” trong tình yêu dường như không có tồn tại. Tình yêu – chính là thứ nhấn chìm ta đến chết, bao phủ ta tới ngạt thở trong hố đen của bóng tối chứa đựng: tuyệt vọng, bi thương, khổ đau, nước mắt...

* * *

Trên tòa nhà cao nhất, tòa nhà bảy tầng đang diễn ra một bữa tiệc lớn. Người được mời tới đây nếu không phải các quan chức cấp cao cũng là người có máu mặt trong thế giới ngầm. Họ gặp nhau, những gương mặt, nụ cười, cử chỉ xã giao nhưng lời nói lại chứa đầy ẩn ý bên trong, có thể là thiện ý và cũng có thể là ác ý hàm chứa một lời nói khinh miệt nào đó hay cũng có thể là một cuộc bàn giao nào cho tương

lai sau này. Những bữa tiệc, cuộc vui như thế này chưa bao giờ là một buổi gặp mặt đơn giản bình thường được cả. Đúng, nó không đơn giản bởi lễ thiệp mời này được gửi tới bởi chính bang chủ bang Vương Xà. Họ tới đây không chỉ vì là thiệp mời mà một phần lớn người tới là vì sự tò mò. Vương Xà là bang rất ít khi tham gia các buổi tiệc, chứ đừng nói là tổ chức tiệc để phô trương thanh thế của mình. Đối với Vương Xà việc đó là không cần thiết, những gì Vương Xà cần cho người ta biết đều đã biết hết cả rồi. Đối với Vương Xà nếu không làm đối tác thì chỉ có thể làm kẻ thù mà thôi, bởi Vương Xà không thích xu nịnh ai, cũng không muốn dây dưa với những kẻ chẳng ra gì. Chính vì vậy, bữa tiệc đặc biệt được tổ chức ở tầng nhà cao nhất của khách sạn nổi tiếng này không khỏi làm mọi người phải tò mò. Rốt cục, Hắc Xà – con cáo chín đuôi này định làm gì đây?

__ Ông thử nghĩ xem vì sao Hắc Xà lại tổ chức bữa tiệc này? __ Một người đàn ông mặc vest xám, chất giọng ồm ồm nói.

__ Chắc không phải là vì tin Bạch Xà chết rồi chứ? __ Một người khác nói.

__ Tôi cũng nghe tin đồn đó. Thật không vậy? Ai đủ khả năng có thể giết được cô ta thế?

__ Thật không ngờ có người có thể giết được quý nữ sao?

__ Chẳng lẽ đúng như tiin đồn, ngày tàn của Vương Xà đã tới rồi sao?

...

Những tiếng ồn ào, xôn xao bắt đầu lan rộng theo câu chuyện xoay quanh việc Bạch Xà đã chết và ngày tàn của Vương Xà đã tới. Những tên ở đây, người cười kẻ nói nhưng không có ít người trong lòng đang thầm đắc chí về tin đồn thất thiệt này. Không biết việc Bạch Xà bị giết chết được tung tin từ đâu nhưng ngày càng lan rộng tới mức chóng mặt khiến cho kẻ thù của Vương Xà bắt đầu nhúc nhích hoạt động. Chúng muốn nhân thời cơ này nhổ đi cái gai trong mắt mình từ lâu rồi. Bạch Xà mất, Song Xà chính là răn mắt một đầu, Hắc Xà dù có giỏi đến cỡ nào thì cũng không để gánh đỡ được cả Vương Xà. Huống chi, họ còn biết được rằng Bạch Xà chính là người tình của Hắc Xà chứ; Hắc Xà yêu quý cô còn hơn chính mạng sống của bản thân mình. Chính vì vậy, mất đi Bạch Xà, anh không những mất đi người yêu còn mất đi một phần sức mạnh rất lớn.

__ Bang chủ bang Phụng Phương, tôi mời ngài một ly được chứ? __ Một cô gái bước tới nâng ly rượu màu vàng mời ông.

Cô gái này đeo mạng che mặt nên người ta không nhìn rõ gương mặt cô ra sao nhưng nét đẹp từ gương mặt, cuốn hút từ thân hình cũng đủ bắt cứ ai nhìn vào mê mẩn. Chiếc váy màu da bó sát ôm cơ thể tôn lên từng đường cong từ ngực, eo đến hông của cô. Mái tóc đen dài chấm đất được thả tự nhiên mượt mà như làn suối chảy. Ánh mắt ẩn hiện phía dưới mạng che có chút đưa tình, có chút uyển chuyển lại khiến lão mê luyến. Đặc biệt, bàn tay dù đã đeo găng dài tới quá đầu gối nhưng lão vẫn có thể tưởng tượng được những ngón tay thon dài trắng mịn, mượt mà phía sau bàn tay mời rượu lão kia. Lão quả thực rất tò mò cô là con gái của vị bang chủ nào hay là người nào có phước sở hữu được cô như vậy.

__ Cô là...? __ Ông hỏi nhưng bàn tay nhận ly rượu đưa lên miệng, còn cô tình chạm nhẹ lên tay cô, ánh mắt vẫn dán sát vào người cô.

Cô gái khẽ mỉm cười. Đúng lúc đó có người hét lên vì về phía lớp cửa kính bao quát toàn thành phố trong đêm. Ở giữa khung cảnh đó là biển lửa lớn đang cháy bùng bùng. Lửa hòa cùng khói sáng rực cả trời đêm không trăng. Lửa đỏ bùng cháy như nổi tức giận của ai đó đang đến cực điểm. Lửa rừng rực như nhuộm máu kẻ nào đó gây nên sự tức giận của tử thần này mà phải chịu kết cục hỏa thiêu kia.

__ Nơi đó... __ Một người nào đó ngáp ngừng nhìn về phía biển lửa kia muốn nói rồi lại ngáp ngừng không thể nói rõ.

__ Là Phụng Phương... __ Một người liền đều đồng thanh nói.

Nơi đây chính xác là nơi ở của bang Phụng Phương. Và... nơi đó đang cháy rừng rực. Họ đổ dồn ánh mắt về phía bang chủ bang Phụng Phương nhưng... nhưng ông ta đã ngã lộn dưới đất. Bàn tay ông ta ôm lấy cổ, móng tay cào xước cổ thành những vết xước đỏ tới bật máu, hai mắt trợn tròn long sông sọc, môi thâm

tím, miệng sùi lên thứ bọt mép màu xanh tím ghê rợn. Tất cả dừng lại một lúc rồi cùng lao về phía ông, nhưng người ông ta đã bắt đầu lạnh ngắt, không cử động; chính là không thể cứu được nữa.

__ Tại sao... tại sao lại như vậy? __ Một người ngơ ngàng, bàng hoàng nói. Dường như đây là một điều không thể tin được.

Vô thanh vô thức, một tiếng động nhỏ cũng không có. Thậm chí, còn chẳng ai nghe thấy tiếng bang chủ bang Phụng Phương kêu rên. Trước mặt bao nhiêu vị bang chủ lẫn lộn vẫn có thể hạ sát được quả thực không đơn giản tí nào. Cách này còn gián tiếp giáng một đòn cảnh cáo đau cho tất cả các bang chủ về khả năng hạ sát bất cứ ai ở đây của người kia...

__ Vương Xà...__ Một người đàn ông nói, đôi lông mày nhíu lại khi nhìn tấm thẻ bài in gia huy của Vương Xà được cài ở trong túi áo vest của bang chủ bang Phụng Phương.

Nghe được vậy, tất cả lao xao bàn tán. Những gì họ nói trước kia dường như đang bị sự thật trước mắt phủ định. Một người con trai khá trẻ, gương mặt chỉ tầm hơn ba mươi tuổi một chút thôi nhưng hiện giờ đang tái nhợt, ánh mắt cậu ta sợ hãi, giọng nói run run:

__ Là... là cô ta...

__ Ai cơ?

__ Ai vậy?

Tất cả nghe thế đều quay lại nhìn cậu ta, đồng loạt hỏi, bởi bị họ thực sự muốn biết có đúng là Vương Xà không và ai làm mà có thể không ai biết được như thế? Hắn nhìn mọi người một lượt, nuốt nước bọt cái “ực” lắp bắp nói:

__ Tôi... tôi thấy bang chủ đứng nói chuyện với một cô gái, cô ta... đẹp... đẹp lắm. Cô ta... cô ta mời bang chủ rượu, rồi... Cô ta mặc đẹp lắm, quyến rũ lắm... cô ta đeo mặt nạ! __ Hắn nói, ánh mắt đảo quanh bởi hắn rất sợ bị giết như ông. Hắn nhớ rõ, ánh mắt sắc lạnh khi cô gái bước đi còn liếc nhìn mình. Đôi môi đỏ bóng đỏ còn nhẹ nhếch lên tạo thành nụ cười nữa.

__ BẠCH XÀ...__ tất cả trầm miệng một lời cùng đồng thanh.

Xinh đẹp, quyến rũ, bí hiểm, che mặt, ra tay ngoan độc, thẻ bài,... tất cả đều chứng minh ọi người thấy rằng tất cả những gì diễn ra ở đây đều là do cô. Và chứng minh rằng... Bạch Xà chưa chết. Cũng là Vương Xà chưa bao giờ suy yếu cả; dường như nó còn mạnh lên. Chính vì vậy, sự thật hiện ra rõ ràng trước mắt này chính là những tin đồn kia đều là nhắm nhĩ, thất thiệt mà thôi.

Nhìn về biển lửa ngoài kia, nếu ai có chú ý sẽ thấy biển lửa này tạo thành hình bốn con rắn cuốn vào nhau cũng chính là biểu tượng của Vương Xà. Cái chết của bang chủ Phụng Phương chính là lời cảnh cáo của Hắc Xà đối với tất cả những người đang mưu tính lật đổ Vương Xà ở đây. Phụng Phương chính là một trong những bang đã ra mặt với ý đồ lật đổ Vương Xà rõ nhất. Tuy nhiên, kế hoạch của ông ta còn chưa thực hiện được đến đâu đã bị Hắc Xà tuyên cáo tử hình rồi. Đó chính là lời tuyên cáo mạnh mẽ nhất của vị bang chủ bang Vương Xà dành cho tất cả.

...

TÀNG DƯƠNG:

Bốn bóng đen trùm áo choàng vụt xuất hiện, báo cáo:

__ Bang chủ, đã xong ạ.

__ Ừm, cô ấy không sao chứ? __ Người con trai được gọi là bang chủ quay lại.

__ Không ạ. Chị ấy đã đi nghỉ rồi ạ.

__ Tốt, hay bảo vệ cô ấy cho tốt. Cô ấy cũng là mục tiêu của ông ta. __ Anh dặn dò.

__ Dạ .

__ Ừ, hãy đi nghỉ đi __ Anh khẽ gật đầu, phất tay bảo họ lui xuống.

— Dạ.

Bên cạnh anh là màn đêm bao quanh. Bóng áo trắng anh hiện rõ nơi đêm đen u tịch này làm cho anh trở nên cô đơn hơn, tĩnh lặng hơn. Anh và Độc Xà phải tách nhau để đảm bảo an toàn cho chính cô. Hơn nữa, tới khi nào Bạch Xà chưa bước ra khỏi cánh cửa kia thì cô chính là mục tiêu đầu tiên của ông ta, bởi ông ta biết Bạch Xà và Độc Xà có liên kết rất mạnh mẽ. Chỉ cần có Độc Xà thì ông muốn Bạch Xà tự hủy là điều quá dễ dàng. Anh thà không có cô bên cạnh một thời gian còn hơn ở đây cùng anh gánh chịu nguy hiểm. Anh đã mất đi một nửa Bạch Xà và không thể mất cô mãi mãi được. Bảy năm là quá đủ cho đau đớn rồi. Anh chấp nhận cô đơn bây giờ để đổi lấy hạnh phúc và bình yên của cô sau này. Cái thứ mang tên tình yêu – hạnh phúc – niềm tin thật sự rất vô vọng như màn đêm đang bao phủ lấy anh vậy.

22. Chương 22: Bước Ra Ánh Sáng

Trong màn đêm, một người con gái thân ảnh kỳ bí, thân hình mong manh dễ vỡ uốn lượn như một con rắn múa lên điệu vũ của mình. Nhưng, điệu vũ này mang bi thương, tuyệt vọng cùng chứa đựng đầy ắp sự hận thù. Mỗi một điệu múa, mỗi một đường kiếm vung lên lại khiến ạch nước ngấm ở nơi đó bị hất tung lên. Mỗi khi thanh kiếm vụt qua nó có thể bổ đôi cả những giọt nước tung lên, bổ đôi những viên đá bay lên đó một cách nhẹ nhàng. Đường kiếm nhẹ nhàng, thanh thoát nhưng đầy sắc bén chém một cách dứt khoát cho thấy tâm của người dùng rất bình lặng, yên tĩnh như dòng suối chảy róc rách nơi kia. Và mỗi khi đôi mắt vô hồn kia lướt qua đâu là y như rằng nơi đó bỗng trở nên u ám, trầm buồn, vạn vật xinh tươi dù có rung động đến mức nào khi chạm vào ánh mắt của Bạch Xà đều biến sắc mà trở nên ảm đạm u buồn. Nơi đây lạnh buốt, chỉ có đá và nước nhưng cô cũng chỉ khoắc trên người một lớp áo mỏng manh màu xám u ám, buồn bã mà thôi. Làn da trắng lạnh ngắt nhưng dường như cô không cảm thấy chút lạnh nào cả. Phải chăng, bởi tâm cô còn lạnh lẽo hơn nơi này? Khi cô nghĩ ngợi là lúc cả thân hình trầm mình trong làn nước lạnh, nhắm mắt, cô để mặc cho thân hình kia trôi bồng bềnh vô định. Để cho làn nước lạnh thấm ướt quần áo mình, thấm qua da chảy vào trong từng mạch máu đông cứng của mình rồi thấm dần, thấm dần vào sâu trong tim. Mọi thứ cứ như vậy ngày qua ngày trôi qua rồi lại đến tiếp diễn một cách cố định theo một quy luật bất thành văn. Nơi đây, không có ngày cũng chẳng có đêm, bởi nó là nhân tạo hoàn toàn chỉ có đá, và nước từ con suối chảy qua, còn chẳng có bất cứ sự sống nào khác cả. Đặc biệt, ta chưa bao giờ nghe thấy cô mở miệng nói gì cả, gương mặt lúc nào cũng chỉ một sắc thái, cho dù ngả tới bật máu, thương tới đau buốt cũng không phát ra một tiếng rên đau. Cô làm cho người ta cảm tưởng rằng cô đã chết và chỉ còn lại thân xác cùng bộ não còn hoạt động một cách máy móc mà thôi. Linh hồn thực sự đã bị nhắm chìm theo nỗi đau cùng dòng máu kia mà chìm vào trong bóng tối của đau thương rồi.

* * *

MỘT NĂM SAU:

“CẠCH”

Cánh cửa gỗ đóng im lìm một năm trời sau bao nhiêu ngày tháng chờ đợi đã nặng nề mở ra. Một thân ảnh nhẹ nhàng lướt qua, mái tóc dài dài tới ngang lưng, tóc mái dài che đi gương mặt và ánh mắt vô tình mà cố ý ẩn giấu. Mỗi bước đi của cô nhẹ tựa mây, lặng tựa gió, bước từng bước tới đối diện với người con trai mặc đồ trắng ngồi lặng lẽ ở ghế chờ đợi cô một năm qua. Một năm cô ở trong đó cũng là một năm mà anh ngồi ở chiếc ghế này chờ đợi; chưa một lần rời khỏi gian phòng mang tên “tàng dương” này. Chiếc ghế này là chiếc ghế duy nhất mà lúc đó biến mất trong mọi thứ của ngôi nhà Vương Xà mà anh đã bỏ lại; chiếc ghế của bang chủ bang Vương Xà. Đây không phải là chiếc ghế đơn, quyền quý như những chiếc ghế của các vị bang chủ khác mà nó là một chiếc ghế đôi dành cho không chỉ bang chủ mà cả phó bang chủ ngồi. Nó nhằm nói lên rằng dù là bang chủ, hay phó bang chủ thì chức vụ, quyền hành đều ngang nhau bởi họ chính là Song Xà của thế giới ngầm. Họ đều có đủ sức mạnh, trí tuệ, khả năng, quyền lực để lật đổ bất cứ ai chống lại họ, muốn lật đổ họ mà thôi.

Cô bước tới, bàn tay hơi gầy chìa ra nắm lấy bàn tay anh đưa tới. Anh nắm lấy tay cô, hôn nhẹ lên đó, dịu dàng như ngày xưa mà nói với cô rằng:

— Chào mừng em đã trở lại — Anh một năm qua dù đã ẩn mình nhưng lo lắng và thời gian đã biến đổi anh. Nó khiến gương mặt anh trở nên già dặn hơn, bất cứ ai nhìn vào đều thấy anh đã là một người đàn ông trưởng thành, từng trải chứ không còn là một người con trai mang trong mình đầy hoài bão như trước nữa.

Anh đứng dậy, ôm lấy cô vào lòng, siết chặt khiến cho thân hình cô khẽ run nhẹ lên. Đáp lại anh là bàn tay cô siết chặt lấy áo phía sau tấm lưng vững chắc kia. Từng ấy đã đủ để cho anh hiểu những lời nói không thành mà cô muốn anh hiểu. Kéo cô ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc ngày xưa, để cô như những ngày trước dựa vào vai anh, lôi một chiếc hộp nhỏ ra đặt vào tay cô, anh nói:

— Anh nghĩ thứ này sẽ giúp em.

Cô không nói gì, nhìn chăm chú vào chiếc hộp rồi mở ra. Trong đó là một chiếc nhẫn bằng bạc trắng đặc biệt, hình như được anh đặt làm ỉnh. Anh cầm lấy, đeo vào ngón tay áp út, nơi đó hằn lên hình con rắn uốn lượn màu đỏ như nói lên sự ngự trị của chủ nhân nó trong trái tim cô là tình yêu là đau đớn dày vò không bao giờ có thể thay đổi được. Chiếc nhẫn có ba khớp nối theo đốt ngón tay của cô, vừa giúp cô che đi hình xăm đó mà vẫn chuyển động được bình thường không gặp chút khó khăn chớ ngại nào cả. Màu bạc tượng trưng cho cái tên Bạch Xà, chiếc nhẫn không hoa văn, chỉ có duy nhất một hình chữ thập giá nhỏ ở đốt cuối cùng mà thôi. Nó như một phong ấn mà anh tạo nên để khóa đi ký ức đau buồn kia của cô, xóa đi những giọt nước mắt từng rơi, xóa đi nỗi đau đã từng trải qua một năm trước vẫn còn âm ỉ tới tận bây giờ. Làm ra chiếc nhẫn này, anh làm người ta không thể hiểu được anh có mục đích gì. Là bảo vệ tình yêu đó của cô hay là xóa nhòa đi ký ức bị thương vừa yêu vừa hận của cô với thứ mang tên “tình yêu” kia nữa.

— Cảm ơn anh. — Phải mất một lúc lâu sau cô mới lên tiếng. Giọng nói hơi nghẹn ngào chứa đựng cảm xúc không thể diễn thành lời của mình. Nhưng cảm xúc này lại không thể thoát ra thành lời, bởi lẽ nó đã bị bịt kín như chính hình xăm ẩn phía sau chiếc nhẫn bạc lạnh kia rồi.

Rướn người, cô hôn nhẹ lên má anh như muốn chuyển cho anh cảm giác không thể diễn tả như xưa của mình. Cuối cùng, sau tất cả thì nơi bình yên nhất của cô vẫn là nơi đây: trong vòng tay che chở của anh. Cô biết, không thể yêu, không có quyền dựa dẫm, không được yêu đuổi nhưng cô có quyền một lần đón nhận tất cả nhưng thứ này chứ? Anh cũng hôn nhẹ lên trán cô, ân cần và dịu dàng như bảo bọc một viên ngọc xinh đẹp, dễ vỡ vậy. Viên ngọc đó đã từng một lần vỡ tan rồi, anh đã bán đi mọi thứ của mình và dùng hết thời gian còn lại để lắp ráp lại từng mảnh vụn một nên anh không thể làm rơi một lần nữa. Nếu không, nó nhất định sẽ vỡ vụn theo gió mà biến mất trong đêm đen mất.

— Anh! Em muốn làm nhiệm vụ — Cô nói, giọng nói kiên quyết.

Nhìn cô, anh khẽ thở dài. Anh biết rằng cuối cùng có thể nào cô cũng sẽ nói như vậy mà. Đứa nhỏ này mục đích sống duy nhất giờ đây chính là có trả thù và trả thù mà thôi. Cô đang bước vào con đường mà trước kia Độc Xà đã từng đi qua, nhưng cô đẩy mình lún sâu vào nó hơn Độc Xà. Nếu như Độc Xà uất hận anh vì giết gia đình mình đến mất hết lý trí thì Bạch Xà lại từng chút từng chút tổn thương bản thân mình khi hận Huyết Xà đã phản bội lại niềm tin, tình yêu của cô. Anh tự hỏi, liệu có hay không ngày cô có thể quay trở lại bước như Độc Xà? Chạm tay vào gương mặt của cô, làn da mịn màng nhưng lạnh ngắt không có một chút độ ấm nào. Cái này có lẽ là do thứ anh đã đưa cho cô và nó đã biến cô thành người băng như thế này. Một năm qua, cô kiên quyết theo đuổi nó, bất chấp bao nhiêu máu rơi, bất chấp cứ ngã xuống ngất đi rồi lại tỉnh dậy mà điên cuồng luyện. Đã từng có lúc máu từ mắt lại khẽ chảy nhưng rồi ngay lập tức khô lại và biến mất. Anh gạt đi tóc mái xoa xuống dưới mắt cô, che khuất đi đôi mắt to, đen nháy nhưng giờ đây nó vô hồn, không chút ánh sáng nào len lỏi vào được cả. Anh tự hỏi rằng, còn đâu rồi những ánh sáng lấp lánh ngày xưa kia; còn đâu bầu trời đầy ấp trắng sao mà ngày xưa anh luôn yêu thích đó. Anh tự hỏi: Có phải anh đã tự tay hủy đi thứ ánh sáng đó hay không? Lòng ngực anh ánh lên nỗi đau nghệt đến khó thở, nó nén lên ngực anh vô văn thứ áp lực khiến cho anh phải gồng mình chịu đựng, chống đỡ. Nhưng anh biết, những gì anh chịu đựng còn chưa bằng người nào đó phương xa đang phải khổ cùng. Buông tay, siết chặt thành nắm đấm, xoay người, anh gọi:

— Joker, Tứ Thần!

Từ trong bóng đêm, bước ra là năm thân ảnh mặc áo đen. Họ bước tới, ánh mắt đều dồn về phía cô đang ngã người vào ngồi cạnh anh. Không một lời nói nhưng họ đều đồng thanh quỳ rạp xuống đất chào:

__ Chủ nhân.

Lời nói chứa đựng sự xúc động, đau xót và nhớ nhung sau một năm xa cách. Một năm qua không ai nhìn thấy cô, sau bao nhiêu chuyện, kể từ ngày đó, họ đã phải tự nhủ rằng họ đã mất đi cô rồi, ít nhất là linh hồn của cô dường như đã không còn tồn tại. Con người, sống mà mất đi cảm xúc thì khác gì đã chết rồi, bộ não có hoạt động cũng chẳng sưởi ấm được con tim đập yếu ớt kia. Còn tim đập vang lên những nhịp đập cũng không thể chữa lành vết thương nơi ruột gan quần quai đau đớn kia được.

Bạch Xà nhìn họ, gật đầu một cách máy móc. Cô biết cảm xúc trong cô có nhưng một năm qua sống với đá vô tình, nước lạnh, gió mệnh mang đã khiến cho gương mặt cô đông cứng, trái tim cô bị nhốt trong một khối băng vĩnh cửu rồi. Thấy vậy, anh cũng chỉ thở dài nói:

__ Nhiệm vụ lần này không dễ chút nào. Ngược lại rất nguy hiểm, nhất là đối với một cô gái như em. Vốn dĩ anh định làm nhưng nếu em muốn thì có thể nhận. __ Anh nói, đưa cho cô một tập hồ sơ.

Trên tập hồ sơ này kẹp một bức ảnh cũ của một chàng thanh niên lúc ấy chừng mười tám tuổi đang nhếch môi cười khẩy. Đuôi mắt anh ta dài, ánh mắt ngang tang mà hống hách như thách thức tất cả bất kể là cuộc sống khắc nghiệt này. Nhìn xuống dưới là tên, tuổi và đặc biệt là phần tiền án tiền sự của người này. Anh ta bị tổng vào tù từ năm mười tám tuổi do rất nhiều tội danh khác nhau. Đặc biệt hẳn rất được nhà nước “ưu ái” chuyển thẳng vào nhà giam của chính phủ, gần mắc tội phạm nguy hiểm chứ không phải là trại cải tạo hay nhà tù thông thường. Chính vì vậy, hẳn luôn được các cai ngục chăm sóc cẩn thận.

__ Giết hẳn? __ Cô ngược lên nhìn Hắc Xà.

__ Không, anh muốn em đưa hẳn ra khỏi ngục __ Anh lắc đầu, cười nói.

Cầm lấy tập hồ sơ về người này ở trên bàn. Anh lấy một tờ giấy trong số những tờ giấy khác giơ lên cho cả cô cùng Tứ Thần và Joker thấy. Anh nói:

__ Cậu ta có thứ chúng ta cần sau này.

Cô nhú mày, nhìn vào tờ giấy nhưng vẫn không rõ lắm. Những tờ giấy sau đều là những tội trạng to, bé dài dằng dặc của hẳn từ lúc mười lăm tuổi đến lúc mười tám tuổi khi bị bắt vào tù. Trong ba năm, mà tội trạng của tên này còn nhiều hơn mấy lần những tên già biến thái, kinh tởm mà cô từng giết qua nữa. Đều như nhau, có thứ gì khác đâu mà khiến cô phải chú ý chứ. Không giết hẳn thì thôi chứ tại sao lại tha cho hẳn, mà hơn thế nữa là còn muốn cô cứu hẳn ra khỏi ngục tối kia?

__ Em biết lí do thực sự hẳn bị tổng vào nhà tù quốc gia là gì không? Chỉ với cái tội trạng cướp của giết người kia trong tuổi mười tám của hẳn là không thể bị tổng vào nơi này đúng không? Bởi vì thứ hẳn cướp không phải là mấy thứ là những thứ vật chất tầm thường mà đó là tài sản được lấy từ máu và nước mắt của người dân. Đặc biệt, người hẳn ta giết ngược với ta lại cũng như ta đó chính là những tên viên chức máu lạnh đàn áp, bòn rút sức lao động của người dân đến cùng kiệt. Chính vì lẽ đó, hẳn bị bắt và bị chuyển thẳng vào ngục giam quốc gia không cần xét xử lần nào bởi chúng sợ nếu cậu ta tẩu thoát được chắc chắn sẽ trả thù và mục tiêu ám sát chính là họ chứ không phải ai khác.

__ Ừm, không tồi __ Cô khẽ gật đầu, cảm thán.

Tứ thần và Joker cũng hưởng ứng như vậy, người con trai không phải tầm thường chút nào. Một mình có thể vừa là cướp lại vừa ám sát các viên chức chính phủ luôn được bảo vệ chặt chẽ quả không thường. Làm được vậy, hẳn cần phải có tài lực, trí óc rất ỏi đủ khả năng vượt qua các vòng vây phức tạp kia.

__ Vậy, tại sao anh ta lại bị bắt ? __ Thanh Long hỏi.

__ Phản bội, bẫy và tình yêu __ Hắc Xà liếc nhìn Bạch Xà rồi nói.

Hai chữ “tình yêu” và “phản bội” đã đánh thẳng vào tâm cô và cũng khiến Tứ Thần cùng Joker sững người. Họ hiểu rất rõ thứ này là gì và ảnh hưởng tới người họ gọi là chủ nhân tới mức nào. Dù thời gian có qua bao lâu thì từ này cũng như là một xô nước muối hắt vào trái tim chưa bao giờ lành vết thương kia của cô. Tất cả đều ái ngại thay cô nhưng cô cũng chẳng phản ứng gì cả. Hắc Xà thấy Bạch Xà không có biểu hiện

gì khác lạ, anh cũng hiểu được rằng cô đã dần chai lì với thứ đó rồi chứ không còn như xưa nữa; anh nói tiếp:

— Bạch Xà, Tứ Thần, Joker lần này đi không hề đơn giản chút nào đâu. Ta cho tất cả đi chỉ để cứu một mình anh ta thôi không phải là không có lý do. Bạch Xà, em biết cậu ta chính là CIA, cậu ta biết mặt em nên tốt nhất đừng để gây sự chú ý cho tới khi thoát được khỏi nơi đó. Còn Tứ Thần, Joker tuyệt đối không được hành động... cho dù... Bạch Xà có xảy ra chuyện gì... — Càng nói về phía sau Hắc Xà bỗng dưng nói chậm lại nhưng rồi rốt cục cũng nói ra.

— Chuyện này... — Tứ Thần và Joker lên tiếng không phục. Việc này họ làm sao có thể đồng ý được chứ. Nơi đây là đâu? Họ hiểu rõ hơn hết nhà ngục quốc gia cũng như chính là nơi giam giữ gì thối nát nhất và cũng là nơi tất cả có một thứ khát vọng về dục vọng cao nhất. Lũ đấy nhìn thấy con gái chính là như một lũ hổ vồ mà không cần biết cô ta là ai, huống chi Bạch Xà nhà họ xinh đẹp, quyến rũ động lòng người như thế này chứ. Bảo họ không được hành động khác gì bảo họ tự hủy hoại đi chủ nhân của mình chứ. Họ sinh ra và được cho khả năng tới tận bây giờ là để bảo vệ cô chứ không phải để nhìn cô bị những lên bần thủ kia chạm vào mình.

— Em đã biết — Bạch Xà đứng dậy bước đi trước ánh mắt không cam lòng của Tứ Thần và Joker.

Nhìn bóng dáng Bạch Xà lẻ loi, đơn côi bước đi, Hắc Xà lại xót xa. Anh đã không thể hiểu hết được cô và cũng không đủ khả năng bảo vệ cô nữa rồi. Anh biết, kể từ ngày nhìn cô cuộn mình trong đau đớn, không ngăn được Huyết Xà phản bội là lúc anh thất bại hoàn toàn rồi. Anh nhìn về phía cánh cửa nối liền giữa hai gian phòng âm và dương; nơi bên kia giờ đã thành một bãi hoang tàn, đổ nát đất đá, anh khẽ nói:

— Bạch Xà sẽ biết tự bảo vệ mình.

Anh biết là vậy nhưng cũng chẳng ai có thể biết trước được thứ gì cả. Cuộc sống này, nếu có thể biết trước được mọi thứ thì Bạch Xà đã không bị đẩy đến mức đường cùng như ngày hôm nay rồi. Anh không thể bảo vệ được cô, cô chỉ có thể bảo vệ mình và đối mặt tất cả. Đã biết từ rất lâu rằng anh giờ chỉ là một người vô dụng nhưng anh vẫn phải bước. Bước đi những bước trên con đường chông gai kệ cho chân chảy máu, mặc cho đau đớn để trả lại cuộc sống cho Bạch Xà sớm nhất có thể... Đó không phải là cứu vãn mà là tâm nguyện cuối cùng của anh mà thôi; tâm nguyện nhỏ nhoi của một người anh đã luôn làm những việc sai trái.

TRẠI GIAM QUỐC GIA:

Đất nước, thế giới càng ngày càng phát triển thì cũng đồng nghĩa với việc phạm nhân là những thanh thiếu niên trẻ tuổi cũng càng ngày càng nhiều và nó gia tăng một cách chóng mặt. Những năm gần đây, trại giam đón lượng thanh niên lớn bị khép tội giết người man rợ cũng rất cao. Những bản quyền án đẫm máu, những án tội tanh mùi máu và tàn nhẫn khiến cho các quản ngục cũng càng ngày càng phải đề cao cảnh giác đối với những tên sát nhân này. Lí do họ giết người có rất nhiều như cách thức họ áp dụng để đắm mình trong máu tươi nhưng lý do thực sự để họ làm thế lại khiến cho người ta mờ lung không rõ ràng và cảm thấy buồn cười với lý do không thiết thực đó. Nhưng, tất cả đều phải chấp nhận không có cách nào khác để từ phủ định vấn đề này.

Ngày hôm nay, trại giam chuyển tới năm người liên cùng một lúc. Trong đó, bốn tên là trong nhóm thanh thiếu niên đánh nhau giết người trả thù rồi dẫn đến đánh chém giết luôn cả gia đình người đó. Chúng giết người dã man, tay, mặt, chân, toàn thân người ta đều có thể ngửi thấy mùi máu trên người chúng. Khi động vào chúng, người ta còn ngại sẽ vậy bẩn tay mình bởi mùi máu tanh nồng kia cơ. Gương mặt chúng điển trai nhưng tâm hồn lại máu lạnh, vậy bẩn; trái tim không có độ ấm khiến cho ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm làm người đứng gần vừa thấy ghê sợ lại ghê tởm.

Người còn lại là một cô gái: xinh đẹp, quyến rũ, đặc biệt hơn hình xăm chạy thẳng khắp thân người khiến cô gây chú ý và nhấn mạnh nét đẹp đôi chân thon dài của cô. Lâu lắm rồi, nhà tù này mới chuyển tới một cô gái mà lại còn là một cô gái xinh đẹp tới nhường đó. Tuy nhiên, khi đọc tới tội trạng của cô ta lại khiến cho nhiều tên quản ngục ở đây phải nhăn mặt nhíu mày. Họ tự hỏi rằng: cô có phải là con gái hay là một ác quỷ mà có thể giết lẫn người và còn giết tới mức man rợ như vậy nữa. Chết trong tay cô đều là những cái đầu đáng giá bạc triệu chứ đâu có đùa được. Đã làm được đến mức này rồi lại để bị tống vào đây thì coi như là đẩy chính thân mình vào địa ngục rồi còn đâu...

__Thật đẹp...

__ Nhìn là muốn...

__ Cô ta sẽ là của ai đây?

__ Chắc sẽ xảy ra một cuộc đổ máu mất!

...

Những tiếng bàn tán, xì xào, tiếng cười hềnh hếch xen lẫn những tiếng gào rú của những tên tù nhân khi thấy Bạch Xà bị đưa vào khiến người ta có cảm giác ghê tởm. Chúng chẳng khác gì những con thú dữ đang động dục cả. Chỉ nhìn thôi cũng đủ kinh tởm. Tứ Thần nhìn lũ đó bằng ánh mắt lạnh lùng, trong thâm tâm gần như muốn mổ sẽ chúng ra làm nghìn mảnh nhỏ vậy. Còn Bạch Xà vẫn vậy, những thứ đó dường như một chút cũng chẳng lọt vào tai cô. Bộ dạng lạnh lùng, ánh mắt vô cảm; trong mắt cô chúng xuất hiện dường như chỉ là những tên đười ươi, khỉ, vượn,... đang gào rú thứ tiếng mà cô không hiểu theo một bầy đàn mà thôi.

Phía đằng xa...

__ Thật đẹp __ Một người con trai ngồi trên chiếc ghế dài phủ một tấm da trên bãi đất cao nhô lên ở phía sân, hai bên hắn là hai cô nàng ôm chặt lấy hai cánh tay hắn mà nựng nịu:

__ Kida, anh cũng mê cô ta sao? __ Một cô cọ người vào tay hắn, người đàn ông này tên Kida.

__ Anh đừng như mê cô ta bỏ tụi em nha, em sẽ buồn lắm đó __ Một cô khác thì giả vờ buồn bã dựa vào ngực hắn.

Hắn quay lại, nhìn hai cô nàng lẳng lơ bên cạnh mình mỉm cười. Nâng cằm cô gái bên trái mình, nói:

__ Cưng à! Đừng ghen tỵ vậy chứ? Anh khen hình xăm trên chân cô ta đẹp mà thôi cưng. __ Hắn nhếch môi, đặt một nụ hôn lên môi cô ta.

Hai cô gái lần lượt được hôn, cười khanh khách thích thú ôm lấy hắn sung sướng. Nhưng những cô nàng chỉ có thân hình mà không có trí não này hoàn toàn không thể đoán biết được hắn đang nghĩ gì. Nhìn người con gái đang bước chân vào cánh cửa ngục giam kia, hắn nghĩ: “Đẹp ư? Cái gì càng đẹp càng nguy hiểm càng chết người mà thôi”. Tiếng cười vang xa tới tận chỗ Bạch Xà đang đứng đó nhưng cũng không có ai dám cả gan trách móc anh kể cả quản ngục. Dường như, nhà tù này có những luật bất thành văn mà không ai biết cũng không ai rõ. Họ – những tên tử tù này đáng bắn chết ngàn lần nhưng thay vì cho chúng chết nhẹ nhàng lại giam chúng nơi đây vĩnh viễn để thời gian ăn mòn chúng, để chúng tự thanh toán lẫn nhau. Tuy nhiên, thứ tù đầy ải này cũng có một nhược điểm chính là vì chúng có giết thêm người cũng chẳng sao cả nên quản ngục thường mất điếc tai ngơ khi nhìn chúng đánh giết lẫn nhau hàng ngày. Tất cả đều một mất một, một mất một, kể cả quản ngục đến tù nhân.

Trại giam ở nơi đây, nơi giam nam và nữ chỉ chắn nhau bằng một hàng rào sắt thép gai lỏng lẻo mà bất cứ lúc nào những tên trong người đầy dục vọng không thể giải thoát đều có thể trèo qua dễ dàng. Ngoài giờ phải lao động, ngủ nghỉ thì giờ ăn và giờ hoạt động tất cả nam cùng nữ đều được sinh hoạt chung một nơi. Chính vì vậy, cứ đến những giờ này ngày nào Bạch Xà cũng bị quấy rối. Cho dù cô đã im lặng tránh né chúng bao nhiêu lần đi nữa thì lại càng là lý do khiến cho chúng túm lại trêu đùa cô như thú vui nhiều hơn.

__ Chết tiệt __ Thanh Long từ phía xa nhìn Bạch Xà bị trêu đùa không khỏi tức giận. Với một người điềm tĩnh như cậu lại tức giận ra mặt như vậy thì có thể thấy Bạch Xà được cậu coi trọng ra sao. Lý do cậu yêu quý Bạch Xà không phải vì cô là chủ nhân mà còn một lý do hết sức đặc biệt khác nữa. Đó là một sự phò thác, thay thế.

__ Bình tĩnh đi __ Bạch Hổ vỗ vai Thanh Long khuyên nhưng từ ánh mắt đến gương mặt cậu đều tràn ngập sự giận giữ đang cố kìm nén đến đỉnh điểm.

__ Thật sự không thể hiểu nổi vì sao Bang chủ lại để chị ấy hành động một mình như vậy chứ? __ Huyền Vũ bất mãn nói.

— Đừng lo, hắn sẽ không để chúng làm gì quá đáng với phó bang đâu— Chu Tước đứng dựa vào bức tường cạnh đó, khoanh tay điềm tĩnh nói. Ánh mắt anh liếc nhìn người đàn ông ngồi cách rất xa Bạch Xà kia. Bàn tay Chu Tước siết chặt lại. Nếu thực sự hắn dám để Bạch Xà chịu thương tổn gì ở đây thì chính tay cậu sẽ giết chết hắn đầu tiên không cần phải nghĩ.

Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ ngược nhìn người con trai ở phía xa kia. Vào đây một thời gian dài nên họ cũng đủ thời gian để có thể quan sát được mọi thứ. Có thể dễ dàng nhận ra ở đây có một người mà không có bất cứ tên tội phạm nào gây sự cả. Và hắn chỉ hằng ngày ngồi trên bãi đất đỏ vui đùa ngả ngón với những đứa con gái rẻ tiền mà thôi. Hắn đã không buông thì tuyệt nhiên không có bất cứ ai dám động vào người của hắn. Hắn đã muốn thì nhất định sẽ có đồ dâng tới tận miệng hắn. Có thể nói chính xác hắn như một vị vua ở nơi kẻ mạnh thì sống mà kẻ yếu thì chết này...

— Hắn... — Bạch Hổ dè chừng nhìn người đó. Hắn nhìn ngả ngón nhưng thực chất là một tên cực kỳ khó đoán.

— Nhìn kia... — Huyền vũ hét lên chỉ về phía Bạch Xà phía xa đầy lo lắng.

Tứ Thần ngay lập tức hướng theo đó và tìm cùng lúc đánh “thịch” một cái. Bạch Xà bị hai tên to con nhất ở đây vây quanh trong một góc tường. Đầu chúng cạo trọc, cả người xăm trổ những hình thù bừa bãi xấu xí chẳng theo quy luật nào cả. Theo những gì Tứ Thần để ý thấy thì ngoài người kia ra thì hai tên này chẳng sợ bất cứ ai. Chúng là anh em song sinh và cũng là hai tên đầu đảng chuyên bắt nạt tù nhân khác cùng cường hiếp các cô gái ở đây. Và cũng vì hắn chưa bao giờ thèm để ý đến những việc mà hai tên này làm, hoàn toàn không có ý không đồng ý mà hai tên này càng trở nên hống hách, ghê rợn khiến ai cũng phải sợ.

— Em gái, tụi này để ý em từ ngày vào luôn rồi nhé. Em nên cảm thấy vinh dự và ngoan ngoãn đi theo bọn anh — Một tên nâng cằm Bạch Xà lên, ngả ngón thò ra những lời nói hôi thối của mình.

Bạch Xà ngẩng lên, nhìn hai tên đó, đôi mắt vô hồn không chút cảm xúc nào, cô cố gắng né tránh bàn tay bẩn thỉu của chúng. Nếu như bình thường, những tên này dám dùng thứ gì chạm vào Bạch Xà thì cô sẽ không chần chừ mà hủy đi thứ đó rồi. Nhưng lời nói của Hắc Xà còn vang vọng trong đầu cô nhắc nhở cô không được động thủ tránh động đến bọn cai ngục cùng CIA đến đây. Cô muốn tránh chúng nhưng thân hình to lớn của hai tên chặn lại cô như hai bức tường thành sừng sững không thể nào di chuyển cũng như vượt qua được cả khiến cho Bạch Xà bị áp đảo hoàn toàn. Bình thường, cô chỉ cần dùng một chút khả năng “vô hình” của mình là có thể thoát khỏi nanh vuốt lũ sói đói này nhưng với hai tên này cô lại không tìm ra lối thoát nào cả...

— Tránh! — Bạch Xà lạnh lùng nói.

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô mở miệng từ ngày bước vào đây đến giờ. Chính vì vậy, phản ứng của cô như vậy khiến chúng càng cảm thấy hứng thú hơn; đã thú bao giờ cũng thích vờn con mồi của mình trước khi ăn ngấu nghiến nó. Cả hai nhìn cô, giọng nói lạnh nhưng trong khiến cho chúng càng cảm thấy thú vị mà cười khà ồ với nhau. Rồi, một tên vuốt má cô, hắn nhìn Bạch Xà trong ánh mắt không hề che dấu dục vọng nói:

— Em thật sự khiến cho người ta muốn được cưng chiều thật nhiều đó.

Bạch Xà trừng mắt lên nhìn hắn, ánh mắt vô hồn thể hiện rõ sự tức giận đang không thể kìm nén được nữa. Cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên có ai đó dám động đến Bạch Xà chứ đừng nói vuốt má cô. Ngoài người cô hận thấu xương cùng Hắc Xà và chị gái mình ra thì kẻ động vào cô dù chỉ là vô tình đều có kết cục là “chết”. Gương mặt cô tối sầm lại, môi mím chặt kìm nén cảm giác muốn giết chúng, bàn tay siết chặt lại ngăn cảm giác giận dữ ngày một dâng trào đến đỉnh điểm. Bạch Xà – cô đang cố nén nhịn cảm giác muốn giết người ...

— Lũ khốn — Thanh Long muốn mặc tất cả lao lên nhưng lại bị Chu Tước giữ lại.

— Đừng có hồ đồ, Bạch Xà đã phải chịu đựng đến mức này thì đừng phá hủy tất cả mọi nỗ lực nín nhịn của chị ấy — Chu Tước ánh mắt đầy tức giận nhưng vẫn ngăn cản Thanh Long. Cậu ngược ánh mắt nhìn về phía Bạch Xà đang bị lũ tù nhân giở trò. Bỗng dưng, Chu Tước nhếch môi cười, ánh mắt cậu cũng dịu lại nói:

— Bình tĩnh đi, sự việc đâu còn có đó. Phó bang sẽ không sao đâu.

A.....A.....A.....

Lời nói của Chu Tước vừa dứt thì một tiếng hét vang lên. Quay lại, Tứ Thần thấy hắc đang đứng chắn trước mặt Bạch Xà và bẻ ngoặt cánh tay dơ bần của tên kia chạm vào mặt Bạch Xà.

__ Mày... __ Tên kia trừng mắt nhìn hắc.

__ Muốn gì? __ Hắc buông tay tên kia ra, đẩy lùi tên đó về phía sau. Hắc bẻ khớp tay. Ánh mắt lạnh chiếu thẳng về phía hai tên kia.

Hai tên nhận ánh mắt nó liền nín bật, mồ hôi bắt giác xuất hiện trên trán, lưng có cảm giác ớn lạnh. Chúng không làm gì được đành tức giận quay lưng bỏ đi. Không phải tự dưng chúng không dám đánh lại hắc mà chúng là một trong số tất cả những người ở đây đều không dám chống đối chứ đừng nói là đánh lại hắc.

Vì sao ư? Vì hắc chính là Kida.

Kida là ai?

Kida chính là tù nhân vào tù trẻ nhất ở đây. Mười tám tuổi đã được bước vào đây, mười lăm tuổi đã biết cầm giao giết người, mười bảy tuổi đã có đủ khả năng và tố chất ăn cắp cùng giết những bị quan chức cấp cao. Và từng ấy tuổi để sống sót qua bao nhiêu năm trong ngục tối này trừ phi Kida có thể lên làm King mà thôi. Kida chắc chắn đã phải đánh thắng cả trăm con người mới có thể đứng được nơi đây như vậy.

__ Tin đồn quả không sai __ Chu Tước nhếch môi, thích thú nói.

__ Tin đồn? __ Bạch Hổ quay lại, khó hiểu nhìn Chu Tước.

__ Mười tám tuổi mới vào bị đàn áp làm nô lệ cho chúng. Hai năm sau, hai mươi tuổi, hắc có thể chấp hơn năm thăng cùng lúc và hơn hai mươi thăng lần lượt lên đánh. __ Chu Tước cười. Hắc – Kida chính là một con quái vật đội lốt người thực sự. Hắc có thể sánh ngang với Hắc Xà và cũng chẳng kém người mà cậu ngưỡng mộ bao nhiêu cả. Nếu không phải vào tù sớm, nếu được sống trong một môi trường đủ để tôi luyện tử tế, Chu Tước tin bọn cảnh sát không thể dễ dàng bắt được Kida như vậy đâu.

Đây chính là tất cả lý do giải thích tại sao Kida như một ông hoàng ở nơi đây. Bởi hắc từ mấy năm trước đã trở thành vị vua bất khả chiến bại nơi đây, chưa ai có thể đánh gục được, kể cả là người mới hay kẻ cũ. Lý do chỉ có vậy, đơn giản thế thôi nhưng thực sự để có người làm được nó thì gần như chẳng có ai cả. Trước khi hắc vào, nơi đây hỗn loạn không một tôn ty trật tự; khi hắc bước chân vào, nơi đây là nơi đòi bại nhất cũng là nơi phân rõ đẳng cấp nhất. Nhà tù này, đã giúp hắc tôi luyện nhiều thứ và thứ nhất chính là quyền năng hắc mang trong người; quyền năng bất khả chiến bại.

Kida ôm lấy Bạch Xà trước sự chứng kiến của tù binh khác để khẳng định chủ quyền của mình đối với cô cũng như muốn cảnh cáo bất cứ kẻ nào dám động vào cô – người con gái anh đã chọn. Xong, hắc khẽ thì thầm vào tai cô:

__ Phó bang, Kida tôi rất vui được gặp cô.

__ Buông ra, không được trách tôi __ Bạch Xà vẫn đứng đó, im trong vòng tay hắc nhưng lời nói lạnh lùng phát ra từ miệng cô khiến hắc phải buông tay ngay lập tức.

Hắc gơ hai tay lên chịu thua. Cô gái này đúng là không thể nào động vào được. Cô đến đây gần hai tuần nhưng dù biết mặt hắc nhưng cũng không tới chào mà ép buộc hắc phải ra mặt trước mới chịu. Quả thực, hắc không biết được rằng là cô quá đa nghi hay ngang bướng, tự cao nữa. Bạch Xà – người con gái này đúng như lời nói hắc từng nghe trước kia rằng không thể đùa cợt được. Đường như nơi cô có thứ gì đó còn hơn anh tưởng tượng rất nhiều và có thứ gì đó không đúng với anh nghĩ.

__ Đi thôi __ Kida mỉm cười, bước đi. Theo sau anh là Bạch Xà cũng nhẹ nhàng từng bước di chuyển. Vì bước chân cô quá nhẹ nên anh tưởng rằng cô không theo mới quay lại nhưng lại bắt gặp một gương mặt không biểu cảm. Gương mặt đó khiến anh không thích và hơi ngạc nhiên bởi lẽ nhưng gì anh được nghe thì Bạch Xà được kể đó không có như thế này...

...

Những ngày tiếp theo, dù có không muốn không thích nhưng Bạch Xà vẫn rất ngoan ngoan sắm vai người tình mà Kida đã đưa cho cô. Trở thành người tình trong ngục tối cho Kida đồng nghĩa với việc được bảo vệ nhưng ngoài ra cô lúc nào cũng phải bên hắn, đi theo hắn mọi lúc mọi nơi trừ những lúc bị giam và làm việc lao động của tù nhân ra. Và có khác nữa là trừ phi Bạch Xà chủ động chạm vào người hắn còn không hắn tuyệt đối không được chạm vào người cô dù bất cứ lý do gì đi chăng nữa. Nếu không, hắn sẵn sàng ăn dao của cô cùng ánh mắt lạnh buốt muốn đông cứng người khác. Lăn một lần vết dao khứa ngay cổ tay mình khi vô tình chạm vào khiến hắn làm gì cũng phải cẩn thận. Có lẽ, đây là lần đầu tiên trong đời hắn phải khổ sở vì một cô gái như vậy. Hơn nữa, sự gần gũi giúp họ bàn về việc tẩu thoát dễ hơn nhưng gần gũi của hắn chính là không được đụng chạm chỉ có thể cho người ngoài nhìn vào là hắn đang thì thầm lời yêu thương gì đó vào tai cô mà thôi. Một tháng là giới hạn mà Hắc Xà đặt ra, cả hai không thể chỉ ngồi đây ngắm nhìn cảnh vật nhàm chán trong nhà tù không lối thoát này. Cả Kida cũng biết rằng đã đến lúc anh bước ra ánh sáng để làm công việc của mình rồi. Anh vào đây, sống ẩn giật hơn bảy năm qua thế là quá đủ. Đã đến lúc anh phải tạm biệt nơi nghỉ dưỡng này để ra chiến trường thực sự thôi...!

...

— Chủ nhân! — Tứ Thần xuất hiện, họ cúi chào Bạch Xà và tặng cho Kida ánh mắt không mấy thiện cảm.

— Xong rồi chứ? — Bạch Xà hỏi.

— Dạ. Tất cả đã sẵn sàng — Thanh Long nói.

— Ừm, báo với Joker chuẩn bị đi. Đêm mai tất cả chúng ta sẽ ra ngoài — Bạch Xà gật đầu bằng lòng.

— Chắc, có cần nhanh vậy không? — Kida tắc lưỡi chán nản. Dù muốn ra nhưng hắn vẫn còn lưu luyến mà tận hưởng thêm thời gian ở nơi đây. Dù sao hắn cũng đã gắn bó với nơi đây bảy, tám năm chứ có ít ỏi gì đâu. Gần như một phần ba cuộc sống của hắn là ở nơi đây rồi, có nên nói là quê hương thứ hai không nhỉ?

Bạch Xà nghe vậy ngược lên nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng lướt qua hắn. Cô xoay người bước đi không quên bỏ lại câu nói:

— Anh có thể ở lại.

ĐÊM HÔM SAU:

Đêm đen của bóng tối, ánh sáng của trăng sao, một tiếng còi hú lớn báo có tù nhân vượt ngục. Tất cả các quản ngục đều khẩn trương, tập trung lực lượng đông nhất để bắt tên tội phạm ngu ngốc nào có ý định tẩu thoát. Máy bay, chó săn, quản ngục mang súng đều đuổi theo hình bóng tên tù vượt ngục mặc áo đen phía xa. Đèn máy bay trực thăng chiếu xuống thẳng đầu tên tội phạm mang áo tù A – 419, mã số áo của Kida. Hắn lao mình như điên về phía hàng rào sắt, vượt qua các bụi cỏ, mặc cho cỏ quất mạnh vào chân vẫn lao như con thiêu thân. Mặc kệ tiếng loa báo cảnh cáo, Kida vẫn chạy và chạy; hắn chạy không cần biết gì cả; sải bước chân dài cứ thế lao đi vun vút trong màn đêm...

Ở một nơi khác, trong ngục một mảng yên tĩnh, chỉ có lác đác vài quản ngục ở lại. Hai bóng người một ột thấp đi song song với nhau nhỏ giọng nói chuyện:

— Đây, đi như thế này không sợ bị bắt sao? Cô có biết là nếu bị tóm thì sẽ không có cơ hội ra lần nữa không?

— Tên con trai phía sau nhỏ giọng nói như sợ bị mình to tiếng sẽ khiến cho bọn quản ngục nghe thấy vậy. Tuy nhiên, miệng hắn nói ra những điều lo sợ nhưng mặt hắn lại chẳng có chút sợ hãi nào cả. Bước chân hắn theo cô vẫn đều đều từng bước một.

Đúng lúc đó, cả hai chạm mặt ngay phải một tên quản ngục đang đi về phía đó. Hắn dừng người lại. Tên quản ngục đang định hét lên thì...

“ Hự...”

Khi hắn chưa kịp biết làm thế nào thì thanh kiếm ánh bạc không biết cô mang bên mình lúc nào đã xuyên qua cổ họng của tên kia khiến tên đó chỉ có thể trợn mắt mà nhìn cô chứ không thể hét hay làm bất cứ hành động gì khác. Ánh mắt lạnh lùng vô cảm, đường kiếm xuyên thẳng dứt khoát, hành động của cô làm hắn không khỏi phải nuốt nước bọt. Hắn tự hỏi: Cô có thực sự là con gái sao? Bàn tay hắn bắt giắc sờ lên

cổ mình thâm nhủ với bản thân tốt nhất là không nên chọc ghẹo cô, không chắc cái cổ này của hấn cũng không giữ được.

Tai phone cô đeo có tiếng lo lắng của ai đó hỏi, sau khi trấn an người bên đầu dây cô đồng thời cất thanh kiếm đi cô quay phắt lại, ánh mắt lạnh liếc nhìn hấn. Đôi lông mày nhíu lại, xoay người đi tiếp cô lạnh lùng nói:

— Anh có thể quay lại, tự nhốt mình vào tù và mục rữa ở trong đó.

— Chắc, em chẳng dễ thương chút nào cả. — Người đó tắc lưỡi, sai những bước chân dài theo cô. Anh tự hỏi, vì sao đáp lại anh luôn là sự lạnh lùng của cô?

Ngoài kia rất ồn ào và âm ĩ với tiếng chân chạy, tiếng chó sủa, tiếng người chỉ đạo. Mọi thứ dường như gấp gáp lại vội vã mà cũng rối tinh lên. Những tên ngục tù nhìn về phía ánh sáng hắt vào cửa sổ chớp nhoáng chỉ khe hở dài mà thương tiếc cho kẻ vượt ngục nào kia mà thôi. Bởi lẽ, bao năm qua cũng đâu ít kẻ muốn được tự do, muốn thoát khỏi đây nhưng rốt cục làm gì có ai thoát được khỏi cái nơi tối tăm, ẩm thấp không bao giờ thấy ánh sáng ngày mai này. Người mới vào thì thấy lạ, thậm chí vũ người kia tự do để mình tiếp bước những kẻ đã ở đây lâu, coi đây là nhà chỉ biết thở dài cho số phận của người kia. Có lẽ, chúng không biết rằng nếu dám vượt ngục thì cũng nên chuẩn bị cho việc bị đánh cho đến chết đi sống lại, què cả hai chân chỉ có thể lết bằng nửa thân trên. Tội phạm nhiều, tình vi nhưng nơi đây cũng được trang bị những thiết bị công nghệ tân tiến nhất, hàng rào giữa nhà tù và thế giới bên ngoài rất chắc chắn, đội ngũ chó săn đều được tôi luyện tốt nhất. Vậy tự hỏi, liệu có cách nào có thể thoát được đây?

— Đã thoát — Một giọng nói lạnh vang lên bên đầu dây kia của mic. Người con trai khẽ nhếch môi, gương mặt non choẹt được màn hình máy tính chiếu sáng, bàn tay lướt trên phím máy tính làm vài động tác. Cậu bấm mic, chuyển kênh không báo:

— Rút lui.

Tiếp theo sau đó, đám quần ngục chạy tới nơi cũng lúc tên vượt ngục chạy đến bên hàng rào sắt rồi tự dừng gục xuống. Tất cả cũng đi theo đều dừng lại, tất cả đều ái ngại tên tù vượt ngục này sẽ làm trò gì quá đáng bởi cái tên Kida chính là tên không bình thường nhất trong số những đứa không bình thường ở ngục tối này. Cuối cùng, một người dừng cầm bước lên, sờ vào người hấn ta nhưng rồi lập tức gương mặt trở nên tái nhợt. Tên đó từ từ quay lại, lắp bắp nói:

— Bị lừa rồi... đây là búp bê hình người...

Lúc bấy giờ, tất cả mới sững sờ. Màn đêm chính là cách nguy trạng hoàn hảo nhất cho tội phạm. Khi chúng phát hiện ra thì cô – Bạch Xà và hấn – Kida đã ở cổng chính và đường hoàng bước ra khỏi ngục rồi chứ chẳng cần trốn chui trốn lủi ở nơi nào ệt cả. Đúng phong cách của Vương Xà, luôn làm gì cũng rất nhanh, gọn, nhẹ nhàng nhưng bước đi và ra vào luôn dùng cửa chính mà đường hoàng đi chứ không cần như kẻ cắp, kẻ trộm chọn nơi ẩn nấp, cùng đường mà đi làm gì cả.

— Chủ nhân — Ngũ Tướng Không Ngai đã đợi nơi cổng chính từ lúc nào. Bên cạnh họ là chiếc xe đua màu đen tuyền, không biển không nhãn hiệu cúi đầu chào Bạch Xà.

Nhìn sự xuất hiện của Ngũ Tướng Không Ngai, ánh mắt Bạch Xà không khỏi dấy lên rung động nhưng rồi cô cũng chỉ gật đầu. Cô quên mất rằng thời gian họ đi và phải về đã qua từ lâu lắm rồi, hiện tại họ ở đây cũng là đúng thời không có gì lạ cả. Có lạ cũng là cô đã quên mất nhiều thứ quan trọng rồi. Họ về từ lâu, về và chứng kiến đầy đủ những ngày tháng cô đau khổ nhất nhưng cô không biết mà thôi. Cô nhốt mình trong phòng tối, hơn một năm liền mới gặp lại nhau có nhiều cung bậc cảm xúc của cả cô cả Ngũ Tướng Không Ngai không thể nói bằng lời được. Ngũ Tướng Không Ngai lấy chiếc xe này chính là dành cho Bạch Xà. Nó hợp với Bạch Xà từ tính cách đến phong cách nên họ tin chắc rằng vào tay cô nó sẽ phát huy được tối đa khả năng của mình thay vì để ở bảo tàng siêu xe kia trưng bày. Họ muốn nói nhiều điều nhưng cuối cùng Kil chỉ có thể đại diện nói một câu:

— Chủ nhân, đây là quà tặng chúng em tặng cho chị.

Bạch Xà gật đầu, nhận chìa khóa từ tay Kil rồi kéo Kida lên xe phóng đi. Cánh cửa trại giam ngay lập tức bị bom đánh nổ, đổ rầm xuống mù mịt khói bụi. Chiếc xe ở giữa khói bụi, đất đá mà lao đi ẩn mình vào

trong màn đêm trước ánh mắt ngỡ ngàng của lũ cai ngục vừa chạy tới.

Cùng lúc đó, bóng của Ngũ Tướng Không Ngai mờ dần rồi biến mất sau lớp bụi mù. Tứ Thần cũng vô thanh vô thức biến mất khỏi nhà tù. Họ để lại phía sau mình một vài cái xác tại nơi ngục tối này. Đó chính là cái giá phải trả cho việc chúng dám đắc tội với chủ nhân của họ thì chỉ có thể nhận án tử hình mà thôi; chết chỉ có thể là trước hay sau. Án tử hình này không quá nặng nề như những tên ngày trước nhưng cũng đủ đẩy lên một trận ồn ào trong ngục tù và làm lũ quản ngục tái mặt sợ hãi.

— Chiếc xe thật đẹp, nhưng cô làm ơn chạy chậm một chút được không? — Kida nói. Gương mặt hắn hơi tái, hắn cảm tưởng là thức ăn hắn ăn đêm qua đang muốn dội ngược đi lên mặt rồi.

Chiếc xe mà Ngũ Tướng Không Ngai lấy về cho Bạch Xà không đơn giản chỉ là một chiếc xe đua tầm thường mà nó là chiếc xe trị giá nhất và có mã lực lên tới một nghìn. Để đạt được tới một nghìn mã lực thì chẳng có chiếc xe nào làm được ngoài nó cả. Ngay cả đến trực thăng cũng chưa chắc đã đuổi kịp được với vận tốc lên tới một nghìn mã lực của nó. Vận tốc càng lớn, người ngồi trong xe cũng phải chịu áp lực mạnh nên Kida không quen đương nhiên cảm thấy chóng mặt. Bạch Xà quay lại nhìn hắn, nhấn ga mạnh hơn khiến chiếc xe càng phóng đi nhanh như tên lửa lao trên đường. Không bật đèn pha, chiếc xe dựa vào ánh sáng mờ ảo của trăng và sao mà lao về phía trước tiến thẳng đến mặt đạo của Vương Xà.

...

TRỤ SỞ CẢNH SÁT QUỐC GIA:

— CÁI GÌ CO? Kida chạy thoát? — Một người đàn ông trung niên, gương mặt già nua đầy giận giữ đập tay cái “rầm” xuống bàn hét lớn.

Hơn bảy năm qua ông nhốt được hắn, ngoài mấy vụ ẩu đã đánh nhau ra thì hắn là phạm nhân duy nhất không có ý định tẩu thoát khỏi nhà tù này. Vậy mà, bây giờ hắn lại hành động, không những vậy hắn còn dễ dàng qua mặt tất cả các cai ngục rồi tẩu thoát nữa chứ. Đã thế, ngoài chiếc cổng chính bị phá hủy toàn tập, vài cai ngục bị giết thì hắn biến mất đến một chút dấu vết cũng không có. Hắn như bốc hơi hoàn toàn trong không khí vậy. Cái gai trong mắt các doanh nhân, quan chức cấp cao và đến cả chủ tịch hội đồng cấp cao giờ đã thoát ra được rồi. Ông quả thực không biết phải ăn nói với họ ra làm sao đây.

— Bộ trưởng, ngài có chuyện gì vậy? — Một người con trai khá trẻ nhưng đã được đeo quân hàm cấp cao, gương mặt thanh tú bước vào nhìn thấy ông giận dữ liền hỏi.

Ông ta tức giận, vút tập hồ sơ dày cộp trên bàn về phía cậu. Cậu cầm lấy, mở ra xem. Đầu tiên là tên Kida đầu đảng, rồi đến gương mặt bốn người con trai biến mất đêm đó, cuối cùng là gương mặt cô gái. Chưa kể, trong ngày hôm đó chiếc xe đua độc nhất một nghìn mã lực cũng không cánh mà bay mất không ai hay biết gì, camera cũng không quay lại được bất cứ hình ảnh nào. Vốn dĩ chiếc xe này là tuyệt mật, được bày trong triển lãm như chiếc xe đua bình thường khác mà thôi. Bởi lẽ, cho dù có là một tay đua có hạng đi chăng nữa thì việc điều khiển được một nghìn mã lực của chiếc xe có rất ít tay đua có đủ khả năng này; nó không hề dễ một chút nào. Tuy nhiên, thứ chàng trai chú ý không phải là những thông tin đó mà là việc khác. Hình ảnh cô gái với đôi mắt vô cảm lạ lùng nhưng gương mặt hết sức quen thuộc này khiến anh phải nhíu mi. Ngẩng lên, nhìn vị cảnh sát già anh nói:

— Đây là... Cô ấy là Bạch Xà. — Người con trai xoay bức ảnh chụp từ hồ sơ của nhà tù chuyển vào cho ông xem. Tuy đã hóa trang, tuy có thay đổi nhưng anh tin là đúng cô.

— Bạch Xà? — Ông ta cũng sửng lại.

Hai người nhìn nhau một lúc không ai nói gì. Sau cùng, ông cảnh sát già khẽ bóp trán đau đầu. Một năm qua Bạch Xà gần như im hơi, lặng tiếng; bang Vương Xà cũng bị phá hủy thành một đồng đồ nát khiến cho ông cũng tưởng rằng cô đã chết rồi và bang Vương Xà đã dần bị diệt vong và thôn tính như lời đồn. Nào ngờ, hóa ra Vương Xà, Bạch Xà chỉ là âm thầm thực hiện kế hoạch khác mà thôi. Ông quá coi thường sức sống của Vương Xà cũng như Bạch Xà rồi. Ông nói:

— Thái Duy, nhiệm vụ lần này cậu hãy nhận đi. Bắt Kida về cùng Bạch Xà.

Ngần ngừ suy nghĩ gì đó trong thoáng chốc nhưng cuối cùng anh cũng đồng ý. Bước ra ngoài, ngược lên trời xanh, anh khẽ nói:

__ Một năm rồi nhĩ... Bạch Xà!!!

23. Chương 23: Bắt Cóc

“ BỐP...”

__ Buông....!!! __ Một tiếng găt vang lên. Giọng nói vừa mang vài phần tức giận lại trong trẻo của đứa nhỏ đang đến độ tuổi trưởng thành.

__ Aizzz, anh vì bị chị Bạch Xà của em dọa mà ốm ra thành như vậy đó. Em có cần phũ phàng vậy không?

__ Hắn giả vờ giả vịt lăn ra giường ăn vạ với cậu nhóc nhỏ chỉ chừng bằng một nửa số tuổi của hắn mà thôi.

__ Sao anh không đi chết đi nhĩ? __ Cậu nhóc nhú mày, khoanh tay đứng nhìn hắn lăn đi lăn lại rồi phán một câu lạnh lùng.

Cái cách lạnh lùng từ cử chỉ gương mặt đến hành động của cậu khiến hắn nhớ đến một người cũng xoay hắn như chong chóng vậy. Khẽ thở dài, hắn tự hỏi rằng có phải đứa nhỏ này được nuôi dạy bởi bàn tay của Bạch Xà và cái tên máu lạnh kia hay không mà tính tình lại chẳng khác gì như vậy. Thật sự là chẳng dễ thương chút nào. Gương mặt cậu rất đáng yêu nhưng mỗi lời nói ra như dao lạnh vậy, khiến hắn muốn thương thực sự khó đi. Từ lúc hắn về, hắn thấy hình như chỉ khi Bạch Xà xuất hiện thì cậu mới trở về bản chất của đúng một đứa nhỏ vậy. Nhìn Bạch Xà và cậu hắn cảm tưởng như là nhìn thấy một người mẹ trẻ và đứa con nhỏ trưởng thành trước tuổi vậy.

Đúng lúc đó, Hắc Xà xuất hiện. Anh mỉm cười bước tới xoa đầu Joker nói:

__ Joker, Bạch Xà đang tìm em đó. Mau đi.

Nghe thấy tên cô một cái là cậu nhóc hai mắt sáng rực lên, chẳng thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì nữa chạy biến đi luôn mà chạy biến đi. Thấy thế, hắn cũng chỉ biết lắc đầu bó tay. Thật sự không hiểu được cô nàng lạnh lùng kia có gì mà có thể lôi kéo được sự chú ý của nhóc đó lớn đến thế. Kể cả Tứ Thần và những cô gái xinh đẹp của Ngũ Tướng Không ngại khi nghe tới tên cô đều nhất định sẽ có một phản xạ đặc biệt. Hắn cảm tưởng rằng, quay xung quanh cuộc sống của họ chính là chỉ có Bạch Xà mà thôi.

__Tôi nhật nghị ngờ tính xác thực của cậu trong lời kể về cô nhóc Bạch Xà. __ Kida nghiêng người nằm dài trên giường lưới biếng nói.

Đối với một Bạch Xà trong lời kể vừa ngang tàng, mạnh mẽ, thông minh, quyết đoán lại hồn nhiên ngây thơ kia hắn thực sự không tìm thấy đâu cả. Đôi mắt long lanh lưu luyến tới hai trái tim chàng trai liền trong lời kể giờ lại nhuốm màu bi thương. Môi đỏ nhưng chưa bao giờ thấy Bạch Xà mỉm cười cả. Vậy, chắc chắn phải có một lý do nào đó đủ sức mạnh khiến một cô gái nhỏ thay đổi nhanh đến vậy.

__ Ừm. Vì Huyết Xà và Bạch Xà đã yêu nhau __ Hắc Xà ngần ngừ mãi mới thốt ra được lời này.

Lời nói nhẹ bẫng nhưng làm cho Kida sững sờ. Chỉ cần bấy nhiêu thôi là Kida có thể hiểu được mọi chuyện tiếp diễn là như thế nào. Vốn dĩ, Huyết Xà ngay từ khi sinh ra được không được quyền yêu bất cứ ai cả. Bởi lẽ, người yêu cậu ta chắc chắn sẽ chỉ có kết cục là chết trong tay người đàn ông kia mà thôi. Huyết Xà biết rất rõ chuyện này, hắn cũng nghĩ có lẽ cả đời chẳng có cô gái nào có thể có đủ khả năng khiến Huyết Xà yêu được cả. Chính vì vậy, hắn đã không nói rằng Huyết Xà hãy để ý trái tim mình thực hiện mọi chuyện. Quả thật là không ngờ... Hắn nhú mày, cái nhú mày thật sâu ẩn giấu tức giận nói:

__ Thăng nhóc đó bị ngốc sao?

Hắc Xà không nói gì, chỉ cười trừ. Là anh không tốt mới đúng. Đáng nhẽ anh không nên để cho hai người luôn đi ngược hướng nhau chạm mặt nhau. Đáng nhẽ, anh không nên gán ghép cả hai với nhau để rồi họ yêu nhau nhiều nhường đó. Anh tự hỏi: Vì sao yêu hay không yêu, hận hay không hận đều khiến cho Bạch

Xà tổn thương nhiều đến thế, anh đã sai từ đâu? Chẳng nhẽ, thật sự rằng Bạch Xà không thể chạm vào thứ người ta gọi nó là “hạnh phúc” hay sao?

— Anh... — Đang lúc cả Hắc Xà và Kida trầm ngâm theo đuổi ý nghĩ riêng thì Bạch Xà bước vào.

Kida nhìn cô, vẫn xinh đẹp, vẫn quyến rũ đến động lòng người như vậy nhưng phía sau cô lại vẫn vù một bóng đen u ám. Nó nhấn chìm mọi thứ kể cả trái tim vào bóng đêm, đẩy những thứ màu sắc muốn chạm vào người cô đi xa. Nó đảm bảo rằng mọi thứ đều không thể làm tổn thương cô ở một khoảng cách an toàn nhất. Có lẽ, Kida hơi tiếc vì mình trước đó đã không gặp cô để chứng kiến một lần cô cười thì nhất định sẽ đẹp lắm. Một người yêu thích cái đẹp như hẳn dù không chiếm hữu được nhưng ít ra cũng có thể nhìn được một lần.

— Ủ, nhiệm vụ lần này là của em. Nếu cần hãy gọi Tứ Thần hoặc Ngũ Tướng Không Ngai trợ giúp nhé. — Anh đưa cho Bạch Xà tập hồ sơ trên tay mình.

Bạch Xà đọc lướt qua một chút rồi khẽ gật đầu. Bước ra ngoài, cô không quên nói:

— Em sẽ tự làm một mình.

Bóng dáng cô nhóc bước đi, lạnh lùng mà lẻ loi. Nhìn hình dáng đó Kida bất giác nhớ tới một người, ngày xưa, khi lần đầu tiên gặp mặt, hẳn cũng từng bắt gặp bóng lưng này rồi. Nơi bờ vai đó, gánh trên mình đầy thương tổn cũng nổi bi ai không thể kể cũng chẳng thể khóc lóc với ai được cả. Là máu, là nước mắt, là nỗi đau đớn khảm sâu trong người cô rồi. Kida nói:

— Hắc Xà! Cậu biết vì sao hoa hồng đẹp không? Bởi vì, chúng ngay cả khi khô héo vẫn giữ nguyên được hình dạng của mình. Chúng cũng như Bạch Xà vậy. Em ấy cho dù trái tim có tổn thương, tàn phai, héo úa, vỡ vụn cũng vẫn đẹp theo một cách riêng biệt. Đó mà một vẻ đẹp nhuốm màu tàn nhẫn.

....

— Chủ nhân...

Giọng nói con gái ghen ngào. Họ ghen ngào nhìn người con gái gương mặt xinh đẹp, nhìn chiếc kéo sắc nhọn kia đang cắt rơi từng mảng tóc. Mái tóc được nuôi dài tới hông của cô bị cô tàn nhẫn dùng kéo cắt ngắn đi. Mái tóc ngắn ngủn, dài chưa đến vai khiến cho họ không khỏi xót xa. Mặc dù không phải quá dài nhưng nó đã theo cô đi rất lâu trước kia rồi; cho dù đội trên mình nhiều kiểu tóc thì tóc thật của cô cũng vẫn rất đẹp. Thật sự, họ rất tiếc... Khi một người con gái cắt đi mái tóc mình chính là thể hiện sự dứt tình, muốn xóa đi, quên đi tất cả kỷ ức gắn liền với chiều dài của mái tóc này.

* * *

Sáng sớm, lớp A2 trường hoàng gia Thiên Vũ, đã đón nhận một chàng trai. Anh chàng này mang trên mình gương mặt baby, đường nét thanh tú, nước da trắng, chiều cao tầm mét bảy. Mái tóc đen bồng bênh, phiêu dạt theo gió khiến người ta cảm tưởng cậu như đến từ xứ sở của muôn ngàn cơn gió vậy. Tuy nhiên, đáng tiếc rằng gương mặt lạnh lùng, ánh mắt không một độ cảm xúc nào, đôi môi không bao giờ nhếch lên khiến cậu trở nên lạnh lùng và khó gần đối với mọi người.

Bước vào lớp, nói ta tên mình rồi đi thẳng xuống phía bàn cuối ngồi một chỗ tách biệt hẳn với lớp. Nó biến cậu thành một kẻ biệt lập, không ai dám lại gần kể cả những cô nàng “chết” cậu ngay từ ánh mắt đầu tiên kia nữa. Hàng ngày, ngoài việc ngủ gục trên lớp thì cũng là nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Cậu hầu như thời gian thay vì chú ý lên bảng thì thường thả ánh mắt mình ra phía bên ngoài kia. Không ai biết cậu nghĩ gì, cũng chẳng ai có thể tiếp xúc với cậu chỉ biết rằng cậu lúc nào cũng như chứa một nỗi u uất nào đó. Cả người toát ra khí lạnh khiến cho các cô gái đều khiếp sợ.

— Ai nha, chị Bạch Xà thật đẹp trai mà — Gin vừa ôm mặt, vừa ngưỡng ngừng ngắm nhìn Bạch Xà từ phía xa mà cảm thán.

— Thật lạnh lùng, thật cool boy mà. Cứ như lãng tử thật ý — Zin cũng hưởng ứng theo.

Hai cô gái mắt sáng ngồi nhìn nhau rồi ôm lấy nhau gào rú. Họ tíu tít như hai chú chim nhỏ nhảy lóc chóc trên cây vậy. Có lẽ, họ chỉ hận Bạch Xà không là con trai thật để họ có thể dành hết tình yêu của một cô gái cho cô mà thôi. Nói ra, Bạch Xà đều có hội tụ đủ tính cách của một chàng trai chứ đâu có đùa, chỉ tiếc

rằng cô sinh là một cô gái quá ư xinh đẹp. Nét đẹp của cô khiến cho chính Ngũ Tướng Không Ngai đều phải lưu luyến, thổn thức tâm hồn.

__ Ngốc __ Thanh Long lạnh lùng phán.

__ Đây có nên nói là bệnh cuồng chị gái không nhỉ? __ Huyền Vũ ra vẻ triết học lắc đầu trước những cô gái đang thể hiện tình cảm thái quá kia.

Ngay lập tức, hai người nhận được ngay ánh mắt của bốn cô gái. Hai người kia vốn tính tình chín chắn, trầm tĩnh hơn nên họ không bao giờ thể hiện cái gì ra mặt cả. Nhưng họ có thể động vào bất cứ ai chứ động vào chị hai Bạch Xà của các cô chính là chắc chắn rước họa vào thân. Không chỉ có Gin, Zin mà kể cả Kil, Rin đều rất yêu quý Bạch Xà và thích anh chàng đẹp trai Bạch Xà dưới kia.

__ Ngu... __ Rin phán một câu lạnh lùng sau khi tặng mấy người đó một cái lườm sắc lẹm.

__ Trẻ con biết cái gì mà nói chứ __ Kil bĩu môi, ánh mắt nhìn bốn tên như chị lớn nhìn bốn tên nhóc lít nhít hay làm liều.

Tứ Thần chỉ biết nhìn nhau nhún vai. Họ quên mất rằng bốn cô gái này chính là thần tượng Bạch Xà tới mức điên cuồng luôn rồi. Họ, bốn người này mang trong mình bốn tính cách nhưng lại hội đủ đủ bốn tính cách đặc trưng của Bạch Xà. Tất cả lớn lên gần như là cùng nhau, tuổi cách biệt nhau không là bao nên Bạch Xà và Ngũ Tướng Không Ngai như không có bất cứ khoảng cách nào cả. Bất chợt, trong đầu Tứ Thần cũng hiện lên một người họ ngưỡng mộ và học theo từ bé đến giờ.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, thời gian một tuần Bạch Xà trong vai trò một chàng trai lần đầu tiên bước chân vào cổng trường đại học đã suôn sẻ trôi qua bình lặng. Có lẽ, nếu là Bạch Xà của ngày xưa sẽ không chỉ sống bình lặng thế đâu, bởi cô đã từng ước mơ mình một lần có thể đến trường cùng học, cùng chơi, cùng quậy phá, cùng cười vui vẻ với các bạn. Và cô có thể trở thành một cô gái chính nghĩa lên tiếng giúp các cô nàng luôn luôn bị những kẻ cậy giàu sang kia bắt nạt. Nhưng, Bạch Xà của ngày hôm nay chỉ có thể sống một cuộc sống nhạt màu như thế mà thôi. Đẹp trai, lạnh lùng, đôi phần tàn nhẫn ở trong mắt các cô gái nhưng lại là cái gai trong mắt những tên con trai. Chúng qua cho cậu cái biệt danh “vênh váo” và làm khó cậu đủ trò bằng đủ cách thức chỉ vì một mục đích rằng muốn dạy cho cậu một bài học.

Bạch Xà bị chặn đánh ngay sau sân trường. Nơi này không ai biết tới và cũng rất ít người để ý bởi nó xa với sân trường và lớp học. Bị một đám tầm năm tên cậy quyền, cậy của ở nhà, mặc đồng phục trường nhưng lác ca lác các chẳng ra đâu vào với đâu. Phía sau lưng cô là một cô gái tóc dài ngang vai, mặc đồng phục đang sợ hãi, cả người đều run lên. Mái tóc rối tung, cặp kính cận tròn to chiếm hết cả gương mặt cô gái đó. Chiếc váy đồng phục trắng vậy bẩn do bị những tên kia đẩy ngã. Từ ánh mắt đến gương mặt Bạch Xà đều toát lên sự khinh bỉ đối với chúng.

__ Hừ, mày tới nộp mạng luôn thật tốt quá __ Một tên to con trong số đó nhìn Bạch Xà rồi nhếch môi cười, hất bẻ tay “răng rắc” thích thú.

Bạch Xà không nói gì. Gương mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng về phía hắn như muốn thách thức khiến tên đó càng tức điên. Dù có biến đổi cảm xúc như thế nào thì khả năng trên người và chọc tức người của Bạch Xà cũng không đổi. Phẩy tay, hất ra lệnh:

__ Đánh cho tao!

....

Ngũ Tướng Không Ngai muốn lao tới bảo vệ cho Bạch Xà nhưng ngay lập tức bị Tứ Thần ngăn lại.

__ Làm gì? __ Rin nhúu mày, gạt tay Bạch Hổ ra khỏi vai mình.

Bạch Hổ khẽ làm động tác để Rin im lặng. Anh muốn các cô không lên tiếng bởi có lý do của mình. Thứ nhất, họ theo Bạch Xà hoàn toàn là vì lo cho cô chứ không hề có lệnh từ trên xuống nên để Bạch Xà phát hiện sẽ rất rắc rối. Thứ hai, có một thứ mà họ muốn Ngũ Tướng Không Ngai chứng kiến khi Bạch Xà ra tay. Đây chính là một phần trong khả năng không tưởng của Song Xà. Có lẽ, giờ nên đặt nó với một cái tên khác như là Song Xà Đơn.

Quay lại nhìn, Ngũ Tướng Không Ngai sững sờ. Trước mắt họ, Bạch Xà không mang trên người bất cứ thứ vũ khí nào cả nhưng chỉ phút chốc đã khống chế được cả năm tên. Cô bé mà Bạch Xà bảo vệ vẫn đứng im tại đó, không một tên nào có thể chạm vào một sợi tóc của cô. Đứng nhìn từ xa, họ cũng chỉ thấy bóng của Bạch Xà thoắt ẩn thoắt hiện như một bóng ma vô hình xuất hiện bên cạnh nhưng tên kia rồi lại vụt biến mất. Mỗi một lần Bạch Xà xuất hiện cạnh chúng là một lần chúng ngã xuống đất. Đòn đánh không để lại bất cứ vết thương nào ngoài da chứ đừng nói đến chảy máu vậy mà vẫn khiến chúng đau đến nhúm mày và kêu lên. Mặc dù không giết người, nhưng tất cả đều tin rằng mấy tên này cũng phải vào viện dưỡng thương mấy tháng là nhẹ nhất. Đòn đau đến tê người, lú lẫm, cái đau chạy thẳng lên não cũng đủ cho chúng chừa đến già luôn rồi.

Chỉ cần bấy nhiêu đó thôi ta cũng có thể thấy được khả năng của Bạch Xà đã mạnh lên rõ rệt. Tới mức độ nào thì ta không rõ nhưng nó tàn độc hơn, lạnh lùng hơn rất nhiều so với trước kia. Cướp đi của cô nhịp đập con tim nhưng nó trả lại cho cô sự tuyệt đỉnh về võ thuật.

— Hừ — Bạch Xà phẩy tay, hừ lạnh một tiếng liếc mắt nhìn lũ kia đầy khinh bỉ.

Bước tới phía cô gái, Bạch Xà nhẹ xoa đầu cô trấn an. Cô gái vừa sợ hãi vì lúc này lại vừa cảm động trước sự giúp đỡ của Bạch Xà. Cô ở lớp cũng luôn dõi theo người con trai này nhưng như tất cả đều chỉ có âm thầm mà thôi. Một phần vì sợ và cũng một phần bởi lẽ cô so với những vị tiểu thư xinh đẹp ngoài kia còn kém xa lắm. Cô cúi đầu, ngượng ngùng, giọng nói run rẩy nói:

— Cám... cám ơn anh ...!

— Xin lỗi.

Đáp lại cô là lời nói khó hiểu của Bạch Xà. Cô không hiểu, gương mặt rụt rè ngược lên nhìn thì...

“BỐP...”

Cô bé ngã xuống, ngất đi ngã vào lòng Bạch Xà. Cô liếc nhìn phía cây cao đằng xa, ánh mắt lạnh khiến ột số người phải giật mình. Nhìn nhau, rồi tất cả cùng xuất hiện trước mặt Bạch Xà. Giao cô bé cho Tứ Thần, Bạch Xà bước đi. Chỉ còn lại Ngũ Tướng Không Ngai ở lại dọn bãi chiến trường bỏ lại phía sau kia mà thôi. Zin đá vào mấy tên kia, khinh bỉ nói:

— Đúng là lũ ngu mà.

— Zin, mau dọn đi đừng nghịch nữa — Kil nhắc nhở.

— Dạ — Zin cười tí mắt, vừa nhảy vừa hát thu dọn đồng rác này. Cô bé cùng Gin luôn làm ọi thứ trở nên thoải mái hơn.

* * *

Cô bé kia từ từ mở mắt tỉnh dậy, đôi mắt rung động rồi mở to. Khi ký ức ủa về, hiểu được chuyện gì đang xảy ra cũng là lúc cô gái lại run bần bật kêu lên vì sợ hãi. Ngày hôm nay, đối với một cô gái có cuộc sống tĩnh lặng như cô thì quả thực là rất đáng sợ khi phải trải qua. Bị bắt nạt, suýt bị đánh rồi bị ngất đi và tỉnh lại nơi lạ hoắc này khiến cô gái chỉ muốn khóc nức lên mà thôi:

— Bình tĩnh đi, cô sẽ không sao cả.

Người đó xuất hiện trước mắt cô. Tuy nhiên, lần này người đó không xuất hiện trong bộ đồng phục nam như mọi nữa, ngược lại hoàn toàn đó là bộ đồ bó sát của nữ. Mái tóc ngắn ôm lấy gương mặt cùng chiếc cổ thanh mảnh, trang điểm đậm khiến người đó quyến rũ, thân hình cong từng đường nét bó sát trong bộ đồ da cùng chiếc vòng chữ thập đính pha lê đen khiến người đó; chính xác là cô gái đó mang vài phần hoang dã của một con thú bất kham. Nhưng, chú hổ vằn màu trắng xuất hiện bên cạnh người đó khiến cô không khỏi run sợ mỗi lần nó thở ra hay nhe răng nanh nhọn hoắt của mình.

Bạch Xà ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, chú hổ cũng ngoan ngoãn ngồi ngay bên cạnh. Nhìn cô một lúc, Bạch Xà nói:

— Tôi sẽ không làm gì em cả nên đừng hoảng hốt.

— Anh... chị... — Cô bé lắp bắp không biết nói gì mới là phải, là đúng.

— Ta là nữ, em có thể gọi ta là Bạch Xà như mọi người. — Bạch Xà nói. Giọng nói của cô khi nói chuyện với cô bé trước mặt mình đã giảm tông xuống nhẹ nhàng hơn so với thường ngày. Rồi Bạch Xà nhồm người dậy, cúi trối cho cô bé kia để cả hai có thể thoải mái nói chuyện.

Cái tên Bạch Xà này dường như cô bé đã từng nghe ở đâu đó nhưng cô không thể nào nhớ ra được cả. Dường như khá là mơ hồ mà cô chỉ có thể biết được rằng đã từng có ai đó nhắc đến rồi mà thôi. Đột nhiên Bạch Xà tháo chiếc kính gọng đen dày cộp của cô ra, nói:

— Em sẽ đẹp hơn nếu bỏ kính ra đấy. Đừng lãng phí tuổi xuân cùng nét đẹp của mình như vậy.

Cô bé ngơ ngàng trước lời nói của Bạch Xà. Lần đầu, từ lúc sinh ra tới giờ mới có người khen cô xinh đẹp. Cũng là lần đầu tiên cô nhìn vào chiếc gương Bạch Xà đưa ra mà nhận ra đẹp chỉ đơn giản là như thế. So với Bạch Xà cô có thể không bằng một phần một góc nhưng nếu Bạch Xà nói vậy cô tin mình cũng có ít nhiều sắc đẹp.

Đúng lúc đó, cánh cửa gian phòng bật mở, một người đàn ông tầm tuổi trung niên lao vào. Ông ta ôm lấy cô bé kia đầy lo lắng và xót xa.

— Cha... — Cô bé nghẹn ngào trong lòng, bàn tay cũng ôm chặt lấy cha mình.

Bạch Xà nhìn cảnh tượng đó mà trong lòng khê động. Tuy nhiên, chỉ là một chút thôi. Bởi lẽ, người bị phản bội như cô nào có quyền ghen tỵ và cái quyền được nhận yêu thương từ ai đó cũng mất lâu lắm rồi. Trong cô, tâm nguyện duy nhất chính là “trả thù”.

— Bạch Xà.

— Ông ta đồng ý rồi ă? — Bạch Xà quay lại hỏi. Bất giác cái bóng cô đơn nãy của anh nhìn thấy ở cô biến mất, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng thường ngày của cô.

Hơi sững lại nhưng rồi anh cũng khê gật đầu. Người đàn ông kia vốn chính là nhà chế tạo súng hàng đầu thế giới nhưng ông đã rút khỏi nơi bom đạn đó mấy năm nay rồi. Chỉ vì kế hoạch phía trước, mục tiêu cuối cùng mà anh phải dùng đến thủ đoạn bẩn thỉu này để ép ông giúp mình. Tình thương của người với người không có ở nơi anh sống, nó chỉ tồn tại và hiện hữu nơi những kẻ có cuộc sống gọi là “gia đình toàn vẹn” kia mới có mới cảm nhận được mà thôi. Nơi không có tình thương, nơi những đứa trẻ bị vứt bỏ làm gì có quyền được yêu thương. Đó không biết là yếu điểm hay nhược điểm của những con người như anh nữa... !!!

24. Chương 24: Hội Tụ

Màn đêm buông xuống, Bạch Xà nhẹ bước trong đêm tối. Một chiếc áo mỏng manh, mặc cho gió lạnh quất vào mặt vào người, Bạch Xà cứ bước như thế. Những bước chân nhẹ không phát ra tiếng động gì như mèo hoang đi đi lại lại quanh khu rừng gần bang. Tấm áo trắng mỏng manh khiến cho người ta cảm tưởng cô như một cô hồn phiêu dạt từ nơi nào đó đến mảnh đất dữ này trong đêm tối. Nếu ai đó mà vô tình bước qua khu rừng này, chạm phải cô sẽ ngỡ cô là một hồn ma vì một lý do nào đó mà còn vương vấn trần gian, chưa chịu siêu thoát. Và có lẽ, kẻ đó sẽ nghĩ rằng: Người nào lại đi phụ tình một cô gái xinh đẹp nhường này vậy?

Phía xa, một ánh mắt dõi theo cô. Ánh mắt lạnh ngắt không độ ấm nhưng sáng quắc như ánh mắt của một chú báo đen trong đêm. Tuy nhiên, đôi mắt đó lại chưa một lần rời khỏi hình bóng trắng nhỏ bé, đơn côi phía xa đang hòa mình với màn đêm kia. Cô ở nơi đó, hòa mình vào với bóng đêm cũng như người đó cứ như vậy tĩnh lặng, không một tiếng động theo dõi bước đi của cô. Vô thanh, vô thức cứ như vậy mà nhìn theo cô, ngay cả một tiếng thở nhẹ cũng không phát ra tiếng. Hình ảnh này làm cho người ta cảm tưởng cô như đang bị một con quỷ dữ nhắm lấy và chỉ còn chục chờ thời cơ mà nuốt trọn cô mà thôi...

Bỗng dưng, cô ngẩng lên, ánh mắt hướng về phía nơi tận cùng của bóng đêm – nơi che giấu bóng hình người kia. Tuy nhiên, nơi đấy chỉ còn khoảng không mà thôi, chẳng còn thứ gì khác nữa cả. Không biết, người nam nhân lạ mặt kia đã biến mất từ lúc nào. Và cũng phải nói rằng, cảm giác – giác quan thứ sáu cô vô

cùng nhảy bèn nên mới có thể đủ khả năng nhận ra có người đang theo dõi mình, kể cả cho dù người kia không phát ra âm thanh, cũng không gây cử động gì cả.

Không thấy ai, Bạch Xà xoay người bước đi về bang. Đã đến lúc cô quay trở về rồi, trước khi để lũ quỷ đói đánh hơi thấy mùi của mình thì nên về thôi.

Khi bóng cô biến mất, bóng đen kia lại xuất hiện ngay tại chỗ cô đứng ban nãy. Người đó ngẩng đầu, thả người vào trong không gian, nơi đây vẫn còn vương lại một mùi hương thân quen của cô dịu nhẹ thoang thoảng đâu đó. Là gió đưa hương thơm này vây lấy anh để cho trái tim trong lồng ngực anh kia còn đập...

__Chủ nhân__ Tiếng nói khe phía sau làm anh mở mắt. Dòng cảm xúc cũng vô tình bị cắt đứt, hương thơm thoảng kia cũng tan theo không khí. Quay lại, nhìn họ như muốn nói rằng anh đang nghe.

__Những tên bám theo đã bị giết sạch rồi ạ.

Anh khẽ gật đầu, ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng trên bầu trời cao cao, xa xa. Anh nói:

__Hãy đi và gọi họ tới.

Giọng nói lạnh lùng nhưng đầy uy lực của anh vang lên khiến cho không khí cũng phải chuyển màu. Một làn gió lạnh thoảng qua, anh biến mất chỉ còn lại nơi đó – một không gian u ám của cánh rừng ban đêm bị anh nhấn chìm trong màu đen của màn đêm khi trăng cũng biến mất tự lúc nào.

Đêm hôm sau, khi trên đường làm nhiệm vụ trở về, Bạch Xà bị chặn bởi hơn hai mươi người. Bị vây khốn, đối với cô việc giết từng tên một thì chẳng có chút áp lực nào nhưng để giết hai mươi người cùng lúc lại chẳng hề dễ dàng chút nào. Nhìn phía lồng ngực chúng thâm đen một mảng ghê rợn phong ấn được khắc lên đó bằng những mũi dao gia huy mà người đã đẩy cô vào bức đường cùng này; là người mà cô đã từng gọi là cha. Hơn nữa, hai mươi tên này không phải là loại tầm thường. Chúng bị ông ta biến thành những “hình nhân” có sức mạnh tuyệt đối, bị thương không biết đau, bị đâm không biết sợ là gì. Nên, cách đánh bại chúng chỉ có cách giết chết chúng hoàn toàn mà thôi không thì cho dù có cụt tay, cụt chân chúng vẫn dùng hết mức khả năng của mình mà đánh giết.

Bạch Xà nhếch môi, vốn gì cô chưa bao giờ muốn phải chạy trốn cả. Chỉ vì Hắc Xà không muốn cô đánh động mà để không ta biết được mà thôi. Nên cô luôn biến mình thành con nai ngơ ngác mà cố gắng chạy khỏi nanh vuốt của chúng trong sợ hãi. Nhưng, giờ đây nếu đẩy cô đến đường cùng, nếu cô không có đường nào thoát thì cô sẽ đối mặt với chúng bất chấp tất cả. Ngày hôm nay, nếu phải chết ở đây thì cô cũng phải bò bằng được đến nơi đó để giết một người để kết thúc tất cả chuyện này. Lúc đấy, dù phải chết cô cũng không bao giờ hối hận. Bởi lẽ, cô sống vốn chỉ đợi đến ngày cuối cùng đó mà thôi và khi xong cuộc đời cô sống chính là chẳng còn nghĩa lý gì...

Từ ngày bước ra cánh cửa kia, trên người Bạch Xà đã không phải đi đeo một thanh kiếm bạc nữa mà là hai thanh kiếm một bạc của cô và một thanh kiếm đen dính một viên ngọc đỏ ở chuôi kiếm. Thanh kiếm bạc lấp lánh, lung linh; thanh kiếm đen u ám, chứa đầy uất hận. Cả hai là hai thái cực trái nhau như âm với dương. Tuy nhiên, lúc giết người Bạch Xà vẫn chỉ dùng duy nhất một kiếm bạc của cô mà thôi chứ thanh kiếm kia chưa một lần được cô chạm vào và rút ra khỏi vỏ bao.

Hôm nay, người con gái với mái tóc ngắn màu bạc ôm lấy khuôn mặt, đôi mắt ánh xám vô hồn. Chiếc váy đỏ mỏng manh bay trong gió lộ ra đôi chân thon, dài với hình xăm rậm uốn lượn quanh chân lên eo. Chiếc nhẫn che đi hình xăm đặc biệt ánh lên màu bạc trong đêm. Hai thanh kiếm đồng thời được rút ra khỏi vỏ bao đen. Nụ cười nhếch lên trên môi, gương mặt vô sắc khiến cho Bạch Xà hiện lên có gì đó tàn nhẫn và cảm tưởng phía sau cô có cả một biển máu kia đang đánh đến. Hai thanh kiếm như hai mảnh trăng khuyết soi bóng những tên “hình nhân” trong đó...

Gió bỗng dừng thổi mạnh, ánh trăng biến mất sau đám mây đen vùn vùn bay bối, cây lao xao lay động như cảnh báo thứ gì đó ghê rợn lắm đang tiến đến. Bạch Xà nhún nhún, nhảy tới rồi vụt biến mất trong không trung. Phía trên không, người con gái xinh đẹp này đang uốn mình theo độ cong của vầng trăng kia, lưỡi kiếm bạc bổ thẳng xuống đầu một tên, lưỡi kiếm thứ hai đâm xuyên tim một tên khác. Giữa màn đêm, Bạch Xà gây cho người ta có cảm giác chúng đang phải đối diện không phải với một người mà là một quái

vật mãng xà hai đầu vô cùng ghê rợn. Nó từng chút, từng chút một nuốt con mồi của mình mặc áo vấy lên thân, lên gương mặt nó càng tôn lên vẻ đẹp tàn nhẫn kia.

Gió ngừng, mọi thứ chìm vào trong tĩnh lặng tới đáng sợ. Cả người Bạch Xà vấy đen - màu độc của chúng đầy bản thủ. Dù độc này không thể làm lại cô nhưng mùi của nó dính trên da làm cô không khỏi cảm thấy khó chịu. Máu từ hai mũi kiếm nhỏ giọt xuống nền đất lạnh. Gương mặt Bạch Xà dính máu trông không ghê mà nó có gì đó tàn nhẫn cũng bị thương.

Trước mặt cô còn mười tên nữa. Chúng ngoài chịu vài vết thương nhẹ chẳng ảnh hưởng gì thì chúng vẫn còn hoàn toàn một trăm phần trăm sức mạnh. Trong khi đó, Bạch Xà bắt đầu thấm mệt và thở gấp. Vầng trán của cô đã rịn mồ hôi nhìn mười tên kia khẽ nhẩm tính. Bầu trời kia ánh trắng đang đi xuống ngưỡng chờ cho ánh mặt trời ban ngày. Nếu không nhanh sẽ chắc chắn mọi việc sẽ rất rắc rối nếu có ai đó đi qua đây.

Đúng lúc đó, từ trong rừng lao ra những mũi tên, Bạch Xà nhảy người lên né, những mũi tên đó vẫn đâm qua bức tường không khí lao về phía lũ “hình nhân” mà đâm xuyên qua người chúng, ghim vào thân cái phía sau. Thanh kiếm bạc lạnh lùng, mạnh mẽ chém xuống. Thanh đao uy lực, quyết đoán bổ đôi, tàn phá mọi thứ nó lia qua.

Thứ khiến Bạch Xà chú ý nhất chính là thứ vũ khí mà người có mái tóc bạch kim kia mang bởi người đó sở hữu không phải một thanh kiếm, một thanh đao hay gì mà là lưỡi hái của tử thần, dài, sắc, nhọn mà vô tình. Mỗi lần lưỡi gươm vung tới là y như rằng sẽ đoạt đi sinh mạng của một tên “hình nhân” không mấy khó khăn. Bình thường để điều khiển lưỡi hái cồng kềnh vậy rất khó khăn nhưng người này điều khiển nó trông nhất nhẹ nhàng, uyển chuyển chẳng cảm thấy một chút lực nào đè lên bàn tay thon dài kia. Hơn nữa, phía sau người đó luôn hiện hữu một bóng đen lớn che chở cho người kia khiến cho ta có cảm tưởng như người kia đang đeo trên mình bộ đồ bảo hộ vậy. Người này thường chỉ đứng im, không ra tay nhưng một khi anh ta động tay thì lại rất đáng sợ. Bàn tay to lớn kia có thể bóp nát cổ bất cứ tên nào và tay không cũng có thể đứt đứt cổ nếu anh muốn. Tuy nhiên, hầu hết anh thường dùng khả năng để bảo vệ người bên cạnh mình hơn đến mức mà một giọt máu bắn cũng không thể nào chạm được gấu áo. Đặc biệt, người đó cũng sở hữu một nắm đấm rất lợi hại, một lần ra đòn nhất định sẽ đánh bật tên “hình nhân” ra xa đến mức xương cốt đều vỡ vụn, các mạch máu cùng gân vì áp lực mạnh mà đứt hết ra. Chính xác, nó phá hủy toàn bộ nội tạng của chúng mà ta cảm tưởng như thứ gì đó nghiền nát vậy.

_ Bạch Xà _ Từ phía sau, giọng một người con gái nhẹ nhàng vang lên khiến Bạch Xà giật mình.

Bạch Xà quay lại, trước mặt cô là một cô gái mặc kimono màu trắng hoa đỏ rực, trên tay cô gái đó vẫn còn cầm cây cung màu đen. Gương mặt xinh đẹp đậm chất một cô gái đến từ Nhật Bản – đất nước mặt trời mọc. Khẽ mỉm cười với cô, đi tới:

_Không sao chứ? _ Cô gái đó đi đến, rất tự nhiên cầm khăn tay trắng của mình lau đi vết máu đen ô uế trên mặt Bạch Xà trong khi Bạch Xà vẫn không khỏi ngạc nhiên.

_ Mi... Minami.... _ Bạch Xà ngạc nhiên nói.

Minami gật đầu, hai cô nhìn nhau rồi bất giác ôm chầm lấy nhau. Gương mặt Bạch Xà vui sâu trên vai Minami nên không biết được cảm xúc nơi gương mặt cô như thế nào. Chỉ là thân hình cô khẽ run lên nhẹ mà thôi... Có lẽ, sau những tuyệt vọng khi nhìn thấy Minami người từng là kẻ thù rồi hóa thành người bạn thân của mình Bạch Xà chợt nhận ra mình còn rất nhiều người vẫn luôn cận kề bên, ủng hộ mình, chở che ình. Một lúc sau, những người kia bước đến bỏ lại phía sau một đám thây “hình nhân” bốc mùi khó chịu:

_ Hừ, đám hình nhân này thật dai dẳng mà _ Người con trai cao to bước tới. Anh phủi bụi vương trên quần áo của mình khó chịu nói.

_ Anh vất vả rồi _ Minami ngẩng lên, mỉm cười nhìn người đó bằng ánh mắt chứa đựng đầy yêu thương.

_ Thật bẩn _ Người con trai mang mái tóc bạch kim, khoác trên người bộ xương xám màu trắng được cắt may tinh tế bước tới tỏ ra đầy khó chịu. Máu đen ngòm của mấy tên hình nhân kia vấy lên lưỡi gươm của anh lau mãi cũng không thể nào sạch được.

Người đàn ông bên cạnh đi theo anh nhưng chẳng nói gì. Ánh mắt liếc nhìn xung quanh như cảnh giác lại như tìm thứ gì đó đang ẩn giấu nơi nào đấy trong màn đêm đen này. Và bước tới cuối cùng là người đàn ông xem chừng lớn tuổi nhất ở nơi đây. Từng nét mặt trầm ồm trên gương mặt cho thấy tuổi đời bươn chải với thời gian khắc nghiệt của ông không hề nhỏ chút nào.

— Anh.... Bang chủ Hoắc Kim Long, bang chủ Cognac — Bạch Xà không giấu nổi sự ngạc nhiên trên gương mặt mình khi nhìn thấy những người mà cô không bao giờ ngờ tới này. Đặc biệt, khi nhìn thấy bang chủ Cognac cô liền lập tức quỳ xuống cung kính cúi chào ông.

— Thật là... đứa nhỏ này làm gì vậy, mau đứng lên cho ta. Mau lên! — Bang chủ Cognac đỡ Bạch Xà đứng dậy. Nhiều khi đứa trẻ này cư xử thái quá làm cho ông rất khó nghĩ.

— Mọi người... — Bạch Xà nhìn tất cả không hiểu được tại sao họ lại cùng lúc xuất hiện tại đây.

— Chúng tôi tới đây là để giúp em — Kim Long bước tới, khẽ cười. Bàn tay anh chạm lên gương mặt của Bạch Xà; đôi lông mày hơi nhíu lại rồi rất nhanh giãn ra. Thời gian một năm không gặp quá dài hay sao mà có thể thay đổi cô tới nhường này?

Họ biết được tin và tới đây có lẽ cũng là một câu chuyện dài khác. Đó là những người vận chuyển mật thư bằng lời bằng tấm lòng chứ không phải là nhiệm vụ...

Ngày hai mươi hai tháng ba, tiết trời bắt đầu hửng nắng cũng là ngày bang chủ Yakuza vùng Quan Đông tuyên bố truyền ngôi cho con trai mình. Người con trai cười trên con sư tử mang trên người họa tiết kỳ lạ tới nhận ngôi như một lời tuyên bố chính thức về người bang chủ kế nhiệm này. Đó là người ông chọn cũng là người mà chú Sư tử Thần – hộ vệ của gia tộc ông đã chọn lựa.

Trở thành bang chủ, mang trên mình nhiều gánh nặng trọng trách hơn nhưng đồng thời người con gái anh yêu đã có thể có một danh phận chính xác là phu nhân của gia đình này. Thật sự không biết được rằng cô làm sao có thể khiến chú sư tử kia yêu quý nữa. Việc được sư tử yêu quý, trở thành vị phu nhân đầu tiên trong gia tộc được sư tử công nhận ngôi vị của cô trở nên vững chắc hơn bao giờ hết mà không thể có người con gái nào chen chân vào. Đặc biệt, người kế vị như anh cũng không phải lo bất cứ thứ gì nữa bởi mọi việc luôn có một người phụ nữ hiền lành nhưng lại thông minh, sắc sảo giúp đỡ mình...

— Bang chủ — Một giọng nói lạnh lùng khiến vị bang chủ đương nhiệm cũng phu nhân của mình đang bàn chuyện phải giật mình.

— Người là ai? — Vị bang chủ nhíu mày hỏi. Người có thể vượt qua được bức tường hộ vệ xa thì không phải là người thường mà là người biết rõ bang còn hơn cả những thành biên trong bang.

— Tôi là Huyền Vũ thuộc Tứ Thần của Vương Xà tới đây để thỉnh cầu giúp đỡ — Huyền vũ đồng dạng nói. Gương mặt cương nghị nhìn thẳng về phía người kia không hề nào núng.

Vị bang chủ đương nhiệm cùng phu nhân bước tới phía trước nhìn cậu. Rồi vị phu nhân khẽ nói:

— Hãy chứng minh.

Huyền Vũ gật đầu, đứng lên cởi chiếc áo choàng đen của mình ra. Xoay người về phía sau để cả hai người có nhìn thấy hình xăm trên vờ vai rắn chắc của cậu. Hình xăm biểu tượng Huyền Vũ màu xanh trên lưng cùng gia huy của Vương Xà khảm trên hình xăm đó. Vị phu nhân cùng vị bang chủ liếc nhìn nhau rồi nói:

— Vậy có việc gì?

— Chủ nhân tôi mời ngài tới giúp đỡ phó bang Bạch Xà cùng bang Vương Xà.

— Chủ nhân?

....

* * *

Thanh Long cởi áo để lộ hình xăm rồng một bên tai đeo khuyên hình gia huy của Vương Xà cho người đó thấy. Và chỉ tới khi người con trai tóc bạch kim gật đầu thì vị bang chủ ngồi phía trên ghế cao kia mới tin những gì Thanh Long nói.

Khi Thanh Long chuẩn bị đi thì vị bang chủ gọi giật lại hỏi:

— Chủ nhân của người là ai? Hắc Xà hay Huyết Xà?

Thanh Long không ngạc nhiên khi bị hỏi câu nói này. Cậu bình tĩnh, mỉm cười nói: “Cả ba”. Nghe vậy, vị bang chủ khẽ nhú mày. Xem chừng người do tên đó huấn luyện không hề tầm thường chút nào. Thấy vậy, người con trai tóc bạch kim hỏi thẳng:

— Vậy Huyết Xà chết chưa?

— Tim đã chết ... — Thanh Long nói, khoác lên người áo choàng che lại hình xăm của mình. Tuy nhiên, câu trả lời này của Thanh Long khiến cho không chỉ vị bang chủ Hoắc Long mà cả người con trai tóc bạch kim – Kim Long cũng phải nhú mày. “Tim chết” là sao?

....

* * *

— Thật không ngờ... — Bang chủ nghe xong câu chuyện mà chàng trai kể lại, bất giác thốt lên.

Cậu trai này ông nhớ rất rõ, bởi ngoài người con trai kia thì cậu và ba người nữa được cô gọi là Tứ Thần luôn như hình với bóng theo cô ngày đó. Có lẽ, họ chỉ tách ra duy nhất vào ngay cưới con gái của ông mà thôi. Ông đã rất ấn tượng phong cách làm việc của họ bởi cô chưa nói họ đã chuẩn bị sẵn sàng những thứ cô cần và làm những việc cô giao còn tốt hơn những gì cô nói. Ông cảm giác giữa bốn người đó và cô không chỉ đơn giản là quân hệ chủ – tớ, người được bảo vệ – kẻ bảo vệ mà còn hơn thế đó tính là tình chị em, tình thương của những con người máu rú ruột già với nhau.

— Người là Bạch Hổ đúng không?

— Dạ.

— Hãy về nói với chủ nhân của người rằng ta chấp thuận — Bang chủ Cognac thoải mái nói. Ông cũng như những đứa trẻ này khi nghe mọi chuyện xong đều muốn giúp chúng kết thúc lời nguyện ngàn năm này...

....

* * *

Tại một căn nhà nhỏ, bên ngoài rất bình thường với một khu vườn, một căn nhà sơn trắng nhỏ hai tầng. Bên trong căn nhà cũng chẳng có gì ngoài đồ dùng tiện dụng cần thiết cho cuộc sống cả. Nhưng, phía dưới ngôi nhà này lại là một gian phòng rộng lớn có đầy đủ đồ dùng, các thiết bị chế tạo súng ống chuyên nghiệp và tân tiến nhất. Người đàn ông trung niên giao cho chàng trai trẻ một thùng gỗ được đóng cẩn thận để súng và các băng đạn được ông chế tạo riêng trong thời gian qua. Nhìn cậu, ngần ngừ một chút rồi ông gọi:

— Chu Tước!

Chu Tước đang định định đi liền quay lại nhìn ông nghe hiểu. Nhìn cậu, ông bối rối không biết phải làm sao. Vốn dĩ công việc này bị ép làm nhưng sau thời gian gần tiếp xúc, nghe loáng thoáng mọi chuyện cũng như thái độ của cậu thanh niên này đối với ông rất lễ phép trong lòng ông liền không yên. Ông hỏi:

— Những thứ này... các cô cậu muốn làm gì?

Nghe vậy, Chu Tước liền cười. Cậu biết ông sợ chủ nhân của cậu làm gì không tốt cũng lo lắng cho những đứa trẻ như cậu. Vốn dĩ vì sự tàn ác của những thứ vô cảm này mà ông đã quyết định bỏ nghề, về sống bình yên với gia đình nhỏ của mình. Là họ ép ông phải làm cho dù là đe dọa hay cưỡng chế. Cậu biết không tốt nhưng con đường này vốn từ lúc xây nên đã làm gì có lối đi nào khác. Cậu nói:

— Ông yên tâm, chủ nhân sẽ không làm gì quá đáng. Đêm nay sẽ có người đưa ông và tiểu thư đi. Hãy sống thoải mái ở Pari và đừng quay về nước cho đến khi tiểu thư chưa trưởng thành.

Nói rồi cậu bước đi. Nhìn dáng vẻ chàng trai kia ông khẽ lắc đầu. Tại sao những đứa trẻ này lại lớn lên trong khắc nghiệt với quá khứ đẫm máu nhường này chứ? Cậu ta - Chu Tước chắc chỉ hơn con gái ông vài tuổi mà thôi... !!!

25. Chương 25: Tuyên Chiến

__ Bạch Xà à! Làm sao thế này? Bạch Xà mạnh mẽ, nhiệt huyết, vui tươi làm tôi phải ganh tỵ đâu rồi? __ Minami buồn bã nói. Bàn tay cô chạm vào khoeo mắt Bạch Xà; nơi đó giờ đây không còn sức sống gì nữa cả.

Bạch Xà cười, chính xác là đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười gượng gạo nhưng ánh mắt vô hồn và gương mặt kia lại không một chút nào toát ra tiếng cười làm cho Minami không khỏi xót xa. Ngày xưa, thứ đầu tiên Minami ghen tỵ với Bạch Xà chính là ánh mắt to tròn sáng long lanh chứa đựng cả một bầu trời sao kia làm cho bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy một hạnh phúc cùng sự tinh khiết như tuyết trên núi Phú Sĩ vậy. Nó đẹp lắm, long lanh lắm khiến cho bất cứ ai nhìn vào nó dù là nam hay nữ đều mê mẩn say mê. Chính vì vậy, khi thấy ánh mắt đó Minami đã cảm tưởng thua Bạch Xà ngay từ đầu rồi, không hề có chút cửa thắng nào ột người con gái tầm thường như cô.

__ Chủ nhân __ Joker đẩy cửa bước vào. Ánh mắt cậu bé ngây thơ giờ đây ánh lên trong đáy mắt kia thứ gì đó vui sướng lắm.

__ Sao vậy? __ Bạch Xà quay lại hỏi.

__ Bang chủ gọi ạ, chúng ta sẽ phản công __ Joker càng nói càng nở nụ cười lớn. Tất cả đều chỉ chờ đợi đến giờ phút này mà thôi.

Bạch Xà nghe vậy hơi sững lại rồi cũng gật đầu. Cô theo Joker cùng Minami bước ra ngoài gian nhà chính – nơi mọi người đang đợi. Họ theo Vương Xà tới tận bây giờ cũng vì người mang danh “chủ nhân” nhờ cậy. Họ giúp Vương Xà một phần vì là bạn hữu, còn phần lớn đều như tất cả những con người đứng đây đều muốn kết thúc cơn ác mộng kéo dài dai dẳng này.

Trên màn hình, tư liệu về ông ta – con Rắn Chúa khiến không ít người phải dè chừng: ông trùm mafia thế giới, bộ trưởng bộ an ninh quốc phòng thế giới, giám đốc điều hành điều hành công ty vận tải, nhà đất và đá quý quốc gia. Ông là Vương của thế giới ngầm cũng là Chúa của thế giới ánh sáng hiện hữu hằng ngày đây. Chính vì, vì trong tay ông nắm đến hơn một nửa tài chính cùng biến động của thế giới ngầm và kinh tế đất nước mà ông gần như muốn gì có nấy, muốn ai chết kẻ đó phải chết, muốn tên ăn xin thành giám đốc cũng hoàn toàn có thể.

Để lật đổ được ông thì thực sự là một Vương Xà nhỏ bé hoàn toàn không có cửa. Những ngày qua Vương Xà phải chống chọi nhờ vào “SK” giúp mình ẩn thân. Nhưng bây giờ, đã đến lúc Vương Xà bước ra ánh sáng và đối đầu với tất cả mọi chuyện. Mặt đối mặt để kết thúc những ký ức ngày xưa, cho dù đây là một cuộc đấu không cân sức. Là ông hay Vương Xà thắng chẳng ai có thể đoán trước được cả nhưng anh tin chắc rằng trận đấu hôm đó sẽ có một bên phải chết và vĩnh viễn tàn theo gió bụi.

__ Ngày kia, ông ta sẽ tham gia hội nghị cấp cao ở New York. Chúng ta sẽ khởi chiến ở đó. __ Hắc Xà nói.

Nhìn Bạch Xà, Hắc Xà trầm ngâm rồi nói tiếp: “Bạch Xà, em sẽ đảm nhận được chứ? Trợ giúp sẽ là Kira còn tất cả sẽ ở tuyến ngoài. Hãy để ông ta biết em còn sống và em đã sẵn sàng, được không?”

__ Dạ __ Bạch Xà gật đầu.

__ Kuro, Minami, bang chủ Hoắc Long, Kim Long, bang chủ Cognac. Cảm ơn mọi người đã hạ cổ tôi đây giúp bang nhưng trận này Vương Xà sẽ tự dùng sức mình. Tôi không muốn để ông ta biết có sự giúp sức của mọi người ở trận này. __ Hắc Xà nhìn từng người nói ra nỗi lòng cảm kích và ái ngại khi phải nhờ vả mọi người của mình.

Đáp lại Hắc Xà là những cái gật đầu đồng tình của tất cả mọi người. Họ biết, nếu không phải bắt đắc dĩ thì một người có lòng tự trọng cao như núi của Hắc Xà sẽ không bao giờ mở lời nhờ ai giúp chuyện của mình. Có lẽ, nếu được anh cũng muốn tự tay giết chết ông ta chứ không phải là bất kỳ một ai khác.

...

Đêm hôm đấy, tất cả toàn bang Vương Xà cùng bằng hữu di chuyển tới New York. Đường biển, đường bộ, đường sắt và đường không. Tất cả đều được chia thành các nhóm nhỏ đi tới New York. Và đúng mười hai giờ đêm ngày hôm đó Bạch Xà lên máy bay riêng bay tới nơi xuất phát điểm của sự trả thù. Tà áo đỏ rực lửa bay trong bầu trời đêm là ký ức cuối cùng của cô để lại ở nơi quê hương Việt Nam xinh đẹp này.

* * *

Sáng hôm đấy, Bạch Xà đi cùng Kida lái chiếc xe không biển, không nhãn hiệu màu đen đi vào trung tâm thành phố New York. Tuy nhiên, dù nó có đặc biệt đến mức nào ở thành phố sầm uất, hiện đại với công nghệ kỹ thuật tiên tiến này cũng chẳng gây nhiều chú ý với mọi người. Bởi lẽ, nếu nó không khoe vận tốc một nghìn mã lực của mình thì nó cũng chỉ như một chiếc xe đua cá tính của một tay đua nghiệp dư nào đó mà thôi.

— Chuẩn bị chưa? — Bạch Xà quay lại hỏi Kida.

Nhận được cái gật đầu của anh, Bạch Xà đánh tay lái cho xe vào tầng hầm của tòa nhà bị bỏ hoang chuẩn bị khai phá ngay cạnh ngân hàng lớn của thành phố. Khoác tên người bộ đồ bó sát đen quen thuộc, đeo tai phone nghe chỉ dẫn Bạch Xà cùng Kida làm theo lời nói của cậu nhóc Joker xâm nhập vào trong ngân hàng kia.

— Trong này có ba két: một là két vàng, hai là két tiền và ba là két chứa toàn kim cương và các loại đá quý. Chị muốn lấy đồ trong két nào?

— Tiền!

— Chậc! Tôi có hứng thú đi cướp vàng với kim cương hơn đó. — Kida nhún vai, chep miệng tiếc nuối.

Chính vì vậy, Kida lại lãnh một cái nhìn lạnh lùng của Bạch Xà. Tiếp sau đó, là lời nói lạnh lùng từ phone của Joker:

— Thật tham lam.

— Em có cần phủ với anh vậy không Joker? — Kida tiu nghỉu nói.

— Tập trung — Joker không ngần ngại gạt phắt đi cái trò giả nai lừa trẻ con của Joker. Cậu nhóc này có tính lạnh lùng chẳng nể nang ai y như Bạch Xà.

Theo đường ống thông, Bạch Xà và Kida dần tiếp cận với khu vực để két sắt. Nhưng, càng tới nơi đó thì việc tiếp cận két sắt lại càng trở nên khó khăn hơn.

— Chỗ này không đi được nữa. Phải xuống phía dưới nhưng bên dưới chẳng tia laze đỏ. Chạm vào nó sẽ kích hoạt laze lưới toàn bộ phòng và hệ thống an ninh. Lúc đấy, muốn thoát cũng không được chỉ có thiệt mạng thôi. — Joker cảnh cáo.

— Phải làm sao? — Bạch Xà hỏi.

— Nút đỏ ở cửa ra vào.

— Ừm, tôi sẽ xuống tắt laze rồi anh hãy xuống — Bạch Xà quay lại nói với Kida.

Cô tháo hết những đồ trang bị trên người mình xuống như: Súng, kiếm, ám khí,... để Kida giữ rồi nhẹ nhàng nhảy xuống phía dưới, ở giữa vòng vây của laze đỏ chiếu khắp phòng. Nhắm mắt, hít một hơi dài điều hòa hơi thở của mình. Cánh tay, chân, đầu rồi tới toàn thân cô bắt đầu cử động nhẹ nhàng, nhịp nhàng uốn lượn. Mỗi chuyển động đều rất tinh tế, cẩn thận, dẻo để không chạm vào tia laze nào cả. Khi nhìn Bạch Xà di chuyển, không hiểu sao Kida lại tin rằng cô có thể vượt qua được hàng rào laze này mà không một chút lỗi nào dù xác suất chạm vào tia laze là rất lớn. Nhìn Bạch Xà bây giờ, ta cảm tưởng như cô biến thành một con rắn uốn lượn mình trong không trung đầy tinh tế vậy. Nó cho ta thấy những đường cong tuyệt mỹ

của mình, cơ thể dẻo dai của nó không một chút nào quá đáng, phô trương cả. Chính vì vậy, trong lòng Kida không khỏi cảm thán: “Tuyệt đẹp!”.

Quả thực, Joker đã gặp cũng như thưởng thức không ít các cô gái đẹp rồi, nhưng người vừa mang vẻ đẹp vừa lộng lẫy lại mang vài phần bi thương u uất như Bạch Xà thì chưa bao giờ. Vẻ đẹp đó khiến người ta muốn bảo vệ cô nhưng sự lạnh lùng nơi cô lại làm họ e sợ rằng sẽ đắc tội với cô mà không dám lại gần. Tất cả, đều khiến cho người ta cảm thấy vừa yêu vừa hận lại vừa lưu luyến, tiếc thương. Nó như một bông hồng trắng tinh khiết khi đầm máu càng trở nên đẹp hơn; một vẻ đẹp quyến rũ không loài hoa nào sánh bằng.

Bước tới nơi đó, lúc Bạch Xà bấm tắt laze cũng là lúc tất cả có thể thở phào một phần nào đó nhẹ nhõm. Nếu như không phải Bạch Xà và không có Song Xà có lẽ để vượt qua những cửa này ta phải mang tính mạng mình ra đặt cược nhiều hơn nữa. Nhưng, khi Bạch Xà còn ở dưới kia thì tâm trí tất cả đều căng như dây đàn bởi lẽ nếu có bất cứ sơ suất nào thì người bị đe dọa đầu tiên chính là Bạch Xà chứ không phải ai khác. Vậy nên, khi tia laze biến mất Kida không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lúc Bạch Xà đang định bước lên thì Joker nói:

— Chị, khoan đã. Trên sàn có cảm ứng lực. Chị bước qua sẽ kích hoạt bẫy họ bố trí quanh gian phòng đây .

— Hử, vậy không thể tắt được sao? — Kida hỏi.

— Được nhưng mà cần thời gian lâu. Nếu vậy thì sẽ không kịp thời gian mất.... — Joker ngập ngừng. Muốn xâm nhập lấy mã không khó nhưng xâm nhập trực tiếp Joker sợ sẽ máy tính sẽ báo động có kẻ đột nhập và chúng sẽ biết ngay ta đang tiếp cận kết. Mà nếu đi đường vòng thì phải mất một giờ nữa, thế là quá lâu.

— Được rồi. Không sao — Bạch Xà nói.

Rồi cô bước lên, chân vừa chạm vào sàn thôi cô đã nghe thấy tiếng động cơ được kích hoạt rồi. Âm khí từ phía trước qua các lỗ mở ra bắn thẳng về phía Bạch Xà. Nhanh như cắt, Bạch Xà ngửa người xoạc chân né khiến cho âm khí chỉ có thể sượt qua cô mà không chạm tới dù chỉ cách vài milimét.

— Bạch Xà — Kida gọi, ném thứ gì đó về phía cô.

Xoay người, Bạch Xà nhảy lên đỡ lấy thanh kiếm bạc của mình. Rút chúng khỏi vỏ bao, đỡ âm khí kia đang lao về phía mình khiến nó bật lại ghim vào tường.

“Lạch...Cạch...”

Từ góc tường mở ra những khẩu súng gắn laze cảm ứng nhiệt, định vị chiếu thẳng đỏ cả người Bạch Xà và....

“PÀNG.....PÀNG....”

Súng lên cò, đồng loạt nhắm bắn vào Bạch Xà. Cô nhanh chóng nhảy lên tránh né nhưng dù vận tốc có nhanh đến đâu cũng không địch lại được độ nhạy của máy móc. Chính vì thế, một viên đạn sượt vào bắp chân cô rách một đường dài khiến cô khoạng choạng. Việc chân bị thương như vậy cũng khiến cô đối phó với những khẩu súng này khó hơn...

— Cẩn thận. — Kida lo lắng khi nhìn Bạch Xà loạng choạng chút nữa bị viên đạn khác lao vào. Anh nhanh xuống giúp cô.

— Ngốc, mau tránh ra. — Bạch Xà nhíu mày. Vết thương nhỏ như thế này chưa đủ để đẩy lùi bước chân của cô được đâu.

Kida biết Bạch Xà kiên cường không cần sự trợ giúp của bất cứ ai cả, cô chỉ muốn hoạt động riêng rẽ một mình thôi. Nhưng để một cô gái tự xoay sở với đồng súng ống lạnh lùng, vô cảm trên tường kia một mình cùng vết thương ở chân bất chấp mạng sống của mình thì hẳn là không muốn. Đưa cho Bạch Xà đồ âm khí của cô, Kida nói;

—Hãy phá súng, tôi sẽ lôi kéo sự chú ý của chúng về phía mình.

Không để cho Bạch Xà nói lời phản kháng Kida đã bắt đầu thực hiện công việc của mình. Không còn cách nào khác Bạch Xà cũng đành làm theo như vậy. Lấy Kida làm mồi nhử, Bạch Xà đỡ được đi một nửa gánh nặng trên vai mình mà có thể di chuyển dễ hơn khi số súng chĩa về mình ít đi. Tiếng súng vẫn nổ vang đến

chối tay nhưng cách Bạch Xà tránh né lại nhẹ tựa như một chiếc lông vũ bay trên không trung mà trong cuộc chiến đẫm máu này không hề cuốn nó vào vậy.

Ba mươi phút sau, dưới chân tất cả đều là đổ nát. Bạch Xà đứng đó phủi đi lớp bụi bẩn bám trên người mình, cất đi thanh kiếm và đeo lại những đồ mình đã bỏ ra lên người. Còn Kida đang ngồi dựa trên tường nghỉ ngơi. Quả thực, làm con mồi không hề đơn giản chút nào cả. Trên người Kida cũng bị vài vết xước do đạn sượt qua nhưng hầu như không có vết thương nào quá lớn cả. Việc bị vài vết thương như thế này trong trận chiến là hoàn toàn bình thường. Chỉ có một Bạch Xà ngoài vết thương ban đầu ra không hề chịu bất cứ vết thương nào khác mới làm Kida không biết nói như thế nào. Hắn tự hỏi: đâu mới là giới hạn của cô?

— Không sao chứ? — Joker lo lắng hỏi qua tai phone.

— Ồ! Em lo lắng cho tôi sao? — Kida cười cười đáp lại. Hắn, đến chết dường như vẫn không tôi được cái tật cợt nhả.

— Hừ! Sao anh không chết đi chứ nhỉ? — Joker nghe vậy liền lạnh lùng đáp lại. Cái tính cợt nhả của Kida lại là thứ mà Joker ghét nhất.

Lời nói phũ phàng của Joker không làm Kida thay đổi thái độ. Bởi lẽ, sự lạnh lùng của cậu anh đã quá quen rồi. Kida hiểu rõ cậu bé này là người khẩu xà tâm phật nên chỉ khẽ cười. Còn Bạch Xà nhìn quanh căn phòng một chút ngoài bức tường trống và đồng hồ đổ nát thì chẳng có gì khác cả. Đôi lông mày cô khẽ nhíu lại khi nhận ra điều gì đó, cô hỏi:

— Joker, kết đâu?

Cậu nhóc ngồi bên bàn máy tính, xung quanh cậu có tới ba chiếc máy tính khác nhau được trang bị mọi thứ hiện đại nhất, tốt nhất và chúng đều đang hoạt động. Bàn tay nhỏ lướt trên bàn phím nhanh thoăn thoắt đánh một loạt dãy số với chữ cùng ký tự mã hóa gì đó khó hiểu. Một lúc sau, bàn máy phía trước hiện ra một bản đồ lớn cùng hai chấm nhỏ, hai chiếc máy bên cạnh hiện ra hai bản đồ khái quát rõ nét hơn ở các góc độ khác nhau. Xoay người về chiếc máy tính bên phải, cậu ấn đánh thứ gì đó chuyển từ bản đồ sang một dãy mã rồi nói:

— Bức tường còn nguyên phía trước, phá nó là chị sẽ thấy cái kết ngay.

Nghe vậy, Bạch Xà khẽ nhíu mày không hiểu lắm. Cô liếc nhìn về phía bức tường còn nguyên vẹn duy nhất trước mặt mình. Lấy tay gõ thử lên nó, đây không phải một bức tường bình thường nên để lật đổ được nó thì với súng đạn bình thường là không thể. Bạch Xà nói:

— Dạ, thực ra muốn đi vào lấy được chiếc kết thì ta không thể đi vào đường chính được ạ. Mỗi một kết này đều bị vây bởi bốn căn phòng khác nhau. Anh Hắc Xà bảo em chọn đường này, anh ấy bảo là chị sẽ vượt qua dễ dàng mặc dù nó là phòng khó qua nhất. Cây súng mà anh Hắc Xà đưa chị có thể phá được bức tường đó, anh ấy nói em bảo chị cứ làm như những gì mình nghĩ là được ạ — Joker nói. Quả thực khi lấy được bản đồ khu vực này cậu đã nghĩ nên chọn để Bạch Xà đi bằng cửa chính nhưng không hiểu sao Hắc Xà nói lại để Bạch Xà đi cửa khó như thế này. Có lẽ, chỉ có những người được gọi là “quái vật” như người của bang Vương Xà, đặc biệt là Bạch Xà mới có thể vượt qua hai ải kia dễ đến thế thôi. Cái mức mà đến máy móc cũng phải đầu hàng.

Bạch Xà gật đầu. Cô lấy khẩu súng bạc mà Hắc Xà đưa cô trước khi đến đây ra. Nó là một khẩu lục dài màu bạc, trên khắc hoa văn hình chữ thập được dây gai của hoa hồng bao quanh. Nhìn bên ngoài thì không có gì đặc biệt cả nhưng thứ đặc biệt chính là một băng đạn của nó chứa được gấp đôi lượng đạn bình thường. Bởi những viên đạn bạc này nhỏ và dài hơn những viên đạn bình thường kia, đầu đạn không tròn mà nhọn hoắt ánh kim. Trên thân mỗi viên đạn đều khắc hình một con rắn cuốn quanh một bông hoa hồng. Mọi thứ đều được làm cầu kỳ, cẩn thận đến mức mà mỗi một hình khắc đều tinh tế đến không ngờ. Xoay xoay cây súng trên tay một chút rồi Bạch Xà giờ lên, nhắm bắn liên tiếp vào bức tường.

“PÀNG....PÀNG.....PÀNG.....”

Những viên đạn liên tiếp bắn ra cho tới khi cả băng đạn rỗng không thì Bạch Xà mới dừng lại. Trên bức tường, ghim lại những lỗ đạn xuyên qua bé tí cách nhau tầm năm cm tạo thành một vòng tròn. Tiếp đó, trước ánh mắt khó hiểu của Kida, Bạch Xà xoay người lấy đà rồi vùng chân nện một cú đập thật mạnh vào

giữa đường tròn mà những viên đạn kia tạo ra. Cú đập mạnh tới mức vang lên một tiếng “rầm” lớn mà chân Bạch Xà hoàn toàn không bị làm sao cả.

Sau một vài giây im lặng, bức tường bắt đầu nứt ra. Vết nứt nối những lỗ của viên đạn xuyên vào với nhau. Bạch Xà thấy vậy, xoay người vung chân đá một lần nữa thật mạnh và...

“RẦM....”

Vòng tròn kia bị đá văng vào bên trong lộ ra một căn phòng lớn, phía bên trong để một cái kết lớn chiếm gần một nửa gian phòng. Cả gian phòng lớn phải hơn trăm mét mà chỉ có một chiếc kết ở giữa còn đâu không chứa thứ gì khác. Bạch Xà không khỏi thán phục rằng những tay có tiền thật là ghê gớm khi vung tiền vào những thứ công nghệ hạng sang đắt tiền này. Đây mới chỉ là một gian phòng vậy bốn gian phòng thì tốn bao nhiêu tiền, mà ở đây lại chứa tới ba cái kết liền. Cô đoán, số tiền đập vào những thứ công nghệ bảo vệ tầm thường này cũng bằng một nửa số tiền có trong chiếc kết kia.

— Ở dưới sàn, cách cái kết tầm ba mét có gắn laze ắc cảm ứng. Nếu chạm vào sẽ kích hoạt laze lưới toàn phòng.

Nghe vậy, Bạch Xà và Kida đều nhú mày. Cả căn phòng hơn trăm mét mà chỉ có ba mét gắn laze cảm ứng. Không phải họ không đủ thông minh mà là một cái bẫy đánh lừa tầm mắt của kẻ trộm khi không để phòng mà thôi. Quả là ngân hàng quốc tế có khác, các hàng rào bảo vệ thực sự rất kinh người. Để mở được nó chỉ có duy nhất chủ nhân của ngân hàng này còn nếu muốn xâm nhập nó chính là mất hàng giờ đồng hồ. Kẻ nào không biết mà bước chân vào đây khác gì dẫn thân vào chỗ chết đâu. Tuy không phải là hoàn hảo bởi công nghệ làm sao bằng con người được nhưng nó chỉ có một phần trăm sơ hở để ta có thể vượt qua và yêu cầu ta làm tới một trăm phần trăm về độ chính xác tuyệt đối trong mọi di chuyển và bước tính. Nó không cho ta đi sai dù là một bước nhỏ nhất nào.

Bạch Xà ngược lên nhìn trần nhà, nhắm tính một chút rồi mở chiếc balô mà cô xách theo lấy ra một khẩu súng. Nhắm và bắn, từ khẩu súng lớn này bắn ra một cái móc lớn ghim thẳng lên trần chắc chắn kéo theo một đầu dây thừng. Bạch Xà giật thử chiếc dây kiểm tra rồi lấy đà nhảy lên nóc chiếc kết cao ba mét kia. Cái nhún chân nhẹ nhàng nhưng lực đẩy lại vô cùng lớn khiến cho Bạch Xà lên chẳng khó khăn chút nào cũng tiếp trên nóc kết rất nhẹ nhàng. Cô liếc mắt nhìn Kida ở phía dưới, thả sợi dây xuống, nói:

— Mau, không có nhiều thời gian đâu.

Chiếc dây rơi xuống chỗ Kida. Cầm lấy dây, Kida nhìn một chút rồi nhìn lên gương mặt chẳng chút kiên nhẫn nào của Bạch Xà. Hắn cười, không cần lấy đà chỉ cần nhấc chân nhún nhẹ một cái là hắn đã đứng ngay cạnh Bạch Xà rồi. Bạch Xà nhìn Kida nhưng không nói gì cả, quả nhiên là Kida luôn giả nai. Khả năng của hắn Bạch Xà tin không hề thua kém Hắc Xà một chút nào; chẳng qua là hắn có muốn thể hiện ra ngoài hay không thôi.

— Chiếc kết này được bảo vệ bởi hai cửa khóa. Cửa thứ nhất là tầng mã hóa. Nó sẽ thay đổi một phút một mã khác nhau liên tiếp không theo quy luật nào cả. Tầng thứ hai là mã cổ. Loại mã này em thực sự chưa từng nhìn thấy bao giờ, cấu trúc của nó cũng rất khác. Em nghĩ, có lẽ chỉ có người biết mã mới có thể mở được. Ta còn ba mươi phút để mở nó ra.

Bạch Xà nhìn Kida nhú mi. Mã thứ nhất dù không đơn giản nhưng cô tin với sự giúp đỡ của Joker cùng tài năng của Kida thì có thể qua được. Nhưng mà thứ hai lại dùng kiểu mã cổ rồi tân tiến lên quả thực khó nhằn. Bởi dù là thiên tài mở khóa thì Kida không biết được cấu trúc của nó chính là không có khả năng mở. Thấy Bạch Xà đang băn khoăn, lo lắng, Kida nhếch môi cười nói:

— Hai lăm phút là xong.

Bạch Xà nhìn Kida đầy nghi ngờ, tên này lúc nào cũng ngạo mạn như vậy cả. Tuy nhiên, Kida không thèm quan tâm cô nghĩ sao đã bắt tay vào làm. Hắn cũng chẳng cần sự trợ giúp của Joker mà lôi đồ của mình ra tự phá mã đầu tiên. Và có lẽ đây là lần đầu tiên Bạch Xà nhìn thấy Kida nghiêm túc với việc gì như vậy cho từ lúc gặp mặt tới giờ. Người con trai mái tóc nâu hạt dẻ, buộc cao thành đuôi nhỏ phía sau, gương mặt bình thường lúc các giờ đây lại nghiêm nghị chăm chú chẳng còn biết xung quanh có ai, ai đang nói gì nữa cả. Máu mắt nâu trùng với màu tóc ánh lên sự hứng thú khi nhìn những thứ mã khóa khó hiểu đang chạy dài kia chứ không phải là một ánh mắt rung động bởi tiếng nói và sự không tin tưởng của người khác.

Ngón tay dài, hơi gầy bấm bàn phím, đôi lông mày có lúc nhíu lại rồi lại giãn ra. Chiếc máy mã hóa được cắm thẳng vào bảng điện tử trên kết chạy một loạt dãy số rồi dừng lại ở tám con số mã: 25251325. Đồng hồ đếm ngược còn mười lăm giây nữa sẽ nhảy sang mã mới, Kida nhanh tay bấm nhập mã vào bảng kết. “Cạch” một tiếng, lớp cửa kết đầu tiên đã mở ra. Mọi thứ được Kida hoàn thành trong đúng năm phút không hơn không kém.

Rồi Kida buông nửa người cúi xuống nắp chiếc kết thứ hai ở bên dưới xem xét. Bàn tay gõ nhẹ lên nó. Chiếc kết bên trong tưởng chừng như đơn giản nhưng nó mới là chiếc kết phức tạp nhất. Nếu chiếc kết đầu chỉ cần một người giỏi mã hóa thì cho dù nó mười giây thay mã một lần cũng có thể đổi được. Bởi lẽ, công nghệ điện tử là vô tận. Nhưng, nếu sử dụng một chiếc kết mã tay thì lại không đơn giản như thế. Hơn nữa, nó còn là một chiếc kết cổ được cải thiện ít nhiều mà không phải tên trộm nào cũng biết được cấu trúc bên trong của nó mà mở. Nó không hề dựa trên một chút xác suất may mắn nào cả mà chỉ dựa vào khả năng phá mã hoặc ta có sẵn mà trong tay mình mà thôi.

— Không ngờ loại khóa này còn tồn tại. Thật thú vị. — Kida hoàn toàn không thấy khó khăn khi gặp phải chiếc kết kỳ quái này. Ngược lại, nếu ai nhìn thấy đều nhận ra rõ gương mặt hân hoan tràn ngập sự thích thú như đang gặp được trò chơi hay vậy.

Nhìn bộ dạng chăm chú, tỉ mỉ của Kida, Bạch Xà cũng không tiện làm phiền anh mà chỉ ngồi im lặng một chỗ xem anh làm mà thôi. Kida lấy một chiếc khoan nhỏ, áp tai vào kết rồi bắt đầu khoan từng mũi một rất cẩn thận. Ta có thể cảm tưởng được rằng nếu chỉ sơ sẩy một milimet cũng khiến ọi chuyện hỏng hết vậy. Bạch Xà cảm tưởng rằng dường như toàn bộ sơ đồ hoạt động của chiếc kết đều ở trong đầu của Kida vậy.

Tiếp đó, Kida luồn một đầu móc có gắn camera nhỏ vào trong lỗ khoan. Từ màn hình máy tính gắn dây camera ta có nhìn rõ toàn bộ bên trong của chiếc hộp sắt này. Chiếc móc được cài vào một cái lỗ nhỏ nào đó nối liền với bánh xe. Kida tiếp tục khoan thêm một lỗ nữa bên cạnh cách lỗ kia tầm năm cm. Hắn đưa một đầu móc khác vài ngoắc giữ lấy một tấm kính mỏng bên trong. Rồi áp tai vào kết, hắn nhẹ nhàng xoay từng vòng một. Mỗi một lần vòng xoay khựng lại, kêu lên cạch một tiếng là mỗi lần ta vừa chạm qua mã khóa một lần. Kida nhìn đoạn mã khóa dừng lại, ghi từng con số lên giấy. Cho tới khi nó kêu lên bốn lần như vậy thì Kida rút tất cả các móc ra. Đôi môi nhẹ nhếch lên bắt đầu xoay mã khóa như trên tờ giấy đã viết. Khi tiếng “Cạch” lớn vang lên, xoay ngược lại, kéo tay nắm mở ra cánh cửa kết cuối cùng cũng là cửa ải khó khăn nhất Kida quay lại mỉm cười nhìn Bạch Xà nói:

— Đã xong.

Bên trong kết là những tờ đồ được xếp đầy thành từng tập lớn chật kín cả kết không có khe hở thừa nào cả. Bạch Xà liếc nhìn chỗ tiền này rồi liếc nhìn Kida. Chỉ vào đồng hồ đeo trên tay mình, cô nói:

— Hai lăm phút, quả không hổ danh vua phá khóa.

— Quá khen — Kida mỉm cười, đây là lần đầu tiên Bạch Xà khen hắn thay vì lạnh lùng như trước.

Kida lấy từ trong chiếc balô của mình mang theo ra những chiếc túi được chế tạo đặc biệt. Khi gấp chúng lại nó nhỏ và nhẹ không chiếm mấy diện tích cả nhưng khi mở banh ra thì lại là những chiếc túi rất lớn. Đặc biệt, chất liệu của túi rất dẻo và chắc không dễ dàng bị rách do mài xuống đất hay chứa vật nặng quá mà bị bục. Đây là những chiếc túi được chế tạo chỉ để tiền mà thôi.

....

Lúc đó, một chiếc xe tải cỡ trung đi vào thành phố, tiến về ngân hàng lớn nhất của thành phố New York. Ở nơi đó, Bạch Xà đang đợi họ đến đón. Chờ họ tới là một chiếc xe thể thao màu đen không biển, không nhãn mác. Cả hai đồng thời đi vào tầng hầm gửi xe của ngân hàng đó. Từ trong xe lao ra năm người choàng áo đen, bịt mặt kín mít thì đồng thời lúc đó camera ở phòng thông tin bị xâm nhập và đột nhiên tắt. Chỉ trong một giây rồi camera lại trở lại bình thường khiến ấy tên bảo vệ đang định báo động lại lơ là cảnh giác. Giữa hơn chục cái camera được chiếu ở đây, chúng không hề để ý thấy mấy quay camera ở tầng hầm đường như bị dừng lại ở một thời điểm nào đó không hề có bóng người qua lại. Trong khi đó, nơi đó lại có một người cầm cả một khẩu pháo lớn nhắm thẳng phía dưới mà bắn xuống. Nơi đó được khoanh vùng rồi cài bom. Tất cả tránh ra phía sau xe, khi quả bom phát nổ, nó tạo một lỗ hổng lớn thông tầng hầm với tầng

âm phía dưới và cũng là nơi Bạch Xà và Kida đang ở. Bên dưới, Bạch Xà và Kida ở trong kết vẫy tay với tất cả cũng là lúc chuông báo vang lên và laze lưới được kích hoạt chạy.

— Mọi người có năm phút để đưa tiền lên trước khi laze chạm đến chiếc kết và bảo vệ vào. — Giọng Joker vang lên cảnh báo với tất cả.

Năm phút...

Bốn phút...

Ba phút....

Hai phút...

Một phút...

Mười giây...

Chín...

— Nhảy lên. — Kida hét lên, còn hấn và Bạch Xà là hai người cuối cùng chưa lên. Ôm lấy Bạch Xà, không cần dây thừng thả xuống hấn vẫn đủ sức bật nhảy thẳng lên trên trần nhà cách kết gần hai mét. Khi anh bám được lên trên cũng là lúc laze lướt xoẹt qua.

Hình ảnh vừa rồi, phút chốc không khỏi làm mọi người sợ tới thót tim. Bạch Xà cũng không khỏi ngạc nhiên nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần khi Joker nói: “Tất cả chỉ có một phút để thoát ra khỏi tòa nhà trước khi bảo vệ vây kín cả tòa nhà này”. Bạch Xà lấy chiếc chìa khóa từ tay Hắc Xà dúi vào tay Kida. Trước khi trèo vào bên trong thùng chiếc xe tải, cô nói:

— Hãy thể hiện khả năng của mình đi.

Chiếc xe nổ máy, đâm thẳng bức tường phía trước lao ra theo sau là chiếc xe đua do Kida lái. Sau khi nhìn chiếc chìa khóa, Kida nở một nụ cười, nếu Bạch Xà thực sự muốn vậy thì hấn cũng chẳng có cách nào khác đành thể hiện chút tài lẻ của mình ra cho vậy. Thứ khả năng thật sự còn tiềm ẩn trong người hấn, thứ khiến cho tất cả các quan chức cấp cao khiếp sợ và giúp hấn trở thành ông trùm ở ngục tối không chút khó khăn nào. Đặc biệt, ở nơi ngục tối kia còn tôi luyện khả năng của hấn hơn trước và biến nó trở nên đáng sợ hơn chứ không hề làm mai một đi chút nào. Rõ ràng khóa của nhà tù kia không kìm được chân hấn. Rõ ràng hấn có thể đường hoàng bước ra rồi biến mất nhưng lại chọn ở đây sống tám năm liền. Điều đó, nếu nói có lẽ không ai tin nhưng có người đã nói hấn ở đó và tu luyện chờ ngày sẽ có người đón hấn ra. Không biết vì lý do gì, là vì những chén rượu dưới trăng của nhà tù, tiếng nói khẽ trong không gian kia hay trận chiến đến sứt đầu, mẻ trán mà hấn lại đồng ý. Sống nơi đó, tám năm không hề ngăn cản chút nào cho hấn học được nhiều điều. Không còn là một con quỷ dữ trong tay cầm thanh sắt xọc vào tim kẻ khác không biết ghê rợn nữa rồi...

Joker ngồi trên bàn máy tính thấp thỏm không yên. Đã làm đến bước này rồi nhưng đây mới thực sự là bước khó nhất. Bàn tay thoăn thoắt lia trên bàn phím, giọng nói hơi gấp chỉ đường cho Kida mở đường thu hút sự chú ý để cho chiếc xe tải chở tiền chạy thoát. Chiếc xe màu đen một nghìn mã lực lao đi vun vút như tia chớp đen giữa lòng thành phố New York. Phía sau đuổi theo là một đàn cảnh sát giao thông rú còi ầm ỹ, bên trên là trực thăng đi soi theo đường xe chạy. Đột nhiên, chiếc xe nhả ga lao vút đi bỏ lại ánh mắt sững sờ của cảnh sát cùng tiếng còi rú ở phía xa. Nó phá mọi đường đi cùng đường chặn của cảnh sát với những xạ thủ phía xa dẹp đường cho xe tải đi. Ngay đến cả trực thăng cũng không đuổi kịp đường đi của nó dù cho cố gắng mức nào cũng chỉ thấy xe suýt qua rồi lại biến mất. Đồng hồ trong xe chỉ vận tốc đúng một nghìn mã lực không hề dịch chuyển xuống dưới, cây kim rung động nhưng không qua được vạch đỏ cuối cùng trên vận tốc xe. Chính vì mãi mê đuổi bắt bằng được chiếc xe này mà toàn bộ cảnh sát đều dồn lực vào nó quên mất thứ quan trọng hơn.

— Bạch Xà, chuẩn bị đi.

Sau một giờ đuổi bắt nhau từ đường đồng đến ra đường lớn rồi vào ngõ thì cảnh sát đuổi theo chiếc xe đến tận cầu Brooklyn. Ngay trước mắt những người dân đi đường, cảnh sát giao thông và trực thăng bay trên trời cả hai chiếc xe một lớn một bé bẻ ngoặt tay lái, phá hàng rào lao thẳng xuống biển. Cây cầu Brooklyn

– biểu tượng của người dân New York bị phá hư một chút nhưng lại là lần đầu trong lịch sử người dân được chứng kiến cảnh tượng không thể tưởng tượng này. Khi mà họ đang sững sờ thì từ phía dưới lại bay lên vô số tờ tiền đô.

Máy quay chiếu dưới, người dân đổ bộ đến bên cây cầu, cảnh tượng khiến họ ngỡ ngàng đến sững sờ mà không nói được lời nào. Cửa xe chở tiền được mở ra, tiền theo gió bay lên. Nhưng đặc biệt ở chỗ, giữa đám tiền bay đó, khi chiếc xe tải lao xuống đó lại xuất hiện một bóng áo đỏ rực rỡ của một cô gái chiếu thẳng vào máy quay. Gương mặt trái xoan, ánh mắt vô hồn nhưng ánh lên dưới nắng mặt trời, đôi môi đỏ khê nhếch lên tạo thành nụ cười thách thức nhìn về phía ống kính trên cao kia. Hơn nữa, vẻ đẹp của cô từ gương mặt đến thân thể khiến họ phải nín thở quên luôn phải quay phim, chụp hình lại. Có lẽ, họ đều tự hỏi rằng: “Một người xinh đẹp nhường đó tại sao phải đi làm cái nghề trộm cướp này? “.

Hai chiếc xe lao xuống nước, chìm sâu dưới biển và biến mất không hề để lại một dấu tích nào. Họ không ngoi lên mà cứ thế lặn sâu xuống dưới để lại tất cả số tiền cướp được bay trên trời và trôi lênh bênh dưới mặt biển gợn sóng. Hai chiếc xe theo áp lực của nước có nổi lên nhưng lại không có ai ở đó cả chỉ dù là một ám hiệu nhỏ bởi tất cả đều bị nước biển rửa trôi sạch.

Một giờ sau, sự kiện này đã gây nên một hiện tượng âm ỉ chấn động trên toàn New York khi cây cầu Brooklyn bị tắc nghẹt và bị hư hỏng nhẹ, ngân hàng quốc gia bị cướp sạch tiền, tiền bay khắp nơi, rải kín cả một khoảng lớn trên bờ biển. Giờ đây, các tờ báo, phương tiện truyền thông đại chúng nào cũng đăng sự kiện này cùng cô gái mặc váy đỏ bí ẩn. Chỉ tiếc rằng, gương mặt cô vì lý do nào đó lại bị làm mờ đi không thấy rõ. Tuy nhiên với sự chứng kiến của không ít của người dân nên lời đồn về một cô gái tuyệt mỹ vẫn cứ thể vang xa vang mãi.

“RẦM....”

Người đàn ông trung niên, mái tóc hoa râm tức giận dậm vỡ màn hình tivi lớn hiện thị rõ gương mặt cô gái cùng chiếc xe. Nếu để ý kỹ, ở góc chụp này, trên kính chiếu hậu ta có thể nhìn rõ mặt chàng trai đang nhìn về phía chiếc kính nhếch môi cười lạnh. Chàng trai đó mang đôi mắt lạnh, gương mặt cũng ngang tàng, thách thức y như cô gái kia vậy. Nụ cười kia chính là lời tuyên chiến rõ nét nhất dành cho ông – người biết rõ họ là ai. Ông rút lên giận dữ:

— Được lắm, dám thách thức ta sao? Các người sẽ phải trả giá....!!!

Cả người ông ta toát nên một khí hắc ám dày đặc bao quanh. Ánh mắt lạnh lẽo âm độ, tàn ác như một con dã thú vì đói mà mất hết đi lý trí của mình.

26. Chương 26: Mặt Đồi Mặt

Ngắm nhìn mình trong gương; từng đường nét trên mặt rõ nét, nước da trắng, bờ môi đỏ, mày dài, mắt to nhưng đáng tiếc là lại vô hồn không cảm xúc. Cô tự chạm tay lên khóe mắt mình rồi và cứ thế ngắm nhìn mãi vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm chẳng bao giờ còn nói lên cảm xúc của con người cô nữa. Cứ ngẩn ngơ, mắt hồn như thể nhìn mãi gương mặt mình trong gương: xinh đẹp ư, kiêu diễm ư, nhưng liệu cô có hạnh phúc sao? Đã từng đọc ở đâu đó, một người nói rằng: “Hong nhan bạc mệnh” là đúng hay sai? Có đúng thực sự thì đẹp không có quyền được hưởng hạnh phúc sao, không được yêu hay sao?

Trong gương kia, phản chiếu một cô gái với mái tóc đen dài chấm đất, đôi mắt đeo len đỏ rực nhưng vẫn chỉ là một đôi mắt của con búp bê vô hồn mà thôi. Cả người cô cũng khoác lên một màu đỏ rực rỡ như ngọn lửa với chiếc váy bó sát ôm lấy cơ thể, xẻ từ ngang hông xuống ở hai bên đùi đầy khêu gợi. Đôi chân dài, trắng, thon lộ ra hình xăm uốn lượn; bàn chân đeo đôi giày cao gót màu đen nạm đá hình bướm. Tay đeo gang ngắn màu đen. Một bên đùi của dắt một khẩu súng bạc cùng hai băng đạn bên cạnh.

Soi toàn thân mình trong lưng, cô đã sẵn sàng chiến đấu với trận đánh phía trước kia. Giờ đây không còn thứ gì có thể cản bước chân của cô đi được nữa!!!

__ Bạch Xà __ Bước vào là một người giống y như cô từ cách ăn mặc đến gương mặt và vóc dáng. Có khác chăng là nhìn người kia trông hồng hào và có sức sống hơn cô. Và tuy là mặc hai bộ đồ giống nhau nhưng nhìn người này đậm thắm, dịu dàng với vẻ đẹp nữ tính hơn là quyền rũ, quyền uy như Bạch Xà.

Bạch Xà quay lại, nhìn gương mặt mình phản chiếu trên gương mặt của người chị song sinh. Cô gật đầu, xoay người bước theo chị gái mình ra bên ngoài. Đã đến lúc đối mặt rồi. Bây giờ, không còn cần phải trốn chạy nữa mà chỉ có con đường duy nhất là thắng – sống hoặc thua – chết mà thôi. Hồi chuông chiến tranh cuối cùng cũng đã reo vang, thời điểm đối mặt đã đến. Trận chiến dai dẳng kéo dài bao nhiêu năm từ thời cha mẹ đến họ giờ cũng đã đến lúc kết thúc.

Bước ra ngoài, người của bang cùng tất cả người của bang hảo hữu đã có mặt ở đây. Họ đã sẵn sàng giúp cô kết thúc câu chuyện này để người con gái kia không còn khóc ra máu nữa, để cô không bao giờ chịu đau đớn nữa.

Tất cả lên xe, năm chiếc ô tô mang năm nhãn hiệu nổi tiếng khác nhau: Audi, Bentley, Rolls-Royce, Hummer, BMW được sở hữu bởi bang chủ bang Yakuza vùng Quan Đông, bang chủ Hoắc Kim Long, bang chủ Cognac và hai chiếc còn lại của bang Vương Xà do Bạch Xà – Độc Xà lái một chiếc và Kida cùng Hắc Xà lái chiếc còn lại. Dẫn đầu là chiếc xe Hummer của Bạch Xà, phía sau là bốn chiếc còn lại và cuối cùng là một đoàn motor phân phối lớn nối đuôi đi theo phía sau.

Mười một giờ đêm, trên con đường lớn ngoại ô, hai bên là cánh đồng bát ngát, một đoàn người xe lao như điên trên tiến về mặt trận phía trước khiến người ta cảm tưởng như những con thiêu thân lao vào đồng lửa lớn. Nếu có ai vô tình lái xe ngang qua con đường vắng vẻ này sẽ phải sợ hãi không thốt nên lời bởi họ sẽ cảm thấy dường như đi qua họ là một đội quân quan binh từ địa ngục chứ không phải là một đoàn xe đi qua bình thường. Bởi lẽ, họ đi qua liền tỏa ra một khí lạnh đến ớn người chưa kể ánh mắt lóe lên trong đêm không lạnh lùng cũng là chết chóc mà thôi.

* * *

Đoàn xe dừng lại trước căn nhà lớn bỏ hoang ở ngay giữa một cánh đồng hoang vu, hẻo lánh. Căn nhà bên ngoài cũ kỹ, úa màu theo thời gian chẳng có gì đặc biệt cả khiến cho ta cảm tưởng rằng chẳng có ai ở đây nhưng bên trong căn nhà, qua các cửa sổ lại đều sáng đèn. Bạch Xà ngẩng lên nhìn căn nhà đó, nơi tầng cao nhất kia ông đang ngồi đó đợi họ lên; người đàn ông đã cướp đi trong tay của Bạch Xà tất cả khiến cô trở thành con người như ngày hôm nay. Ngày hôm đó, khi không bắt được Bạch Xà ông đã phá tan cả ngôi nhà kia đi không một chút thương tiếc. Nhìn những tên nửa người, nửa thây ma kia Bạch Xà khẽ nhủ mày. Biến con người thành ác ma chết không được mà sống không xong ông quả thực không còn chút tính người nào cả.

__ Bạch Xà, đi đi. Tụi này sẽ mở đường __ Minami mỉm cười nói. Cây cung màu đen của cô đã được giương cao nhắm bắn, năm mũi tên đã được giương lên cao. Phía sau còn có Kuro cũng đã rút kiếm sẵn sàng càn quét lũ ruồi bọ này rồi.

Bạch Xà nhìn Minami cùng Kuro, ánh mắt cả hai người nhìn cô đều ánh lên niềm hy vọng họ đặt vào cô sẽ chiến thắng trong trận đấu này. Và họ muốn cô giao phó cho họ, để vững bước đi tiếp lên tới nơi cao nhất trên kia. Họ biết cô lo cho Minami sẽ gặp nguy; bởi lẽ, lũ hình nhân này trên người tên nào tên ấy cũng có độc nên chỉ cần chạm vào chúng cũng đủ khiến kịch độc ngấm vào da và dây vò cho đến chết rồi. Mà Bạch Xà chưa bao giờ nghĩ sẽ để Minami hay Kuro phải chịu cảnh như cô của một năm trước cả. Nỗi đau đó lớn hơn những gì mọi người tưởng tượng. Cô định ngăn cản thì Hắc Xà lại nói trước:

__ Nhờ hai người nhé. Hẹn gặp ở trên tầng cao nhất kia.

Minami và Kuro gật đầu rồi lao mình về phía đám hình nhân kia. Kuro dẫn một nửa số thành viên bang đi theo chọn lối tấn công, Minami dẫn một nửa số còn lại vây bên ngoài nhắm bắn từ xa. Những mũi tên lao lên nhắm bắn về phía chúng như những tia chớp xuyên thủng đầu, ngực, mắt chúng không chút khoan nhượng nào. Hình ảnh cô gái Minami dịu dàng yếu đuối ngày thường hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một Minami thông minh, gan dạ khi chiến đấu đối mặt với cái ác. Những đường kiếm của Kuro tinh tế thoát ẩn thoát hiện, loang loáng dưới ánh đèn mờ đúng như một Ninja thực thụ vậy. Không mạnh không nhẹ nhưng chính xác đến từng ly, cũng không một động tác dư thừa nào mà lấy đi mạng sống của chúng.

Đó, cũng chính là sự giải thoát cho chúng khỏi kiếp người không ra người mà quỷ cũng chẳng phải quỷ này. Đầu rơi, máu chảy, họ mở con đường máu đầu tiên dẫn quân đoàn đi tiến về phía trước.

Đẩy cửa đi vào, họ lại bị chặn bởi một đám hình nhân nữa đứng vây kín cả gian phòng trống. Đường như, bên trong này đông chẳng kém gì bên ngoài kia cả. Họ tự hỏi: rốt cục ông đã chế tạo ra tất cả là bao nhiêu người như thế này đây? Võ vai Hắc Xà, bang chủ Cognac khăng khái nói:

— Hãy đi đi, nơi này để ta.

Lần này Bạch Xà cũng không phản đối. Cô tin tưởng vào người đàn ông này, dù ông đã ở tuổi trung niên nhưng thứ sức mạnh ông nắm giữ chưa bao giờ phai tàn theo thời gian cả. Nắm đấm nơi bàn tay kia uy lực vẫn không đổi, kẻ hưởng nó sẽ nhớ mãi cho dù tới nơi tuổi vàng và còn di chứng lại tới tận lúc được sinh ra thêm lần nữa. Hắc Xà gật đầu, cùng mọi người leo cầu thang đi lên tầng tiếp theo. Và càng về phía sau, càng lên cao, càng gần người đó hơn một chút thì đôi mắt Bạch Xà càng hằn lên rõ rệt sự hận thù, theo đó là nhiệt độ nơi con mắt cũng càng lúc càng giảm xuống.

Lên tới tầng hai, tất cả lại bị chặn bởi một đám ám vệ được rèn luyện tinh nhuệ. Hoắc Long, Kim Long không đợi ai nói gì đã xông lên phía trước ra tay diệt bọn chúng. Lưỡi gươm tử thần móc sâu vào trong tim những tên đó, phán án tử hình với chúng để chúng xuống gặp Diêm vương mà oán thán - oán cho chúng sinh ra lại theo phe cả ác, thán cho cho nỗi oan bị ép buộc của chúng. Cùng bị sinh ra, bỏ rơi rồi nhặt về nhưng những ám vệ của Vương Xà được nuôi dưỡng trong một gia đình tốt bao nhiêu thì chúng lại phải sống và lớn lên trên máu và nước mắt. Chúng tự hỏi: Vì sao cùng là như thế, phát triển trên môi trường không nhiều khác nghiệt như chúng mà tại sao người của Vương Xà vẫn mạnh nhường đó? Mạnh hay yếu không phải do thứ máu me kia tôi luyện lên mà do con người chúng có muốn chiến đấu, có muốn hy sinh hay không mà thôi. Sức mạnh thực sự chỉ phát huy khi chúng muốn giao cả tính mạng mình đặt cược với tử thần hay cho dù đứng trước tử thần vẫn nhoẻn miệng cười ngạo nghễ không một lời trách oán. Và nếu để ý kỹ sẽ thấy Kim Long cùng Bạch Xà có khá nhiều điểm tương đồng nhau đầu tiên về ngoại hình rồi đến tính cách và sự thông tuệ hiểu biết hơn người của cả hai. Nếu Bạch Xà được tặng một chữ “mưu” thì Kim Long sẽ được tặng một chữ “trí”; cả hai đều phải sử dụng đến cái đầu cùng bộ não hơn người kia. Kim Long là chàng trai mái tóc bạch kim khoát trên mình bộ xường xám màu trắng, viền đen và thêu hình rồng đen uốn lượn từ bả vai ra trước ngực tinh tế. Lưỡi hái tử thần của anh kia chỉ qua ít phút đã vậy đầy máu đỏ, xác chết cũng đang dần chất đầy trước chân cùng nụ cười đẫm máu khiến chúng phải ám ảnh. Hoắc Long dù không mang trong tay vũ khí cũng đủ bóp vụn, dứt đứt cổ kẻ khác rồi giờ trên người lại vác đại đao lại càng trở nên đáng sợ hơn. Mỗi lần thanh đao vút qua là y như rằng sẽ có ít nhất một tên bị chém đứt lia người. Dù cho chúng có nhìn thấy đường đi của thanh đao, có nhanh đến mấy thì rốt cục cũng không thể thoát được lưỡi đao này tiễn biệt ra đi...

— Chủ nhân! Người đi trước đi. Chúng tôi sẽ ở lại giúp họ — Tứ Thần nói với Bạch Xà.

Cởi áo choàng đen, hình xăm của Tứ Thần: Thanh Long – Bạch Hổ - Huyền Vũ - Chu Tước lần đầu tiên đầy đủ hiện rõ trên vai cả bốn người. Rồng uốn, hổ gầm, phượng múa, rùa và rắn cuốn lấy nhau ra uy. Cùng với đó, phong ấn của Vương Xà được đặt lên hình xăm: đeo trên tai rồng, cổ hổ, chân phượng và lưng rùa đã cho ta thấy sự trung thành của Tứ Thần đối với Vương Xà.

Bạch Xà nhìn Tứ Thần rồi nhẹ gật đầu. Bàn tay cô chạm vào gương mặt từng người. Đôi tay đó hơi lạnh nhưng lại chứa đựng đầy đủ tâm nguyện của cô dành cho họ, đó là lời nói được truyền tải qua cảm xúc rằng: “Nhất định phải quay về!”. Tứ Thần gật đầu, họ hôn nhẹ lên bàn tay cô, ánh mắt sáng ngời như muốn cô tin vào khả năng của họ và rằng ngày nào cô còn sống còn cần đến họ thì họ sẽ vẫn sống và là người bảo vệ cô. Lao vào trận chiến, chưa biết đến ngày mai nhưng vốn dĩ đầu rơi máu chảy chỉ là lẽ thường tình mà thôi. Với họ, nước mắt cô rơi mới là điều đáng phải lo ngại nhất! Bước đi, họ để lại phía sau một đôi mắt lo lắng của Ngũ Tướng Không Ngai.

Tầng ba, được bố trí xung quanh là một mê cung gương và ánh đèn rực rỡ rọi chiếu khắp các góc ngách trong gian nhà này. Ở đó, đứng chờ họ là hai sát thủ trên người bịt kín mít cả mặt mũi chân tay. Nhìn chúng, ta cũng có thể cảm nhận được chúng khác hẳn với đám “hình nhân” cũng như đám ám vệ phía dưới kia. Gian phòng này, chỉ cần liếc qua thôi là họ cũng đủ biết rằng nó được chế tạo để đối phó với mình.

Bạch Xà đang muốn bước lên thì Hắc Xà và Độc Xà đã ngăn lại. Họ nhìn Bạch Xà, mỉm cười nói:

— Bạch Xà! Trận chiến của em không phải ở nơi này, hãy giữ sức ỳnh.

— Nhưng....— Bạch Xà muốn nói gì đấy nhưng lại bị Độc Xà ngắt lời. Độc Xà hiểu rõ nỗi lo ệnh trên mặt của cô:

— Một năm qua chị và tất cả thành viên bang Vương Xà chẳng có ai ngồi chơi cả đâu. Em yên tâm.

Hắc Xà và Độc Xà vừa mới bước lên chúng đã lao về phía cả hai tấn công trực diện. Lưỡi kiếm lao về phía cả nhanh chớp nhoáng. Độc Xà và Hắc Xà vẫn bước đi thông thả mặc kệ nó đang ngày một tiến dần về phía mình. Cho đến khi, ta cảm tưởng lưỡi kiếm chạm vào được họ rồi thì họ lại vụt biến mất nhẹ nhàng mà như không. Bạch Xà không khỏi ngỡ ngàng, khả năng của Hắc Xà không nói nhưng với một người không biết chút võ công nào như Độc Xà thì đúng là một bước tiến lớn. Quả đúng là một năm đã khiến cho Độc Xà trở nên mạnh mẽ và chững chạc hơn. Có lẽ, bởi vì cô muốn trở thành chỗ dựa vững chắc, niềm tin cho Bạch Xà.

Tuy nhiên, thấy cả hai tránh được như vậy mấy tên kia cũng không nao núng. Chúng liếc nhìn nhau rồi vụt biến mất, ẩn thân mình sau lớp kính. Thân ảnh chớp nhoáng lúc hiện lúc ẩn, khó đoán khó lường trước được. Một tên lao về phía Độc Xà, cô lập tức rút con dao ngắn cài ở chân mình ném về phía hắn. Chúng vai hắn nhưng lại vỡ toang. Hóa ra, đó chỉ là ảnh trên tấm kính mà thôi...

— Cẩn thận...!!!

Hắc Xà hét lên khi tên đó tấn công Độc Xà từ phía sau mà cô không hề để ý thấy. Hắn chìa mũi kiếm sắc nhọn, lạnh lùng đâm về phía Độc Xà. Bạch Xà sợ hãi, đang định chạy tới hỗ trợ thì Kida lại cản cô. Hắn níu vai cô như muốn bảo cô hãy bình tĩnh quan sát mọi việc thật kỹ rồi mới quyết có nên động thủ hay không. Đúng lúc đó, thanh kiếm đâm vào ngực Độc Xà, cô cũng vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ rơi trên sàn nhà. Hóa ra, đó cũng chỉ là ảnh phản chiếu của Độc Xà qua gương mà thôi. Có lẽ, chúng không thể nào ngờ tới rằng ma trận này gần như là lợi thế của chúng lại cũng chính là lợi thế dành cho Độc Xà. Gậy ông đập lưng ông tuy đơn giản nhưng hoàn toàn phá đi cái nhìn nhận, đánh giá sai của chúng về Độc Xà khi cứ chăm chăm tấn công cô. Trên gương, bây giờ đang phản chiếu một gương mặt Độc Xà tự tin hơn bao giờ hết. Độc Xà di chuyển khắp phòng, thoát ẩn rồi lại thoát hiện khiến cho chúng muốn bắt cũng không được mà rình là càng không thể. Từ bao giờ ưu thế của chúng lại trở thành nhược điểm cũng không thể biết được.

— Xong...

Khi Độc Xà bỗng đứng lừng lại, thôi không chạy nữa mà bước ra trước mặt chúng cùng nụ cười nhẹ trên môi. Thấy vậy, chúng nhân cơ hội đó mà lao về phía cô chém xuống nhưng rồi lại khựng lại. Không phải cái gì ngạc nhiên, sợ hãi mà bởi lẽ chúng không thể di chuyển được nữa như có gì cột chặt cuốn lấy chúng vậy. Lúc đó, Hắc Xà từ trong bóng tối mới bước ra, đôi mắt lạnh đến đang sợ, anh đứng sát cạnh Độc Xà như một vệ sĩ hộ vệ vậy. Đặc biệt, từ các ngón tay anh tỏa ra những sợi dây mảnh nối nhau chằng chịt khắp trong gian phòng này. Khi ta để ý kỹ, thì chẳng biết từ lúc nào mà cả căn phòng đã bị sợi dây này bao quanh kết thành một mạng lưới lớn. Đặc biệt, những sợi dây này không biết từ lúc nào đã chối chặt lấy chúng không thể nào cử động được nữa.

— Tạm biệt — Độc Xà mỉm cười. Nụ cười tinh khiết trên nền vẩy đỏ rực rõ tiến đưa chúng về nơi yên nghỉ. Nụ cười đó tinh khiết tựa sương mai, dịu dàng tựa nắng mới khiến cho lòng người ta phải mê mẩn.

Hắc Xà chuyển động, anh đứng chắn trước mặt Độc Xà, bàn tay nắm lại giắt một cái các sợi dây đứt tung ra. Và khi đó, những tên kia cũng bị xé thành những mảnh vụn nhỏ. Tuy sợi dây nhìn có vẻ mảnh, dễ đứt như các sợi dây bình thường khác nhưng thực chất nó dai và sắc bén hơn hẳn những sợi dây thường kia rất nhiều lần. Máu bắn khắp sàn, những khối thịt không biết đâu với đâu rơi trên mặt sàn đầy ghê rợn. Dù đã giết bao nhiêu người rồi nhưng khi chứng kiến cảnh tượng này cũng không khỏi rung rợn trước vùng máu và cách ra tay giết người của Hắc Xà. Khi Hắc Xà đứng dịch ra, ta thấy Độc Xà từ lúc nào đã nhắm tịt mắt và bịt tai lại không nghe thấy gì cả. Hóa ra, chứng sợ máu của cô không thay đổi nên khi giết người Hắc Xà phải đứng trước cô để che không cho cô thấy những thứ rung rợn này. Nếu không, cho dù Độc Xà có mạnh mẽ tới mấy cũng sẽ ngất mất. Tất cả đều không giấu khỏi ngạc nhiên, không ngờ được rằng Hắc Xà đã có thể sử dụng thứ vũ khí khó nắm kia đến độ nhuần nhuyễn như vậy rồi. Quả đúng là thời gian không chờ đợi bất cứ ai cả. Một năm qua kia không chỉ Bạch Xà thay đổi mà toàn bang Vương Xà đều có

những thay đổi đặc biệt riêng biệt. Cũng phải thôi, bởi lẽ, một năm qua đó không chỉ có một mình Bạch Xà mang trong mình nỗi thâm thù mà kể cả anh – Hắc Xà, Độc Xà cùng toàn bang Vương Xà đều mang trên mình một nỗi hận thù.

Bước lên tầng trên cùng, tất cả bị chặn bởi một cánh cửa mã hóa lớn. Bên kia cánh cửa chính là người đang ông độ tuổi trung niên – người họ đã từng một thời gọi là cha đang đợi tất cả.

__Joker, Kida mở được chứ?

__ Dạ __ Joker nói, Kida sau khi xem xét một chút cũng gật đầu.

Cả hai cùng chung tay nhau phá mã khóa. Cánh cửa này là cánh cửa mã khóa, nó chỉ có thể mở từ bên trong chứ bên ngoài không thể mở được. Chưa kể, mã của nó được cố định năm giây sẽ nhảy một lần mà mỗi mã phải chứa ít nhất từ mười đến mười một số khác nhau. Cách duy nhất để vào được không phải tìm ra mà là phá hủy nó hoàn toàn mà thôi. Bởi lẽ, năm giây để tìm ra mã rồi nhập là điều không thể.

“Cạch...”

Mười lăm phút sau khi vật lộn với máy móc, tính toán thì cánh cửa cũng mở ra. Đón tiếp tất cả là một bầy gồm tầm mười con cả sư tử, báo lẫn hổ.

“GRÀO...OOOOOOOOO...”

“GRỪ.....”

Những tiếng gầm của chúng khiến ta phải rợn người ghê rợn. Cánh cửa vừa mở, tất cả chưa bước vào đã phải giật mình lùi ra rồi. Hơn mười con thú giữa này ở phía dưới, ngồi trên bậc cao kia là người họ từng gọi là “cha” trước kia đang nhếch môi cười đắc ý. Một con hổ dữ Bạch Xà có thể thu phục được nhưng liệu mười con liền như thế này thì Bạch Xà phải làm sao đây? Cô không thể dùng cách như trước đây để thu phục được chúng nữa.

Đôi mắt khát máu của thú dữ, chúng nhìn thẳng về phía Bạch Xà. Bước chân nhẹ nhưng dữ tợn dứt khoát với các móng chân đang đâm ra chỉ chực chờ ghim vào da thịt con mồi của mình. Thấy vậy, Hắc Xà không có cách nào khác đành miễn cưỡng sử dụng cách này. Anh quay lại nói với Độc Xà:

__ Độc Xà, em hãy giết chúng đi!

Phải, chỉ giết chúng không hề có chút nào, chỉ cần Độc Xà cho chúng dính độc thì chúng hoàn toàn mất khả năng tấn công mọi người. Đó là cách an toàn và nhanh nhất không gây tổn hại đến ai. Độc Xà định bước lên phóng độc thì Bạch Xà lại ngăn cô lại. Hai người nhìn nhau rồi cuối cùng Độc Xà cũng gật đầu lui xuống nhường chỗ cho Bạch Xà. Bước lên, đi về phía chúng từng bước một không một chút run sợ. Mặc cho ánh mắt chúng càng ngày càng dấy lên cơn khát máu cuồng loạn cho chúng, Bạch Xà vẫn nhẹ bước đến bên chúng. Chỉ cần nhìn thôi ta cũng có thể nhận ra chúng đã bị bỏ đói một thời gian dài rồi.

Khi dường như không chịu được nữa chúng nhảy lên lao về phía Bạch Xà. Há mồm, nhe nanh như muốn ngoạm cả người Bạch Xà vào bụng để cho thỏa cơn đói cùng khát máu của dã thú kia. Tuy nhiên, một làn gió nhẹ thoảng qua, một mùi hương rừng chợt thoảng qua và lũ thú dữ cũng đột nhiên dừng lại. Chúng rạp người dưới chân Bạch Xà gừ gừ vài tiếng oán thán rồi đột nhiên ngoan ngoãn mà dụi đầu vào chân Bạch Xà. Dường như làn gió nhẹ cùng mùi hương rừng quen thuộc kia đã làm dịu đi cơn đói dày vò trong bụng chúng. Tất cả, đều vây xung quanh Bạch Xà ngoan ngoãn như những chú mèo nhỏ chỉ muốn được cô gái kia vuốt ve, yêu thương vậy.

Hình ảnh này làm cho ta có một cảm giác cô như là một vị chúa của rừng xanh vậy. Điều này, có lẽ không ai hay biết bởi ngày trước khi trốn thoát Hắc Xà thay vì đưa cô đến đâu đó thật xa để trốn thì lại đưa cô vào rừng mà sống. Trưởng thành, lớn lên và học các kỹ năng tồn tại ở đó. Thay vì chơi với bạn bè và đồ chơi như những đứa trẻ khác thì Bạch Xà học cách làm bạn với muôn thú để nó dạy cô cách tồn tại ở nơi heo lánh không có lấy một thứ công nghệ hiện đại nào. Nó giúp cô săn mồi, cảm nhận mọi thứ bằng năm giác quan. Và rồi dần dần Bạch Xà có thể sử dụng cả cảm giác của mình để nhận biết và trốn chạy nguy hiểm. Có lẽ vì lý do đó mà ngày đầu tiên đặt chân đến Nhật, Bạch Xà lại có thể chiếm ngay được tình cảm với Sư tử thần của bang Yakuza cũng vì lẽ đó. Vì, trên người Bạch Xà mang hương rừng – nơi tự do nhất

của muông thú. Sau này, càng tập luyện nhiều thì giác quan thứ sáu của cô càng trở nên nhạy bén ý như các giác quan khác; đó là một điều không phải ai cũng làm được.

_ Vô dụng...!!!

Đúng lúc đó, có một tên áo đen từ đầu dãy lao ra. Hắn nhắm chém về phía Bạch Xà nhưng đường kiếm đó không phải muốn kết liễu cô mà muốn giết chết những chú sư tử, hổ, báo kia đã không giết được cô lại còn để cô thu phục dễ dàng những đó. Thấy vậy, Ngũ Tướng Không Ngai lao lên chặn thanh gươm tàn ác của hắn. Tên này cầm một thanh kiếm rất cổ quái, nó dài hơn thanh kiếm bình thường, trên thanh kiếm ở bốn phía còn chĩa ra những mũi gai nhọn nếu ai chạm phải chính là chỉ có đường chết. Hơi thở lạnh, ánh mắt đỏ ngầu hẳn lên những tia chết chóc khiến cho người ta cảm tưởng rằng hắn không giết người thì sẽ không chịu được vậy. Hắn làm cho ta nhớ tới một người con trai đã lâu lắm rồi không xuất hiện, người đó ngày trước cũng lạnh lùng, băng lãnh, độc ác như thế; là người mà Bạch Xà yêu nhất và hận đến thấu xương – Huyết Xà. Một con quỷ giết người, nhìn thấy máu càng trở nên tàn bạo hơn thì Ngũ Tướng Không Ngai cho dù có mạnh đến mấy cũng không phải là đối thủ của hắn nên bị hắn đánh bật dễ dàng.

_ Kil...

_ Rin...

_ Gin...

_ Zin...

Đúng lúc đấy, Tứ Thần chạy đến và chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, chạy về phía họ đỡ họ dậy mà trong mắt cả bốn không giấu nổi lo lắng và tràn ngập giận giữ. Đang định lao lên thì giọng Bạch Xà lạnh ngắt, không chút độ ấm vang lên phía sau:

_ Lui xuống.

Bạch Xà bước ra khỏi đám thú kia, hai thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ bao. Đôi mắt giờ đây không còn vô cảm nữa mà nó lạnh; lạnh tới mức có thể làm đông cứng mọi vật chạm vào nó. Cả người cô toát lên một khí lạnh lẽo như muốn đóng băng, cô động lại không khí bên mình khi đối đầu với tên kia.

_ Ta đợi cô lâu rồi đó.

Thấy vậy, tên kia nhếch miệng nói lao về phía Bạch Xà mà chém. Đường chém của hắn ngoan độc luôn nhắm vào mắt, mặt, ngực và gáy Bạch Xà để đâm.

“Keng.....Keng.....”

Thanh kiếm va vào nhau. Bạch Xà sử dụng hai thanh kiếm nhuần nhuyễn đến mức ta nhìn vào trông như cô đang làm xiếc vậy. Khi thanh kiếm bạc rơi xuống thì thanh kiếm đen sẽ đâm về phía hắn. Bàn chân đỡ lấy thanh kiếm bạc, hất nó lên cao để cô bắt lấy khi thanh kiếm đen đâm sượt qua. Cứ như vậy, hai thanh kiếm thay đổi cho nhau vừa tấn công lại vừa phòng thủ khiến cho không ai có thể gây được thương tích cho cô. Bình thường tay phải thường mạnh hơn tay trái và dùng mọi thứ ở tay trái đều khó khăn hơn nhưng với Bạch Xà thì hai tay dùng kiếm đều y như nhau không khác gì. Không có khoảng cách nào giữ cả hai tay cả, chúng đều uyển chuyển và điêu luyện. Nhẹ nhàng, uyển chuyển, sắc bén, quyết đoán là những từ ta có thể lấy để miêu tả đường kiếm của Bạch Xà.

“Phậppp....”

Sau một hồi tranh đấu, thanh kiếm đen đâm thẳng, xuyên qua cả bả vai tên kia. Hắn quay lại nhìn cô, môi nhếch lên dường như không cảm giác thấy đau là gì cả. Rút người khỏi thanh kiếm của Bạch Xà, trong khi Bạch Xà đang ngạc nhiên hắn chém đến. Bạch Xà xoạc chân né kiếm của hắn thì đồng thời hắn lại nhảy lên ném một loạt ám khí về phía cô bất ngờ. Thật không ai nghĩ hắn lại dùng cách bắn thủ đó để tấn công nên Bạch Xà gần như không trở tay kịp thời để né ...

_ Bạch Xà....

_ Bạch Xà....

Đúng lúc đó, mọi người đều đi lên trên hết. Trận chiến phía sau đã xong, họ có bị thương có tổn thất nhưng với họ thì đó không là gì so với nỗi lo cho Bạch Xà ở phía trên kia. Vừa mới lên đã chứng kiến cảnh Bạch Xà gặp nguy hiểm không khiến cho họ khỏi thót tim. Minami và bang chủ Kim Long vừa nhìn thấy cảnh tượng đó đều giật mình, lo lắng mà gọi tên cô. Bang Vương Xà không ai nói gì nhưng gương ai nấy đều hiện rõ lo lắng. Họ chăm chú nhìn đến mức gần như nín thở theo mỗi cử chỉ hoạt động của cô.

Vào thời khắc đó, cả người Bạch Xà được một bóng đen trùm lên. Người đó không cầm kiếm, cả người trùm lên một tấm áo choàng đen lớn. Chỉ với một cái phẩy tay, áo choàng theo lực bay lên tạo ra thứ gì đó trong không khí người đó không những đẩy lùi đám ám khí phóng tới mà còn đánh bật đám ám khí đó lao về phía tên kia...

Đứng đó, một người con trai choàng áo đen, chỉ để lộ duy nhất chiếc mặt nạ che đi ba phần tư gương mặt mình. Thứ lộ ra duy nhất đó là một con mắt sắc nhọn cùng vết sẹo dài chéo ngay giữa mắt do vật gì đó chém qua. Ở con người này không hề phát ra một chút nào khi lạnh lẽo, u ám mà ta thấy có gì đó trầm ngâm đến tĩnh lặng hơn. Nó cho ta cảm giác như soi chính bóng mình xuống mặt nước hồ trong tiết mùa thu vào ban đêm vậy. Nó khiến ta thấy dường như người này không còn thứ gì chưa từng trải qua, chưa từng mất mát nên rất bình tĩnh và trầm lặng.

Xoay người, anh ta đỡ Bạch Xà dậy nhưng lại nhận được phản ứng gay gắt từ cô. Bạch Xà đẩy anh ra, ánh mắt trở nên vô cảm, lạnh lẽo đầy giận dữ như hận không thể giết chết anh vậy. Tuy nhiên, anh vẫn không quan tâm tới hành động của cô mà kéo cô dậy để cô đứng vững rồi chăm chú phải đi bụi vắn bám trên người cô, thậm chí giot mồ hôi trên trán cô tỉ mỉ.

_ Người đó... _ Minami nghi hoặc nhìn người kia. Đây là lần đầu tiên Minami thấy Bạch Xà phản ứng gay gắt với ai đến nhường đó.

_ Huyết.... Huyết Xà.... _ Độc Xà lắp bắp. Cảm xúc của Bạch Xà mà cô cảm nhận được đã cho cô biết người con trai kia chính là Huyết Xà là Ưông Thành Hải Long.

Nghe cái tên đó, tất cả mọi người đều sững người lại. Bạch Xà hất tay người kia ra vô tình đập phải chiếc mặt nạ của anh làm nó rơi ra hiện trọn vẹn gương mặt của Huyết Xà. Ngoài vết sẹo hằn in theo năm tháng kia thì anh chẳng có gì thay đổi cả. Gương mặt của người mà họ tưởng chừng như đã chết rồi giờ đây lại xuất hiện khiến cho tất cả không biết nên vui hay là buồn nữa.

_ LONG..... _ Người đàn ông kia gầm lên giận dữ, thanh kiếm được rút ra từ chiếc gậy chém về phía Huyết Xà.

Huyết Xà đẩy Bạch Xà né ông ta – con thú dữ thực sự giờ đây mới hiện rõ nguyên hình. Vừa né lại vừa đánh ông ta. Dường như Huyết Xà có điều gì đó không nỡ ra tay với ông. Người ta tự hỏi rằng phải chăng là tình cha con hay không?

Trong lúc đó, tên kia lại tấn công Bạch Xà. Huyết Xà nhảy người né ông ta lao về phía Bạch Xà đang đứng đó chăm chú nhìn Huyết Xà và người đàn ông kia đánh nhau không hề để ý thấy mình sắp bị tấn công. Bao bọc Bạch Xà trong vòng tay mình, Huyết Xà nhìn tên kia rồi trừng mắt một cái. Bỗng chốc, từ người tên đó không biết từ đâu xuất hiện cả một đám rắn phủ kín người hắn, cuốn chặt thân mình lên người hắn. Chúng hút dần, hút cạn máu độc của tên đó vào bụng mình... hút cho đến khi tên đó chết khô....

Xong, Huyết Xà đưa Bạch Xà trở về chỗ Hắc Xà. Anh một mình đối đầu với người cha ruột của mình. Cha ruột, con ruột đánh nhau quả thực là trái ngược với luân thường đạo lý.

Hai người đều mang trong mình tuyệt học võ công bởi hồ sinh hồ chính là như thế. Người ta có thể nhìn thấy đây là một cuộc tranh vương của cả hai con hổ dữ tợn muốn làm chúa tể rừng xanh kia. Nhưng khi đối đầu, ta có thể cảm thấy được phần nào đó Huyết Xà bị lép vế so với ông. Một người tay không đấu với một người mang vũ khí thì lợi thế đã giảm đi rất nhiều rồi. Nhưng, tất cả đều cảm thấy rõ ràng rằng anh lép vế không phải bởi vì khả năng mà bởi lẽ họ đều cảm thấy anh thiếu một thứ gì đó. Một thứ giúp khả năng của anh toàn vẹn hơn và phát huy được tối đa.

_ Bạch Xà... _ Hắc Xà quay người nhìn cô.

Hai ánh mắt chạm nhau nhưng chẳng ai nói gì cả. Họ nói chuyện, trao đổi với nhau qua lặng lẽ qua ánh

mắt mà thôi. Càng về sau, khi ánh mắt Hắc Xà chiếu thẳng vào cô càng hiện lên sự xao động rõ rệt. Cuối cùng, Bạch Xà cũng nghiêng răng rồi cầm cả hay thanh kiếm của mình lao về trận chiến cam go phía trước mặt kia.

Cô chạy tới, ném một thanh kiếm về phía Huyết Xà. Anh bắt lấy, đó là thanh kiếm đen và thanh kiếm này vốn dĩ cũng là của anh. Ngày hôm đó, trước khi Hắc Xà kéo Bạch Xà đi cô đã không biết cách nào mà lại có kiếm của Huyết Xà trong tay nữa. Sau này khi tập võ cô cũng chọn nó. Bởi, khi nhìn vào nó cô cảm giác nó như vậy gọi mình sử dụng và mỗi lần nhìn vào thanh kiếm này, hận thù giúp cô vượt qua tất cả và trở thành người con gái như ngày hôm nay. Bạch Xà đứng cạnh anh, dù cả hai cách nhau một khoảng nhỏ nhưng trái tim hiện tại dù ít dù nhiều cũng đồng lòng; đồng lòng tiêu diệt người đàn ông trước mặt kia. Và bây giờ Song Xà mới thực sự bắt đầu xuất hiện. Đó là một tuyệt giới mà không ai có thể bước vào được trừ Bạch Xà và Huyết Xà. Họ bước vào đó dựa trên chính sự hận thù với nhau như vậy.

Trước mặt tất cả, họ giao đấu với ông khiến cảm giác như chỉ có một người giao đấu. Bởi lẽ, họ không chỉ hiểu nhau mà hai con người dường như còn đồng điệu làm một. Huyết Xà tấn công, Bạch Xà phòng thủ. Huyết Xà bị đánh bật thì Bạch Xà sẽ xông lên tấn công. Ấn thân chớp nhoáng kết hợp với tĩnh lặng, họ biến nơi đây thành chính đấu trường tốt nhất, thời cơ nhất của họ. Bây giờ, sức mạnh thật sự của cả Bạch Xà lẫn Huyết Xà mới bắt đầu được bộc lộ. Bóng áo đỏ hòa quyện cùng áo đen giữa ánh điện khiến họ như đang múa một điệu vũ gì đó vô cùng thân quen. Họ khiến cho tất cả người chứng kiến ở đây nhìn trận đấu mà cảm thấy say đắm. Rốt cục, ai cũng có thể nhận ra rằng tình yêu vẫn không thể xóa được trong cả hai con người kia. Tâm hồn đồng điệu đến thế, hiểu nhau đến nhường đó thì làm sao họ không thể yêu nhau, không còn tình cảm với nhau được.

__ Cẩn thận...

Bạch Xà sơ ý, Huyết Xà liền lao lên đỡ cho cô. Thanh gươm đâm một phát vào đúng bắp tay anh, đau buốt. Gương mặt Bạch Xà tái mét, có thứ gì đó chậm chậm hiện về trong cô. Là đêm hôm đấy, là viên đạn bạc, là bóng đen vao trùm lên cô như vậy và rồi cái gì đó tuột trong cô. Ánh mắt Bạch Xà chuyển trở nên đỏ đục, cô dường như mất đi lý trí...

__ A....A.....A.....

Bạch Xà hét lên, đường kiếm di chuyển càng ngày càng nhanh hơn khiến ông không kịp trở tay. Người con gái này, uất hận bây giờ mới là lúc thực sự bộc lộ ra bên ngoài. Một năm qua sống trong nước mắt, cô tưởng chừng đã cạn khô vậy mà giờ phút này nó lại chảy thành một vệt dài trên má. Nước mắt máu đỏ ngầu của sự đau đớn, chua xót. Nó làm người nhìn thấy, chứng kiến phải tỉnh lặng. Mất đi lý trí cũng rất dễ dàng để ra sơ hở cho kẻ khác, ông ta không phải kẻ tầm thường nên liền có thể nhìn thấy ngay. Nhếch môi, mũi kiếm trí mạng kia đang tiến đến đâm thẳng vào tim Bạch Xà – người con gái cuồng loạn kia...

__ Đù rồi, kết thúc thôi.

Huyết Xà xuất hiện ôm lấy cô vào ngực mình tránh khỏi mũi kiếm. Thanh kiếm đen của anh đâm sâu vào bả vai ông ta, đôi mắt sắc lạnh nhìn ông không một chút tình cảm nào. Ông ngã xuống, hai mắt trợn tròn nhìn người con trai đã phản bội lại mình. Máu từ miệng ông trào ra, kết thúc cũng thực sự đã điểm rồi hay sao?

Huyết Xà ôm lấy Bạch Xà, bước đến trước mặt ông ta. Khẩu súng lục dài màu bạc của anh y như của Bạch Xà đã dùng trước kia chĩa thẳng về phía đầu ông. Đôi mắt lạnh băng chớp chớp sao động trong một phút khi chạm vào ánh mắt của ông. Người đàn ông trung niên bất bại lúc này đã mất hết tất cả, đã thua cuộc giờ đây trở nên ngật dại. Ánh mắt không còn sự tàn ác khiến ột đứa con trai như Huyết Xà dù chưa bao giờ có tính cảm cũng phải rung động trong phút chốc. Là con người thì làm gì có máu mủ ruột già nào không động lòng cơ chứ. Kể cả Huyết Xà – kẻ máu lạnh cũng có tình thương thôi bởi anh đã gặp cô và đã biết yêu nên cũng có cảm xúc như vậy.

__ Cha... __ Huyết Xà nói, giọng anh hơi run nhưng có lẽ sẽ chẳng ai biết rằng đây là lần đầu tiên anh gọi ông là cha. Tiếng “cha” thực sự từ trong đáy lòng mình.

“PÀNG...”

Tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên tim kết thúc cuộc đời của ông. Người đàn ông này giờ đây lại nhắm mắt và mỉm cười. Dường như, ông đã đợi cái kết này từ lâu lắm rồi. Hận thù chưa giải thoát cho ông, khiến ông không thể chết giờ đây ông đã có thể nhắm mắt. Ngã xuống nền gạch lạnh ngắt, gương mặt kia phúc hậu với nụ cười nhẹ đi về nơi chín suối hội tụ với người con gái ông yêu. Không được yêu, yêu không được đón nhận nhưng có lẽ có thể được nhìn thấy đã là quá đủ rồi.

Huyết Xà quay phắt lại nhìn Hắc Xà. Trên tay anh, khẩu súng còn vương lớp khói mỏng. Hóa ra, người bắn viên đạn đó không phải là Huyết Xà mà là Hắc Xà.

__ Tôi không thể để cậu bắn rồi mang tội bất hiếu. Càng không thể để Bạch Xà bắn để cậu hận nó cả đời. Muốn hận, hãy hận tôi vì tôi sẵn sàng cho cậu cái mạng này __ Hắc Xà mỉm cười nhìn Huyết Xà. Thời khắc anh đợi chính là đây.

Không gian im lặng không một tiếng động. Mọi thứ như ngừng trôi nhìn về phía Bạch Xà từ nãy vẫn đang cúi gầm mặt chẳng nói gì cả. Huyết Xà nhìn cô, bàn tay chạm vào người cô bị gạt phắt sang một bên. Bạch Xà ngẩng lên, hai bên má còn đỏ hai vệt nước mắt máu đậm sâu vào tim anh trước khi cô chạy đi. Huyết Xà ngơ ngàng nhìn cô, trái tim mách bảo muốn đuổi theo cô nhưng lại không thể bởi vì... Kề vào cổ anh bây giờ là những thanh kiếm nhọn hoắt.

__ Xin dừng bước__ Ngũ Tướng Không Ngại lạnh lùng nhìn anh.

__ Làm ơn dừng mang đau khổ cho Bạch Xà nữa __ Độc Xà ghen ngào. Nỗi đau của Bạch Xà tưởng chừng đã mất lại một lần nữa dấy lên.

...

Bất chợt phía ngoài cửa căn nhà bây giờ là một đồng tro tàn đổ nát tiếng còi xe cảnh sát vang lên vồn vã vây xung quanh khiến tất cả sững sờ. Cóm – chúng đã đuổi tới được tận nơi này sao? Tất cả nhìn nhau rồi trong đầu đều hiện lên một ý nghĩ đó là :”Bạch Xà”. Không ai nói ai tất cả đều chạy ra. Thứ quan trọng nhất chính là Bạch Xà. Hơn ai hết tất cả đều hiểu rằng Bạch Xà đã bị lộ mặt không chỉ với cảnh sát trong nước mà cả nước ngoài nên nếu cô xuất hiện bây giờ chắc chắn sẽ bị bắn chết. Mà hiện tại bây giờ tâm lý của Bạch Xà lại càng không ổn định nên nếu đối chọi với xóm lúc này thì việc cô không thể thoát được chiếm đến chín mươi phần trăm.

Họ chạy ra cửa rồi tản ra khắp nơi, không ai nghĩ tới trường hợp này nên không có ai ngăn cản Bạch Xà chạy cả. Ở cả căn nhà rộng lớn này biết được Bạch Xà đang ở đâu. Cóm đã bao vây cả căn nhà, ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy qua khung cửa sổ chiếu vào, tiếng loa yêu cầu tự thú vang vọng khắp nơi.

Huyết Xà chạy khắp nơi tìm cô, trong lòng anh chưa bao giờ lắng xuống cảm giác đau đớn cho dù là những ngày mới mở mắt tỉnh dậy, trở lại từ cõi âm cho đến lúc tập luyện và gặp cô. Con đường anh chọn anh không bao giờ hối hận nhưng thứ anh hối hận nhất là đã đánh cắp đi nụ cười của cô cùng vẻ đẹp nơi đôi mắt kia. Có lẽ, lần đầu gặp cô anh đã bị chinh phục bởi đôi mắt đó – nó đẹp lung linh nhưng ánh lên sự quả quyết, ngoan cường mà chẳng có cô gái nào có được cả. Anh đã muốn đôi mắt đó suốt đời suốt kiếp này chỉ nhìn mình anh mà thôi...Nhưng, khi tỉnh dậy cho đến lúc các vết thương lành dần thì nỗi đau nơi lồng ngực anh chưa bao giờ nguôi kể cả đã gặp lại cô. Linh tính mách bảo rằng anh vẫn sẽ mất cô bằng cách này hay cách khác mà thôi. Anh sợ... sợ rằng rồi cuối cùng cũng không bảo vệ được cô. Đây có lẽ là lần đầu tiên Huyết Xà run sợ bởi một cái gì đó. Có phải chăng là thứ mang tên “tình yêu” đã thay đổi anh hay rằng anh đã suýt một lần bước tới ngưỡng cửa nơi tử thần chờ đợi, cảm nhận thấu nó nên sợ cô phải tới nơi đây sao?

Huyết Xà chạy lên tầng thượng, bóng đỏ của chiếc váy bay phấp phới dưới gió trời. Phía trước Bạch Xà là người con trai mặc bộ quân phục của CIA đang chĩa súng vào Bạch Xà. Ánh mắt người con trai đó không chút rung động chiếu thẳng về phía Bạch Xà rồi nhìn về phía Huyết Xà khi anh tới. Bạch Xà – cô chỉ đứng đó, cúi đầu như chờ đợi người con trai kia ra tay. Cô biết anh và anh cũng biết cô và có lẽ với cô giờ đây khi mọi việc đã xong gì chết cũng chẳng sao cả. Bởi lẽ, trước sau gì cô cũng sẽ tự kết liễu bản thân mình. Một năm qua, gắng gượng chờ ngày này giờ cũng đã kết thúc; cô mãn nguyện rồi. Mặc kệ bóng đen của Huyết Xà từ lúc nào bao phủ lấy cơ thể cô, cô chấp nhận viên đạn bạc kia. Mặc cho tất cả mọi người đều kéo lên, nó chỉ dấy lên thêm nỗ lực của cô mà thôi. Hắc Xà – anh không nợ cô gì nữa cả. Độc Xà – giờ có Hắc Xà ở bên cô hoàn toàn có thể yên tâm về hạnh phúc của mình. Minami – chỉ cần cô không buông tay chắc chắn

Kuro sẽ mang lại hạnh phúc cho cô. Kim Long – người này đủ thông minh để khiến cho Hoắc Long không thể xa rời mình. Joker – cậu nhóc sẽ lớn lên chín chắn, thông minh trong sự bảo bọc của kẻ kia. Ngũ Tướng Không Ngai và Tứ Thần có đủ sức để bảo bọc nhau. Tất cả, mọi thứ đều đã được sắp đặt từ trước và cô bây giờ đã hoàn toàn mãn nguyện rồi. Cái kết này nên bắt đầu thôi. Trả cô về với thế giới mà đáng nhẽ một năm trước cô nên bước đến đó ...

— Đi đi...

Thái Duy – anh nhìn Bạch Xà ngẩng lên nhìn mình cười. Nụ cười đó mang sự quyết tâm, sẵn sàng chờ đến cái chết. Tuy nhiên, khi chạm vào giọt nước mắt màu đỏ còn đọng lại hai bên má kia trái tim anh bỗng đánh “thịch” một cái. Là đau hay là xót xa? Anh cũng không biết nhưng chỉ là anh không thể ra tay được mà thôi. Hình ảnh, hồi ức về cô nhóc ngày cuối tuần nào cũng chạy theo anh coi đồn cảnh sát chẳng ra gì mà lú lo những câu chuyện cười rồi lại châm biếm anh chẳng bao giờ có người yêu được. Dù có cải trang thì cụ cười đó, ánh mắt đó đều cho anh biết những lời cô nói ra đều là chân thật. Cô theo anh bao lâu nhưng đã bao giờ lợi dụng anh đâu. Hơn ai hết, anh biết anh còn nợ cô một cái mạng. Mạng này chính là viên đạn cô đã bắn anh. Nó xuyên thẳng qua vai nhưng đã rửa đi vết nhơ của đời anh; nó chứng minh anh không phải là phản nghịch, anh không phản bội cảnh sát. Dù không nói, anh biết cô lo cho chính anh và đã giúp anh vạch trần mọi thứ trong khi anh không biết làm cách nào mình oan ình. Với tài và tiếng của Bạch Xà mà anh biết cô hoàn toàn có thể bắn thẳng vào tim anh không khó khăn dù cho có bụi mù che chắn, dù cho trong màn đêm nhưng cô đã không làm vậy. Hơn cả mạng sống, anh nợ cô nhiều hơn thế. Buông súng, anh nhìn về phía Huyết Xà – người con trai này dù cách nào vẫn bao bọc cô theo cách của mình mà chính một người con trai như Duy chưa chắc đã làm được.

Dù chỉ hai lần gặp, một lần thoáng qua và một lần này anh cũng biết chỉ có cậu ta mới đủ sức thuần phục Bạch Xà. Bạch Xà – cô mà một người con gái lạnh lùng hơn ai hết, lại sở hữu trí tuệ hơn người nên càng khó đoán biết; chưa kể cô vẫn chỉ là một cô gái gần hai mươi tuổi đầy nhiệt huyết mà cũng ngang bướng, nghịch ngợm mà thôi. Một người con trai không phải ai cũng có thể đáp ứng được hai mặt này của cô. Mà anh biết, Bạch Xà không cần người hiểu cô mà cần là cần một người đàn ông đủ sức bao bọc cô, hơn cô về mọi mặt có thể nắm rõ được trái tim cô mà thôi...

Ngày hôm đó anh nợ cô, ngày hôm nay anh trả lại cô tất cả: mạng sống và ân huệ kia.

Anh nói:

— Đi đi, nhưng lần sau để anh bắt được chắc chắn sẽ không nương tay đâu.

Bạch Xà ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt mông lung nhìn anh như không ngờ. Nhưng mà cô chưa kịp nói gì thì tiếng nổ lớn đã liên tiếp vang lên. Trên trời, những chiếc máy bay của CIA chiếu rọi bóng lưng trao đảo rồi lao xuống đất. Nhưng tiếng nổ lại phát ra từ phía dưới. Bạch Xà quay lại nhìn Hắc Xà. Trên tay anh còn đang cầm chiếc công tắc khởi động thứ đã tạo nên tiếng nổ hàng loạt này. Ngồi nổ không ở đâu xa mà trên chính những chiếc xe mà họ đã lái lúc trước. Hắc Xà vẫn còn chưa một đường lui cho tất cả nếu như ngày hôm nay họ thất thủ. Từ trên trời, hàng loạt dây thang được thả xuống từ những chiếc máy bay trên không. Có một điều đặc biệt những chiếc máy bay này không bật đèn nên không ai có thể thấy nó được. Bởi lẽ, đây là những chiếc máy bay tự lái và được điều khiển từ xa. Ngoài súng và đạn thì đây mới là tác phẩm thực sự trong những tác phẩm đáng giá mà Hắc Xà đã nhờ người đàn ông kia làm. Là tuyệt tác mà nếu như rơi vào tay bất kỳ kẻ phạm loạn nào sẽ khiến cho rất nhiều người phải đầu rơi máu chảy !!!

Huyết Xà không đợi tới lúc Bạch Xà làm điều gì phản kháng mình, anh ôm cô nhảy lên dây thang cùng những người khác tẩu thoát trong khi đất, bụi, khói mù mịt vẫn vũ phía dưới che mắt CIA. Khi CIA lên đến nơi chỉ còn Thái Duy ở đó còn họ thì đã đã lẫn trốn vào màn đêm. Không biết chuyện gì về phía sau này, chỉ biết rằng Thái Duy - anh nghĩ đã làm đúng với lương tâm của mình cho dù anh phản bội lại lòng tin của mình với CIA. Không phải vì anh mà vì Bạch Xà anh cũng cam lòng bởi anh muốn trả cho cô cuộc sống thực sự của một cô gái mười chín tuổi...

Trong gió, thoang thoang tiếng nói: “Cám ơn”. Thái Duy bước đi xuống phía dưới rồi nơi sắp tàn theo quá khứ này. Họ - những con người kia mang trong mình quá khứ như thế nào anh không rõ nhưng anh tin nó phải tàn nhẫn lắm mới bức họ tới con đường này. Cánh môi nhẹ cong lên một đường cong nhẹ, anh bước đi để lại phía sau là khói bụi và đặt trong lòng ký ức về cô: lần đầu tiên gặp hồn nhiên, lần đầu tiên đối

đầu lạnh lùng, lần đầu tiên thấy cô khóc. Tất cả những ký ức vui buồn này anh sẽ giữ lại và qua đêm nay anh sẽ lại tiếp tục truy đuổi cô.... Theo một cách nào đó !!!

27. Chương 27: Yêu Là Như Thế Nào

Hắc Xà lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trận chiến đã kết thúc và mọi thứ đã đi vào dĩ vãng. Nỗi đau kết thúc nhưng vết thương còn đó, quá khứ đóng cửa nhưng ký ức vẫn nguyên vẹn. Sự thực, cuộc sống của họ giờ nhàn nhã lắm. Vương Xà từ ngày đó cũng biến mất mà họ hoạt động vào và phát triển vào SK bây giờ mà thôi. Giờ đây, anh đã có thể làm Độc Xà ngày ngày mỉm cười, cũng đã có cuộc sống như bình thường rồi nhưng...

__ Chủ nhân __ Joker bước vào, cậu nhóc được anh đưa vào một trường học công nghệ thông tin và giờ vừa học vừa làm cho SK.

__ Ừ, hãy gọi Bạch Xà tới đây. __ Hắc Xà quay lại nói.

__ Dạ.

Joker bước đi. Thực ra sau tất cả thì anh đã đưa ọi người một khoản tiền rồi giải tán bang. Chỉ còn lại Tứ Thân theo Huyết Xà và Ngũ Tướng Không Ngai theo Bạch Xà cùng Joker là Bạch Xà không nỡ bỏ. Bởi lẽ, dù sao Joker vẫn còn bé mà cậu nhóc lại có tình cảm đặc biệt với cô nên cả hai đều quyến luyến nhau. Chính vì lẽ đó, cậu nhóc sống ở đây như một thành viên trong gia đình vậy.

__ Phương __ Vẫn cứ như trước đi không ai biết, đến chẳng ai hay Huyết Xà xuất hiện trước mặt Hắc Xà.

__ Đã đến __ Hắc Xà nói, anh xoay người bước ra tửu để rượu rót ồi người một ly rượu.

__Gọi tôi có chuyện gì? __ Huyết Xà hỏi.

__ Tôi muốn nói cho cậu biết một sự thật. Thực ra, ngày hôm đó khi cậu phản bội Bạch Xà con bé có mang và đã sảy. Hẳn cậu biết đứa trẻ đó là của ai chứ? __ Hắc Xà nhìn thẳng vào mắt của Huyết Xà.

Huyết Xà sững người, bàn tay nâng ly rượu dừng lại trong không trung. Anh nhìn Hắc Xà như không thể tin được, tưởng đó là một trò đùa quái ác của Hắc Xà. Nhưng, ánh mắt không hề có chút nào là lừa dối, đùa bỡn kia đang khẳng định sự thật trong từng lời nói của mình của Hắc Xà. Năm đó, anh chính là cố tình không có Huyết Xà biết anh biết nếu Huyết Xà biết anh tin cậu sẽ xuất hiện trước mặt cô và tự tay giết chết chính mình.

__ Huyết Xà, cậu hối hận không? Hối hận vì đã dựng nên màn kịch này để rồi cho tới bây giờ Bạch Xà vẫn hận cậu và tự tay đánh mất đi đứa con của mình? __ Hắc Xà hỏi.

Huyết Xà ngửa người ra đằng sau, cánh tay vất lên trán. Sự thực này quả thực quá đau đớn với anh. Đứa con chưa từng được sinh ra, đứa con chưa từng được gặp mặt và đứa con anh là kẻ gián tiếp hại chết, đứa con là kết tinh tình yêu giữa cả hai. Nhưng vốn dĩ trong lòng anh đã quyết định và anh biết đó là con đường duy nhất. Đứng dậy, Huyết Xà nói:

__ Không hối hận và cũng chưa bao giờ hối hận.

Hắc Xà nhướn miệng cười. Anh nhìn ra phía cửa lấp ló một bóng người nói:

__ Linh, em hiểu rồi chứ?

Huyết Xà ngẩn người. Anh quay ra đằng sau thì thấy Bạch Xà đứng ở cửa từ lúc nào. Ánh mắt cô xao động mạnh liệt, bàn tay che miệng nghẹn ngào không nói nên lời. Thấy Huyết Xà nhìn mình, cô lại lần nữa xoay người chạy vụt đi. Huyết Xà không đuổi theo nhìn bóng cô nhỏ dần rồi mất hút sau hành lang, anh khẽ cười – nụ cười của kẻ cô độc nhất thế gian.

__ Không đuổi theo sao?

Huyết Xà lắc đầu. Đuổi theo có ích gì, Bạch Xà biết sự thật này rồi cũng chỉ càng trốn tránh anh nhiều hơn mà thôi. Những ngày qua mặt dày ở lại nơi đây nhưng mà đây là lần đầu anh được nhìn thấy cô. Còn đâu, hai từ giờ cô đều trốn biệt không bao giờ chạm mặt anh dù chỉ là một thoáng qua.

Và ngay sau hôm đấy, đêm hôm sau Bạch Xà biến mất không một dấu vết. Chẳng ai biết cô đang đi đâu, ở đâu cả. Có lẽ, người biết rõ chỉ có Độc Xà nhưng cô vẫn còn giận Huyết Xà nhiều lắm nên không nói. Thực ra, Huyết Xà cũng chưa bao giờ hỏi cả. Khi biết tin Bạch Xà bỏ đi anh cũng lại chỉ có thể gượng cười mà thôi. Anh lại trở về con người ngày xưa lạnh lùng, cô độc vui mình trong công việc.

— Cậu không ân hận? — Người con trai mặc đồ trắng tựa người bên cửa sổ ở phòng làm việc bang của hỏi.

— Nếu thực sự có duyên, có phận rồi sẽ có lúc gặp lại — Huyết Xà ngẩng lên nói rồi cúi mình vùi vào đồng hồ sơ công việc kia.

Hắc Xà nhìn ra phía xa, ngoài kia ngập nắng và gió cùng hương hoa. Huyết Xà biết Bạch Xà rất thích cây cối và hoa nên ở nơi đâu dù là nhà hay công ty đều trồng rất nhiều cây xanh tán lớn để chờ ngày Bạch Xà về thôi. Người con trai kia cứ tỏ ra vô tình như thế nhưng anh biết hơn ai hết Huyết Xà cảm thấy bị thương như thế nào khi Bạch Xà bỏ đi. Và anh tin, Huyết Xà sẽ còn ngược đãi thân mình cho đến ngày Bạch Xà trở về bên anh. Anh tự hỏi: “Bạch Xà, em ở nơi xa đó liệu có thể quên được Huyết Xà hay không?”

....

HAI NĂM SAU:

Giữa ốc đảo của sa mạc Sahara đang diễn ra một lễ hội lớn. Trong những đốm lửa bập bùng, các cô gái Ai Cập diễn trên mình những trang phục sắc màu nhảy múa từng bùng theo những tiếng đàn, tiếng hát trong veo. Đặc biệt, ánh mắt ai cũng phải chú ý tới cô gái da trắng, tóc dài xỏa tung bay trong gió, gương mặt xinh đẹp ẩn hiện dưới tấm mạng che mặt mỏng. Chiếc váy đỏ rực rỡ của người Ai Cập cô khoác trên người khiến cô đứng ở đó vừa rực rỡ như lửa kia lại đẹp như những bông hoa mọc trên sa mạc khô cằn này. Dưới ánh trăng về đêm, trong ánh lửa đó, cô uốn mình nhảy nhót khiến người ta cảm tưởng như một con rắn chúa xinh đẹp đang đung đưa mình theo điệu kèn vậy. Một vẻ đẹp động lòng người.

Khi màn đêm buông xuống hẳn, trăng lên tận trên cao, tiếng kèn đã tắt cô đứng trên một tảng đá vẫn nhẹ nhàng du dương nhảy múa cùng trăng sao. Tiếng hát nhẹ vang lên, đôi mắt ánh lên một vì sao trên trời cô dường như thả mình giữa thiên nhiên. Cái nắng, cái nóng của sa mạc chưa bao giờ thiêu cháy được cô hay làm cô sợ hãi cả. Đứng đó, một chàng trai mặc đồ đen vẫn lặng lẽ nhắm nhìn cô không hề lên tiếng. Rồi, bất chợt thân ảnh cô gái biến mất trước mặt anh, một lưỡi kiếm sắc nhọn chìa thẳng vào cổ anh. Người con gái đó đứng cách anh chưa đến một mét, tay cầm thanh kiếm ánh bạc lạnh lùng nhìn anh. Mỉm cười nhìn cô, hóa ra cô đã phát hiện anh theo cô rồi, anh nhẹ gọi tên cô:

— Linh...

Cô gái tức giận, đưa thanh kiếm chạm sát vào cổ anh tạo ra một vết máu dài trên cổ. Thấy máu chảy, bỗng dưng cô lại trầm ngâm. Giờ đây, cứ thấy máu là ký ức đó lại hiện về trong cô. Cô cúi gầm mặt, mãi một lúc lâu sau hỏi:

— Tại... tại sao lại làm vậy?

— Anh muốn em hận anh để mãi nhớ đến anh còn hơn yêu anh, ở bên cạnh anh rồi chết.

Bạch Xà ngẩng lên, đôi môi mím lại kìm chế cảm xúc. Hai năm qua cô đã đi khắp nơi đây đó, trong lòng hận thù vốn không còn nữa nhưng câu hỏi lại càng ngày càng nhiều. Cô không biết đi tìm lời giải đáp ở đâu cũng không biết phải làm như thế nào. Nơi tìm cô ấy, nó cứ ẩn ẩn đau cũng một nỗi nhớ thương mà cô không biết phải làm sao cả.

Huyết Xà bước tới gần bên cô, anh quỳ xuống. Giữa bầu trời và ánh trăng của sa mạc Sahara anh tháo chiếc nhẫn bạc kia ra để lộ hình xăm con rắn mà ba năm về trước anh đã đặt lên đó. Ký ức yêu thương được phong ấn của cả hai bất chợt như ủa về: là tiếng cười khúc khích, là môi hôn ngọt ngào, vòng tay ấm áp yêu thương, hạnh phúc chứa chan,... tất cả hóa ra vẫn còn nguyên vẹn nơi đó. Anh nói:

— Anh muốn chúng ta gặp nhau, yêu nhau và đến với nhau bởi tình yêu thật sự không phải là sắp đặt cũng không do bất cứ ai cố ý cả. Hơn một năm qua anh đã đi tìm em. Linh, anh yêu em!

Phải, ngày đó Bạch Xà bỏ đi anh không tìm bởi công việc ở SK còn dang dở cần anh gánh vác nốt. Nhưng ngay khi hoàn thành xong, chuyển giao xong xuôi anh đã xách ba lô đi tìm cô. Anh tin rằng, chỉ cần hai trái tim còn đồng điệu, còn hướng về nhau thì anh và cô còn gặp lại. Và đáp án đã nằm ở đây, ngay nơi sa mạc này anh đã tìm được cô – hạnh phúc cả cuộc đời của anh.

Câu nói “Anh yêu em” thân thương đó. Ngày xưa, anh nói với cô không biết bao nhiêu lần, hằng đêm rồi. Kể cả ngày hôm đó, khi anh phản bội cô, anh ôm cô cũng chỉ thì thầm ba chữ đó mà thôi !!! Nước mắt Bạch Xà lại lăn dài; nhưng nó không mang màu đỏ của máu nữa mà là trong vắt, tinh khiết của một tình yêu thuần túy, là khởi đầu của tình yêu...

Dưới ánh trăng, tà áo đỏ của cô gái tung bay, chàng trai ôm lấy cô. Họ hôn nhau, trao nhau hơi ấm của tình yêu khởi đầu. Tình yêu chính là như thế: là hận rồi yêu, giận hờn và tha thứ, xa cách lại quy hợp, hy sinh và tổn thương. Mọi thứ đều có mặt trái của nó, chỉ cần ta còn yêu còn tin thì hạnh phúc sẽ mãi luôn đến...

...

HAI MƯƠI NĂM SAU:

Trong một căn nhà lớn, hai cô gái đang ngồi tranh nhau đánh điện tử như hai thằng nhóc cứng đầu mà to xác vậy.

— Con kia, chơi ăn gian nhé!

— Mẹ! Mẹ có phải mẹ của con không? Phải biết nhường chứ?...

— Mà có phải con mẹ không, nhường mẹ đi!!!

— Mẹ không yêu con hả?...

— Yêu cho roi cho vọt con ạ!!!

...

Một chú hổ tuyết lười biếng nằm trên sàn ngáp dài. Dường như đây là chuyện rất bình thường của gia đình này thì phải. Chỉ khi một người con trai mặc sơ mi đen, quần đen bước vào nó mới nhồm dậy dụi dụi vào chân anh như chào anh vậy. Anh mỉm cười, vuốt đầu nó rồi nói với hai người chẳng biết ai là mẹ ai là con kia:

— Hai mẹ con tắt game đi nghỉ đi.

Nghe thấy giọng anh, hai người lập tức ném bay chiếc điều khiển game đi chạy lại ôm anh. Một người gương mặt còn non nớt của cô gái mới chỉ mười bảy tuổi, một người gương mặt y vậy nhưng trưởng thành hơn; hai người ôm chặt lấy tay anh.

— Mình đã về.

— Papa, con nhớ papa quá à!

Anh cười còn hai người kia lại lườm nguýt nhau ...

— Mẹ à! Mẹ đừng có sở hữu bố của con như vậy được không?

— Chồng của mẹ đương nhiên mẹ phải giữ rồi.

Hai ánh mắt roẹt lửa nhìn nhau. Anh nhắc cô con gái thả lên lưng chú hổ đang đứng đợi, ôm cô hôn nhẹ lên trán. Chú hổ rất thức thời, đưa cô con gái trả về phòng ngủ để anh còn yêu thương vợ mình. Hôn lên môi cô, anh nói:

— Vợ à! Anh yêu em.

Cô dụi dụi mặt mình vào ngực áo đang phanh ra của anh, tay tay luồn vào áo anh chạm đến một vết sẹo dài ở eo. Nơi đây đã liền da nhưng trong lòng cô vẫn ẩn ẩn một nỗi đau. Cô nói: “Em yêu anh!!!”

_ THE END _

28. Chương 28: Ngoại Truyện: Nhẹ Yêu Anh!!!

_ Phương....

Một cô gái với mái tóc dài ngang hông đen nhánh trong ánh sáng ban chiều, gương mặt thiên thần dễ thương, đôi môi mím cười hạnh phúc. Cô chỉ chừng mười tuổi nhưng nét đẹp kia, nụ cười rạng rỡ kia khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải yêu quý. Chạy tới, cô ôm chầm lấy người con trai hơn mình mấy tuổi, vui vẻ hôn lên má anh một nụ hôn ngây dại. Anh quay lại nhìn cô, ôm cô vào lòng hôn lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Chỉ là một cái môi chạm môi nhưng nó tỏa ra hương thơm khiến người ta ghen tỵ, tình yêu làm người ta ham muốn. Họ đẹp như một bức tranh vẽ vậy, khiến không bất cứ ai hay cảnh vật nào có thể chen vào tình yêu đó; tất cả chỉ có thể làm nền cho tình yêu của cả hai mà thôi.

_ Đã học xong rồi sao?

_ Dạ.

_ Ừ, em giỏi mà.

_ Hihi, vậy mau thưởng cho em cái gì đi.

_ Được.

Chàng trai mỉm cười, anh nắm tay cô dẫn đi đâu đó. Mặc dù tò mò nhưng cô không hỏi bởi vì cô biết người con trai này sẽ luôn tặng cô những bất ngờ mà cô không bao giờ ngờ tới. Nhìn bóng lưng anh nhỏ bé giữa cả bầu trời nhưng lại to lớn trước mắt cô. Cô cảm thấy ấm lòng. Chưa bao giờ cô ngừng mơ ước rằng cứ mãi như thế này thôi, cô chẳng cần gì nhiều chỉ cần anh luôn ở bên cô như vậy. Tuy nhiên, cô cũng sợ rằng đây vốn dĩ chỉ là một giấc mộng dài rồi đến một ngày sẽ tỉnh giấc. Bởi lẽ, trong lòng cô tận sâu bên trong luôn có một cảm giác lo lắng không nguôi.

Khẽ siết chặt tay anh, bàn tay đó lớn gấp đôi bàn tay cô, ấm áp bao phủ trái tim cô và cho cô thêm sức mạnh để đối đầu với những gì của hiện tại và cho quá khứ phía sau này. Anh quay lại nhìn cô, khẽ mỉm cười. Nụ cười đó nhẹ như nắng ban mai nhưng lại ngọt ngào khiến người ta dịu lòng mà cũng bị nó nhấn chìm. Có lẽ, từ lúc yêu anh đến giờ anh chưa bao giờ khiến cô ngừng yêu anh cả.

_ Sắp đến rồi, em nhắm mắt lại đi.

Anh nói, dắt tay cô đi qua một cánh cổng sắt đã cũ đến một khu vườn rộng chỉ trồng một mình loài hoa Tử Đằng – loài hoa tượng trưng cho nét đẹp của mình yêu. Vòng qua những phiến đá dài bên ngoài đi đến vào sâu bên trong khu vườn rồi dừng lại ở phía giữa khu vườn là một bãi cỏ rộng thênh thang. Ở đó, có hai đứa nhỏ đang vui đùa với nhau như hai chú chim sẻ nhỏ tinh nghịch.

Lại gần một chút ta có thể nhận ra đó là một cô gái với mái tóc ngắn đen ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh mặc một chiếc yếm đỏ cùng một chiếc quần đỏ dễ thương. Chạy bên cạnh cô nhóc là một nhóc trai đầu đinh, ánh mắt từ nhỏ đã mang vài phần ngang tàn, mặt mũi chân tay sứt sẹo do quá nghịch ngợm. Cậu nhóc đuổi theo cô nhóc đang chạy né khỏi cậu đó. Tới khi bắt được cô nhóc thì cậu nhóc ôm chặt cô không cho đi mặc cô dẫy dụa thế nào cũng không được.

_ Tại sao không thả tôi ra? Tôi có làm gì cậu đâu _ Cô nhóc méo mào quay lại nói với cậu nhóc đang ôm mình.

_ Có!

_ Làm gì cơ, chúng ta mới quen nhau mà _ Cô nhóc nhệt mắt nhìn cậu nhóc tuyên bố rõ hung hãn.

_ Cậu cướp mất trái tim tôi, ở đây nè. _ Cậu nhóc đặt tay cô nhóc lên ngực nhỏ của mình đang đập liên hồi.

Cô nhóc nhú mi không hiểu. Rõ ràng tim cậu nhóc vẫn ở trong ngực mà, cô đâu có trộm cướp gì đâu. Anh hai dạy cô rằng trộm đồ của người ta là không tốt mà. Nhưng chưa kịp để cô nhóc ý kiến gì thì cánh môi của cô nhóc đã ướt ươn bởi bờ môi ai đó chạm vào. Cậu nhóc hôn lên đôi môi hồng hồng, đỏ đỏ cực kỳ đáng yêu của cô nhóc đang bĩu dai kia rồi tuyên bố:

__ Cậu hôn tôi rồi nên giờ là của tôi. Nhất định không thể khác được.

__ Hả?

__ Nhớ đó, sau này lớn lên cậu sẽ làm vợ tôi. Dù có trốn như thế nào tôi cũng bắt về !!! __ Cậu nhóc nói rồi hôn một cái nữa lên cái má phúng phính của cô nhóc. Chẳng hiểu sao nhưng ngay từ lần gặp đầu tiên cậu nhóc đã muốn cô sau này sẽ là của mình rồi. Cậu tự nhủ rằng cho dù phải dùng cách nào, thủ đoạn nào cũng sẽ phải khiến cô nhớ mãi tới mình không quên...

Còn bây giờ, bên ngoài hai người kia chứng kiến mọi việc đều không thể ngờ được. Đặc biệt là cô không thể ngờ được những gì xảy ra trước mắt. Anh hôn nhẹ lên má cô, khẽ thì thầm vào tai cô nhẹ nhàng mà đầy yêu thương:

__ Sau này cậu nhóc đó sẽ chăm sóc cho Linh... bằng tất cả tính mạng của mình.

Cô quay lại nhìn anh. Quả thực cô không thể ngờ được rằng anh có thể nhìn ra cô lo cho cô em gái song sinh của mình. Phải, cô nhóc mặc yếm đỏ kia chính là Linh – em gái song sinh của cô. Linh hồn nhiên nhưng tinh nghịch hơn cô. Nhưng lại luôn khiến cô lo lắng cho tương lai mà Linh phải chịu phía trước. Thực không ngờ rằng anh có thể đọc ra được nỗi lo đó.

Ôm chặt lấy anh, cô khẽ thì thầm vào tai anh: “Em yêu anh!”

Lời nói này cô đã nói không biết bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn không đủ thì phải. Tình yêu của anh nhẹ nhàng, ấm áp nhưng to lớn lắm làm cho cô chỉ biết yêu anh nhiều hơn nữa mà thôi. Bất ngờ này quả thực cô không thể không ngạc nhiên nhưng cô tin những gì anh nói sẽ là thực. Cậu nhóc kia không biết xuất hiện từ đâu nhưng nhìn ánh mắt đó cô tin cậu sẽ đem lại hạnh phúc cho em gái mình. Nhìn lên trời xanh, cô thầm nguyện ước rằng thời gian hãy cứ như thế này mãi mãi để cô có thể đón nhận tình yêu của anh và nhẹ yêu anh từng chút một như thế này !!!

__THE END__

29. Chương 29: Ngoại Truyện: Gặp Lại

Vào một ngày trời trong xanh, gió nhẹ thổi, nắng dát vàng khắp nơi trên các mái nhà và đường đi, Thái Duy rảo bước trên dòng đường đông đúc của phố phường vào ngày cuối hè nhộn nhịp. Thái Duy - anh bây giờ không còn phải là CIA nữa mà từ ngày đó anh đã từ chức và trở về thành phố này làm một cảnh sát bình thường. Anh đã nghĩ rất nhiều, thời gian làm một cảnh sát tuần tra ngày trước vẫn thoải mái hơn là với vị trí CIA kia. Bạch Xà – cô nhóc đã cho anh nhìn thấy những thứ giản đơn nơi này nên anh đã chọn nó cho quyết định từ chức của mình. Tuần tra khu vực, đảm bảo tốt an ninh cho các hộ dân có lẽ cũng chính là cách anh tạo dựng nên công lý riêng mình rồi. Không phải bắt trộm, bắt cướp, giết kẻ giết người mới là người tạo ra công lý mà vốn chỉ cần đảm bảo an toàn cho các hộ dân cũng đủ.

“BỐP...”

Một cô nhóc tóc buộc hai bên, trên người mặc một chiếc váy màu đỏ in trên ngực là một chú lợn con màu hồng vội vã chạy mà tông vào anh. Cô bé ngã bệt xuống đất nhưng lại không khóc, chủ tự đứng dậy phủi bụi trên váy mình rồi khoanh tay xin lỗi anh:

__ Con xin lỗi chú ạ.

Phì cười vì hành động rất đáng yêu của cô nhóc. Anh ngồi xuống giúp cô chỉnh lại váy nhỏ, phủi bụi ở hai đầu gối của cô bé. May rằng đây chỉ là ngã nhẹ nên không có xước sát gì cả. Không biết cô bé này là con nhà ai nữa nhưng không hề khóc thét, lại ngoan ngoãn tới như vậy thì thực sự hiếm có. Nhìn cô nhóc anh có thể đoán được rằng cha mẹ của cô bé phải là một người rất tuyệt vời nên cô bé mới ngoan như thế.

— Em nhỏ, không sao chứ ?

— Dạ, con không sao ạ.

Cô bé mỉm cười ngẩng lên nhìn anh. Vừa nhìn thấy gương mặt và nụ cười của cô bé anh chợt sững lại. Bởi lẽ, nó quá giống với gương mặt của Bạch Xà – cô gái mà anh vẫn hằng yêu quý của cách đây mấy năm. Tuy nói rằng sẽ truy đuổi cô nhưng anh biết chắc rằng cô sẽ không còn sống cuộc sống của những ngày u ám đó nữa đâu. Phía sau cô, bên cạnh cô là bao nhiêu người bảo hộ như vậy anh tin rằng cô sẽ có được hạnh phúc mà mình muốn. Chính vì vậy sau một thời gian anh rốt cục quyết định rời CIA để đi tìm ình những hạnh phúc riêng.

— Nguyệt!

Tiếng nói nhẹ, khẽ vang lên và cũng là giọng nói anh chưa quên suốt bao nhiêu năm nay. Quay lại, đứng trước mặt anh vẫn là ánh mắt cười, nụ cười mỉm đó quen thuộc nhưng chỉ khác rằng cô nhóc ngày xưa bây giờ đã trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ động lòng người hơn trước mà thôi. Cô đẹp, một nét đẹp của một người phụ nữ một con. Anh nhìn cô một lúc lâu, xác định giờ đây cô đang rất hạnh phúc rồi mới nói:

— Bạch Xà!

Bạch Xà nghiêng người nhìn anh rồi khẽ cười. Cô vuốt nhẹ mái tóc của đứa nhỏ đang ôm lấy mình, vui vẻ nói:

— Em là Linh. Vương Hoàng Diệp Linh.

Nghe Bạch Xà nói vậy anh cũng biết rằng cô đã từ bỏ quá khứ của mình. Và sau bao nhiêu năm cuối cùng anh cũng biết được tên thật của cô. “Diệp Linh” là một cái tên thật đẹp và nó y như con người của cô vậy. Giờ đây đã thành một người phụ nữ vui vẻ, hạnh phúc và qua bao song gió đã trưởng thành hơn chứ không còn ngông cuồng tình nghịch nữa. Anh hỏi:

— Diệp Linh, em hạnh phúc chứ?

— Hiện tại thì hạnh phúc lắm ạ. Thiên thần nhỏ này là chứng minh cho hạnh phúc của em. — Bạch Xà bế đứa nhỏ lên. Nó tên Nguyệt là hạnh phúc của cô cũng là đứa con chứng giám cho tình yêu của cô. Ánh mắt cô nhìn về phía xa đang có một người đàn ông lịch lãm, điển trai bước về phía này. Cô và người đó đặt tên nó là Nguyệt bởi lẽ ngày anh cầu hôn cô chính là buổi đêm của sa mạc rộng lớn kia. Hôm đó, ánh trăng tròn vành vạnh chiếu sáng cả khoảng trời rộng lớn.

Nhìn anh, sau bao nhiêu năm gặp lại anh vẫn vậy vẫn chính trực, hiền lành và ấm áp nhìn cô như ngày xưa. Khi phải đối mặt với tất cả thì cô vẫn luôn sợ phải đối mặt với anh nhất. Cô nợ anh một ân huệ bởi ngày đó nếu anh không buông súng chắc chắn cho dù Huyết Xà hay Hắc Xà làm gì cũng không cản được việc cô tìm đến cái chết. Và... có lẽ cô cũng không có một cuộc sống hạnh phúc nhường này.

Người con trai mặc vest đen bước tới ôm cô. Ánh mắt nhìn anh nhưng không hề mang ý thù địch mà chỉ đơn giản là như nhìn một người bình thường mà thôi. Anh khẽ nhẹ gọi tên cô bên tai trong khi đứa bé tên Nguyệt nhìn thấy anh liền ôm trầm lấy. Linh quay lại cười với người đó rồi nói với anh:

— Anh! Hãy hạnh phúc nhé. Hẹn gặp lại.

Rồi cô và người kia ôm đứa nhỏ biến mất vào trong biển người. Phía xa, anh chỉ còn thấy thấp thoáng dáng cao gầy của người con trai kia. Cậu ta, sau bao nhiêu năm dường như chẳng thay đổi chút nào cả. Vẫn lạnh lùng như vậy nhưng đó chỉ là vẻ ngoài thôi. Bởi ánh mắt cậu ta nhìn Bạch Xà dịu dàng, ấm áp lại độc chiếm cho anh biết cậu ta đã thay đổi rất nhiều rồi.

Một bàn tay nhỏ, mảnh ôm lấy anh từ phía sau, anh quay lại nhìn cô gái tóc ngắn ngang vai đôi mắt tình nghịch đang bấu môi với mình. Xoa đầu cô, hôn nhẹ lên môi cô anh khẽ nói:

__ Đã học xong rồi sao?

__ Anh đừng nói chuyện gì với chị xinh đẹp đó vậy? Chị ấy là ai?

__ Là một người quen cũ __ Nhìn gương mặt phùng lên vì ghen của cô anh khẽ cười. Cô thật sự rất đáng yêu.

__ Chứ không phải ngoại tình đấy chứ? Anh mà ngoại tình thì chết với em. __ Cô ôm anh thật chặt. Ai bảo anh diễn trai lại ầm ập vậy thiếu gì cô gái theo đâu. Cô sợ mất anh lắm.

Biết cảm giác của cô anh khẽ hôn vào trán cô. Cô – sinh viên năm cuối đại học cũng là hạnh phúc của anh hiện tại đã cho anh tất cả những gì anh cần. Anh cũng không biết vì sao lại chịu sự tấn công của cô rồi yêu cô từ lúc nào anh cũng không biết. Chỉ biết rằng, giờ đây anh có trách nhiệm mang lại hạnh phúc cho cô thật nhiều. Với anh Bạch Xà – Linh là người em gái thân thiết anh chưa bao giờ nỡ bỏ còn với cô – Thanh Du mới là người anh yêu thực sự. Nét đẹp của Thanh Du không được thể hiện bên ngoài nghịch ngợm, gai góc mà ở bên trong đầy thuần khiết và hồn nhiên. Một cô gái hai mươi hai tuổi nhưng anh lại cứ muốn bảo vệ mãi mãi. Ôm cô, anh thì thầm vào tai cô: “Anh yêu em!”

__THE END__

30. Chương 30: Ngoại Truyện: Phỏng Vấn

- Tác Giả: E hèm, mời hai nhân vật chính bước lên phía trước chuẩn bị làm lễ thành hôn... À nhầm, làm lễ ra mắt khán giả nào *cười cười*.

- Bạch Xà: *nhìn bằng ánh mắt kỳ dị*

- Huyết Xà: *nhú mày*.

- Tác Giả: *cười trừ* Nào bắt đầu thôi. Câu hỏi thứ nhất là hai người biết nhau từ bao giờ?

- Bạch Xà: *nghĩ nghĩ* À! Chắc là từ cái hồi gặp nhau ở Vương Xà đấy (Chương một đó)

- Huyết Xà: 5 tuổi *mặt tỉnh bơ*.

- Bạch Xà: *ngạc nhiên* Có sao? Nào có?

- Huyết Xà: *cười* em không nhớ mà thôi.

- Tác Giả: *hóng hớt* Ngày xưa cậu gặp Bạch Xà đã làm gì?

- Huyết Xà: *liếc nhìn Bạch Xà* cưỡng hôn, ép gả *cười tà*.

- Bạch Xà: *đứng hình*

- Tác Giả: *sock đơ* (À! Sao mình lại sock gì, chính mình viết mà)

- Huyết Xà: tiếp đi...

- Tác Giả: À!... Ừm... ờ... Sở thích đặc biệt của hai người là gì?

- Bạch Xà:....

- Huyết Xà: *chen vào* Tôi là ôm cô ấy ngủ còn cô ấy là được tôi ôm ngủ.

- Bạch Xà: *trùng mắt* Nào...

- Huyết Xà: *nâng cằm* Sao cơ vợ?!!

- Bạch Xà: *lắc đầu lia lịa* Không.... Không....

- Tác Giả: *toát mồ hôi* từ bao giờ mà Bạch Xà nhà ta bị thuần phục rồi vậy?

- Huyết Xà: *lườm* Bớt nhảm đi, tiếp...

- Tác Giả: *lắm lắm* Không hiểu sao mình để ra đứa con láo vậy nữa. Ừm, câu tiếp là Huyết Xà yêu Bạch Xà từ bao giờ? Có phải từ lúc năm tuổi không?
- Huyết Xà: *lắc đầu* Không! Từ lúc gặp ở Vương Xà. Vốn dĩ không nhận ra là người hồi bé. Sau này Hắc Xà nói mới biết. Đúng là duyên phận *cười hạnh phúc*.
- Tác Giả: *há hốc mồm* Ồ, ra vậy!...
- Huyết Xà: Chảy nước miếng kìa. Hời lệ đi *nhìn khinh bỉ*.
- Tác Giả: *quẹt miệng* Ừ, câu tiếp là sự thật sau cái chết của cậu là gì? Chẳng phải bị bắn mấy phát sao? Tưởng ngổm rồi chứ?
- Huyết Xà: Tính cả rồi. Tôi và Hắc Xà biết Bạch Xà sẽ đâm tôi nhưng cũng biết Bạch Xà không đủ khả năng giết tôi. Ba phát đạn sau là đánh cược ăn may thôi. Nếu chúng tìm thì chắc...
- Bạch Xà: *run run*.
- Huyết Xà: *hôn lên trán* Vợ à, không sao đâu!
- Tác Giả: Vậy sau này tiếp thì sao?
- Huyết Xà: Sau đó Tứ Thần sẽ cứu tôi vừa đưa đi. Nhiệm vụ sau đó của Tứ Thần chính là thay phiên đến chỗ tôi cho tới lúc tôi hồi phục. Vậy nên mới gọi Ngũ Tướng Không Ngai trở về. *nhú mày* hỏi cái khác đi đừng làm vợ tôi không vui *xoà vai Bạch Xà*.
- Tác Giả: Chà! *tặc lưỡi* Bình thường rảnh rỗi hai người thường làm gì?
- Huyết Xà: Chơi với vợ!
- Tác Giả: *ngốc* Chơi?
- Huyết Xà: Ừ, chơi.
- Bạch Xà: *bịt miệng* Câu khác đi *mặt đỏ bừng*.
- Tác Giả: *khó hiểu nhìn* Thế giữa Hắc Xà và Huyết Xà chọn ai?
- Bạch Xà: *phân vân*
- Huyết Xà: *nhú mày* Vợ!
- Bạch Xà: Chọn cả hai được không *cười hớn hở*.
- Huyết Xà: *cưỡng hôn* Chỉ được một.
- Bạch Xà: *mặt đỏ bừng, lau môi* Người đâu mà...
- Huyết Xà: *nhìn* Chọn.
- Bạch Xà: *tiu ngủi* Chọn chồng bá đạo.
- Huyết Xà: *cưỡng hôn lần hai* Lần sau phải trả lời luôn, không được phân vân, không được thái độ với chồng nghe chưa?
- Tác Giả: *nhìn* Hai người thực quần quýt a. Có định tính sanh thêm một đứa nữa cho vui cửa vui nhà không?
- Huyết Xà: *cười hạnh phúc* Có.
- Bạch Xà: *mặt đỏ bừng nhẹ vuốt bụng phẳng*.
- Tác Giả: *trợn tròn mắt* Không phải đã có rồi chứ?
- Huyết Xà: *lườm xéo* Đừng có bắt nạt vợ tôi.
- Tác Giả: *nín thính*
- Bạch Xà: *kéo áo* Đi ăn kem chồng ơi !!!

- Huyết Xà: *cưng chiều* Được, đi thôi...

_ THE END _

31. Chương 31: Ngoại Truyện: Yêu Là Thứ Tha

Màn đêm – luôn làm cho người ta có cảm giác u tịch và sự tĩnh mịch đến đáng sợ của nó khiến cho người ta chìm đắm trong suy nghĩ. Lúc này cũng vậy, người con trai với một chiếc sơ mi xám cùng quần bò đen và giày da khá đơn giản, mái tóc được vuốt ngược đằng sau, những ngón tay thanh mảnh kẹp điều thuốc đang nhẹ chấy chóng đêm. Anh đứng dựa vào bức tường rào trước mắt ngửa cổ nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, đôi mắt tĩnh lặng lại ẩn chứa thứ gì đó khó nói nên lời. Anh đã đứng ở đây rất lâu rồi; từ lúc mặt trời bắt đầu lặn đến lúc ánh trăng lên cao trên đỉnh đầu này. Người qua người lại đều chú ý đến anh – chàng trai mang trong mình từ ánh mắt đến dáng người đều lãng tử, đến lúc giờ đây chỉ còn mình anh với bóng đêm.

Anh đang làm gì?

Anh đang đợi chờ gì?

Anh đang suy nghĩ gì?

Tất cả xuất phát vào ngày anh không giữ được người con gái mà mình yêu... để cô bước đi rồi không quay trở lại. Và, hiện tại anh đang đợi cô về.

_ Haha... được rồi mai sẽ mang tới cho cậu. Ừ rồi chúng ta mang hoa tới thăm Lin luôn. Ừm, lâu rồi mà. Okay, vậy đi. Pai pai, ngủ ngon. _ Giọng nói của cô từ tiếng cười vui vẻ rồi trầm xuống khi nhắc tới người đã khuất.

Dập máy, cô nhìn lên trời khẽ nói gì đó. Mỗi lần nhớ tới người kia trong lòng cô lại dấy lên một nỗi ân hận cũng bao nhiêu giả thuyết giá như... Nhưng, tất cả chỉ là vô vọng, cô biết. Cho dù trăng kia có tròn, sao kia có đầy trời, mây kia có biến mất thì Lin – người chị em của cô mãi mãi không thể sống dậy. Diệp Linh từng nói với cô: “Người đã khuất không thể sống lại, hãy sống có ý nghĩa để họ trên trời nhìn xuống với ta có thể mỉm cười. Đừng để họ thay ta rơi nước mắt.” Mặc dù cái chết của Lin không phải do cô nhưng cô là người chứng kiến nên nó cứ ám ảnh cô mãi đến giờ. Nhìn tên vàng trắng đang tỏa sáng kia, cô khẽ nói:

_ Lin, em ở trên đó có tốt không?

_ Cô bé đó sẽ tốt nếu em tốt thôi. _ Giọng nam trầm vang lên khiến cô giật mình.

Từ trong bóng tối bước ra một người con trai. Anh cao hơn cô cả một cái đầu, mỗi lần nhìn anh cô đều phải ngước đến mỏi cổ. Khi cô mãi ngẩng nhìn anh thì anh đã đứng ngay trước mặt cô rồi. Bàn tay anh chạm vào mặt cô, ngón tay mang hơi ấm lau đi giọt nước mắt chưa khô trên khóe mi cô, anh lại nói:

_ Kil, đã đến lúc về rồi.

Ánh mắt cô nghe anh nói vậy đôi mắt cô bỗng chốc nên lạnh lùng, ánh mắt kia xoáy sâu vào mắt anh như muốn nhìn ra anh có ý đồ gì. Anh biết vì sao cô đi và ánh mắt kia đang tìm tòi gì. Hôm nay, anh đợi cô cả giờ đồng hồ cũng bởi nguyên do đó, thứ đáng nhẽ cô không nên nhìn thấy; chính xác là không nên xảy ra khiến anh đẩy cô đi xa như hôm nay. Một thân một mình chạy từ Hà Thành đến Sài Thành xa xôi này cũng chỉ vì trốn tránh anh. Là anh – anh làm cô tổn thương và tuyệt vọng.

_ Kil, anh muốn giải thích. _ Giọng anh hơi vội vã như anh sợ rằng cô không nghe anh nói mà bỏ đi mất.

_ Nói gì? Nói rằng đó chỉ là một tai nạn? Rằng hôm đó anh cùng ba người kia vào khách sạn với cô gái đó chỉ là ngoài ý muốn? Rằng không có chuyện gì xảy ra? Và, thực ra cả bốn người là vô tình gặp, vô tình cứu giúp người ta rồi giúp cho trót là đưa người ta về khách sạn đó đúng không? _ Không đợi anh nói cô đã nói một lèo vanh vách những gì anh cần nói.

_ Anh... _ Anh không biết giải thích như thế nào nữa vì những gì anh cần nói cô đều nói cả rồi.

Cô nhìn anh, đôi mắt đỏ thắm thắm mang một chút buồn bực khiến anh xót xa. Là tại anh lớn tuổi nhất mà làm việc lại không nghĩ trước nghĩ sau khiến cô buồn tới vậy... Anh biết là cô không tin những lời nói đó đâu sau khi chứng kiến cô gái đó ngã vào người anh và ôm anh. Cũng biết là giải thích chỉ là vô vọng nhưng mà anh muốn nói bởi anh muốn cứu vãn một chút gì đó.

Còn cô, giờ đây đối diện với anh trong lòng cô cực kỳ phẳng lặng không một gợn sóng nào cả. Nhìn gương mặt lúng túng, cô bất giác nhận ra người con trai hơn tuổi luôn tỏ ra chín chắn trước mặt mình cũng sẽ có lúc không biết phải làm sao. Là tại cô sao? Quả thực, ngày hôm đó khi nhìn thấy chuyện đó – ngay trước cửa khách sạn năm sao cô bước ra cùng mọi người sau khi đi ăn ra gặp anh cùng cô gái đó ôm nhau cô đã rất sock. Lúc chạy đi, cô không biết mình đi phương hướng nào chỉ biết nước mắt ướt nhoe con mắt kia. Lần đầu tiên yêu một người, đặt tình cảm cho ai đó lại bị phản bội trắng trợn vậy quả thực cô rất sock. Mím môi, cô nói:

__ Cô gái đó đã tới gặp em.__ Cô nói lời nói đó nhẹ bẫng như không vì cô thực sự đang rất bình tĩnh.

Ừ, ngày hôm sau đó một hôm cô gái kia có tìm cô giải thích khi cô đang về hành lý chuẩn bị ra ga. Cô không biết làm sao cô gái kia có được địa chỉ của cô chỉ biết người con gái trước mắt cô là một người hiền lành, dịu dàng và hơn hẳn một đứa con gái đã từng sống trong sóng gió như cô. Nói chuyện với cô gái đó cô càng thấy cô gái đó chính là một tiểu thư con nhà gia giáo đàng hoàng chứ không phải một cô gái sống trong cảnh tự sinh tự diệt như cô. Một người học vấn uyên bác, nhanh nhạy và linh hoạt có mềm yếu nhưng có chính kiến. Mỗi lời cô gái nói cô cũng chẳng thể phản bác được gì... Nhìn anh đang không biết phải làm sao nói, cô lại nói:

__ Sau đó, chị Linh đến nói cho em biết sự việc và chị ấy nói: “Tình yêu phải có sự dung thứ”. Chị ấy nói rằng chị ấy có một năm để thấu hiểu điều này và hai năm để học nó nhưng chị ấy không muốn em mất nhiều thời gian thế. Và em đã dùng một tháng để hiểu và hai tháng để học nó. Tức, anh nói em phải làm gì?

Bàn tay anh chạm vào gương mặt cô nhẹ run lên. Anh đột ngột ôm lấy cô, bên tai cô giọng nói người con trai vốn uy vũ khê run lên ba tiếng xót xa: “Anh xin lỗi”.

Cứ vậy, dưới sự chứng giám của trăng và sao họ dần đến bên nhau như thế, chẳng có gì đặc biệt chỉ là nó ý nghĩa mà thôi. Thoảng bên mũi cô là mùi hương thuốc lá nhàn nhàn cùng nồng đậm hương vị nam tính của anh. Cô nhớ, ngày đầu tiên gặp anh cả hai đã đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán. Rồi dần dần, đôi mắt cô nhìn anh không phải là sự chán ghét tên con trai phóng đảng nữa mà là sự bội phục khả năng của anh cho đến khi cô cũng như đứa con gái khác bị đôi mắt kia giam cầm. Có nhiều cô gái bị anh quyến rũ bởi con người hay cử chỉ, nụ hôn nhưng cô lại bị anh quyến rũ bởi ánh mắt. Anh có đôi mắt mà khi cười đuôi mắt sẽ tạo nên đường cong quyến rũ. Nụ cười của anh dù nhẹ nhưng ánh mắt lại đẹp đến giam giữ chính ánh mắt cô. Có thể nói rằng, chính vì đôi mắt đó của anh mà cô đã sa vào lưới tình không đáng có này.

Lúc biết tình cảm của mình dành cho anh, cô thực sự rất hối hận. Vì sao? Vì yêu một người con trai chẳng bao giờ và mãi mãi không yêu mình. Cô tự cười chính bản thân mình cả đời luôn đề phòng đặc biệt là đối với con trai thế mà lại bị sa lưới vào một tên con trai cực kỳ lãng nhăng và sẵn sàng trao tình cảm ấm áp đối với bất cứ đứa con gái nào.

Còn bây giờ, sao ba tháng xa cách cô nhận ra cô có quyền yêu và có quyền tước đoạt anh từ tay những đứa con gái khác. Khi Linh hỏi cô rằng : “Em có dám giữ người đàn ông của mình không?” cô đã chần chừ. Nhưng khi chị ấy nói tiếp rằng: “Nếu em không tự tin giữ được người con trai của mình vậy thì em đâu có tư cách ghen và đừng nói những cô gái khác rằng họ là người thứ ba. Bởi lẽ, năng lực của em không đủ thì đừng có trách ai cả; họ chỉ là những người cơ hội mà thôi.” Lúc đó, cô mới vỡ lẽ ra rằng tình yêu không chỉ cần đến từ hai phía mà để nó có thể tồn tại lâu bền cần đến sự quyết đoán và tự tin về tình yêu của cả hai nữa. Vòng tay ôm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực chắc chắn đó, cô khê nói:

__ Ba tháng em ở một mình, anh trả lại cho em.

__ Em... em không giận nữa? __ Anh ngạc nhiên nhìn cô. Quả thực mà nói anh không nghĩ cô lại tha thứ cho anh nhanh thế. Tìm được cô, vội vã tới đây anh đã chuẩn bị tâm lý rằng cô sẽ đuổi anh đi.

__ Bởi vì em là một người cao thượng mà. Hihi__ Cô mím cười, nhìn anh. Đôi mắt cô khi cười ánh lên lóng lánh như những vì sao trong đêm kia khiến anh yêu thích.

Anh lần đầu gặp cô đã ấn tượng với cô bởi đôi mắt cô. Đôi mắt của sự quyết đoán lại pha lẫn tổn thương sâu sắc sau cái mắt của người em mình. Lúc đó, trong thâm tâm một thằng con trai chưa bao giờ biết coi trọng thứ gì ngoài lòng phục thù với người anh rể trọng kia anh; anh đã nghĩ rằng muốn bảo vệ cô khỏi thương tổn... Ngày chứng kiến cô bỏ đi, anh mới ngu ngốc nhận ra cô đối với anh quan trọng nhường nào mà đáng nhẽ anh phải nhận ra khi nhìn cô thấy cô bị hắt ngã ở cái đêm định mệnh đó. Lúc đó, tim anh đã như ngừng đập mà anh quên mất...

Nghe cô nói vậy, anh dường như có thể thở phào ra. Bế bổng cô lên, hạnh phúc xoay vòng cô lên cao, hôn lên má cô, anh nói: “Cám ơn em”

...

BA THÁNG SAU:

__ Kil __ Anh ôm cô từ phía sau, giọng nói trầm mà ấm áp nhẹ gọi tên cô.

Cả hai người đứng ngắm hoàng hôn xuống dưới ánh chiều tà nhẹ nhàng. Với họ chiều tà là lúc bắt đầu cuộc chiến còn bây giờ đáng chiều là hình ảnh chứng minh hạnh phúc của cả hai. Bởi vì, chiều nào dù ở đâu anh cũng ôm cô ngắm hoàng hôn.

Khi hoàng hôn tạo nên ánh vàng ruộm, mặt trời đang dần biến mất, trước mặt cô, cạnh khung cửa sổ lớn, anh quỳ xuống, đôi môi hôn lên bàn tay cô, ánh mắt nghiêm túc ngược lên nhìn đôi mắt khó hiểu cổ cô, anh nói:

__ Anh không muốn bay nữa, chỉ muốn ở bên em thôi. Chu Tước đã đến lúc dừng đập cánh. Kil, lấy anh nhé.

Chiếc nhẫn đính kim cương sáng lên lấp lánh dưới ánh sáng nhàn nhạt của chiều. Sắc đỏ rực nhuộm đỏ cả bầu trời như hòa đến với tình yêu của anh dành cho cô. Chu Tước đỏ đã tìm đến tình yêu cuối cùng trong cuộc đời. Thời khắc này trời như đang chứng giám cho họ. Ánh lên cùng với ánh sáng của chiếc nhẫn là giọt nước mắt của cô gái mang trong mình tình yêu của anh. Cô khóc – không còn vì thương đau nữa mà là hạnh phúc; một hạnh phúc toàn vẹn. Để mặc anh đeo nhẫn vào tay mình, cô cứ khóc; nước mắt không thể ngừng rơi. Nó chỉ ít dần khi môi anh chạm vào môi cô... Bên ngoài, cửa sổ là màu đỏ hồng của tình yêu, mặt trời đã đi ngủ nhưng ánh sáng vẫn còn lại len lỏi qua đám mây cùng ngọn gió kia....

__THE END__

32. Chương 32: Ngoại Truyện: Yêu Là Chấp Nhận

Cô yêu anh – một chàng trai lạnh lùng đó là điều cô biết rất rõ và chưa bao giờ hối hận. Và cô cũng nghĩ mình thể hiện rất rõ khi ở bên cạnh anh nhưng dường như là chưa đủ hay sao vậy? Hay chẳng là anh chưa bao giờ có ý định đón nhận nó sao?

Hôm nay, cô chợt nhận ra là thế giới này thực sự nhỏ bé để cô – một đứa con gái nghịch ngợm, hiếu động lại phải lòng anh – người con trai lạnh lùng đến vô cảm. Đôi mắt anh lạnh buốt chưa từng có độ ấm nhìn cô nhưng vẫn luôn nhận những thứ cô đưa cho anh như một lẽ dĩ nhiên. Cô! Đã nhầm tưởng rằng anh có chút gì đó gọi là tình cảm với cô...

Nhìn phía trước kia, anh đi cùng với một cô gái khác. Ừ thì cô gái đó duyên dáng, nữ tính, xinh đẹp hơn cô. Trong bốn chị em thì cô là người nghịch ngợm nhất và không chú ý đến ngoại hình bản thân mình nhất. Bởi, vốn dĩ đối với cô người con trai chấp nhận được ngoại hình của bản thân mình mới là người yêu và chân trọng mình thực sự. Nhưng... hóa ra anh cũng như những người khác. Tình cảm đều dựa trên đôi mắt để trao yêu thương.

Giọt nước mắt khẽ lăn dài trên khóe mi. Cô là người ít khóc, các chị của mình đều nói cô luôn nhìn thế giới bằng sắc màu rực rỡ nhất khiến họ ghen tỵ. Nhưng, giờ đây thế giới của cô chỉ có hình ảnh anh cùng

người con gái kia mà thôi. Vội vã quay người bước đi, cô không muốn trở thành cô gái áo trắng trong thế giới của anh nữa...

— Long, để cô bé đi vậy có làm sao không? — Người con gái kia nhìn cậu đang nhủ mảy, bàn tay khẽ gồng lên hỏi.

— Đi thôi— Giọng nói của cậu lúc nào cũng vậy lạnh lùng và đôi phần tàn nhẫn. Nói cậu là bản sao của Huyết Xà cũng chẳng ngoa chút nào. Tính cách cùng tố chất cậu chẳng kém anh bao nhiêu cả.

— Nhiệm vụ này cậu nắm bao nhiêu phần trăm chiến thắng? — Cô gái lại hỏi.

— 50— Cậu nhếch môi cười. Ừ, có năm mươi thôi chính là treo mạng sống của mình trên một sợi chỉ và chính vì lẽ đó cậu không muốn ai kia ảo tưởng.

Thanh Long – cậu là người duy nhất vẫn tiếp tục ở lại thế giới ngầm làm việc. Bên ngoài là quản lý một quán bar lớn nhưng bên trong vẫn nhận vài nhiệm vụ ám sát để làm. Cậu trở thành một ám vệ đơn độc ở giữa bầu trời đêm cô độc. Không phải ai ép cậu cả mà là cậu chọn. Trước khi đi, Huyết Xà đã để ối người chọn con đường riêng để đi. Và, Thanh Long chấp nhận đi tiếp con đường này. Huyết Xà – anh cũng không ngăn cản cậu mà chỉ nói: “Đừng như tôi để đến lúc đánh mất thứ quý giá nhất đời mình rồi mới hối hận.” Cả Hắc Xà khi biết cậu chọn con đường này cũng không ngăn cản nhưng chỉ tặng cậu một câu: “Đừng mang tình yêu đánh cược với tử thần”.

Cậu nhìn ra trong mắt cả hai người đều không muốn cậu đi con đường này. Họ hiểu rõ và thấm nhuần đòn đau trong đó. Ngày Huyết Xà lựa chọn con đường kia không phải chưa có lúc nào anh hối hận. Anh hối hận ngay từ khi nhìn thấy Bạch Xà khóc ra máu. Còn Hắc Xà thấu hiểu nỗi đau xa cách đối với người mình yêu thương. Cùng đó, anh chứng kiến là người đứng giữa tình cảm của Huyết Xà và Bạch Xà nên rõ họ đã trải qua những đòn đau như thế nào. Đau đớn thắt lên từng cơn của Bạch Xà khi sẩy thai. Đau đến chết lặng con tim của mình khi Huyết Xà chấp nhận để Bạch Xà đâm. Vết thương ở mắt phải không phải là vết thương nguy hiểm nhất nhưng nó đau nhất. Tuy nhiên, họ biết có cản cậu cũng không được. Huyết Xà chưa bao giờ cho ai biết lý do vì sao nhất định cậu bởi đó là cả một thảm cảnh... Thảm cảnh đó đã tạo nên một Thanh Long vô tình ngày hôm nay như ngày trước đã huấn luyện lên một Huyết Xà lãnh khốc ngày trước.

Ngày hôm đó, khi trên đường thực hiện nhiệm vụ về. Ám vệ đứng đầu trong bảng xếp hạng luôn cô độc lao trên những con hẻm nhỏ, mái nhà quen thuộc. Ánh mắt chưa bao giờ xao động bỗng chốc biến chuyển khi nghe thấy tiếng hét rợn người. Anh lại gần và nhìn thấy... Anh thấy, một người đàn ông bị giết hại bởi một trò chơi phi đao và một người phụ nữ bị cưỡng hiếp. Nhưng, đặc biệt hơn khiến anh phải nhủ mảy là cậu nhóc chỉ chừng năm, sáu tuổi đứng ở đó nhìn tất cả cảnh này. Đôi mắt to, tròn xoe nhìn cảnh cha mẹ mình đang chết dần chết mòn trong nhục nhã...

Khi phía sau cậu chỉ còn lại những xác chết của cả cha mẹ lẫn những con người kia, Huyết Xà xuất hiện trước mặt cậu. Người con trai cao to hơn mét tám, thân hình vạm vỡ hơn hẳn một thằng nhóc gầy gò ốm yếu như cậu, anh đã nói:

— Tôi cho cậu hai lựa chọn: Một là ở tại đây tự chết theo những người kia. Hai là theo tôi để tự giết những người kia.

Đây là lần đầu tiên và cuối cùng cậu nghe thấy giọng anh. Không phải sau đó không nghe mà chỉ đơn giản là những câu Huyết Xà nói ra sau này luôn tối giản và ngắn hết cỡ. Một câu nói dài nhường đó anh chỉ nói lại sau khoảng thời gian anh gặp cô gái tên Bạch Xà... Và cũng từ đó hình bóng Huyết Xà chính là con người lý tưởng mà cậu hướng tới. Ngày chứng kiến cha mẹ mình chết cậu không khóc và chưa bao giờ khóc; có lẽ cậu không có nước mắt... Cho đến một ngày, hôm đó cậu được nhận lệnh giao chiến từ Huyết Xà với bốn cô gái sẽ tới nơi của họ ẩn náu tập luyện. Lúc cô gái kia ngã vào cậu, nhìn thấy nước mắt ẩn hiện trong đôi mắt lạnh lợi mà u sầu kia cậu đã ngạc nhiên. Cậu không biết có phải bởi vì xung quanh cậu chưa bao giờ chứng kiến ai khóc hay không nhưng trong lòng cậu có một cảm giác gì đó len lỏi...

.....

ĐÊM HÔM ĐÓ:

Vượt qua bóng đêm, vượt qua tĩnh lặng bóng áo đen vụt qua như một bóng ma vô hình lướt qua tầm mắt mọi người. Trong đêm, ta chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sáng mà lạnh của cậu liếc qua mà thôi. Tà áo bay trong gió, cậu trai đứng trên nóc nhà ánh mắt lạnh lùng nhìn bên kia ngôi nhà – ở một tòa nhà cao hơn xuyên qua không gian tiến về phía người đàn ông đang ngồi giữa bàn tròn bàn bạc công việc với những người xung quanh kia. Ánh mắt lạnh đậm, khẩu súng trên tay cậu còn lạnh hơn chính con người của cậu.

“PÀNG...”

Viên đạn bạc xoáy sâu trong không gian, đôi mắt lạnh nhìn nó xuyên qua khung kính lao về phía người kia. Nhưng... nó trượt, viên đạn không kết liễu được ông ta mà chỉ đâm vào bắp vai. Cùng lúc đó, cậu bị phát hiện. Bóng đen dần dần đuổi theo cậu vây quanh cậu nhanh chóng. Họ cũng là những ám vệ xuất sắc được người đàn ông kia thuê về.

Họ - những tay ám vệ đó cũng được dưỡng thành như cậu - lạnh lùng và tàn nhẫn. Đây có thể nói rằng là một màn cam go bởi bốn đầu một là màn độ sức có thể nói chưa đấu cũng biết được hồi kết. Nhưng, gương mặt của Thanh Long chẳng hề có chút nào là sẽ chấp nhận thua cuộc hay bỏ cuộc cả. Cái nhếch môi ngạo mạn, thanh gươm được rút ra dài mà mảnh di chuyển trong không gian. Chúng lao vào cùng những thứ vũ khí đặc biệt mà chúng chọn cho riêng mình. Tất cả đều chọn hấn mà chém vào; không khoan nhượng. Thanh kiếm roẹt qua như một vì sao hôm, tiếng vũ khí chạm vào nhau nghe mà ớn lạnh. Những đôi mắt lạnh chưa một lần chớp mắt, chưa một lần giao động dù trong chớp mắt. Một tên ngã xuống, chúng cũng không hề cảm thấy dao động và run sợ. Có lẽ, khi chỗ thành ám vệ chúng đã chấp nhận sẽ có một ngày chết rồi...

Nửa giờ sau. Trên sân thượng của một tòa nhà chỉ còn lại bốn cái xác, Thanh Long - cả người vết thương không ít nhưng vẫn đứng thẳng mà ngạo mạn. Chúng giống cậu mà cũng lại khác cậu một điểm. Đó là, cậu được cưu mang và nuôi dưỡng bởi bàn tay người đàn ông tên Huyết Xà - ám vệ số một thế giới. Người con trai này dạy cậu sinh tồn, bằng bất cứ nào cũng phải sinh tồn và chưa bao giờ dạy cho cậu cách chấp nhận hy sinh cái gì; nhất là tính mạng này. Mạng sống của cậu được người cha mẹ đã khuất cho, được trời ban cho sự sống cậu nghĩ cậu nên gìn giữ nó tới ngày bị thời gian cùng bệnh tật tha hóa... Đó là cách sống của cậu.

_ CẢN THẬN....

“PÀNG...”

Tiếng hét thất thanh theo cùng một tiếng súng lớn làm không gian yên tĩnh như vỡ òa. Khi cậu nhận thức được thì chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn đổ ập vào người mình... là Zin. Gương mặt cô tái mét đi, đôi lông mày nhíu lại, miệng cũng mím lại như đang kìm lại gì đó. Ánh mắt lạnh lẽo của Thanh Long quét về phía tiếng súng phát ra. Một bóng đen đứng đó và hấn ngã xuống. Vì sao ư? Vì ngay khi Thanh Long nhìn thì ám thanh kiếm của cậu đã lao về phía hấn mà thôi. Cái chớp roẹt qua đâm thẳng vào cổ hấn; đôi mắt con rồng máu lạnh đỏ ngầu tức giận.

Nhìn Zin trong tay mình, đôi mắt nhắm hờ nhìn cậu mỉm cười. Bàn tay anh ôm cô ướm... Ừ, là ướm dẫm máu đỏ. Máu máu đỏ rục một nửa vai áo của Zin, máu cứ thế chảy ra thấm đẫm chiếc áo mà cậu không cách nào có thể kìm lại được. Thanh Long - chàng trai này cũng ít nói và hiếm nói như Huyết Xà vậy.

_ Zinnn....._ Lần đầu tiên Thanh Long hét lên, giọng hét pha lẫn đau đớn cũng khổ sở. Làm sao cô lại xuất hiện ở đây? Làm sao Zin biết được? Vết đạn đó người lãnh đáng nhẽ phải là cậu mới đúng.

Zin cố mở mắt ra nhìn cậu, đôi mắt vẫn lóng lánh ánh cười như cô không hối hận về truyện này vậy. Cô chưa bao giờ ân hận khi chết thay người mình yêu. Cô đã từng nghe Huyết Xà nói rằng: “Thà chết để người đó nhớ mình mãi còn hơn sống để chứng kiến người ta hạnh phúc”. Nhìn người mình yêu bên cạnh cô gái khác chính là điều đau đớn nhất mà mấy ngày qua cô đã trải nghiệm qua. Một Zin khi chưa bao giờ gặp Thanh Long vui vẻ, hồn nhiên, nghịch ngợm đã biến mất thay vào đó một Zin khi gặp Thanh Long yêu anh hết mình nhưng mà chỉ có thể nín nhịn và âm thầm. Cô không muốn thế... Bàn tay yếu ớt chạm vào gương mặt lạnh lẽo của cậu cô nói:

_ Long! Em yêu anh, thật đấy. Em đã từng ước... ước rằng sẽ được nhìn anh cười.

Không gian im lặng, Zin ở trong tay cậu cứ dần dần thiếp đi trong vô định. Trời hôm nay không một gợn mây, gió lạnh lẽo thổi khiến lòng người ta lạnh buốt. Trên gương mặt Zin có một giọt nước nhàn nhạt nhỏ xuống nhưng lại mang hơi ấm kỳ diệu. Là mưa rơi hay là nước mắt đau đớn ai đó?

Thanh Long - cậu lần đầu tiên nhận ra người con gái nằm trong vòng tay mình quý giá nhường nào? Có lẽ, giờ đây cậu cũng hiểu được cảm giác của Huyết Xà đau đớn khi sợ mất Bạch Xà như thế nào rồi. Trước đây, cậu không thể hiểu được vì sao Huyết Xà phải vì Bạch Xà làm nhiều đến nhường đó. Cậu cũng đã từng hỏi rằng làm vậy đáng không? Giờ cậu có thể trả lời rằng đáng... đáng lắm. Thà để mình đau còn hơn để người con gái mình yêu vĩnh viễn biến mất. Cậu chưa bao giờ khóc kể cả ngày chứng kiến cha mẹ cậu chết nhưng cô gái nhỏ bé này đã thành công khiến cậu phải khóc. Cô khiến cậu nhận ra cậu vốn dĩ vẫn là một con người và vẫn đủ khả năng để thương yêu...

— Ân hận chứ? — Một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai cậu.

Cậu hơi sững lại nhưng rồi nhận ra người đó là ai. Không nói gì, chỉ biết ôm cô thật chặt để giữ hơi ấm yếu ớt kia và nhẹ gật đầu. Cậu chưa bao giờ đau khổ và hối hận như thế này. Hít một hơi dài, quay lại nhìn bóng đen của người con trai có mái tóc hung đỏ phía sau mình, cậu nói:

— Anh, xin hãy cứu cô ấy. Em ... em cần cô ấy...!!!

Người con trai quay lại, nửa gương mặt hiện lên nụ cười nửa miệng quyến rũ quen thuộc. Từ phía trước anh xuất hiện một người con gái được anh ôm trong lòng. Cô nhìn cậu khẽ cười, đôi mắt long lanh thấp sáng cả bầu trời đêm thiếu sao kia. Cậu nhớ trước kia cậu từng không thích cô nhưng rồi sau này lại không thể không nể phục cô. Cô đã từng nói với cả bốn người của Tứ Thần rằng: “Không biết trân trọng tình yêu rồi sau này ắt sẽ hối hận. Các cậu giờ chưa hiểu nhưng khi đã yêu và được yêu thì đó chính là một lời nguyện đầy.” Và, lời nguyện đó đang ứng nghiệm...

...

SÁNG HÔM SAU:

Rèm cửa trắng nhẹ bay trong gió, bên bệ cửa là loài hoa hướng dương màu vàng rực đang nở hướng về phía mặt trời đón những tia nắng sớm của bình minh. Trong phòng, bên chiếc giường gỗ đơn một chàng trai đang ngủ gục nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô gái. Tàn tay đó khẽ cử động, đôi mắt rung động dần dần mở ra làm quen với ánh sáng. Và, đón cô là gương mặt đang mỉm cười hạnh phúc của cậu. Như ước nguyện của cô, cậu đã cười và sau này nụ cười cũng chỉ vì cô mà nở chỉ vì cô mà cười như đóa hướng dương kia chỉ nở về hướng mặt trời mọc.

— Em... đang mơ à? — Cô với tay muốn chạm vào anh nhưng lại sợ hãi mình đang mộng tưởng nơi thiên đường.

— Không đâu, em chưa chết và tất cả là sự thật. Sự thật là anh yêu em — Cậu nắm lấy tay cô, bàn tay cả đêm không buông và cả đời này sẽ mãi mãi không bao giờ buông. Nhẹ hôn lên mu bàn tay cô, cậu khẽ nói.

— Oa....oa..a..... — Cô ngăn người nhìn anh rồi khóc ngon lành. Điều cô tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ được nay lại hiện hữu rõ ràng quá làm cô chỉ muốn khóc mà thôi.

— Ngốc... — Cậu nhẹ đỡ cô ngồi dậy, gương mặt sát bên mặt cô khẽ cười thành tiếng. Đôi môi chạm vào môi cô tặng cô nụ hôn chứng giám ấm áp như nắng sớm, nhẹ nhàng như gió mới và ngọt ngào như sương đêm chưa tan.

Qua bao nhiêu nỗ lực cuối cùng cậu cũng chấp nhận cô. Một người là nước lạnh lùng, một người là lửa tình nghịch. Hai nhân tố tưởng chừng chẳng bao giờ có thể dung hòa nhưng mãi mãi không thể thiếu nhau. Họ cho nhau những gì họ có, học cách chấp nhận và dung thứ nhau. Đó mới là tình yêu. Thực ra, tình yêu vốn dĩ không phải là sự hy sinh của ai vì ai mà tình yêu là cách ta học sự chấp nhận về đối phương dù họ có như thế nào. Như Zin chấp nhận con người lạnh lùng của Thanh Long, hay Thanh Long chấp nhận sự nghịch ngợm, ồn ào của Zin khi cậu là người sống trong tĩnh lặng. Họ bù đắp nhau để toàn vẹn hơn như một khối thủy tinh vỡ ráp vào nhau để tạo nên khối thủy tinh toàn vẹn, phù hợp và xinh đẹp.

— Long, Zin nó giống em nhất nên em đã rất sợ nó bước vào con đường của em. — Cô gái tựa mình vào chàng trai nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau trong gian phòng kia.

__ Ừ, chính vì thế mà cô bé mới mở được cánh cửa của Thanh Long. __ Chàng trai khẽ cười, cánh tay ôm lấy eo cô để cô có thể thoải mái.

__ Zin sẽ không hối hận chứ anh?__ Cô hỏi.

__ Không đâu. Thanh Long – đứa nhỏ này thực ra là một chàng trai tốt __ Anh hôn nhẹ lên trán cô ân cần.

__ THE END__

33. Chương 33: Ngoại Truyện: Yêu Là Theo Dõi

__ Rin chúng ta đi chơi đi.

__ A! Rin... đừng lạnh lùng với anh thế chứ. Anh sẽ buồn đó.

__ Rin, em cười lên trông xinh hơn đó.

__ Hihi, anh sinh ra chính là để làm cô gái như em hạnh phúc mà.

...

Những lời nói ngọt ngào của những tên con trai là thứ mà cô căm ghét nhất. Bởi, những gì họ nói nhưng họ sẽ chẳng bao giờ làm được cả. Tiếng nói đó chỉ là vô giá trị nhưng nó khiến cho không biết bao nhiêu cô gái vô tình ngã vào đó. Rin – cô không giống như vậy nhưng rốt cục lòng cũng không kìm được mà xiêu lòng trước người con trai đó. Có lẽ, chẳng bao giờ cô có thể ngờ rằng mình lại yêu người con trai hào hoa này được cả. Phải, chính là lòng cô không biết từ bao giờ đã dần tiếp nhận lời nói của anh mất rồi... không dứt ra được.

Nhắm mắt lại, ký ức bị bỏ rơi bị coi là đứa trẻ đáng nhẽ không được sinh ra vẫn hằn rõ trong ký ức cô. Đứng giữa bố và mẹ mình, đứa con gái như cô năm tuổi đã bị bố mẹ ruồng rẫy tới mức không ai chịu nuôi cô. Lớn nhanh hơn các bạn cùng lứa đồng thời biến cô trở nên lạnh lùng với mọi thứ mang tên “tình cảm” xung quanh mình. Khi được vào Vương Xà đi theo Bạch Xà cô mới cảm nhận được một chút tình cảm. Và khi Lin mất cô mới nhận ra hóa ra mình vẫn còn cảm xúc trên khóe mắt. Nỗi đau, tức giận, hận thù lúc đó cô mới cảm nhận rõ ràng nhất, mạnh mẽ nhất rằng mình sống chưa bao giờ vô ích. Bạch Xà đã từng nói với cô khi đưa cô về rằng: “Chẳng ai sinh ra là vô nghĩa cả; nó có ích hay không là do bản thân mình chọn con đường bước đi như thế nào.” Lúc đó, cô chưa nghiệm ra được những điều đó; với cô những thứ tình cảm sâu xa thực sự rất khó hiểu. Cho tới một ngày, người con trai kia xuất hiện mà nói với cô rằng:

__ Đức mẹ cho em một sự sống vậy hãy sống có ích. Em hoàn toàn có thể ích kỷ sống vì bản thân mình chỉ cần bản thân em thoải mái.

Rồi, cô chợt nhận ra rằng cho dù có bị gia đình ruồng bỏ thì ký ức đó từ lâu đã nhạt dần khi cô sống ở Vương Xà. Sự quan tâm của Bạch Xà và Hắc Xà đã cho cô như hai người anh chị lớn trong nhà, tình cảm thấm thiết của chị em Ngũ Tướng Không Ngai dành cho cô như người em thân thiết. Vậy, cô còn cần gì hơn nữa. Nơi đó – miền ký ức xa xôi cô không được chấp nhận nhưng ở nơi này với những người này với người con trai đó cô quan trọng và mạng sống của cô có giá trị. Cho dù mạng sống đó không to lớn bằng cả thế giới nhưng nó lớn bằng tầm lòng mọi người dành cho cô mà không phải ai cũng làm được.

...

Tuy nhiên, khi lòng cô đang chấp nhận thứ tình cảm đó, dần hiểu ra thì hình ảnh trước mắt cô đây đã đập nát tất cả những gì cô đang có kỳ vọng cố nắm giữ lấy. Có phải lúc nào cô hy vọng là cô sẽ phải thất vọng hay không? Năm tuổi, cô ước ao gia đình mình hạnh phúc thì nó tan thành từng mảnh. Giờ đây, hai mươi hai tuổi cô ước mơ về một tình yêu cô chưa bao giờ muốn thử thì cũng bị chặt thành từng mảnh...

Giờ đây, đứng trước màn hình lớn hay rằng đứng trước mặt cô và báo chí cô nhìn thấy người con trai đó – Bạch Hổ đang tay trong tay, vai sánh vai cùng một cô gái khác. Người con gái đó hạnh phúc hơn cô, sang

trọng hơn cô, vui vẻ hơn cô và quyền quý hơn cô. Cô quên mất một điều rằng khi Tứ Thần không còn và khi Bạch Hổ chấp nhận về với gia đình mình thì anh không còn phải là một sát thủ tài năng nữa. Anh là một người con trai trong gia đình giàu có. Còn cô, khi không ở trong Ngũ Tướng Không Ngai nữa thì cô là ai?

Cô là một đứa con gái không có gia đình.

Cô là một người cô đơn vô cảm.

Cô là một người chẳng có gì cả.

...

Mỉm cười, quay người bước đi cô chấp nhận sự thật trước mặt mình đây. Ừ, hạnh phúc đến đâu có dễ dàng thế. Nếu như cô không bị ruồng bỏ mà nhận được cho dù một chút thương hại của người làm bố làm mẹ ngày trước thôi có lẽ cô vẫn còn chút tự tin lên tiếng tình cảm của mình. Nhưng, giờ đây có gì à? Một cô gái không cảm xúc như cô đúng là không nên có hạnh phúc. Và, đáng nhẽ cô không nên tin lời vào một chàng trai hào hoa như vậy. Thế giới quý tộc và thế giới dân thường khác nhau nhiều lắm...

_ Rin...

Tiếng gọi từ phía sau nhưng chỉ thôi thúc những bước chân cô đi nhanh hơn. Tiếng gọi càng gần thì từ lúc nào cô đã thấy bước chân mình đang chạy trốn. mọi thứ trước mắt mờ ảo, nhạt nhòa cô cũng không nhận ra mình đang chạy đi đâu. Cảm giác cô nhận thấy rõ ràng nhất chính là cảm xúc chạy trốn của mười mấy năm về trước khi cô bỏ nhà đi biến mình thành đứa trẻ vô gia cư. Cô chấp nhận mình lang thang, không gia đình chứ không chấp nhận mình bị đưa vào trại trẻ mồ côi rồi chết lãng trong đó. Chấp nhận chết đói chứ không chấp nhận những yêu thương, bố thí phù phiếm...

_ RINNNNNNNNNNNN....

Một tiếng hét lớn, một bóng sáng vụt qua, cô ngã ngồi trên mặt đất. Không, chính xác là cô ngã vào vòng tay một người nào đó; một vòng tay vô cùng quen thuộc. Ký ức cô muốn vụt bỏ trong đêm nay lại dần dần hiện hữu ...

_ Rin, anh sẽ về nhà. Có lẽ đã đến lúc nghĩ đến tương lai...

_ Anh sẽ chỉ yêu em thôi đấy Rin.

_ Hihi, ôm một tý nạp năng lượng mà em cũng không cho. Thiếu em là anh chết đấy.

_ Azzzz, ôm còn khó vậy sau này quyết hôn trộm em.

_ Há há, anh là sát thủ cũng có giấy phép làm trộm nhè nên trộm nộ hôn của em... không khó.

_ Ế! Phản đối bạo lực bằng mắt...

...

Nhưng ký ức đó, lời nói ngọt ngào mà cô vô tình lún vào chỉ như ảo giác mà thôi. Tin vào những lời nói đó là cô sai không phải anh. Là cô ngu ngốc anh chẳng có lỗi gì cả... Đẩy vòng tay đó ra, cô đứng dậy, quyết đi nước mắt đã tràn mi từ lúc nào cô mỉm cười nhìn anh nói:

_ Bạch Hổ, tôi không cần anh thương hại.

Bước đi nhưng bị người đó níu giữ. Ánh mắt anh nhìn cô khổ sở nhưng giờ đây không chạm vào được cảm xúc của cô nữa rồi.

Anh nhìn cô đôi mắt đỏ hoe tự giận mình. Anh đã hứa với bản thân rằng sẽ không bao giờ để cô khóc nữa dù một giọt cũng không để rơi ra nhưng dường như khó hơn anh tưởng. Vì cô anh chấp nhận về với gia đình mà anh chưa bao giờ thừa nhận để gây dựng tương lai cho chính cả hai nhưng hình như anh đang chọn sai đường sao? Cô hiểu lầm anh, anh khiến cô khóc nhưng không biết giải thích như thế nào để cô tin. Khi nhìn thấy cô lần đầu tiên, khi chạm vào đôi mắt lạnh lùng đó anh đã bị thu hút một cách kỳ lạ. Anh chấp nhận sự lạnh lùng của cô, bất chấp khó khăn để đến bên cô để khiến ánh mắt đó có thể mỉm cười hạnh

phúc. Một người đã nói với anh rằng: “Hạnh phúc không ở đâu xa mà chính ở trong tay ta, chỉ là ta có biết nắm giữ hay không mà thôi.”

Chính vì vậy, anh chưa bao giờ có ý định bỏ cuộc và ngay cả lúc này anh cũng sẽ không buông tay cô. Anh đã nhìn thấy nỗi đau khi hai người yêu nhau mà không thể đến được với nhau đã để hiểu lầm chen vào giữa tình yêu rồi khổ sở như thế nào. Anh đã chứng kiến từng chút từng chút một nên anh không muốn từ bỏ. Người đó từng nói rằng: “Tôi chấp nhận để cô ấy hận tôi mà nhớ tôi chứ không chấp nhận cô ấy yêu tôi rồi chết.” Câu nói đó mãi mãi vang bên tai anh chưa bao giờ biến mất. Người đó đã phải trả cái giá quá đắt cho hạnh phúc của mình và cũng chính người đó khiến anh chấp nhận về nhà để tìm kiếm hạnh phúc mang lại cho Rin bù lại những tháng ngày qua trước kia và vun đắp cho sau này. Anh đã từng hứa với lòng mình rằng: “Anh chấp nhận cô ấy lạnh lùng với mình, giận giữ mình để mãi nhớ đến anh chứ không chấp nhận bỏ cuộc để rồi cô ấy mãi mãi ôm vết thương”. Nhìn cô, anh nói:

— Anh biết em không tin anh giải thích nhưng anh vẫn muốn nói. Cô gái đó không là gì của anh cả ngoài đối tác. Anh muốn gây dựng sự nghiệp riêng và cô ấy là đối tác. Ngày hôm nay, anh cùng cô ấy chính là ra mắt với báo giới để tuyên bố hai công ty cùng nhau hợp tác. Sự thực, chỉ có thế...

Cô nhìn anh, ánh mắt mông lung nhưng rồi bàn tay vẫn tuột khỏi tay anh bước đi. Anh nhìn cô bóng lưng nhỏ mà gầy khẽ sụp mắt. Hai bàn tay buông thõng tuyệt vọng. Biết rằng kiểu gì cô cũng không tin nhưng không có cách nào khác để giải thích. Ngửa mặt lên trời, anh khẽ thở dài có lẽ để ngày tháng sau này những gì anh làm cô sẽ hiểu chăng? Nhìn về phía nơi bóng tối cô đi anh khẽ nói:

— Anh sẽ đợi em; đợi ngày em quay về bên anh !!!

HAI NĂM SAU:

— Giám đốc, bữa tiệc đêm nay ngài sẽ đi chứ ạ?

— Ừ, cũng không có cách nào khác. — Người con trai quay lại nhún vai cười.

Anh – giám đốc trẻ của công ty nổi tiếng hàng đầu về thời trang vẫn cứ như vậy. Vẫn đào hoa, lãng tử luôn được các cô gái vây quanh và đặc biệt làm nghề này thì không biết có bao nhiêu siêu mẫu bên anh nhưng tất cả cũng chỉ có thể ở mức nhân viên mà thôi. Chưa ai và chưa người nào có thể chạm vào được trái tim người con trai này cả dù anh hay cười vui vẻ nhưng hai năm qua bao nhiêu thăng trầm đã biến đổi anh không ít. Đôi mắt lãng tử đã nhuộm màu của thăng trầm trở nên sâu sắc hơn; đào hoa cứ đào hoa nhưng anh chưa bao giờ lên tiếng công nhận. Anh khác của ngày xưa đó chính là trước khi gặp cô luôn vui vẻ bên vô số người con gái khác còn bây giờ sau khi gặp cô đánh mất cô vẫn cứ giữ một khoảng cách với tất cả...

.....

Đêm vũ hội, ai cũng đẹp, ai cũng sang trọng mà quý phái nhưng chẳng ai biết ai khi họ đeo trên mặt chiếc mặt nạ khác nhau. Anh đứng dựa lưng vào tường nhìn làn người đi quan rồi đi lại cười nói. Những quý cô xúng xính trong váy đầm lộng lẫy cũng không chạm được vào cảm xúc nơi anh. Anh nhớ bóng dáng ai đó trong chiếc váy màu xanh nhạt dịu dàng khẽ mỉm cười với anh lần đầu tiên. Cảm xúc lúc đó anh vẫn còn nhớ rõ; nhớ đã vui mừng như thế nào mà ôm cô để rồi bị ai đó lạnh lùng đánh nhưng cả ngày hôm đó anh cười rất nhiều. Đã bao lâu rồi anh cũng không nhớ được nữa có thể cười thoải mái và chân thật...

— Ngài dùng rượu chứ?

Tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ, một người trong bộ đồ phục vụ đeo mặt nạ nhìn anh đưa khay rượu lên mời anh. Cúi xuống, chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc lạnh lẽo anh bất giác nhíu lên thứ gì đó nhưng không nói được thành lời. Nhận lấy một ly rượu, khẽ nhấp môi; trước khi phục vụ đi anh nói:

— Rin! Gia đình em đã từ bỏ em nhưng anh chưa bao giờ ngừng theo đuổi em. Anh cũng như em, anh đã từng từ bỏ gia đình mình nhưng ngày hôm nay mọi thứ anh làm chỉ muốn gây dựng cho cả hai một gia đình mang lý tưởng của chính chúng ta. Một gia đình có hai từ “hạnh phúc”.

Người phục vụ đứng sững lại, từ chiếc mặt nạ bạc hé ra đôi mắt to tròn với bao cảm xúc. Là anh đã nhận ra cô sao? Ngay từ cái nhìn đã nhận ra cô sao?

Nhận ra cô với anh không khó bởi có ngày nào mà anh không nhớ đến cô đâu. Ánh mắt, nụ cười, gương mặt, cử chỉ, phong thái anh đều nhớ rõ từng chút một. Chỉ cần một giây phút nghỉ ngơi anh cũng đều nhớ đến cô để tiếp thêm động lực ình trên còn đường này. Anh hy vọng cô ở đâu đó: trước màn hình, phía sau anh, ngay cạnh anh, trên đường đều nhận ra những nỗ lực bản thân anh đang hướng về cô. Trên tivi đã từng có một lần anh nói rằng: “Những gì tôi làm hôm nay, cô gắng ngày mai sau này chỉ dành cho duy nhất một người con gái mà thôi. Không phải tôi không yêu ai chỉ tôi đang theo đuổi cô ấy theo một cách nào đó mà thôi...”. Bước đến bên cô, anh khẽ vòng tay ôm cô nhẹ nói:

— Quay về bên anh nhé?

Chiếc mặt nạ của cả hai tuột ra. Lộ ra gương mặt người con trai anh tuấn, đẹp trai với ánh mắt ấm áp mà khấn cầu; gương mặt người con gái xinh đẹp với đôi mắt ẩn chứa bao nhiêu tầng cảm xúc. Hai năm nay từ ngày vô tình nghe câu nói anh nói trên tivi cô nhận ra rằng mình hiểu lầm anh. Vòng tay ấm áp này xóa đi những ngày u buồn của cô hai năm qua. Khi ở một mình cô mới nhận ra rằng cô yêu anh nhiều hơn cô tưởng...

— Hạnh phúc sẽ chẳng bao giờ là mãi mãi.

— Anh biết nhưng anh hứa sẽ khiến em hạnh phúc tới lúc em rời bỏ anh, không cần anh nữa.

— Tôi ghét con trai miệng lưỡi ngọt xớt.

— Hi, xin lỗi nhưng có lẽ sau này em còn phải nghe nhiều lắm. Nghe anh nói: “Anh yêu em”.

Ôm cô thật chặt, nhẹ hôn lên cổ cô chờ mong câu trả lời của cô. Bàn tay run rẩy chạm vào vòng tay anh ôm lấy eo cô, đôi mắt khẽ nhắm hờ ngã người vào anh đã đủ để trả lời cho tất cả. Nắm chặt lấy tay cô, anh nói:

— Mặc kệ như thế nào anh cũng sẽ theo đuổi em...!!!

— THE END —

34. Chương 34: Ngoại Truyện: Yêu Là Không Thử

Ngồi trong quán nước, ngắm nhìn cô gái với mái tóc ngang vai, đôi mắt biết cười cùng nụ cười chúm chím xinh xắn đang nói chuyện vô cùng hài hước cậu khẽ cười. Huyền Vũ thích cô chính bởi nụ cười thanh khiết đó mà không phải cô gái nào cũng sở hữu được nhưng cũng chỉ đến đó. Cậu thích cô nhưng cũng chỉ tới giới hạn như bao cô gái khác cậu đã từng thích; không có gì đặc biệt hơn. Đơn giản có thể nói rằng cậu thích cô; thích nụ cười đó. Nhấp một ngụm café, cậu nói:

— Gin, chúng ta yêu nhau đi.

— A... — Gin sững lại, ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt mình.

— Thử yêu một tuần. Nếu hợp thì tiếp còn không thì thôi. Được chứ?

Nghe cậu nói vậy cô sững sờ một chút rồi như hiểu ra gì đó cánh môi lại cong lên tạo nụ cười nhẹ gật đầu cô đồng ý:

— Được thôi.

Huyền Vũ cũng cười thoải mái. Đúng, cô cũng chẳng khác gì những cô gái khác. Có lẽ cậu sẽ yêu cô đến lúc nhìn nụ cười kia chán thì thôi vậy; chắc rằng cũng không quá được một tuần đâu...

Vì sao lại có cái gọi là “Yêu thử một tuần”? Bởi vì cậu là người cả thềm chóng chán chưa bao giờ có hứng thú cái gì quá lâu. Cái này có lẽ cũng bởi sự di truyền cậu được nhận từ người cha mà cậu chưa bao giờ coi trọng. Ông ta ai cũng yêu để rồi cho ra những người con mà ông không bao giờ thừa nhận; thích thì yêu chiều chán rồi thì vứt bỏ phủ nhận. Chính vì thế nên với cậu tình cảm chỉ nên dừng ở mức vui đùa mà thôi.

Cậu không giống cha mình bởi cậu sẽ không bao giờ sinh ra những đứa con như thế nhưng những cô gái theo cũng đừng mong rằng có một thứ gì đó hơn mức tình cảm chừng đó. Như vậy, là quá đủ ột cái gọi là “tình yêu”. Định nghĩa “yêu” của cậu không bao giờ quá một tuần cả cho dù có là Gin – một cô gái thuần khiết, trong sạch hơn những cô gái trước đó cậu từng yêu thích....

MỘT TUẦN SAU:

_ Gin, em đang ở đâu?

_ A! Em đang đi chơi với mấy chị trong Ngũ Tướng Không Ngai. Sao vậy anh?

_ Em tới đây.

_ Không được, em hẹn với mấy chị ấy trước rồi. Thôi nhé, bye anh.

Huyền Vũ gần như muốn ném bay cái điện thoại đi khi Gin cúp máy. Cậu không hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa. Nói là yêu thử một tuần nhưng cả tuần nay cậu đến mặt cô cũng không có nhìn thấy chứ đừng nói là yêu. Nếu cậu không nhắn tin thì cô cũng không gọi cứ để thế cho qua ngày. Cậu gọi điện rủ đi chơi thì chắc chắn cô sẽ nói rằng bận đi với người này người nọ mà khước từ. Cậu tự hỏi không biết cô muốn cái gì nữa. Người đề nghị là cậu nhưng cô cũng đồng ý chứ cậu không bao giờ ép buộc ai cả.

Ngồi trong quán bar, cậu gọi điện thoại cho Gin một lần nữa sau khi uống hết ly rượu của mình:

_ Huyền Vũ.

_ Gin, tới đây ta nói chuyện.

_ Tới lúc rồi sao? Okey, em đến đây.

_ Bar VVIP.

_ Dạ.

Trong một tuần qua Huyền Vũ nghĩ rất nhiều. Cảm xúc lẫn lộn nhưng rõ nhất chính là sự khó chịu đến không thể diễn tả được khi không thấy Gin liên lạc gì. Cậu tự hỏi rằng không hiểu cô ấy làm gì, đi với những ai. Nhớ Gin lúc trước đi với cậu luôn cười đùa vui vẻ và chỉ cần cậu gọi sẽ tới nói chuyện cười đùa với cậu. Còn Gin của bây giờ đặt cậu sau mọi thứ khiến cậu thực sự khó chịu. Và càng khó chịu hơn nữa khi Gin không nghe điện thoại hay khước từ mọi lời mời của cậu vô thức. Cậu nghĩ kỹ cũng chẳng có làm gì sai hay quá đáng cả. Từ lúc đề nghị hai người vẫn rất thoải mái nhưng sau rồi sao lại như vậy; nó khiến cậu cáu đến phát điên.

_ Anh! Muốn đi chơi với em không _ Một cô gái xinh như búp bê ngồi xuống bên cạnh cậu.

_ Tránh... _ Đôi mắt lạnh lùng, tức giận cậu khó chịu nhìn cô chẳng có lấy chút cảm xúc nào.

Nhìn gương mặt tuấn tú của cậu lúc tức giận trông thực sự rất đáng sợ dường như khác hẳn bộ mặt baby kia. Lúc cậu cười cậu có thể biến thành thiên thần trao đi tình yêu của mình cho tất cả các cô gái. Lúc cậu tức giận cậu chính là một ác quỷ chính hiệu khiến người ta phải rùng mình sợ hãi. Cậu là hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích và cũng là một sát thủ trong truyền thuyết của thế giới ban đêm. Cho dù giờ Tứ Thần không còn nhưng hai dòng máu của cậu chưa bao giờ biến mất chỉ đơn giản là dòng máu ác quỷ hiếm khi xuất hiện mà thôi. Nhưng, Gin đã thành công khi khiến dòng máu ác quỷ của cậu trở dậy giận dữ. Cậu không hiểu vì sao mình giận dữ nhưng khi cảm thấy cô không quan tâm mình giữa cậu thấy tức giận và hụt hẫng.

_ Huyền Vũ _ Gin tới, cô đứng trước mặt cậu. Nhưng, cô không cười.

_ Tới rồi, tốt lắm. Chúng ta chia tay đi _ Cậu không muốn cô làm rối loạn cảm xúc của mình nữa. Có lẽ, kết thúc là tốt nhất.

Tuy nhiên, Gin cũng không ngạc nhiên hay tỏ ra buồn bã như những cô gái khác. Cô càng không khóc lóc nức náo. Cô chỉ đơn giản cười – nụ cười cậu thích nhất mà nói:

_ Ừ, cũng nên kết thúc chò trôi ở đây rồi.

Nói rồi Gin xoay người bước đi không nói gì thêm. Huyền Vũ không hiểu được nhưng không hiểu sao bất giác cậu lại đuổi theo. Nắm tay cô giữ lại và khi cô quay lại là đôi mắt ngập nước, cô ghen ngào nói:

— Buông tay, Huyền Vũ.

— Em...

— Buông...

— Tại sao em khóc?

— Không vì sao cả. Xin anh, buông em ra.

— Gin! Chúng ta yêu nhau đi — Cậu cũng không hiểu cậu nói thế vì điều gì chỉ là đơn giản khi nhìn cô khóc cậu lại muốn nói ra câu đó và không muốn kết thúc càng không muốn buông tay cô.

Nghe vậy, Gin cũng vô cùng ngạc nhiên. Nhưng rồi cô vẫn cười, nụ cười này khác nụ cười lúc trước bởi nó là nụ cười buồn thêm châm biếm. Cô hiểu cậu hơn những gì cậu tưởng tượng rất nhiều. Quệt đi giọt nước mắt lăn trên má, cô hỏi:

— Huyền Vũ, anh sẽ yêu em được bao lâu? Một tuần à, hay hai tuần? Được chăng một tháng?

Huyền Vũ nín thính. Cậu cũng không biết cậu sẽ yêu cô được bao lâu. Trong lúc cậu sững người. cánh tay Gin đã tuột ra khỏi tay cậu. Cô chạy đi và cũng từ ngày đó biến mất khỏi cuộc sống cậu.

...

MỘT THÁNG SAU:

Trong căn phòng phủ kín một màu đen, một chiếc thuốc lá lập lòe ánh lửa, ánh sáng nhàn nhạt của trăng chiếu rọi cốc rượu màu vàng cam óng ánh. Gương mặt người con trai đôi chút tiêu tụy mệt mỏi ngửa đầu phía sau mặc cho thuốc lá cứ cháy trên bàn tỏa ra làn khói nhẹ nhẹ. Trong đầu cậu vang tiếng nói của một người; người đó đã dạy cậu rằng:

— Cậu đặt ra giới hạn cho tình yêu thì sẽ bị nó bóp chết.

— Huyền Vũ, tình yêu không có thử hay không mà chỉ có thật lòng hay không thôi.

— Huyền Vũ, cậu nhìn thấy Huyết Xà và Bạch Xà chứ? Cậu biết vì sao Huyết Xà lạnh lùng đến mức đó lại yêu Bạch Xà không? Khi nào cậu hiểu được thì lúc đó cậu sẽ nhận ra cậu yêu ai.

Vì sao Huyết Xà lại yêu Bạch Xà? Cậu thực sự không biết...

Ngày hôm đó cậu để Gin đi rồi gọi điện thoại cũng không được, không còn nhìn thấy ánh mắt nụ cười của cô cảm giác gần như muốn nổ tung. Cậu ghét thuốc nhưng cứ châm rồi cháy hết lại châm, rượu uống vào cũng chẳng thể say được. Cậu nhớ cô bé đi sánh bên cậu hồn nhiên tinh khiết như thanh lọc không khí xung quanh cậu vậy.

Một tháng nay cậu nhốt mình trong phòng suy nghĩ rất nhiều. Rồi cậu cũng hiểu được rằng Huyết Xà yêu Bạch Xà bởi cảm xúc nơi con tim. Tình yêu không có lý do chỉ có thể giải thích rằng trái tim chọn hình ảnh đó và khắc ghi không rời. Độc Xà đã từng nói với cậu rằng: “Đừng để mất rồi mới hối hận như tôi.” Và giờ đây cậu dường như cảm nhận được rất rõ rằng thứ mang tên “hối hận” đó trong lòng mình. Cậu chưa bao giờ vương vấn ai như Gin cũng chưa từng dằn vặt mình bởi cô gái nào như thế. Ánh mắt, nụ cười đó cậu khắc vào tim lúc nào không hay. Đặc biệt, nước mắt của cô đêm hôm đó rơi xuống khiến cậu cảm thấy hối hận vô cùng...

“Huyền Vũ, đừng để mất rồi mới ân hận” — Thanh Long đã nói với cậu như vậy.

“ Vũ, yêu cô ấy thì hãy đuổi theo đừng để hối hận sau này” — Bạch Hổ đã khuyên cậu như thế.

“Đừng để mất rồi mới hối hận” — Chu Tước đã bảo với cậu thế.

Dập tắt chiếc thuốc, với lấy chiếc áo khoác cậu lao nhanh ra khỏi gian phòng tối. Cậu đang chạy đi sửa chữa sai lầm của mình, đuổi theo người mình yêu để sau này sẽ mãi không ân hận cùng hối tiếc. Dưới trời mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, cậu chạy đến nhà cô. Đứng dưới nhà mà hét lên:

— Gin, anh yêu em.

Trong nhà không có động tĩnh nhưng cậu nhìn thấy ở dưới ánh đèn trong nhà, bên cửa sổ xuất hiện một cái bóng; cậu tin là cô. Cậu lại hét:

— Gin, anh sẽ đợi em cho tới lúc em chịu cho anh xin lỗi.

Và thế là cậu cứ đứng ở dưới cửa nhà cô, tựa lưng vào tường mà đợi. Mặc kệ cho có là gió lạnh, mưa cắt cũng không khiến cậu bỏ cuộc. Người anh cậu từng ngưỡng mộ đã nói: “Tôi chấp nhận chết để em ấy sống chỉ cần em ấy không quên tôi”. Cậu được người đó nuôi lớn thì việc đó đối với cậu không đối được. Giờ cậu có thể đồng dạng nói rằng: “Cậu yêu cô, yêu rất nhiều.”

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Chiếc ô che cơn mưa phùn lạnh ngấm vào quần áo chạm vào da thịt đóng băng mọi thứ trong người cậu, cô xuất hiện. Ánh mắt cô tránh đi ánh mắt vui mừng của cậu. Cậu nắm tay cô nhưng tay cậu lạnh buốt sợ cô cũng bị lạnh lại rút lại, cậu khẽ cười nói:

— Anh muốn nói là anh xin lỗi em. Anh hiểu khiến em thương tổn. Xin lỗi.

— Không sao, anh chẳng có lỗi gì cả. Em không giận gì anh cả nên anh mau về đi ngoài này lạnh lắm. _ Cô xoay người toan bước đi thì cậu lại kéo lại. Không dám nắm lấy tay cô vì tay cậu lạnh ngắt và cứng đờ, túm lấy áo cô kéo lại khiến cô mấy đà ngã vào người mình, nhẹ ôm lấy cô. Một cái ôm nhẹ đủ ấm mà không khiến cô bị lạnh bởi người mình cậu nói:

— Xin lỗi em vì anh anh làm em tổn thương. Xin lỗi em vì bắt em đợi anh lâu từng ấy. Xin lỗi em nhưng anh yêu em.

— Yêu? Anh yêu được bao lâu? _ Giọng cô run rẩy nghẹn ngào hỏi lại câu hỏi ngày đó.

— Anh dùng cả đời để xin lỗi và yêu em đủ không?

Nghe cậu nói vậy Gin òa khóc. Giữa đất trời lạnh lẽo, Gin ôm chầm lấy anh Huyền Vũ khóc nức nở. Những giọt nước mắt rơi vì hạnh phúc vì yêu thương đẩy lùi đi cái lạnh lẽo của đông giá. Cái ôm đã sưởi ấm cả người Huyền Vũ. Lúc ấy, cậu mới nhận ra một điều nữa rằng: “Trái tim cậu ấm khi cậu ở bên cô.”

— Cảm ơn em vì đã yêu anh và vì đã cho anh nhận ra tình yêu thực sự là ấm áp như này _ Huyền Vũ khẽ nói vào tai cô, vòng tay ôm lấy người cô.

— THE END —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-xa>